

Đen Ăn Đen

Contents

Đen Ăn Đen	2
1. Chương 1: Trận Chiến Đầu Tiên	2
2. Chương 2: Trận Chiến Thứ Hai	5
3. Chương 3: Trận Chiến Thứ Ba	8
4. Chương 4: Trận Chiến Thứ Tư	11
5. Chương 5: Trận Chiến Thứ Năm	14
6. Chương 6: Trận Chiến Thứ Sáu	18
7. Chương 7: Trận Chiến Thứ Bảy	21
8. Chương 8: Trận Chiến Thứ Tám	24
9. Chương 9: Trận Chiến Thứ Chín	27
10. Chương 10: Trận Chiến Thứ Mười	30
11. Chương 11: Trận Chiến Thứ Mười Một	34
12. Chương 12: Trận Chiến Thứ Mười Hai	37
13. Chương 13: Trận Chiến Thứ Mười Ba	40
14. Chương 14: Trận Chiến Thứ Mười Bốn	43
15. Chương 15: Trận Chiến Thứ Mười Lăm	46
16. Chương 16: Trận Chiến Thứ Mười Sáu	49
17. Chương 17: Trận Chiến Thứ Mười Bảy	53
18. Chương 18: Trận Chiến Thứ Mười Tám	56
19. Chương 19: Cuộc Chiến Thứ Mười Chín	59
20. Chương 20: Cuộc Chiến Thứ Hai Mươi	62
21. Chương 21: Cuộc Chiến Thứ Hai Mốt	63
22. Chương 22: Cuộc Chiến Thứ Hai Hai	66
23. Chương 23: Cuộc Chiến Thứ Hai Ba	69
24. Chương 24: Cuộc Chiến Thứ Hai Bốn	73
25. Chương 25: Cuộc Chiến Thứ Hai Lăm	76
26. Chương 26: Cuộc Chiến Thứ Hai Sáu	80
27. Chương 27: Cuộc Chiến Thứ Hai Bảy	83
28. Chương 28: Cuộc Chiến Thứ Hai Tám	86
29. Chương 29: Cuộc Chiến Thứ Hai Chín	89
30. Chương 30: Cuộc Chiến Thứ Ba Mươi	92
31. Chương 31: Cuộc Chiến Thứ Ba Mốt	95
32. Chương 32: Cuộc Chiến Thứ Ba Hai	99
33. Chương 33: Cuộc Chiến Thứ Ba Ba	102
34. Chương 34: Cuộc Chiến Thứ Ba Tư	105
35. Chương 35: Cuộc Chiến Thứ Ba Lăm	109
36. Chương 36: Cuộc Chiến Thứ Ba Sáu	112
37. Chương 37: Cuộc Chiến Thứ Ba Bảy	115
38. Chương 38: Cuộc Chiến Thứ Ba Tám	118
39. Chương 39: Cuộc Chiến Thứ Ba Chín	121
40. Chương 40: Cuộc Chiến Thứ Bốn Mươi	124
41. Chương 41: Cuộc Chiến Thứ Bốn Mốt	127

42. Chương 42: Cuộc Chiến Thứ Bốn Hai	130
43. Chương 43: Cuộc Chiến Thứ Bốn Ba	134
44. Chương 44: Cuộc Chiến Thứ Bốn Bốn	137
45. Chương 45: Cuộc Chiến Thứ Bốn Lăm	140
46. Chương 46: Cuộc Chiến Thứ Bốn Sáu	145
47. Chương 47: Cuộc Chiến Thứ Bốn Bảy	150
48. Chương 48: Cuộc Chiến Thứ Bốn Tám	153
49. Chương 49: Cuộc Chiến Thứ Bốn Chín	155
50. Chương 50: Cuộc Chiến Thứ Năm Mười	157
51. Chương 51: Cuộc Chiến Thứ Năm Một	160
52. Chương 52: Cuộc Chiến Thứ Năm Hai	164
53. Chương 53: Cuộc Chiến Thứ Năm Ba	167
54. Chương 54: Cuộc Chiến Thứ Năm Tư	170

Đen Ăn Đen

Giới thiệu

Sau khi Mạc Ninh gặp Cổ Chuẩn, cô bắt đầu làm hai việc: Thích anh, giăng bẫy để anh thích cô. Sa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-an-den>

1. Chương 1: Trận Chiến Đầu Tiên

Buổi ra mắt sách mới của công ty Vincent, Mạc Ninh xuất hiện trong một chiếc váy đỏ dài thắt eo khá đơn giản, nhưng cũng đủ khiến các phóng viên có mặt ở đó nhất thời đều đóng băng. Cô không đứng dậy thì thôi, nhưng một khi đã đứng lên thì không nghi ngờ gì nữa, cô lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Cô cũng không muốn mình lại trở thành tiêu điểm nhanh đến thế.

Chẳng qua là, cô không thể chịu nổi mùi nước hoa gay mũi của nữ đồng nghiệp kia. Cho nên, ngay khi nữ phóng viên kia đặt câu hỏi xong, cô liền thông dong đứng dậy, khuôn mặt đầy tự tin nói: “Tôi là Mạc Ninh, phóng viên tạp chí Nhà quan sát kinh tế, có một vấn đề muốn hỏi giám đốc Cổ. Quý công ty từ trước đến nay chỉ chuyên xuất bản loại sách chuyên về thể loại thói quen tiêu dùng hàng ngày, lần này lại tấn công sang thị trường sách nấu ăn xin hỏi có nguyên nhân đặc biệt nào không? Theo tôi được biết, tại thị trường Trung Quốc, những năm gần đây lượng tiêu thụ sách thói quen tiêu dùng đang giảm mạnh, đặc biệt dưới áp lực của lũng loạn độc quyền, sách do quý công ty xuất bản vẫn chưa thực sự hấp dẫn người tiêu thụ, không biết lần triển khai kế hoạch in ấn sách mới này, ngài Cổ nắm chắc được mấy phần?”

Mạc Ninh có thể nhận thấy những ánh mắt kinh sợ, đánh giá, hoài nghi, kinh ngạc và tò mò.

Sau khi câu hỏi này được nêu ra, không chỉ giới truyền thông mà đại diện phía tiêu thụ cũng dồn chú ý vào cô. Mạc Ninh nhìn thấy vẻ bất mãn ẩn giấu trong những đôi mắt kia, khóe miệng liền mỉm cười.

Trên cao có người đứng lên, nhìn qua một lượt, tìm Mạc Ninh không thể không đập nhanh mấy nhịp. Có một loại người, cho dù tầm nhìn của bạn cao đến đâu, trừ khi cố ý coi thường, nếu không chắc chắn sẽ không thể lơ là được.

Đại diện của công ty Vincent ở Trung Quốc, Cổ Chuẩn.

“Cám ơn cô đã hỏi.” Người nợ hướng Mạc Ninh lễ độ gật đầu, ánh mắt lại nhìn xuống giới truyền thông: “Thật không dám dấu, tôi là giám đốc tiêu thụ của Vincent, nhưng lượng tiêu thụ sách thói quen tiêu dùng của công ty có giảm sút những năm gần đây, tôi cũng không biết.” Cố ý nhấn mạnh từng chữ, ánh mắt lóe lên một tia kiên định làm người khác phải tin tưởng. Tạm dừng giây lát, giọng anh kéo dài ra: “Trong số kỷ niệm 8 và 9 tuổi của tạp chí, công ty cũng đã nói đến, tôi nghĩ bạn bè và giới truyền thông cũng biết đến độ chân thật của tạp chí này. Nhưng nữ phóng viên kia lại vừa nói ‘Theo tôi biết’, tôi lấy danh nghĩa của Vincent đảm bảo, cái ‘Theo tôi biết’ của cô là không đáng tin cậy. Ngoài ra, về sách sắp phát hành, tôi không cần do dự có thể nói cho tất cả mọi người cùng biết, tất cả thành viên của Vincent đã và đang tham gia dự án này tin tưởng mười phần vào khả năng thành công của nó.”

Tất cả ánh mắt đồng tình đều đổ dồn lên Mạc Ninh, phảng phất xung quanh cô không biết có bao nhiêu sự chê cười.

Nhưng điều làm người ta mở rộng tầm mắt chính là, trong không khí xấu hổ này, Mạc Ninh lại đứng lên hỏi lần thứ hai: “Nếu sự thật đúng như giám đốc Cổ nói, tôi xin nhận lỗi. Chỉ trách sao quý công ty quá nổi tiếng, giám đốc Cổ lại luôn bận rộn, muốn tìm người nắm rõ ngọn nguồn cũng khó, chúng tôi cũng hết cách đành phải dùng đến biện pháp này. Nếu Cổ tổng chấp nhận cuộc phỏng vấn của tôi, có lẽ hôm nay tôi đã không mạo phạm đến vậy rồi.”

Không khí xung quanh lại xuất hiện tiếng thán phục, các loại thanh âm đan xen vào nhau.

Buổi họp báo ngày hôm nay do công ty kinh tế hàng đầu trong nước tổ chức, những phóng viên có mặt ở đây đều là những người đầy năng lực. Ai cũng đều biết, Cổ Chuẩn từ trước đến nay đều là tiêu điểm của báo chí, nhưng anh chưa từng chấp nhận bất kỳ một cuộc phỏng vấn nào.

Hàng trăm ánh mắt đồng tình hướng đến Mạc Ninh, tiếng thì thầm bàn tán lan rộng, họ hiểu mục đích chính khi cô đặt câu hỏi nhưng lại không đoán ra được lai lịch của cô.

Thừa dịp mọi người đang đồng tình với mình, Mạc Ninh dũng cảm đón nhận ánh mắt khiêu khích của Cổ Chuẩn. Dĩ nhiên cái ánh mắt khiêu khích này là do Mạc Ninh tự định nghĩa, trên thực tế, Cổ Chuẩn chỉ nhàn nhạt quét qua cô một cái. Chẳng qua, sau cái nhìn, anh trả lời rất dứt khoát: “Nếu là tình huống cần thiết, tôi sẽ chấp nhận phỏng vấn.”

Mạc Ninh tức thì tiếp nhận: “Tôi đợi tin tốt lành.”

Khi kết thúc buổi họp báo đã hơn mười một rưỡi, người đại diện đã đứng ra tổ chức một bữa tiệc đứng có thể gọi là cực kỳ xa hoa cho những người tham gia buổi họp báo ngày hôm nay. Họp báo vừa tuyên bố kết thúc, Hứa Thư Hoài đúng giờ liền gọi điện đến.

“Vincent thu xếp bữa trưa à?”

Mạc Ninh ôm bụng đứng dậy đáp: “Ừ.” Khi đi ngang qua đám người gần đó, cô cố ý nhìn lướt qua Cổ Chuẩn đứng cách đó không xa, anh đang trò chuyện với một nhóm người, thái độ vừa lịch sự vừa khiêm tốn, cũng thật có phong độ, khác hẳn bộ dạng lạnh lùng từ chối cô ngày trước.

“Sao rồi?” Hứa Thư Hoài tử tế hỏi.

“Cái gì sao rồi?”

“Họp báo ấy.”

Đầu Mạc Ninh vẫn còn đang nghĩ đến tên Cổ Chuẩn đáng chết kia, chỉ đáp lại có lệ: “À.”

“Không phải em hận công ty này thấu xương à?” Hứa Thư Hoài hình như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, bồi thêm một câu: “Bọn họ từ chối lời mời phỏng vấn của tòa soạn em đến mấy lần?”

“Ba lần.” Mạc Ninh trả lời, cô phụ trách mấy chuyên đề, thực ra cũng không cần phải đặc biệt phỏng vấn người nào, nhưng cô là người đầy nhiệt huyết, không tin truyền thuyết Vincent không chấp nhận phỏng vấn riêng không bị phá vỡ, cho nên to gan lớn mật hẹn phỏng vấn đến hai lần, nhưng tất cả đều bị từ chối. Lần cuối cùng, cũng là ba tháng trước, cô phải làm một bản tin đặc biệt, Mạc Ninh tốn bao công sức mới có thể nguy trang thành đối tác làm ăn của Vincent, nhưng khi bước vào phòng làm việc của anh, Cố Chuẩn ngay cả nhìn cũng không buồn làm, lập tức để thư ký của anh mời cô ra ngoài. Nói là mời, nhưng thực chất là đuổi thẳng cổ. Cho nên, Mạc Ninh biết nguyên nhân anh ta không đồng ý phỏng vấn không phải là ngẫu nhiên, chính là vì anh ta chẳng nể mặt ai cả.

Cô không phải người thù vặt, nhưng cô thích đền ơn những người từng làm hại cô. Chẳng hạn như người được xã hội cho là vô cùng tốt Cố giám đốc Cố Chuẩn này.

“Không động đến nỗi đau của em nữa, khó khăn lắm mới được đến đây, anh còn đang định mời em đi ăn cơm.” Hứa Thư Hoài nửa đùa nửa thật nói.

Nghĩ đến việc thất bại lần trước, khẩu khí của Mạc Ninh không tốt: “Thừa tiền à.”

“Không hẳn, gần đây mới phát tiền thưởng, quả thật nhiều đến tiêu không hết.”

“Tình cảm tốt thật, tự dừng lại mời cơm, em đến ngân hàng trực tiếp rút tiền từ tài khoản của anh là được rồi.” Vừa nói, Mạc Ninh đã đi ra đến cửa, ngoắc ngoắc xe taxi, cúi người chui vào.

Ở đầu dây bên kia, Hứa Thư Hoài nghe thấy Mạc Ninh nói chuyện với tài xế, lập tức trầm giọng nói: “Em như vậy là không muốn gặp anh?”

“Chờ anh bỏ bạn gái bây giờ rồi hãy đến tìm em nhé, em luôn chào đón.”

“Giờ anh không có bạn gái.” Hứa Thư Hoài nhanh miệng nói.

Mạc Ninh không muốn đôi co qua điện thoại, viện cớ nào đó rồi tắt máy.

Buổi trưa ở tòa soạn báo chỉ có một mình Phó Tịch Nhan, Mạc Ninh từ xa đã huyết sáo với cô: “Người đẹp Phó hôm nay không có hẹn à?”

Phó Tịch Nhan đang xem “Không phận sự chó quấy rầy”, nhìn cảnh trước mắt mà cười ngả cười nghiêng, nghe thấy tiếng Mạc Ninh đùa giỡn cô, tùy ý đáp một câu: “Người đẹp đây không có hẹn.”

“Vậy xin mời di giá đến chỗ em bình luận về Cố Chuẩn một chút!” Mạc Ninh kéo ghế rồi ngồi xuống, bật máy vi tính lên, cầm báo ngày hôm nay đặt lên bàn, cúi đầu nhìn lại cho rõ.

Nghe đến đây. Phó Tịch Nhan rất hưng phấn, “Ba” một tiếng đập xuống bàn phím, hình ảnh tạm dừng, xoay ghế trượt đến trước mặt Mạc Ninh: “Em vừa nói ai?”

Nhìn thấy tin tức kinh hãi này trên báo chí, Mạc Ninh chỉ cau mày đáp: “Cố Chuẩn à.”

“Cố Chuẩn?!” Tiếng nói chói tai của Phó Tịch Nhan vang vọng khắp gian phòng, những tờ báo trên bàn cũng vì tiếng thét của cô mà run rẩy thật đáng thương.

Mạc Ninh không màng mưa gió gào thét, vẫn bất động như cũ đọc tin tức: “Vincent là đối tượng của em chị biết không?”

Phó Tịch Nhan nức nở nói: “Ai quan tâm cái này, chị hỏi em, em biết gì về anh ta? Rốt cục anh ta có chấp nhận phỏng vấn không?”

“Cái này không phải em hỏi chị sao?” Cuối cùng Mạc Ninh cũng ngẩng đầu, “Không phải chị biết nhiều về anh ta à?”

Phó Tịch Nhan kiêu ngạo ngẩng cao cằm: “Đó chỉ là chị làm bản nghiên cứu cả nhân về anh ấy.”

Mạc Ninh cúi đầu lần nữa, cẩn thận nhìn những chữ then chốt trên mẫu tin “Cha dượng”, “Phán quyết”, “Chưa đạt được”, thản nhiên nói: “Đừng ngại, kể một chút đi.”

“Cố Chuẩn là người rất thần bí, trước khi làm giám đốc tiêu thụ của Vincent, anh ta là giám đốc tiêu thụ của Hoa Long, nhưng lại được Vincent mời làm việc, đúng là vòng luẩn quẩn. Lẽ ra ông chủ của Hoa Long đối với anh ta rất tốt, từ khi học đại học đã cho anh ta đảm nhiệm vị trí trợ lý của học viện Hoa Long, bồi dưỡng anh ta như bồi dưỡng đứa con vậy, đến khi Cố Chuẩn nhận được bằng tốt nghiệp, Hoa Long đã ký hợp đồng, cho anh ta đãi ngộ thật tốt, thù lao cũng khá, nhưng mà,... kết quả, anh ta lại là con dơi của Vincent, khi anh ta vào làm trong Vincent bị bao nhiêu người trách móc, nhưng anh ta cũng là người đầu tiên đưa Vincent đến Trung Quốc.” Phó Tịch Nhan Chính tốt nghiệp đại học phát thanh viên, tài ăn nói không cần phải nhắc, nói một lèo ba bốn phút tuyệt không thở dốc. Mạc Ninh vốn bị hấp dẫn bởi bản tin này, nay lại bị lôi kéo vào màn thuyết trình của cô.

Cuối cùng, Mạc Ninh mới mở miệng: “Điểm này có gì mà kỳ lạ?”

Phó Tịch Nhan: “Không kỳ lạ?”

Mạc Ninh trừng mắt nhìn cô: “Chuyện của chị nhầm quá.” Nói xong, cô gấp tờ tin tức xã hội lại, thả lên trên bàn, trở lại khung cảnh làm việc chăm chỉ

Phó Tịch Nhan oán trách lầm bầm một câu: “Không phải em kêu chị tới sao?”

Khi đại diện Vincent gọi điện đến, Mạc Ninh đang cầm bút chỉnh sửa bản thảo, tuy cô thích dùng vi tính viết bản thảo, nhưng khi sửa lại thích dùng bút. Chạng vạng sáu giờ là thời gian bận rộn nhất, cầm điện thoại lên, Mạc Ninh vốn định đợi đầu dây bên kia mở miệng là giả tiếng máy ngoài vùng phủ sóng, nhưng người bên kia lại nói: “Cô Mạc đúng không? Tôi là thư ký của giám đốc Cố công ty Vincent, Phạm Mông.”

Mạc Ninh rất nhanh đã bỏ chiếc bút đang ngậm trong miệng xuống, lập tức đi vào trạng thái sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu: “Dạ. có việc gì không?”

“Chào cô.”

“Xin chào.”

“Sáng Thứ bảy cô có rảnh không?” Dừng một chút, đầu kia nói tiếng, “Cố tổng muốn hẹn cô phỏng vấn.”

Trong lòng Mạc Ninh vui mừng nhưng giọng nói vẫn đều đều: “Được, mấy giờ?”

“Cô thấy mười giờ được không?”

“Không thành vấn đề.” Cúp điện thoại, Mạc Ninh thả người trên chiếc ghế dài, ngả lưng xuống, không thể kiềm chế tiếng cười vang.

2. Chương 2: Trận Chiến Thứ Hai

Mạc Ninh đã ở cái thành phố ngu ngốc này gần ba năm, đối với nơi này, mỗi ngày cô lại có một cảm nhận mới, hai năm trước cô thấy vinh viễn mình cũng không thuộc về nơi đây. Nhưng bây giờ cô đã lập đại bản doanh ở đây, cho dù Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghị ở Bắc Kinh xa xôi hợp tác muốn mời cô làm việc, cô cũng không dao động nữa.

Đi đến tòa nhà công ty Vincent, lên tầng mười tám khu hành chính, cửa thang máy vừa mở thì thấy vị thư ký tên Phạm Mông kia đang đứng chờ Mạc Ninh, cô nhận ra nhãn hiệu nước hoa của vị thư ký kia, nghĩ nghĩ một lát, đãi ngộ của Vincent với nhân viên quả thật tốt.

Trước phòng làm việc của Cố Chuẩn có treo một tấm bảng viết bằng tiếng Anh, Mạc Ninh liếc mắt một cái, Phạm Mông đã mở cửa, trong nháy mắt, Mạc Ninh nắm chặt túi da rồi đứng nghiêm trang, ánh mắt lịch sự nhìn thẳng đến người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc. Tấm mắt của anh dời khỏi máy tính, gật đầu nhìn thư ký Phạm, sau đó đứng dậy, đi ra từ sau bàn làm việc.

“Cô Mạc, xin mời đi theo tôi.” Thư ký Phạm giơ tay làm động tác “xin mời”, Mạc Ninh nâng bước tiến theo.

Văn phòng cũng không lớn, ngoài cửa sổ nắng xuân rơi đầy, trong phòng không khí khá ấm áp. Mạc Ninh được dẫn đến trước ghế sofa nhưng màu xanh nhạt, thư ký Phạm cung kính nói với người trước mắt: “Cố tổng, tôi ra ngoài trước.”

Mạc Ninh cao 1m65, đi giày cao gót bốn phân, nhìn thẳng thì chỉ có thể thấy được bả vai của Cố Chuẩn, hơi ngẩng đầu lên chút thì nhìn thấy cằm của anh, còn phải ngẩng đầu lên nữa, mới có thể hoàn toàn trông rõ cái khuôn mặt tươi tắn kia. Ngay khi đang quan sát, chủ nhân của gương mặt đó lại cúi đầu xuống, ánh mắt đối địch với cô, cô có thể nhận ra sự lãnh đạm trong mắt anh, coi cô như một người xa lạ lại phiền phức. Mạc Ninh lại nhớ lại số lần đã gặp anh, lần nào anh cũng để lại cho cô ấn tượng tồi tệ.

“Như vậy, bắt đầu được chưa?” Giọng của Cố Chuẩn ngọt lịm, bình tĩnh, giống như người đi dạo phố lúc lâu lại được uống một ngụm nước lạnh tinh khiết, Mạc Ninh rất thích cách nói này.

Nghiêng người ngồi xuống ghế salon, Mạc Ninh lấy từ trong cặp một sấp tài liệu, giơ tay lên: “Cái này... phiền Cố tổng có thể xem qua được không?”

Tô Dã Nghi đã từng nói, vẻ mặt bình thường nhất của Mạc Ninh khi ở trước người khác giới thật không bình thường, cơ mặt như co quắp lại. Trong đầu Mạc Ninh hiện lên gương mặt của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười.

Cố Chuẩn thấy Mạc Ninh ngồi xuống ghế sofa, đón lấy tài liệu Mạc Ninh chuyển đến, cúi đầu chăm chú đọc. Nhưng vài giây sau, anh đột nhiên vứt tài liệu sang bên cạnh, nhấn vào nút bấm điện thoại trên bàn, nói: “Thư ký Phạm, lấy nước uống cho cô Mạc vào đây.”

“Cô Mạc muốn uống gì?”

Vẫn còn đắm chìm trong việc quan sát ánh sáng vây quanh Cố Chuẩn, Mạc Ninh nghe vậy thì tạm dừng lại, thuận miệng nói: “Cà phê, cảm ơn.”

Đầu kia thư ký Phạm nói: “Xin đợi một lát.”

Xong chuyện, sự chú ý của Cố Chuẩn lại chuyển sang tập tài liệu.

Mạc Ninh nhìn ngoài cửa sổ, nơi đó nhà lầu san sát nối tiếp nhau trùng trùng điệp điệp, nhưng đó chỉ là che dấu những điều cô đang quan sát. Kỳ thật, thứ cô đang theo dõi là người đàn ông ngồi đối diện, anh mặc một bộ quần áo đen cực kỳ vừa vặn, ống tay áo phẳng phiu, hơi dựa vào ghế sofa phía sau, vẻ mặt của anh khi xem tài liệu rất chăm chú, nhìn nhìn một lúc, chân mày không tự chủ lại nhíu lại, ngay cả nụ cười dịu dàng lúc đầu cũng biến mất, hiện ra một dáng vẻ nghiêm túc. Thường thức biểu tình biến hóa của Cố Chuẩn, Mạc Ninh cảm thấy há hê khi người khác gặp họa, mặt anh càng trầm trọng bao nhiêu, cô càng vui vẻ bấy nhiêu.

Nghĩ vậy thôi, theo lý thường cô cũng nên mở miệng trước: “Cố tổng xin yên tâm, với những tin tức không mình, tôi chỉ tin khi chính miệng Cố tổng nói ra.”

Nghe những lời này, sắc mặt Cố Chuẩn đột nhiên thả lỏng: “Cô Mạc đây đang nói lai lịch của những tài liệu trên tay tôi không quang minh?”

Mạc Ninh giật mình sững sờ trong thời gian ngắn, đáp lại rất nhanh: “Phải xem anh định nghĩa “quang minh” là như thế nào? Đứng ở lập trường của anh, tôi nghĩ, có làm cho cho rằng những tin tức không phải chính miệng anh nói ra... cho dù là thật... tất cả đều không quang minh.”

Khóe miệng Cố Chuẩn khê cong, cười như không cười, anh nói: “Cô Mạc một lòng muốn tác oai tác quái đúng không?” Dứt lời, anh đặt tập tài liệu trên tay xuống bàn, đúng lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên.

Thư ký Phạm lập tức đi đến chỗ ngồi của hai người, Mạc Ninh phát hiện nữ thư ký đoan trang xinh đẹp này không có chút phép tắc nào cả. Mặc dù đã cố nói tránh rồi, nhưng vẫn cảm thấy thật kỳ quặc. Mạc Ninh cũng không lo đến chuyện không phải của mình nữa, tiếp nhận ly café thư ký Phạm đưa tới, mắt lại thấy thư ký Phạm đem một chiếc khay khác đưa một ly vào tay Cố Chuẩn, trong đầu cô lại hiện lên quan hệ dây dưa yêu hận giữa thư ký và cấp trên.

“Mạc Ninh, làm nghề hai năm, trình độ chuyên môn cao, đạo đức nghề nghiệp tốt.” Cố Chuẩn đặt chén trà xuống, đột nhiên nói. “Đây là đánh giá của tổng biên tập Lý Nhâm về cô.”

Mạc Ninh sững sốt, chợt cười một tiếng: “Cố tổng chẳng lẽ còn đặc biệt đi điều tra tôi?”

“Nhìn lại, cô Mạc quả thực xứng đáng được đánh giá như vậy.”

Mạc Ninh không khách sáo: “Cảm ơn đã khen.”

“Chỉ có điều” một liên từ chuyển ngoặt phía sau, khoe môi tinh tế của Cố Chuẩn chậm rãi mở ra, giọng kéo dài, “Hành động của cô Mạc tại buổi họp báo lại không giống phóng viên có trình độ chuyên môn cao và đạo đức nghề nghiệp tốt. Trước sau Vincent chỉ cự tuyệt quý báo có ba lần, dĩ nhiên, không phải công ty chia mũi nhọn vào quý báo, trên thực tế, số lần chúng tôi từ chối các báo khác có khi còn vượt xa ba lần. Nhưng mà chỉ có người như cô Mạc đây mới lấy lý do đơn bạc đó để đánh đổi cơ hội phỏng vấn hôm nay. Không thể không thừa nhận, hành vi của cô quả thật... rất không chín chắn.”

Mạc Ninh tao nhã nghe tiếng nói trầm thấp trong trẻo của anh, đây là anh đang cảnh cáo cô mà. Sau khi nghe anh nói xong, cô cũng không keo kiệt tặng cho anh một nụ cười chân thành, đồng thời nói: “Cố tổng mới vừa rồi còn nói tôi tác oai tác quái, nhưng xem ra người bị uy hiếp, ngược lại là tôi. Thắng thán mà nói, tôi không phải là người quá phận, ít nhất, tôi chỉ cố gắng đạt được điều tôi muốn, không phải sao?”

Cố Chuẩn đảo mắt nhìn thẳng vào cô, không rõ anh đang nghĩ gì.

Bất kể khúc dạo đầu diễn ra như nào, trình tự phỏng vấn vẫn diễn ra như bình thường. Tài liệu Mạc Ninh đưa cho Cố Chuẩn cũng không phải không quang minh, không xác thực như cô đã nói, ngược lại, đó là đúng là hiện trạng kinh doanh của Vincent. Mạc Ninh đưa tài liệu này cho anh xem, coi như là giúp anh tỉnh ngộ, mà chuyện quan hệ tốt với giới truyền thông cũng rất có lợi. Hiển nhiên, đối phương cũng nhận ra dấu hiệu này, vì thế buổi phỏng vấn đôi bên phối hợp rất tốt.

Nói thật, Mạc Ninh cũng đánh giá rất cao ý nghĩ nước chảy mây trôi và phản ứng mau lẹ của Cố Chuẩn, những người đàn ông mà cô biết, không ai có thể đạt được đến trình độ của anh. Ít nhất, cô cũng có thể trao đổi bình thường với anh, lúc đầu cô còn lo mình chuẩn bị chưa đầy đủ, không kịp phản ứng, nghĩ mà sợ. Kinh nghiệm vài năm công tác của cô, chưa từng có tình huống thế này.

Cứ như vậy mà tiếp chiêu với cao thủ đến tận gần mười hai giờ, khi đó buổi phỏng vấn mới được xem là kết thúc.

Nàng gơ tay lên nhìn đồng hồ, Cố Chuẩn thuận miệng nói: “Đến giờ cơm trưa rồi.”

Mạc Ninh nhanh mồm nhanh miệng, nói vòng vo máy móc: “Không phiền Cố tổng, tôi phải báo cáo lại với toà soạn.” Giống như đang khéo léo khơi gợi một lời mời nào đó, như mời cơm chẳng hạn.

“Tôi có hẹn với vài người bạn dùng bữa, không làm lỡ công việc của cô nữa, thư ký Phạm sẽ tiễn cô.” Mặt Cố Chuẩn không chút thay đổi nói, làm như vừa rồi hoàn toàn không nghe được ý của Mạc Ninh.

Mặc dù đã ở xã hội này được ba năm, nhưng Mạc Ninh vẫn không bỏ được tật xấu đỏ mặt, đặc biệt, Cố Chuẩn nói ra những lời này, cô lại càng lúng túng và hốt hoảng. Mang theo túi đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Chuẩn, ngoại trừ việc hơi khó chịu, nhưng cảm giác bây giờ của cô vẫn là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngày hôm nay tâm tình của cô vẫn không thể bình tĩnh nổi, thế nên buổi tối khi đến lúc tán gẫu mỗi ngày một lần với Tô Dã Nghi, cô than phiền nói: “Em xem, chị nên làm thế nào để báo ơn người đàn ông khiến chị đỏ mặt này.”

Tô Dã Nghi lén lén lút lút như kẻ trộm, đánh giá xung quang nửa ngày cũng không trả lời.

“Em nhìn gì vậy?” Mạc Ninh tức giận nói.

Tô Dã Nghi dán mặt vào chiếc camera, giọng nói nhỏ như không thể nghe được: “Dị, Tự, về, rồi...”

Mạc Ninh thấy cô hứng phần nghiêng răng nghiêng lợi nói được mấy chữ, không khỏi nở nụ cười, tiện tay tắt bức hình, nhìn về mặt đầy mưu mô của Tô Dã Nghi hỏi: “Phòng bọn em cách âm kém lắm đúng không?”

Tô Dã Nghi mở lại bức hình, ngay sau đó mặt đỏ bừng lên, gật đầu nhẹ nói: “Lần trước khi bọn em bàn về vấn đề ngắn dài của đàn ông, anh ấy nghe được.”

Mạc Ninh vừa nghe thấy lời này thì kinh hãi: “Anh ấy phản ứng thế nào?” Cô thật sự tò mò, không rõ với người đàn ông giống Trương tiên nhân kia, nghe thấy vấn đề thế tục này sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Tô Dã Nghi bĩu môi: “Không phản ứng gì, anh ấy cười nhạo em.”

“Cười nhạo thế nào? Chị dạy mày đánh trả.” Mạc Ninh nhìn vào camera còn tay làm thành nắm đấm.

Tô Dã Nghi đang định trả lời, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, mặt Tô Dã Nghi thay đổi, nhanh chóng tắt webcam, Mạc Ninh nhìn thấy màn hình đen ngòm một mảng, quả táo đang cắn dở cũng biến mất.

Một lúc lâu sau, cửa sổ mới đینگ đینگ một hàng chữ: “Làm em sợ muốn chết, anh ấy vừa hỏi em có ăn kem lỵ không.”

Mạc Ninh bị những lời bất hạnh này đánh trúng điểm cười, phốc một tiếng gõ vào một mặt cười, đầu ngón tay gõ một hàng chữ: “Vậỵ em có ăn không?”

- Dã Nghi thông minh nhất: một tô lớn để trong tủ lạnh.

- Morning: hai người đúng là một đôi quái vật.

- Dã Nghi thông minh nhất: Mau nói cho em biết chuyện tổng giám đốc đi, em cho chị biết, đài chúng em cũng có tổng giám đốc, em thấy tổng giám nhất định là viết tắt của tổng quản thái giám, tổng giám đốc bình thường là một người tài hoa gương mẫu cơ. Thật sự chưa từng thấy vị giám đốc nào kiêu căng ngạo mạn như vậy!

Rất nhanh đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Dã Nghi, trong đầu Mạc Ninh lại hiện lên gương mặt chế cười và khiêu khích không ai bì nổi của Cố Chuẩn, tiện đà lại biến thành bộ dạng một gã thái giám, sau đó hai hình ảnh giao thoa thành một, Mạc Ninh gục xuống bàn mà cười, một lúc lâu sau cũng không đứng dậy nổi.

Cười đủ rồi, cô thương tâm nghĩ, có lẽ cô chỉ có thể đối phó với anh bằng mưu kế.

3. Chương 3: Trận Chiến Thứ Ba

Cố Chuẩn đưa bản thảo cho Mạc Ninh, đến sáng thứ hai, cô đầy tự tin cầm bài báo đã biên soạn đến phòng làm việc.

Lý Nhậm là một người đàn ông trung niên đã ngoài bốn mươi, để kiểu tóc gọn gàng của người lãnh đạo. Nhận lấy bản thảo của Mạc Ninh, đồng thời, ông cầm một xấp tạp chí trên bàn đưa lại cho cô.

“Tuần san kinh tế sáng nay, cô nên xem qua một chút.” Tổng biên tập Lý nâng mắt kính, cúi đầu xem bản thảo của Mạc Ninh.

Mạc Ninh bị tiêu đề của tạp chí Tuần san kinh tế làm hoảng sợ.

Cố Chuẩn – công việc và trách nhiệm.

Lật thật nhanh đến trang báo, đó là một bài báo thật dài, chỉ ba phút đồng hồ Mạc Ninh đã quét xong một lượt. Cúi đầu nhìn tên tác giả: Trương Kiệt Chí, gương mặt Mạc Ninh hết sức khó coi.

Tổng biên tập Lý thở dài: “Bài báo của cô cũng không tệ.”

Mạc Ninh kéo một chiếc ghế đến bên cạnh rồi ngồi xuống: “Rốt cục anh ta có âm mưu gì?”

“Trương Kiệt Chí?”

“Cố Chuẩn.”

Hai tay Tổng biên tập Lý đan chéo trên bàn làm việc, nghiêm mặt nói: “Âm mưu này rất rõ ràng, cô tặng anh ta một bài báo, anh ta tặng lại cô một bài. Đã sớm nói với cô rồi, tính tình gương nanh múa vuốt của cô nên kiềm bớt lại.”

“Không lẽ tôi phải làm “Đường lang bộ thiện” hay sao?” {Mimi: đường lang bộ thiện, hoàng tước tại hậu: bộ ngựa rình ve, không ngờ chim sẻ đã ở phía sau }

Lý tổng biên lắc đầu: “Coi Cố Chuẩn là ve, ví von kiểu này không đúng lắm. Ngoài ra, Trương Kiệt Chí cũng không có lòng làm hoàng tước đâu.” Giữa Trương Kiệt Chí và Mạc Ninh có nhiều xích mích, nhiều người cũng biết, ví dụ như vị Lý Nhậm này. Thấy nhuệ khí Mạc Ninh sa sút, Lý Nhậm thở nhẹ nói: “Về

đi, bản thảo này tạm giữ lại, đầu đề đã bị bọn họ lấy mất rồi, đành vậy. Bản thân tôi cũng cảm thấy thoải mái. Viết về Vincent không hẳn đã tốt.”

“Tôi đã viết hai ngày hai đêm đó tổng biên đại nhân.”

“Có người viết rồi, cô còn định thế nào?”

Hận ý của Mạc Ninh với Cố Chuẩn trong buổi sáng ảm áp này đã tăng thêm một cấp. Nếu như lúc anh ta tiếp nhận cuộc phỏng vấn của cô nói cô tác oai tác quái, không bằng nói hiện tại, đây mới đúng là tác oai tác quái a.

Quay lại phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, người gọi tới lại chính là người làm tâm tình cô buồn chán Trương Kiệt Chí. Mạc Ninh lập tức tắt điện thoại, lúc này mới phát hiện dù không nghe điện thoại thì Trương Kiệt Chí vẫn cứ gọi đến.

Ngay tại thời điểm cô đau đầu nhất, điện thoại của Trương Kiệt Chí lại vang lên lần nữa, Mạc Ninh dứt khoát đón nhận, không thèm kiêng kỵ gì nữa, bày ra tâm tình chán chường: “Buổi sáng rảnh rồi quá nhỉ, nhà ký giả lớn.”

Trương Kiệt Chí thấp giọng cười một tiếng, tiếng cười chui vào lỗ tai Mạc Ninh, tựa như có con ruồi bay thẳng vào màng nhĩ của cô. Cô rời khỏi chiếc điện thoại, rung mình một cái, rồi lạnh lùng nói: “Vui đến mức muốn khoe sao, tôi nghe đây.”

“Em có tinh thần chiến đấu như vậy, anh sợ sự khoe khoang của anh cuối cùng sẽ thành tự rước lấy nhục.”

Mạc Ninh hừ lạnh một tiếng. “Ừ, coi như anh biết điều.”

“Anh mời em bữa cơm, coi như là đền tội.”

“Không dám, không gánh nổi đâu. Tốt lắm, khoe cũng đã khoe rồi, anh mời tôi từ chối, chuyện đến đây chấm dứt, đồng chí, cố gắng làm việc đi.” Tiếng nói cuối cùng vang lên, Mạc Ninh cúp điện thoại luôn, nghĩ đến sắc mặt đắc ý của tên tiểu nhân Trương Kiệt Chí kia, không nhịn được chỉ muốn cùng anh ta cùng so gắng độ sức, đối mặt trên võ đài quyền anh.

Nhà quan sát kinh tế và Tuần san kinh tế đều của một tập đoàn lớn. Trước là nhật báo (báo hàng ngày), sau là tuần san, vì tập đoàn sớm khởi xướng phong trào các tòa soạn báo tự chịu trách nhiệm lời lỗ, tự lực cánh sinh, thế nên hai tòa soạn báo cùng tồn tại, cùng đấu đá nhau.

Khi Mạc Ninh tốt nghiệp đại học thì đến thực tập ở Tuần san kinh tế, Trương Kiệt Chí cũng là thực tập sinh giống cô, năm ấy tòa soạn báo bị khuyết một vị trí quan trọng, chủ nhiệm ban đã có ý muốn để cô vào chỗ đó, vì thế Mạc Ninh đã bỏ qua lời mời của một công ty bên thành phố F. Không ngờ, Trương Kiệt Chí không biết ở đâu chui ra, chỉ dựa vào tiếng tăm của cha mẹ, dám đoạt vị trí lẽ ra phải thuộc về cô.

Nói cô không oán hận Trương Kiệt Chí là giả, hơn nữa, ngay trước lúc sóng gió, Trương Kiệt Chí vẫn điên cuồng theo đuổi Mạc Ninh.

Song, Mạc Ninh vẫn may mắn, chủ nhiệm Tuần san kinh tế dù luyến tiếc cô, không thể giữ cô bên cạnh làm thủ hạ, nhưng vẫn nhiệt tình giới thiệu cô cho Nhà quan sát kinh tế, sau một tháng thử việc ngắn ngủi, Mạc Ninh đã đánh bại hai tên nghiên cứu sinh dưới cái mác đại học, được tòa báo giữ lại làm việc.

Những gì cô trải qua đến nay đã trở thành một giai thoại của tòa soạn báo.

Cô và Trương Kiệt Chí đi cùng một đường, hai người mặc dù bên ngoài không có xung đột nhưng trong tối khó tránh phát sinh hiện tượng “Đụng bản thảo”, “Đoạt bản thảo”.

Mạc Ninh đã khinh thường không liên lạc với anh ta, nhưng là Trương Kiệt Chí, hai năm qua vẫn không từ bỏ việc hết mình bạch đến ngấm ngấm tranh đấu cùng cô.

Phó Tịch Nhan đi tới an ủi nói: “Trương đồng chí cũng thật là, dù muốn hấp dẫn sự chú ý của em, cũng không cần phải làm vậy.”

Mạc Ninh nghiêng người nhìn cô một cái: “Trước kia không phải chị nói anh ta là tuổi trẻ anh tuấn sao?”

Phó Tịch Nhan thở dài một tiếng: “Tuổi trẻ là trẻ tuổi. Tài năng, anh tuấn? Ở trước mặt Cố Chuẩn, anh ta cũng chỉ là phàm phu tục tử. Cho nên, phải so sánh mới có thể nhìn ra chân lý.”

“Nhan tiểu thư à, xin khuyên chị một câu, Cố Chuẩn chẳng phải người tốt, sao có thể nghĩ lại chứ.” Mở máy tính, Mạc Ninh xoay ghế rồi vùi đầu vào công việc.

Tổng biên tập Lý đã giao cho cô bản thảo về cuộc họp báo đầu xuân của coca cola, là một nhiệm vụ cực kỳ dễ dàng. Mạc Ninh cũng không cần phải tốn công ăn diện, mặc một chiếc áo khoác xám tro đơn giản, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng. Mọi việc của công ty này ở trong nước mấy năm nay có thể coi như chạm tay vào là bồng, đồ uống nước ngoài đang chiếm giữ phần lớn thị trường trong nước, nên các nhãn hiệu khác đang trong giai đoạn xâm nhập thị trường không khả quan lắm, Mạc Ninh cảm thấy việc này và khái niệm kinh doanh mới của công ty họ có liên quan.

Chí ít thì Mạc Ninh cũng rất thích người phát ngôn thường ngày của bọn họ. Giống như Chung Hoàn của giới thể thao, Mạc Ninh thường xuyên so tài với anh ta, đối với nụ cười như ánh mặt trời của anh ta cũng có ấn tượng khá sâu sắc. Sau buổi gặp mặt kết thúc, Mạc Ninh phỏng vấn anh ta một câu ngắn gọn, nhưng điều làm Mạc Ninh thấy cao hứng chính là, tính cách của anh ta không khác cô tưởng tượng là mấy, rộng rãi, khéo nói, thậm chí còn có điểm đáng yêu.

Trương Kiệt Chí xuất hiện trong buổi gặp mặt ngoài dự liệu của cô, Mạc Ninh vừa nghiêng đầu nhìn thấy anh, định xoay người rời đi, lại bị anh nói kích một câu: “Đổi khẩu vị sao?”

Mạc Ninh cảm thấy ngứa răng, xoay người tặng anh một nụ cười quyến rũ: “Đúng vậy đấy, giờ tôi thích mỹ nam tập thể hình.”

Sắc mặt Trương Kiệt Chí trầm xuống, bước lại gần cô, rồi đột nhiên dừng lại, cười ngượng ngùng: “Còn giận chuyện Cố Chuẩn sao? Nói thật nhé, bài phỏng vấn kia anh cũng không muốn cướp của em đâu, anh biết em rất coi trọng nó... Nhưng mà bên kia lại chỉ đích danh anh, vì thế...”

“Trương đại ký giả đây là đang báo cáo công việc với tôi sao? Tôi không phải cấp trên của anh, cần gì phải vậy chứ!” Nói tới đây, Mạc Ninh không thêm nói nữa, xoay người đến chỗ đồng nghiệp, bỏ anh ở lại.

Trong giới truyền thông ở thành phố G, Mạc Ninh có thể coi là một nhà báo có danh tiếng, có người từng đùa, Mạc Ninh — nhà ký giả lớn của thành phố G, hoàn toàn xứng đáng là một bông hoa trong giới truyền thông. Một bông hoa không phải chỉ tướng mạo của cô, mặc dù điều này cũng đúng, nhưng quan trọng là trí tuệ của cô. Phụ nữ thông minh trước nay đều rất nổi tiếng, đặc biệt lại còn là mỹ nữ.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Kiệt Chí không thể quên được cô. Khi còn thực tập chung, Mạc Ninh biết Trương Kiệt Chí theo đuổi cô, ngoài mặt thì hào nhoáng, huênh hoang, trưng vẻ ngoài được nạm vàng, cái gì anh ta thích cũng muốn đoạt bằng được, hơn nữa, luôn ôm cái loại tình cảm “không đạt được thì không bỏ qua” càng làm người ta khinh ghét.

Phần lớn thời gian, thật ra Mạc Ninh không dám hoàn toàn trở mặt với anh ta, mặc dù cô rất muốn làm vậy. Song làm báo nơi đất khách quê người, đắc tội với người quyền thế là hành động không hề sáng suốt. Điều bản khoán này làm Mạc Ninh phải luôn thận trọng giữ mình khi đối mặt với Trương Kiệt Chí.

Có tin tức sau hai tháng nữa Cố Chuẩn tổ chức buổi ra mắt. Mùa hè đáng ghét đã tới trên thành phố G, sách mới về trà lạnh được tiêu thụ tốt, rất nhiều tạp chí chú ý đến. Vincent lúc này mới phát hiện ra điểm tốt của truyền thông, liên tục tổ chức các buổi họp báo về thị trường tiêu dùng mùa hè. Ngay cả Cố Chuẩn thân bí trước kia không thể mời được, nay cũng xuất hiện trên mục phỏng vấn của tờ Kinh tế.

Phó Tịch Nhan rất kích động, sớm đã chiêu mộ một đám người thần tượng mỹ nam canh giữ ti vi trước phòng làm việc, thân bí nói: “Bạn học của chị là nhà biên soạn ở đài, nghe nói đề tài lần này sớm đã chọn từ mấy tháng trước, nhưng mãi Cố Chuẩn mới đáp ứng, nghe nói trình tự rất phức tạp.”

Mạc Ninh bê chén trà lạnh lên, nghe màn thù dật của Phó Tịch Nhan, thầm nghĩ, ai mà biết được? Không thể đối phó với tên đàn ông kia nên mới nghĩ ra giải pháp là phỏng vấn trên ti vi thôi. Mọi người cũng hào hứng lấy chuyện này mà vui mừng, nhưng đến cuối cùng, người bị cười chê có khi lại là mình cũng nên.

Thế nhưng ý nghĩ cao thượng này đến khi Cố Chuẩn xuất hiện trên màn hình ti vi trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi. Người đàn ông kia mặc một bộ âu phục đen, tóc gọn gàng bóng loáng ôm trọn cái trán. Đôi mắt đen thâm thúy chứa đầy ánh sáng, phối hợp với chiếc mũi thẳng tắp, nụ cười dịu dàng, chỗ nào cũng hoàn mỹ — theo như Mạc Ninh đánh giá là vậy.

Một người đàn ông như thế này, nếu như có nhiều một chút, có lẽ đã không làm chết người đến thế. Nhưng, trừ bộ dáng bên ngoài ra, vẫn còn nhiều người phụ nữ hướng đến tiền tài địa vị của anh ta.

Nghĩ đến đây, Mạc Ninh đột nhiên nhớ ra một người không nhớ tên đã từng nhận xét về cô: “Một người phụ nữ như cô, không chỉ có vẻ xinh đẹp ma quỷ, còn được hưởng một bộ đầu óc thật tốt, trời sinh ra đã là yêu quái đi mê hoặc người, những người đàn ông bình thường khác sao có thể cầm lòng chứ?”

Nghĩ đi nghĩ lại. Mạc Ninh cười tươi, trên ti vi người dẫn chương trình hỏi Cố Chuẩn một câu, cô cũng không lắng nghe, lòng thầm nghĩ, người đàn ông này và mình, thật cũng có điểm xứng đôi.

4. Chương 4: Trận Chiến Thứ Tư

Hứa Thư Hoài đảm nhiệm một chức vụ không lớn không nhỏ ở cục thuế vụ. Ban đầu anh muốn thành một thanh niên tốt, nhưng lại bị cục thuế nuôi dưỡng thành một playboy không có ý chí chiến đấu, chỉ biết ăn chơi tán gái.

Mạc Ninh vừa lắc đầu vừa nói: “Thời gian đúng là một cao thủ tuyệt đỉnh, mới hai năm thôi, anh đã bị đánh đến không có thuốc nào cứu được nữa rồi.”

Toàn thân Hứa Thư Hoài dựa vào phía sau, tay nâng chén rượu, đảo một vòng chất lỏng bên trong: “Có thuốc, em chính là thuốc.”

Theo thói quen, phớt lờ lời nói mập mờ của anh, Mạc Ninh cắt miếng thịt bò trên đĩa: “Anh không phải đi công tác Hải Nam à?”

Hứa Thư Hoài: “Nhớ em, dù có thành ngọc cũng bằng lòng.”

“Em nghĩ, anh nên tìm bà xã đi. Chơi bởi lâu lâu như vậy sớm hay muộn cũng làm ba mẹ anh tức chết.” Vừa nói như vậy, Mạc Ninh đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Đúng rồi, hôm trước mẹ anh còn gọi điện cho em, kỳ nghỉ đông anh không về nhà à? Mau trở về đưa cha mẹ đi chơi đi!”

Hứa Thư Hoài vẫn nhìn người con gái đối diện, như không nghe thấy lời của cô, “Làm sao em có thể nhẫn tâm như thế?”

Mạc Ninh há to mồm ăn một miếng thịt bò, tròn tròn mắt hỏi: “Ăn thịt thì có gì mà nhẫn tâm.” Gần đây cô mua rất nhiều thịt trên mạng, tan làm là về nhà xem phim, ăn thịt, trêu chọc Tô Dã Nghi.

“Em đang định giả ngọc trước mặt anh.” Hứa Thư Hoài tiếp tục nói.

“Giả ngọc tốt mà, kẻ thông minh mới giả ngọc, người ngu thì không thể giả bộ được.”

“Anh chính là một kẻ ngọc đích thực.”

Mạc Ninh cuối cùng cũng nhấc mắt nhìn anh, vẻ mặt lạnh nhạt hơn: “Anh uống nhiều rồi.” Lập tức buông dao nĩa, kéo khăn lau tay, “Khuya rồi, em về nhà.”

Hứa Thư Hoài không ngăn cô, nhìn cô đi ra ngoài, đột nhiên đứng dậy, đuổi theo.

Hai người giằng co trước cửa nhà hàng.

Hứa Thư Hoài không biết ăn phải cái gì, kéo mạnh Mạc Ninh vào lòng, Mạc Ninh đi giày cao gót, diện tích chân tiếp xúc với mặt đất rất ít, vài lần vùng vẫy đều thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống. Cô thật sự không muốn làm cái hành động dễ gây hiểu nhầm này với anh, cuối cùng, cô cắn răng một cái, dùng sức đẩy Hứa Thư Hoài ra, đồng thời cũng khiến mình rơi xuống mặt đất.

Trước khi tiếp đất, không biết một cánh tay từ đâu ra đỡ được eo cô. Mạc Ninh kinh hãi ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt của một người đàn ông xa lạ, đối phương mỉm cười nhìn cô.

Mạc Ninh mượn lực đứng dậy, lập tức có chút xấu hổ, vuốt vuốt tóc, cô nghiêng đầu nói: “Cám ơn.” Thế này mới thấy bên cạnh người đàn ông xa lạ còn có mấy người đàn ông mặc âu phục đi giày da.

Có một người tinh quái bắt đầu trêu chọc: “Giúp xong rồi thì đi ăn cơm đi, ngoài này nóng quá.”

Mạc Ninh rất tự nhiên nhìn về phía những người đàn ông kia, dưới ánh đèn của biển quảng cáo nhà ăn, Cố Chuẩn vô cùng nổi bật giữa họ. Ngay khi anh thấy cô, lịch sự nhìn lướt qua Hứa Thư Hoài và Mạc Ninh, xoay người nói với những người đàn ông mặc âu phục kia: “Vào đi thôi.”

Người đàn ông xa lạ nghe vậy thì nói với Mạc Ninh: “Đừng khách khí.” Xoay người rời đi trước mắt Mạc Ninh.

Sau khi nhóm Cố Chuẩn biến mất hoàn toàn, Mạc Ninh đứng thẳng người, đến gần vẻ mặt suy sụp của Hứa Thư Hoài, cách một khoảng ngắn, cô nói: “Coi như đã hết.”

Hứa Thư Hoài nhướn mày nhìn cô, trong mắt tràn đầy đau khổ: “Em nói quên cái gì?”

“Chúng ta không hợp.” Nói xong cô lại cảm thấy lời này rất nhẹ, không đạt hiệu quả dồn người vào chỗ chết, lại từ từ bổ sung, “Nếu như em có cảm giác với anh, trong thời gian mười hai năm quen biết, đã sớm đón nhận anh rồi.”

Nét mặt Hứa Thư Hoài đầy vẻ thất vọng, lại cười tự giễu: “Em muốn có cảm giác... Trương Kiệt Chí thì có cảm giác sao? Còn không? Nhiều năm như vậy em không tìm bạn trai, em cho là chỉ dựa vào cảm giác của em, bằng năng lực của em có thể tìm thấy thứ vừa ý sao?”

Mạc Ninh bị những lời này đánh mạnh.

Sống đến hai mươi tư tuổi, trên sự nghiệp cô vẫn thuận buồm xuôi gió, trong tòa soạn ngay cả tổng biên tập cũng quan hệ tốt với cô. Cô không thiếu tiền, trước đó không lâu cô vừa mua cho cha một chiếc xe không tê. Về tình bạn, cô có Tô Dã Nghị và Chu Nhất Nặc, hai người có thể làm bạn cả đời. Nếu như có gì tiếc nuối, đó chính là tình yêu của cô. Năm trước, cô vừa nhận chức, bận làm... việc, không quan tâm đến tình yêu, nhưng, thật sự cô không tìm thấy một người để có cảm giác bằng lòng phát triển quan hệ.

Cũng là độc thân như vậy. Cô đã từ chối không biết bao nhiêu người đàn ông, lời nói tàn nhẫn cự tuyệt dường như không đủ, chỉ cần bên cạnh cô không có đàn ông, bọn họ sẽ không buông tha. Ví dụ như Hứa Thư Hoài, lại ví dụ như Trương Kiệt Chí.

Mạc Ninh bất giác cười lạnh: “Mặc dù không tìm được người vừa ý, em và anh cũng tuyệt đối không có khả năng. Thư Hoài, em cũng không muốn làm tổn thương anh, nhưng, giờ xem ra, thật sự em không thích hợp làm đức mẹ.”

Trong mắt Hứa Thư Hoài có sự kiên định làm cho người ta sợ hãi, ngay tại buổi tối đêm mùa hè này, đám người xung quanh cũng không dừng lại, mang đến mùi khó chịu, một giây anh nhìn Mạc Ninh chăm chăm, giọng nói run rẩy: “Lên đại học, em muốn thi ở thành phố N, anh đi cùng em, công việc, em muốn đến thành phố G, anh đi cùng em. Em độc thân, anh cũng giống em. Anh biết, tầm nhìn của em cao, anh chững mắt, Nhưng anh bằng lòng chờ, anh có tình cảm, anh sẽ chờ tình cảm của em. Anh sẽ vẫn đối tốt với em. Em nhìn xem, trước kia không phải anh vẫn luôn như vậy sao?”

Mạc Ninh không thể không đau lòng vì lời nói này. Ánh mắt kia nóng rực, cô đi vài bước, nói: “Điều kiện của anh.....”

“Đừng nói những lời vô dụng để anh đi tìm người khác đó! Anh tìm, anh luôn đi tìm! Nhưng bọn họ không phải em.” Không phải nghĩ ngờ nữa, Hứa Thư Hoài đúng là uống quá nhiều, nhưng cũng chưa đạt đến trình độ buông thả như vậy, anh không muốn giữ vẻ mặt ôn hòa với Mạc Ninh nữa, liền mượn rượu để giải tỏa cảm xúc của mình.

Mạc Ninh nghĩ bị quan, nếu lại nói về đề tài này, chỉ sợ đêm nay cũng như từ trước đến giờ, anh lại diễn cảnh tình đau khổ này bên đường mất thôi. Hôm nay anh đã để lộ suy nghĩ của mình như vậy, cũng có nghĩa tình bạn mười mấy năm của họ đã đến hồi kết. Ít nhiều cô cũng hơi tiếc nuối, trong thành phố G xa lạ, có lẽ mãi cô cũng không thể tìm thấy một người bạn đáng tin như vậy.

Hít sâu một hơi, Mạc Ninh thản nhiên nói: “Em sẽ tìm một người bạn trai, nhưng đó không phải anh.” Lưu loát nói dứt lời liền xoay người rời đi.

Hứa Thư Hoài ở phía sau cô bắt mắt hô to một tiếng.

.....

Tô Dã Nghị nói: “Vậy cậu đi tìm một người đàn ông đi, “lắm tài nhiều tật” là ý này còn gì?”

Mạc Ninh mở một gói mặt nạ ra, hỏi: “Có ý gì?”

“Đúng hơn là, tuy cậu không có.... Nhưng cậu không có bạn trai, đối với bọn họ, nói thế nào đây nhỉ?” Tô Dã Nghị lại đắm chìm trong cân nhắc “Nói thế nào nhỉ?”

Mạc Ninh nhìn khuôn mặt đang ngửa lên trời suy ngẫm, trách mắng: “Quên đi quên đi, chỉ số thông minh có thì đừng miễn cưỡng. Ý tứ của cậu mình hiểu.”

Tô Dã Nghị gật đầu, kết thúc bằng một chuyện: “Thật không ngờ Hứa Thư Hoài lại kìm nén lâu như vậy, mười mấy năm sau mới ngã bài với cậu. Lúc đầu anh ta vẫn tìm bạn gái mà, mình nghĩ chắc anh ta cũng không si mê cậu đến vậy đâu.”

Mạc Ninh vạch trần cô ấy: “Lời nói đầy si mê, anh ta sẽ không đi tìm bạn gái khác. Cho nên nói đến cùng, với đàn ông mà nói, không chiếm được mới có đủ lực hấp dẫn.”

Về mặt Tô Dã Nghị ngưỡng ngừng: “Cậu thật không quý trọng thứ cực phẩm đó?”

“Mình chỉ thích tiên phẩm thôi, cậu tặng Dị Tự ình là tốt rồi.”

Nhắc đến Dị Tự, sắc mặt Tô Dã Nghị liền thay đổi: “Cậu nói nhỏ chút, anh ấy nghe được đấy.”

Mặc dù đang đắp mặt, qua lớp mặt nạ màu đen Mạc Ninh vẫn mở to mắt nhìn Tô Dã Nghị, cuối cùng cô nói: “Không phải cậu nói anh ấy chưa về sao.”

Lại bồi thêm một câu: “Cậu ngày càng ngốc đi. Là bạn nên mình nhắc, người phụ nữ bình thường mà ngốc đi thì mang đến hai kết quả, một là bị vứt, hai là bị bỏ.”

Tô Dã Nghị ngưỡng ngừng nói: “Dị Tự nói anh ấy thích người phụ nữ ngốc một chút.”

Mạc Ninh: “.....”

Mạc Ninh quyết định tìm một người đàn ông, chỉ sợ chỉ là diễn trò.

Phó Tịch Nhan có rất nhiều tài nguyên về đàn ông ưu tú, Mạc Ninh nhờ vả một cái chị ấy đã nhiệt tình giúp. Không ngờ người đàn ông đầu tiên chị ấy chọn cho cô lại hẹn gặp ở quán bar.

Mạc Ninh không ngại ngần từ chối. Phó Tịch Nhan tra hỏi nguyên nhân, Mạc Ninh miễn cưỡng nói: “Hẹn gặp ở quán bar, người đàn ông này không phải dụng ý bất lương thì là chỉ số IQ quá thấp.”

“Xin chỉ giáo?”

Mạc Ninh vừa gõ bàn phím “xoạch xoạch” viết bản thảo, vừa nói: “Tự mình suy nghĩ đi.”

Phó Tịch Nhan không cam lòng nói: “Chị chọn lại cho em mối khác?” Mỹ nữ Mạc Ninh khó mà động tâm với người phàm, Phó Tịch Nhan tò mò chuyện tình yêu của cô đã lâu, có cơ hội như vậy, cô không tự nguyện buông tha đâu.

“Coi như xong. Chị chọn cho em trong số nhiều người như thế, tất nhiên là xếp theo ưu điểm, nếu như tốt nhất chỉ đến trình độ này, em cũng chẳng ôm hi vọng gì đâu.”

Phó Tịch Nhan có cảm giác khó hiểu với Mạc Ninh, cô thừa nhận Mạc Ninh có tài có sắc, về mặt khác, Phó Tịch Nhan cũng không thích toàn thân Mạc Ninh phát ra khí thế bức người, cộng sự với cô đã hơn một năm, Phó Tịch Nhan luôn cố gắng ngang bằng vì mình ở địa vị yếu thế hơn, lại chưa bao giờ thành công cả. Nghe xong Mạc Ninh nói, cô không phải không tức giận: “Em thật rắc rối, thảo nào lại ế.”

“Thánh nữ cũng tốt! Thánh nữ phục vụ cho Thượng Đế.” {mimi: chơi chữ đồng âm khác nghĩa, thánh nữ (shèng nǚ) (chỉ còn phụ nữ = ế) }

“Chị nói là ế.....”

“Đi viết bản thảo đi, mấy ngày hôm trước chủ nhiệm còn làm ầm lên là lượng bản thảo tháng này của chị không đủ.” Mạc Ninh cắt ngang lời.

“Hừ! Thánh nữ! Em đi tìm Thượng Đế của em đi.” Phó Tịch Nhan ảo não đi vài bước lên phía trước, lại đột nhiên xoay người, “A? Mạc Ninh, chị biết một người đàn ông rất hợp với khẩu vị của em, hơn nữa anh ta không có bạn gái. Nhưng..... Mức độ khó hơi cao.”

Mạc Ninh hưng phấn hỏi: “Ai?”

Phó Tịch Nhan nói: “Cố Chuẩn chứ ai.”

Bàn tay lướt phím dừng lại, Phó Tịch Nhan thấy thế, có chút đắc ý nở nụ cười: “Em xem đi, chị đã nói người đàn ông này có lực sát thương lớn. Thế nào, em cũng có hứng thú với anh ta sao? Em đang mơ đó hả?”

Mạc Ninh quay đầu nhìn cô, thật lòng nói: “Chị từng nghĩ đến đổi nghề chưa?”

Phó Tịch Nhan không rõ hỏi: “Đổi nghề làm gì? Chẳng lẽ chủ nhiệm tiết lộ cho em..... chị sắp bị đuổi?”

“Chị mở tiệm mai mối hôn nhân đi.” Nói xong, sự chú ý của Mạc Ninh lại quay trở về màn hình vi tính, không hề để ý đến các loại biểu tình biểu đạt phần nộ của Phó Tịch Nhan .

Tuy rằng, lời nói vừa rồi của Phó Tịch Nhan đã thành công trong việc gây hứng thú cho cô.

5. Chương 5: Trận Chiến Thứ Năm

Ngoài trận ầm ĩ bữa trước với Hứa Thư Hoài, ở thành phố G Mạc Ninh cũng không có người bạn nào quá gần gũi, không phải do cô không có năng lực giao tiếp, mà thật ra là do tri âm khó tìm. Cô đến thành phố G được hai năm, đến giờ vẫn chưa hết sưng sốt vì không tìm được lấy một người bằng lòng dành cuối tuần đi dạo các cửa hiệu sách với mình.

Nhờ sự giúp đỡ của mẹ là thầy dạy ngữ văn, từ nhỏ Mạc Ninh đã hình thành tình yêu với việc đi dạo hiệu sách, sau khi lên đại học, không có việc gì là cô lôi Tô Dã Nghị và Chu Nhất Nặc đi đến tiệm sách nhỏ cạnh trường học. Thế nên giờ hai người Tô Chu vẫn duy trì thói quen cũ này. Nhưng bọn họ ở chung thành phố, vẫn thường hay đi cùng nhau. Vì thế, Mạc Ninh rất hâm mộ và ghen tỵ.

Hết cách rồi, không thể dứt bỏ tiệm sách, cô đành phải đi một mình. Nhà sách ở thành phố G phần lớn được mở cạnh các cửa hàng buôn bán náo nhiệt, Mạc Ninh đến đây hai năm mới tìm được một cửa hàng sách không tệ. Tên cửa hiệu rất tao nhã, gọi là “Thú vui”, cửa hàng gần một cây cầu náo nhiệt, mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, nhưng bên trong lại như chốn bồng lai. Lần đầu tiên Mạc Ninh đến nơi này bị những giá sách cao đến trần nhà dọa ngất người, không biết vì có phải sở thích của ông chủ có vấn đề mà từ điển trong cửa hàng tương đối nhiều, có khá đầy đủ. Có cả ghế sofa mềm mại và chiếc bàn gỗ mộc mạc để khách sử dụng, nếu như đến muộn, không tìm được chỗ ngồi là chuyện đương nhiên.

Mạc Ninh không phải người có thể dậy sớm cuối tuần, cho nên, theo lý thường cô không có chỗ ngồi. Trong dãy sách tra cứu kia tìm được quyển muốn tìm, lại mang theo cuốn sách chuyên ngành ngồi phịch xuống cạnh giá sách, vừa lật xem vừa tra những từ ngữ và thuật ngữ không hiểu.

Đang mê mẩn, có người vỗ vào vai cô, quay đầu, Mạc Ninh thấy một học giả lớn tuổi đeo kính, hơi thở nặng nề, ý cười nồng đậm nhìn cô.

“Bên kia có ghế trống.” Lão tiên sinh nhẹ giọng nói.

Ánh mắt của Mạc Ninh xuyên qua giá sách tầng tầng, thấy một ghế sofa đơn trống. Ngay sau đó, Mạc Ninh giống như vận động viên ở vạch xuất phát, nhanh chóng thu dọn sách vở, nói với lão tiên sinh “Cảm ơn”, rồi bước nhanh về phía ghế sofa.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nhìn lại xem lão tiên sinh tốt bụng kia, đã không thấy bóng dáng của ông đâu nữa.

Hai giờ chiều rời nhà sách, vừa lúc ra cửa thì thấy lão tiên sinh đứng cạnh quầy, kéo túi lên vai, Mạc Ninh mỉm cười đi đến, hòa nhã nói: “Vừa rồi thật cảm ơn tiên sinh.”

Lão tiên sinh kia cũng đang đọc sách, trên mặt chiếc bàn gỗ bóng loáng sạch sẽ, có mấy quyển sách bìa cứng có chút cũ kỹ, bên trong còn kẹp chiếc phiếu đã ố vàng. Sau khi đánh giá trong chốc lát, Mạc Ninh lại ngẩng đầu, con mắt ẩn chứa sùng kính.

Lão tiên sinh hòa ái tươi cười: “Cô là phóng viên?”

Mạc Ninh khó hiểu: “Dễ nhìn ra vậy sao?”

“Cô đang cầm quyển “Bản tin và sáng tác tiếng Anh”, ở chỗ tôi không có quyển sách này.”

Mạc Ninh giật mình, khẽ cười: “Đó là cháu mang đến.”

“Giờ người giống cô đến hiệu sách tra từ điển, đặc biệt là phóng viên cũng không còn nhiều.” Lão tiên sinh vừa nói vừa buông sách trong tay, tiện tay rút ra một cái thẻ trong hộp, từ từ kẹp vào giữa cuốn sách, gấp chiếc kính vừa lấy xuống, tiếp tục nói: “Internet có ở mọi nơi, người trẻ tuổi đều tìm hiểu bằng máy móc đó.”

Nhận ra lão tiên sinh này nói chuyện rất có ý nghĩa, Mạc Ninh tạm dừng bước, nói: “Cháu cũng dùng Internet, nhưng có những vấn đề nhỏ Internet không có. Cháu lại yêu cầu rất cao, các chi tiết của bài viết đều phải hoàn mỹ.”

“Đây là phúc khí của cơ quan cháu.”

“Cảm ơn sự khích lệ của lão tiên sinh.” Mắt lia tới, Mạc Ninh thấy trên bàn phần lớn là các bộ sách có liên quan đến kinh tế, liền nói: “Lão tiên sinh nghiên cứu kinh tế học sao?”

“Thỉnh thoảng viết sách thôi.”

“Ngài viết sách?” Mạc Ninh càng kinh ngạc, “Cả nhà sách này?”

“Con ta chê ta đi nhà sách rất phiền, liền thay ta mở một nhà sách ở nơi yên tĩnh này, đều là sách tra cứu, cũng không có rắc rối gì, hai năm qua, cũng để ta dễ dàng tìm sách đọc, cũng kết không ít bạn.”

Sau cuộc nói chuyện ngắn gọn, Mạc Ninh biết lão tiên sinh này tên là Cố Khải Nguyên, chuyên gia kinh tế học nổi tiếng, đặc biệt nổi tiếng về viết sách, Mạc Ninh vốn tưởng một giáo sư nổi tiếng sẽ phải khác cơ, nào biết Cố lão tiên sinh không chỉ có kinh nghiệm chuyên sâu, cá nhân ông còn cực kỳ ghét cách dạy học hiện giờ.

Bữa trưa là Cố lão tiên sinh cố ý mời, với lão tiên sinh mà nói chính là “Tin lành khó kiếm”, Cố lão tiên sinh giải thích “Tin lành” chính là “Người đẹp” và “Tri âm”. Nói thật ra, bị một lão tiên sinh hơn năm mươi tuổi gọi là “người đẹp”, Mạc Ninh cảm thấy gánh nặng rất lớn. {Mimi: tin lành = + ... người đẹp.... tri âm}

Cũng may Cố lão tiên sinh khi dùng cơm, chủ đề nói chuyện đều xoay quanh đứa con phiền lòng kia của ông: “Trời sinh tính ta không thích bị trời buộc, nhưng đời người luôn không như ý như vậy, ta không chỉ có người vợ yêu thương chăm lo cho chồng, còn có đứa con yêu thương chăm lo cho cha.”

“Đây là chuyện tốt mà, ngài cũng không quá tự do.”

“Ta vốn làm việc cẩn thận tỉ mỉ, có điều làm người lại thích phóng khoáng một chút. Gần đây ta bị con ta tính kế rất thâm.” Cố lão tiên sinh nửa thật nửa đùa nói.

Mạc Ninh cười: “Tính kế thế nào?”

“Ví dụ suốt ngày cần nhân.” Nói đến đây, Mạc Ninh phát hiện Cố lão tiên sinh nhú mày lại, ngay sau đó, Cố lão tiên sinh lại bồi thêm một câu nữa. “Gần đây nó ép ta một tuần đến viện một lần kiểm tra sức khỏe.”

“Đây là việc nên làm mà.” Mạc Ninh chân thành nói.

Cố lão tiên sinh lắc đầu: “Đây không phải mấu chốt. Mấu chốt là, nó yêu cầu ta mỗi tuần kiểm tra sức khỏe một lần, nhưng ta muốn mỗi tuần nó đưa ta và mẹ nó đi dạo, mà nó thì luôn lấy cớ công việc bẽ bộn

để từ chối, căn cứ vào bốn phận của người cha, ta thật sự không hi vọng đứa con của ta cuối tuần cũng vui mình vào công việc như vậy.”

Mạc Ninh cười vì giọng nói trêu đùa của lão tiên sinh, lại nghĩ đó là một đề nghị nghiêm túc, chột thu hồi nụ cười, suy nghĩ một hồi, sau đó nàng đề nghị: “Có lẽ, mỗi người nên trao đổi ngang giá?”

“Trao đổi ngang giá?”

“Chính là..... mỗi tuần ngài có thể kiểm tra sức khỏe một lần, mỗi tuần anh ta cũng phải đến đi cùng cha mẹ một lần.” Mạc Ninh giải thích.

“Đi cùng cha mẹ làm gì, thế nào nó cũng hỏi lại ta như vậy. Sau đó khi ta suy nghĩ cẩn thận sẽ làm cái gì, nó đã có luôn kết luận, đó chính là, ta còn phải đi kiểm tra sức khỏe.” Biểu tình của lão tiên sinh tràn ngập vẻ cam chịu, biểu tình này làm Mạc Ninh liên tưởng đến đứa con của Cố lão tiên sinh khôn khéo mà giáo hoạt thế nào.

Sau đó, cô lại đưa ra một đề nghị khác có tính xây dựng hơn: “Có lẽ ngài có thể đưa anh ta theo đọc sách, đó là một cách giải trí có ý nghĩa cũng không tệ.”

Cố lão tiên sinh không lập tức phản ứng, sau khi trầm ngâm một hồi, ông đột nhiên cười to: “Thật là cao kiến!”

Ngày cuối tuần thứ hai, Mạc Ninh đứng giờ giá lâm đến nhà sách, vừa vào cửa Cố Khải Nguyên đã nhìn thấy cô, ông mỉm cười nâng gọng kính nháy mắt với cô. Mạc Ninh không rõ ánh mắt của ông có ý gì, chỉ khi nhìn lại mới thấy trên ghế salon ố vàng tại một góc nhà sách, có một người đàn ông bình yên cúi đầu vào một quyển sách.

Mạc Ninh nhớ rõ ngày hôm đó thành phố G trời đầy mây, nhưng, người đàn ông trên ghế sofa kia lại mơ hồ trong trí nhớ của cô, thế nên một lúc lâu sau cô vẫn nghĩ ngợi, thật ra ngày đó là một ngày tươi đẹp? Vì sao tâm tình cô chưa bao giờ gọn sóng, lại vì một cảnh tượng như thế này mà gặp sóng to gió lớn?

Một khắc kia, cô nghĩ đến nguyện vọng cuối cùng của mình, một căn hộ không lớn không nhỏ, không cần phải hướng ra mặt biển lớn, xuân về hoa nở là được rồi. Không cần bày trí xa hoa, chỉ cần không gian đủ lớn, có thể để cô chất đủ các bộ sách ở góc là đủ rồi. Như vậy, mặc kệ trời nắng hay mưa, chỉ cần cô muốn đọc sách, tiện tay là có thể lấy được. Mà nay, cô nghĩ nguyện vọng này sẽ ở tại Riga, có thể cùng người đàn ông nào đó làm những việc này, thật tốt. {hana: Riga: Thủ đô của Latvia, là thành phố lớn nhất trong các nước vùng Baltic. Riga nằm trên bờ sông Daugara, không xa vịnh Riga, khu trung tâm phố cổ được công nhận là di sản văn hoá thế giới và là thành phố nổi tiếng với kiểu kiến trúc mang phong cách Art Nouveau, có thể so sánh với Wien hay Sankt – Peter Burg}

Tâm tình dần dần yên tĩnh, ý thức cũng khôi phục lại, cô nghĩ đến lão tiên sinh họ “Cố”, có “đứa con tính kế”, đứa con này “công tác bề bộn nhiều việc” đây là đầu mối mấu chốt, nháy mắt đã hiểu rõ.

Lại là Cố Chuẩn.

Quay đầu nhìn Cố lão tiên sinh vuốt cằm ý bảo ra phía sau, cô từ từ bước chân, cũng không muốn quây rầy hắn.

Đi thẳng đến một góc nhỏ, Mạc Ninh lấy thi tập của một vị tác gia Nhật Bản, thoát nhìn khá hay. Đang mê mẩn, có một giọng nói truyền đến: “Yasushi Inoue?” {hana: là một nhà văn nhật bản, nổi tiếng với nhiều thể loại: thơ, tiểu luận, truyện ngắn, tiểu thuyết. Còn nhiều thông tin lắm. Mọi người tìm hiểu trong này nè Yasushi Inoue}

Mạc Ninh nghe vậy quay đầu, Cố Chuẩn

đã đứng bên cạnh cô, vừa thả một cuốn sách lên giá sách ngay trên đỉnh đầu cô, lúc này, ánh mắt hắn dừng lại ở cuốn sách trên tay Mạc Ninh.

“Ừ.” Mạc Ninh đáp nhẹ, “Tôi và ông ấy có thể nói là cùng tư tưởng.”

Cố Chuẩn dời tầm mắt, ngón tay thật dài lướt qua dãy sách, ánh mắt lên xuống, hắn nói: “Tôi đã đọc qua ‘Lâu Lan’ và ‘Đôn Hoàng’, đúng thật là một tác giả rất thông thái.” {Mimi: Lâu Lan và Đôn Hoàng: hai

thành cổ Trung Quốc xưa, nằm trên con đường tơ lụa, đồng thời cũng là tên hai quyển sách của Yasushi Inoue (tên gốc phiên âm tiếng Anh: Loulan – Dunhuang)}

Mạc Ninh gật đầu: “Đó đều là những tác phẩm được giải thưởng lớn.”

Cố Chuẩn cười nhẹ: “Cha tôi rất thích ông ấy, nhưng tác phẩm của ông thì tôi chỉ xem có hai bản đó thôi.”

Hào cảm với một người thường chỉ đơn giản bắt nguồn từ vài câu nói, hươ tay múa chân trong lúc tán gẫu. Nhất thời Mạc Ninh liên tưởng đến sự kiện thái độ xử sự gần đây của Trương Kiệt Chí, nếu như cô khen anh ta nhiều kinh nghiệm, anh ta nhất định điều toa nói ngoa: “Cái này có gì đâu, nhìn bề ngoài vậy thôi, chứ còn nhiều tác phẩm chờ anh xem lắm.” Miệng lưỡi trơn tuột, mầm mống điển hình của cái cơ chế giáo dục nuôi trồng ra.

Đổi lại Hứa Thư Hoài, chắc sẽ lại là một tình huống khác, chẳng qua, giá trị của loại này trong mắt Hứa Thư Hoài cực kỳ nhỏ bé, các tác phẩm nghệ thuật xuất sắc hẳn tuyệt không đụng đến. Hơn nữa, Hứa Thư Hoài vẫn là một phần tử thù địch.

Mạc Ninh nghĩ đến câu kia của Phó Tịch Nhan, “So sánh tài năng mới ra chân lý”, lời này cũng là chân lý.

Trong lúc cô từ từ hoàn hồn, Cố Chuẩn đã chọn được sách anh muốn đọc, ra hiệu qua loa với Mạc Ninh xong, anh trở về với ghế sofa và ánh đèn mờ nhạt trên tường. Anh đi rồi, Mạc Ninh lại lần nữa tập trung đọc sách, nhưng dường như các câu chữ trên tập thơ đều có sinh mệnh, cứ dừng một lát là nó lại uốn éo, ngay cả cô cũng không biết cuối cùng mình đang nhìn cái gì.

Quả thật lâu lắm rồi không nói đến yêu đương, cả người trần ngập khao khát, Mạc Ninh bi quan nghĩ. Thả lại tập thơ vào giá sách, cô nâng tay nhìn đồng hồ, vừa mới qua mười một giờ. Rời khỏi nhà sách, cô cũng không biết đi đâu.

Đến cửa hàng đồ uống mua trà sữa, Mạc Ninh âm hiểm nghĩ, Cố Chuẩn làm hỏng nhã hứng đọc sách của cô, dù sao cô cũng phải đáp lại anh thật công bằng. Từ chiếc gương dài ở khúc quặt giá sách, Mạc Ninh nhìn lướt qua mình trong gương, cổ áo phẳng phiu, cô cất bước về phía trước.

“Cuối tuần sao Cố tổng không kiểm việc nhẹ nhàng mà làm?” Từ góc tường, chỉ có hai chiếc ghế salon đơn, đi đến gần, Mạc Ninh ngồi xuống, dường như có thể mượn ánh đèn trên tường đếm được lông mi của Cố Chuẩn.

Cố Chuẩn nghiêng đầu nói: “Đây là chuyện nhẹ nhàng nhất tôi có thể làm.”

“Cố tổng nghe đã nghe qua kiểu chết do làm việc quá nhiều chưa?”

Cố Chuẩn cúi đầu, thuận miệng nói tiếp: “Mạc tiểu thư nguyên rửa tôi?”

Mạc Ninh thiếu chút nữa phun ra một ngụm trà sữa, kiềm chế tức giận, cô nói: “Anh thấy trình độ thù hận của tôi đã thăng lên mức rửa anh chết yếu rồi à?”

Gần nửa khắc Cố Chuẩn không nói chuyện, không chớp mắt nhìn chăm chú vào cuốn sách trong tay, Mạc Ninh biết anh không đọc, vẻ mặt của anh rõ ràng đang cân nhắc. Cô rất muốn biết anh đang cân nhắc điều gì.

“Xem ra Mạc tiểu thư có thù hận với tôi, chẳng qua mức độ chưa đến nỗi muốn tôi chết.” Non nửa khắc sau, Cố Chuẩn hạ kết luận.

“Chưa nói đến thù hận, chỉ là tò mò, lúc trước Cố tổng hành xử như thế, dụng ý là nhắc nhở tôi? Hay là..... cảnh cáo chẳng?”

Trong mắt Cố Chuẩn dâng lên ý cười, tiếp tục nói: “Không thể không nói, Mạc tiểu thư nghĩ nhiều quá rồi.”

Mạc Ninh nhìn vẻ mặt của anh, cảm thấy mình như đang đào hố trước mặt anh, nhưng không nhìn được hỏi: “A, lời này có ý gì?”

“Tôi nghĩ, nếu như cô ám chỉ chuyện tôi tiếp nhận cuộc phỏng vấn của quý báo rồi sau đó lại chuyển ột ký giả khác, tôi có thể không e dè nói cho cô biết, chuyện này và Mạc tiểu thư không có quan hệ gì. Vincent không ngại thơ đến mức muốn so đo hiềm khích với một vị phóng viên xuất sắc.”

Anh đang châm chọc chuyện mình đã làm? Nếu không phải so đo với cô, thì sao lại điều tra cô, cần gì phải điều tra quan hệ của cô với Trương Kiệt Chí kia chứ? Nghĩ đến đây, Mạc Ninh mỉm mai nói: “Có lẽ tôi nghĩ quá nhiều, nhưng việc quý công ty làm quả thật khiến người khác hiểu nhầm, trước kia tôi chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.”

“Nghe ra Mạc tiểu thư hình như là bất mãn với lời giải thích của tôi, không bị tính toán chẳng lẽ không đúng với nguyện vọng của cô?” Cố Chuẩn nói xa xôi, nói xong sự chú ý lại quay về quyển sách trên tay, ngón tay thỉnh thoảng lật trang sách, cái bộ dạng thanh thản này ngược lại còn càng khiến Mạc Ninh tức điên.

Cô cũng không muốn để lộ cảm xúc thật của mình trước mặt người lạ, làm ký giả, điều am hiểu nhất là che giấu và đánh úp, che giấu là mục đích, đánh úp là cách thức. Nhưng mà, giờ khắc này, ở nơi đây là sự tĩnh lặng của nhà sách, toàn thân Mạc Ninh tỏa ra tức giận theo lũy sóng, cảm xúc biểu lộ quá đáng này cũng làm chính cô kinh ngạc.

Mạc Ninh nghĩ: quả thật là..... lâu lắm không gặp được đối thủ sao?

Trên thực tế, cuối cùng cô vẫn cương chế ý niệm nóng nảy trong đầu, tình huống thường thấy nhất, cô là người rất tự chủ, khi gặp được đối thủ mạnh mẽ, cô thông minh sẽ lựa chọn cách nghỉ ngơi dưỡng sức cho World War II, cho nên, mượn cốc uống xong trà sữa, cô cực kỳ tao nhã đứng dậy nói: “Việc này đã qua lâu rồi, nếu không phải hôm nay Cố tổng chủ động nhắc tới, tôi cũng quên cả đến nhà bà ngoại rồi, cuối cùng dù có là tình huống gì tôi cũng không để tâm đâu.” Tạm dừng một chút tỏ vẻ lời này là để kết thúc, Mạc Ninh bày ra một nụ cười sáng chói, nhìn Cố Chuẩn nói, “Không làm phiền Cố tổng nữa.”

Xoay người, ở trong lòng mặc niệm “Đi chết đi”, biểu tình kia thẹn quá hóa giận, nhưng Cố Chuẩn không nhìn thấy.

Nhưng, đây chỉ là Mạc Ninh cho là như thế, đắm chìm trong oán thù làm cô không để ý, ngay tại lúc cô xoay người đi chỗ rẽ, có một chiếc gương dài trên tường, cô cũng từng mượn chiếc gương kia để chỉnh lại dung nhan.

Mà theo hướng ngồi của Cố Chuẩn, nhìn vào gương còn rõ hơn là nhìn theo bóng dáng của cô.

6. Chương 6: Trận Chiến Thứ Sáu

Nếu như nói, trong tiềm thức, Mạc Ninh cho đến nay vẫn muốn kiếm một người đàn ông lý tưởng ình, như vậy, cái ý nghĩ yêu đương đột nhiên bay đến này đúng là một ngòi nổ.

Bất động sản An Giai là một công ty gia đình của nhị công tử Phú gia, nhiều bản tin của “Nhà quan sát kinh tế” đều vì mục đích gây dựng sự nghiệp cho công ty này, bản thảo này ban đầu được viết bởi các đồng nghiệp ở ban bất động sản. Hiểu rõ bất động sản An Giai, Mạc Ninh phân công nhiệm vụ “Truyền đơn nam nữ” nhét truyền đơn với khẩu hiệu quảng cáo “Bất động sản An Giai, vì một ngôi nhà an toàn”. Khách quan mà nói, Mạc Ninh thấy khẩu hiệu quảng cáo này nghe cũng không tệ lắm. Cô cũng không nghĩ nhiều cho đến vài hôm sau, với thân phận là người tiếp khách xuất hiện ở nơi có liên quan đến bàn rượu.

“Đến đây, ký giả Mạc, ly rượu này vì sự quen biết của chúng ta, không uống là không nể mặt.” Mạc Ninh đang suy nghĩ làm thế nào để mượn cớ rời bữa tiệc, lại một ly rượu đầy được đưa đến chỗ cô.

Thở mạnh nhận lấy chiếc ly, Mạc Ninh hào phóng nói: “Cạn ly.”

Trương Kiệt Chí ngồi cạnh Mạc Ninh, sau khi cô uống cạn chén kia, đột nhiên kề sát tai cô nói: “Đừng uống nữa.”

Mạc Ninh nghiêng người, nhếch hàm lạnh lùng cười, dùng thanh âm không nhỏ nói: “Lời chê cười của Trương đại ký giả cũng không sai.”

Lời này vừa nói ra, sự chú ý của mọi người đang ngồi liền chuyển qua trên người Trương Kiệt Chí, có người tò mò mà bốn cột hỏi: “Trương phóng viên không nên trọng sắc khinh bạn như vậy! Có gì chê cười sao không nói ọi người cùng nghe?”

Có người nói tiếp: “Không phải là thất lương nên màu gì chứ?”

Trương Kiệt Chí mặt lúc trắng lúc đỏ, ánh mắt Mạc Ninh nhìn anh, bỗng thấy tâm tình thật tốt. Cô không phải hay nói đùa, Trương Kiệt Chí nói “Đừng uống nữa”, những lời này với cô mà nói chính là cười khẩy, trận tiệc rượu này từ đầu đến cuối là do anh ta bày ra, cô không cần nghĩ cũng biết là anh ta ôm một đồng nhỏ nhen trong bụng; Hoặc là hi vọng trên bàn rượu anh ta có thể sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân, hoặc là không cứu cô, chờ cô say tiếp tục làm loại người ra vẻ chăm sóc đưa cô về nhà. Dụng tâm của ạm ya lương thiện như thế, thật làm Mạc Ninh muốn cười.

Không khí trên bàn ngọt ngat, Mạc Ninh đột nhiên mất hết hứng thú, cô vẫy vẫy tay với một người phục vụ ở bên, dùng tiếng nói nhỏ nhất hỏi: “Phiên anh đưa tôi ra toilet.”

Người phục vụ cung kính làm tư thế “Mời”, Mạc Ninh đứng dậy đúng lúc, xách túi nói với mọi người: “Đi toilet, các vị cứ từ từ dùng.”

Trương Kiệt Chí từ đầu đến cuối chẳng tỏ vẻ gì.

Ánh đèn rực rỡ, ban đêm, thành phố G ngập trong vàng son, xen lẫn với hơi nóng đêm hè, đốt cháy trang phục đơn giản, Mạc Ninh không muốn dừng lại một giây nào, hai tay xoa xoa thái dương vừa đón xe ven đường, đúng lúc đó một chiếc xe từ xa đang lái đến chỗ cô, chiếc xe quen thuộc đột nhiên dừng lại trước mặt cô.

Tiếng đóng cửa xe của Trương Kiệt Chí rất vang, anh nhanh chóng đi đến, đã đứng trước mắt cô, cô ngửi thấy mùi rượu trên người mình nồng đậm, càng thêm khó chịu, cố gắng đứng vững, muốn nhìn xem Trương Kiệt Chí cuối cùng muốn làm gì, cứ như vậy, một đêm bình thường, Mạc Ninh đột nhiên phát hiện trước đây không lâu, cô cũng từng có một đêm tối với một người đàn ông khác, cũng đây đưa vì sự tình thế này.

“Lên xe.” Trương Kiệt Chí trầm giọng nói trước mặt cô.

Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn anh, lạnh lùng cười, nói: “Tôi tự đón xe về.”

Trương Kiệt Chí nhú mày: “Em cứ muốn đối nghịch với người yêu mình vậy sao?”

Mạc Ninh lắc đầu, xoay người rời đi. Trương Kiệt Chí muốn kéo tay cô, cuối cùng buông ra, theo sát nói: “Hãy nghe anh nói, chuyện lần này không phải anh...”

Mạc Ninh xua tay: “Từ lúc bắt đầu quen anh, anh đã luôn nói thể này rồi.... ông trời dù ngốc, cũng chưa đến mức thiếu não đâu.”

Trương Kiệt Chí mặc trong chốc lát, bỗng nhiên thay đổi cách nói: “Em nên biết anh muốn gì.” Nói xong câu đó, anh kéo tay Mạc Ninh lại.

Cả người Mạc Ninh đều khó chịu, giờ phút này cô thậm nghĩ muốn trở lại nhà trọ tắm rửa một cái, sau đó đi ăn mặn, đánh răng, đi ngủ.

“Anh không cần phải mỗi lần đều nói cho có lệ như vậy, tôi nói rồi, tôi cũng nghĩ rồi, tôi sẽ chống lại hết sức mình. Tôi tự thấy mình không xứng với anh, hơn nữa, người tôi kết hôn sẽ là một người ưu tú. Mấy năm nay anh cũng không tìm bạn gái, tôi càng có lý do để tin, có lẽ anh muốn kết hôn ngay lập tức.”

Trên đường lớn, từng chiếc từng chiếc xe gào thét lướt qua, chiếc xe hơi làm mất một tia kiên nhẫn cuối cùng của Mạc Ninh, trong nháy mắt kia, cô thấy trên màn hình LCD khổng lồ của cửa hàng đối diện đang phát một đoạn phỏng vấn, cái người được phỏng vấn kia rất giống Cố Chuẩn.

Ngay sau đó, mắt của cô liền dừng ở hình ảnh trên màn hình, không nhanh không chậm hỏi: “Đồng nghiệp Trương, báo cho anh một chuyện.” Khi đó, không biết một trận gió từ đâu thổi đến, thổi đứng mái tóc của cô, ngăn môi lại, cô lấy tay hất ra sau, cô từ từ nói: “Tôi có bạn trai rồi, anh ấy.” Một ngón tay ngọc chỉ vào màn hình trước cửa hàng, môi lại mở: “Cố Chuẩn.”

Lúc này, Mạc Ninh quá đau đầu, suy nghĩ lộn xộn, không không chế được hành vi, thế cho nên thật lâu thật lâu sau mỗi khi cố nhớ lại câu nói đầy tính chỉ đạo này, đều nhận không được lắc đầu, đây chẳng phải chính là “rượu vào lời ra” trong truyền thuyết đấy ư?

Khi Tô Dã Nghị biết sự kiện long trời này, hưng phấn giậm chân trong phòng, Mạc Ninh ôm đầu đau đớn, buồn ngủ nói với cô: “Cậu không sợ Dị Tật nghe thấy à?”

Tô Dã Nghị cười to: “Anh ấy tăng ca, gần đây luôn tăng ca.” Ngay sau đó lại hỏi, “Họ Trương không bất tỉnh chứ?”

“Gần vậy.”

“Bằng hiểu biết của mình với cậu.....” Tô Dã Nghị đột nhiên dừng câu chuyện lại.

Mạc Ninh còn chờ câu dưới của Tô Dã Nghị, không ngờ nói được nửa câu đầu đã ngừng lại, cô mệt mỏi thúc dục nói: “Nói nhanh, mình còn đi ngủ, uống chén chén rượu trắng... Nửa cái mạng cũng mất rồi.”

“Chắc chắn cậu có ý với Cố Chuẩn! Mình nói cho cậu biết, mình xem anh ấy nói chuyện, các thứ,... Mình thấy anh ấy rất tốt trong một phạm vi nào đó! Mình mê nhất là loại đàn ông này!”

“Mình cũng mê.” Mạc Ninh đột nhiên nói.

Tô Dã Nghị sốc vì những lời này của Mạc Ninh, mở to mắt xem có nhìn ra cái gì trên mặt cô hay không, nhưng lúc này Mạc Ninh đã mệt mỏi ngồi phịch xuống giường. Tô Dã Nghị chẳng tìm được dấu vết gì.

Câu thuận miệng này nhanh chóng dẫn đến sai lầm tiếp theo.

Tuần san kinh tế Mạc Ninh thực tập có cô hướng dẫn là Hứa Hoa, một người phụ nữ có chồng hay mách lẻo, khi Mạc Ninh vừa thực tập đã bị bộ dáng nghiêm trang của cô giáo uy hiếp, sau khi làm việc chung cô mới từ từ phát hiện suy nghĩ của cô ấy rất thoáng. Khi Hứa Hoa gọi điện cho Mạc Ninh là buổi chiều, thành phố G bão giạt liên tục, bên ngoài cửa sổ lớn ở tòa soạn báo mây đen kịt trời.

Giọng nói của Hứa Hoa vẫn bình thường: “Đêm qua chủ nhiệm và Cố Chuẩn cùng dùng bữa.”

Mạc Ninh đang cầm bút nghiên cứu mấy tiểu tiết vặt vãnh khác, hỏi qua loa: “Sau đó sao?”

“Cô cũng tham dự bữa cơm kia, cùng đi với cô và chủ nhiệm còn có Trương Kiệt Chí.”

“Ừ.”

Hứa Hoa tức giận: “Em không tò mò chút nào chuyện đã xảy ra trên bàn cơm à?”

Mạc Ninh còn đang so sánh biên độ tăng giá của các nhãn hiệu rượu quý I và quý II, suy nghĩ đã sớm bị lấp bởi các con số, thật ra không hề hứng thú với vấn đề của Hứa Hoa, tức thì nói: “Cô giáo yêu dấu à, mời cô nói thẳng vào trọng điểm đi.”

Hứa Hoa thở dài, lắc đầu nói: “Hôm qua trong lúc ăn vô tình cô nhắc đến em, điều làm cô thấy kỳ lạ là, khi cô nhắc đến em, Trương Kiệt Chí lại bắt đầu không bình thường, cả tối như con nhím cô đơn, gặp người thì đâm, hơn nữa còn nhắm vào Cố Chuẩn... Đây không phải là hiện tượng gì tốt lành... Em biết đấy, cảm giác của cô rất chuẩn, cô bí mật khéo léo hỏi cậu ta, rồi cậu ta đã nói với cô...”

“Nói em và Cố Chuẩn hẹn hò?” Mạc Ninh tiếp nhận câu chuyện, mặt đầy vẻ phức tạp.

Hứa Hoa hét chói tai: “Thật sao?!!!”

“Giả.”

....

Trời mưa to liên tục kéo dài đến cuối tuần, đến xế chiều thứ bảy, còn dữ dội hơn nhiều. Tin tức trên mạng đều là các tỉnh phía nam bị mưa lớn, là một người săn tin, Mạc Ninh nhìn mấy mẫu tin này, tránh không được tâm tư lo nước lo dân. Mấy ngày nay Tô Dã Nghị biến mất, hôm trước mới gửi cho cô một mẫu tin nhắn là đi công tác. Chu Nhất Nặc sau khi xuất ngoại cũng rất ít liên lạc với cô. Buổi chiều mưa to như

vậy, Mạc Ninh di chuyển con chuột đi tới đi lui, trên mặt máy tính, nhìn những biểu tượng lờ lờ nháy sáng, đắm chìm thật lâu trong suy nghĩ.

Chính cái tình cảnh không bình thường này làm Mạc Ninh đột nhiên nghĩ đến, cô cần một người mà ngay lập tức có thể xuất hiện trong tầm nhìn của cô, loại cảm xúc cô đơn này, thật đáng sợ. Ít nhất, nó có thể làm cho người ta bớt vô vị và dù có cảm thấy sợ hãi cũng không ngăn.

Chủ nhật, mưa to biến thành mưa phùn. Mạc Ninh có kế hoạch không mang dù ra ngoài, mặc chiếc áo T-shirt đơn giản và áo khoác ngoài. Thật tình thì cô rất thích dáng vẻ của mình bây giờ. Chỉ có điều, ở thành phố xa lạ này vài năm, cô dường như đã có thói quen tự nguyện trang, phảng phất như có những thứ đó, có thể tránh khỏi nhiều thương tổn và rắc rối.

Vừa xuống xe taxi, Mạc Ninh đứng ở cầu vượt, đi qua dòng xe đang chạy và màn mưa rất mỏng, thấy nhà sách “Thú vui” đã mở cửa. Cầu nguyện, cô nghe thấy tiếng tim đập của chính bản thân. Đứng tại chỗ, cô cúi đầu nhìn lại trang phục của mình, tinh thần phấn chấn, bỗng nhiên phát hiện thì ra mình vẫn có thể là một cô gái trẻ.

Trong “Thú vui” là ngọn đèn ấm áp, chiếu lên những nếp nhăn nhỏ trên khuôn mặt hòa ái dễ gần của Cố Khải Nguyên, ông dùng quỳ hàng làm bàn đọc sách, bày bừa bãi các bộ sách, thật dày bàn ghi chép và chú thích trên các trang giấy. Mạc Ninh vuốt vuốt tóc, mỉm cười nói: “Chào buổi chiều, Cố tiên sinh.”

Cố Khải Nguyên nghe thấy tiếng nói ngẩng đầu lên, bộ dáng không hề bị làm phiền: “Xin chào, mấy ngày nay cháu không tới, bận nhiều việc à?”

“Vâng, thời gian trước đang theo một chuyên đề.”

Cố Khải Nguyên sinh nghe vậy gật gù đầu: “Hôm nay trời mưa, người đến rất ít, không cần đứng đọc sách.”

“Cám ơn.”

Tươi cười một lần nữa, tầm mắt Mạc Ninh di chuyển đến hàng ghế sofa thường có người ngồi, nay vắng bóng. Giây tiếp theo, cô có chút kỳ quái mất mát. Quay đầu lại, cô hỏi thẳng: “Cố lão tiên sinh, con bác gần đây không đến?”

“Ừ, gần đây nó bận nhiều việc quá.”

“Hay là công tác?”

“Bác hi vọng khác cơ. Sự thật là, đứa con bác là người hoàn toàn không thú vị, ngoài công việc, nó biết làm rất ít thứ.” Cố Khải Nguyên lắc đầu nói.

“Chẳng lẽ anh ấy không yêu thích gì khác sao?” Nếu thực không có, cô cũng sẽ cảm thấy tiếc hận.

Cố Khải Nguyên lâm vào suy tư, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bác nghĩ, bác phải tự trách mình, với con bác, ngoài việc nó đọc thân sống bên ngoài, những thứ khác đều không biết.”

Mạc Ninh thông cảm cười cười, lại nghĩ ngay cả mình khi bắt đầu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cũng nhận được sự quan tâm của cha, bỗng nhiên có chút đồng cảm với Cố Chuẩn.

“Đúng rồi, cháu Mạc, cháu cũng đọc thân à?”

Mạc Ninh kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Cố Khải Nguyên lại hỏi cô vấn đề như vậy, nhưng cô vẫn thẳng thắn trả lời: “Đọc thân đã nhiều năm.”

7. Chương 7: Trận Chiến Thứ Bảy

Về việc Mạc Ninh cố ý không mang dù, đó là cô đang thiết lập một cảnh tượng, ví dụ như Cố Chuẩn đưa cô về nhà. Ý tưởng của cô là, trước mặt Trương Kiệt Chí chỉ thuận tiện viện lý do cô không để ý đến hắn, cũng không muốn để Cố Chuẩn hiểu lầm.

Đương nhiên, đây là Mạc Ninh vì mình mà tìm một cái cớ đường đường chính chính.

Người định không bằng trời định, mưa vẫn rơi xuống, Cố Chuẩn lại không đến.

Cho đến thời gian dùng cơm trưa Mạc Ninh mới tháo mắt kính xuống, thu dọn một chút, mang túi đi ra ngoài, khi cô đứng dậy nhìn lướt qua nhà sách, hôm nay nhà sách quả thật thiếu đi những vị khách quen.

Cố lão tiên sinh vẫn ngồi dưới ánh đèn màu cam, yên tĩnh khoan thai, một tay lật sách, tay kia cầm bút chú thích, Mạc Ninh mỉm cười, không nỡ quấy rầy, lẳng lặng đi qua cửa. Ra khỏi nhà sách, ngoài cửa tiếng mưa rơi tí tách truyền vào, sau vài giây chờ đợi cô mới nhắc chân, đúng lúc này, phía sau một giọng nói truyền đến: “Trời mưa lớn như vậy, không mang dù sao?”

Vẫn là quấy rầy Cố lão tiên sinh, Mạc Ninh có chút ngượng ngùng, xoay người cười nói: “Cám ơn bác đã quan tâm, cháu tự đón xe về được rồi.”

Cố lão tiên sinh vẫn đang dùng bút máy, khi Mạc Ninh nhìn ông, ông từ từ đóng nắp viết, nói: “Mẹ Cố Chuẩn sẽ đến đón tôi, nếu không ngại, để bà ấy đưa cháu về. Đón xe lúc này rất khó.”

“Cháu.....”

“Sao, khách khí với cả bác sao?”

Mạc Ninh thoáng đắn đo một lát, đành phải nói: “Xem ra cháu chỉ còn cách nói cảm ơn.”

Mẹ Cố Chuẩn đến rất nhanh. Trong lúc chờ đợi, Mạc Ninh hoặc xuất phát từ nhàm chán hoặc xuất phát từ tò mò, tưởng tượng qua bộ dáng của mẹ Cố Chuẩn, cô nhớ rõ Cố Khải Nguyên từng lơ đãng đề cập đến mình và vợ trước khi kết hôn đã yêu nhau được mười năm.

Đi ra cửa cùng Cố Khải Nguyên, đầu tiên Mạc Ninh nghe thấy tiếng còi ô tô, trong tiếng mưa rơi tí ta tí tách truyền đến giọng phụ nữ từ chiếc xe hơi đỏ có rèm che kia: “Ông xã, ở đây.”

Tiếng “ông xã” như mìn nổ bên tai Mạc Ninh, cô theo bản năng nhìn mọi người trên đường tìm kiếm xem “ông xã” này là ai, chẳng qua là, xung quanh cô hình như chỉ có Cố lão tiên sinh.

Vừa vặn lúc này Cố lão tiên sinh nói: “Đi thôi, cháu Mạc, đó là vợ của bác.”

Mạc Ninh chấn động quay đầu, thấy Cố Khải Nguyên tràn ngập ý cười nhìn người ngồi trong chiếc xe đỏ kia. Trời tuy mưa to, nhưng Mạc Ninh hình như cảm thấy trong không khí có một dòng điện không tầm thường lưu chuyển. Giây tiếp theo, trong đầu óc nghề nghiệp của cô đã xuất hiện vài mẩu chốt: chồng già vợ trẻ, tái hôn, tình yêu xế chiều, tình yêu không tuổi tác....

Đến gần xe, Mạc Ninh vẫn giữ sự tò mò trong lòng. Cô nhắc nhở mình cố không được dùng ánh mắt quái dị nhìn người điều khiển xe....

Trong xe hé ra một khuôn mặt tuổi không trẻ nhưng lại dường mặt da rất tốt, chủ nhân của khuôn mặt kia kinh hãi nhìn Mạc Ninh. Âm điệu bùi tai vang lên: “Là cháu?!”

Dọc theo đường đi, Cố Khải Nguyên, Hoàng Kỳ Hoa và Mạc Ninh cùng cảm thán, thế giới này thật nhỏ bé. Hơn ba tháng trước, hai người cùng nhìn trúng một cái túi ở cửa hàng, khi đó Mạc Ninh hào phóng tặng lại chiếc túi cho bà, Hoàng Kỳ Hoa vì cảm ơn đã kéo cô đi uống trà trưa. Khi đó hai người đã có ấn tượng sâu sắc với nhau, chỉ có điều sơ ý không lưu lại số điện thoại.

“Ai biết còn có thể gặp lại đâu? Đây đúng là duyên phận ông trời cho.” Tính Hoàng Kỳ Hoa thực ra rất thích nói đùa, vừa mở miệng đã nói: “Nhìn tuổi chúng ta thế này, làm chị em không thích hợp, dì có con trai, nếu cháu không có bạn trai, chỉ bằng làm vợ con dì đi!”

Cố Khải Nguyên ho khan mãnh liệt hai tiếng.

Mạc Ninh sảng khoái nói: “Đề nghị không tệ.”

Cố Khải Nguyên ho khan kịch liệt.

Hoàng Kỳ Hoa lái xe lao vào màn mưa, Mạc Ninh ngồi ghế sau, cách hàng ghế đầu, qua khe hở kính chắn gió thấy cần gạt nước đang hoạt động, trong xe có mùi hương cực kỳ dễ chịu, làm người ta cảm thấy dễ chịu. Suy nghĩ miên man, thì ra Cố Chuẩn sinh ra trong một gia đình như vậy. Trước kia đã xem nhiều ngôn tình tiểu thuyết ai oán bị thương, còn tưởng những người đàn ông quá mức vĩ đại khó tiếp cận phần

lớn đến từ gia đình bất hạnh, nhưng, đôi vợ chồng trước mắt rõ ràng vô cùng ân ái, chẳng kém nhà cô chút nào, xem ra, bất hạnh trên thế gian này không có nhiều như vậy....

(1) “Không bằng hôm nay đến nhà dì ăn cơm đi? Con dì không ở nhà, lão Cố thì đọc sách, trong nhà thật nhàm chán.” Hoàng Kỳ Hoa đột nhiên nói, lúc Mạc Ninh mới biết thì ra lúc này Hoàng Kỳ Hoa gọi “lão Cố” chứ không phải “ông xã”. {Mimi: đồng âm khác nghĩa : lão Cố; : lão công, ông xã; từ công và cố ở đây Mạc Ninh nghe lẫn}

Nghĩ đến đây, Mạc Ninh ngượng ngùng. Hoàng Kỳ Hoa cho là cô không muốn, còn nói: “Đừng để ý, cháu xem, cháu quen lão Cố, cũng biết dì, hôm nay trời lại mưa.”

Mạc Ninh chỉ cười đáp: “Vô cùng vinh hạnh ạ.”

Cố gia ở trong một tiểu khu yên lặng ở phía nam.

“Lúc đầu tầng hai và tầng ba ở đây đều có người ở, sau đó ta và lão Cố thương lượng một chút, mua lại cả tầng hai và tầng ba, ông ấy thích sách, tầng ba coi như làm thư phòng cho ông ấy.” Mưa vẫn lớn như vậy, khi xuống xe, Hoàng Kỳ Hoa kéo Mạc Ninh, chỉ vào phòng ở nhà mình nhiệt tình giới thiệu.

Cố Khải Nguyên cảm ô sắn sóc nói: “Vào nhà đi, mưa đấy.”

Phòng ốc ở Cố gia trang bày rất giản dị, bố trí cũng rất ấm áp, sofa trong phòng khách màu trắng ngà, không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Sau khi vào nhà, Cố Khải Nguyên bị Hoàng Kỳ Hoa sai đi lấy nước trái cây, Hoàng Kỳ Hoa kéo Mạc Ninh đi thăm phòng ở, bậc thang rất rộng, độ dốc vừa phải, Hoàng Kỳ Hoa tự hào nói: “con dì là người đàn ông rất cẩn thận, phần cầu thang này do nó tự thiết kế, mua đồng thì nó nhất định phải trải thảm lên bậc thang, về sau nếu hai người muốn phát triển quan hệ thì có thể từ từ tìm hiểu phương diện này của nó.”

Mạc Ninh cười đùa, nhưng không nói gì, đi theo lên tầng.

“Tầng hai là nơi của Cố Chuẩn, thực ra nó không thường về nhà, chủ yếu do nó luôn xung đột với ba.” Nhất thời thờ dãi, Hoàng Kỳ Hoa tiếp tục nói: “Cũng không hẳn xung đột, chỉ là hai người rất cố chấp, không chịu nhường nhau...” Quay đầu gặp bộ dáng chăm chú lắng nghe của Mạc Ninh, Hoàng Kỳ Hoa lại mỉm cười, “Thôi không nhắc nữa.”

Mạc Ninh nghĩ Hoàng Kỳ Hoa sẽ dẫn cô đi thăm phòng Cố Chuẩn một chút, trên thực tế, cô chỉ đi một vòng ở tầng này đã bị dẫn lên tầng ba.

Nhưng, cảnh tượng đồ sộ ở tầng ba trong nháy mắt đã đánh trúng thần kinh của cô. Giá sách trùng điệp bày la liệt ở vị trí vốn là phòng khách, kết cấu của nơi đây cũng biết niên hạn của những cuốn sách này, nhà sách “Thú vui” đã đủ làm Mạc Ninh lú lẫm, nhìn thấy tầng thư gia đình thế này, tâm tình Mạc Ninh chỉ còn khiếp sợ. Hoàng Kỳ Hoa bĩu môi nói: “Cố Khải Nguyên đúng là phá gia chi tử, thực ra tổ tiên ông ấy cũng có tiền, đến thế hệ của ông ấy, gia sản đều vì mua sách mà sạch, hồi chúng ta còn học đại học, ông ấy còn thu mua tất cả các loại sách nổi tiếng.”

Mạc Ninh sờ sờ lên đường vân của những cuốn sách kia, tự đáy lòng thờ dãi: “Thằng thần mà nói, cháu thật hâm mộ.” Bà Mạc cũng có sở thích sưu tập sách, tuy đại bộ phận kho sách của bà là tiểu thuyết tình yêu trong nước và nước ngoài.

Hoàng Kỳ Hoa không đồng ý nói: “Nếu cháu là con gái của dì sẽ không hâm mộ đâu, cháu sẽ đau khổ.”

Mạc Ninh cười cười, tiện tay cầm một cuốn sách trên giá: “Sao lại đau khổ?”

“Cha cháu rất ngoan cố can thiệp vào cuộc sống sau khi tốt nghiệp, ông ta sẽ khuyên cháu nên xem “Truyện Thủy Hử”, hoặc là khi cháu đang đọc truyện tranh ông ta sẽ cho cháu xem “Đạo đức luận”... Đương nhiên, nếu như cháu không có cách thuyết phục cha, mẹ thì hết cách, cháu sẽ càng đau khổ.”

Hoàng Kỳ Hoa nói rất nhẹ nhàng, nghe không dễ nhận ra một tia ai oán trong đó. Mạc Ninh vô tình lại động đến nguyên nhân ai oán kia: Cố Khải Nguyên khá nghiêm khắc với Cố Chuẩn, nghiêm khắc đến mức làm Hoàng Kỳ Hoa không nhìn nổi, nhìn không nổi rồi không quản nổi, vì thế...

Dường như lại về khuôn cũ.

Mạc Ninh cười yếu ớt: “Có đau khổ hay không, có lẽ chỉ có Cố Chuẩn tự mình biết, hơn nữa, phải biết rằng kết quả này còn mất rất nhiều thời gian. Giống như cháu trước đây, mẹ cháu từng bức cháu.....”

Lời Mạc Ninh còn chưa dứt, đã thấy Hoàng Kỳ Hoa dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cô chằm chằm. Bối rối, cô dừng câu chuyện lại rồi hỏi: “Cháu... có vấn đề gì sao?”

Hoàng Kỳ Hoa mở mắt rất to, khoe mắt đuôi cá khê cong, bà vui vẻ cười nói: “Không có gì, chỉ là dì thấy cháu gọi tên Cố Chuẩn rất dễ nghe.” Một bàn tay vỗ lên bả vai Mạc Ninh, Hoàng Kỳ Hoa tiếp tục nói: “Lại đây, tiếp tục chuyện lúc trước mẹ cháu bức cháu...”

Ánh mắt Mạc Ninh chợt lóe, vừa rồi Hoàng Kỳ Hoa tránh ánh mắt của cô, ý vị mười phần sâu xa, Mạc Ninh thâm nghĩ, nhưng dừng đùa quá hóa thật, lại nghĩ, nếu đùa quá hóa thật sẽ là chuyện gay go.

Sau khi nói thêm một chút chuyện nữa, Cố Khải Nguyên ở dưới tầng kêu đói, Hoàng Kỳ Hoa nói với Mạc Ninh một câu “Tự thăm nhà đi” rồi đi xuống tầng. Mạc Ninh không có tâm tư yên tĩnh để đọc sách, hàng thứ ba của giá sách kê sát một bức tường, bên cạnh là cửa sổ khổng lồ, điều kiện cách âm ở đây khá tốt, cô chỉ nhìn thấy hạt mưa dày đặc chảy xuống lớp kính thủy tinh, tiếng mưa rơi cũng mơ hồ.

Tự nhiên ôm tay đứng trước cửa sổ, ngắm cảnh trong mưa chẳng có mục đích. Con người và cảnh vật mới mẻ làm tinh thần cô căng lên.

Loại suy nghĩ như có cũng như không này đã bị gián đoạn bởi tiếng gọi của Hoàng Kỳ Hoa, lúc này Mạc Ninh mới cầm sách trên tay trả về chỗ cũ, sau đó cô mới chú ý trong lúc lơ đãng mình đã chọn tựa sách “Tình nhân”.

Trong phòng khách tầng một, Cố Khải Nguyên đang ngồi trên ghế sofa xem tivi. Không biết vì cái gì, lần đầu đến Cố gia làm khách, Mạc Ninh không thấy xa lạ, đi thẳng đến ghế sofa, cô mỉm cười với Cố Khải Nguyên nói: “Kho sách của bác Cố sinh thật phong phú, phòng sách quả là đồ sộ.”

Cố Khải Nguyên chỉnh âm lượng của tivi, quay đầu cười ha ha nói: “Đều là thú vui năm xưa, những bộ sách của Cố Chuẩn cũng rất nhiều.”

Mạc Ninh vừa định mở miệng, tiếng mở khóa cửa đột ngột truyền đến, tầm mắt hai người đều hướng về cửa, chỉ thấy Cố Chuẩn mặc sơ mi đen đẩy cửa mà vào, trên tay hắn cầm một túi giấy, vừa ngẩng đầu, tầm mắt thẳng tắp đã đập vào mắt Mạc Ninh.

8. Chương 8: Trận Chiến Thứ Tám

Về sau Mạc Ninh hồi tưởng lại, lúc ấy khoảng cách giữa họ ít nhất cũng phải năm thước hoặc hơn, mà cô lại có thể thấy rõ cảm xúc trong ánh mắt anh, đó là kinh ngạc, kinh ngạc kèm theo chút xua đuổi, thật giống người đàn ông xa lạ ở đối diện nhà cô lúc nào cũng tìm đủ các loại lý do để vào nhà cô kể cả cô có xua đuổi.

Phản ứng của cô rất khéo léo, Cố Chuẩn và cô chào hỏi, cô không mở miệng trước, tầm mắt của cô vẫn dừng ở một bức tranh treo trên phòng khách.

Ánh mắt nhìn đến mái tóc ướt nhẹp của Cố Chuẩn, sắc mặt và bộ dáng thật không tốt, có lẽ là tâm tình không tốt, trực giác Mạc Ninh nghĩ. Anh đến gần sofa trước khi hô một tiếng “Ba”, sau đó nói với Mạc Ninh: “Mạc tiểu thư tốt lành.”

Mạc Ninh đáp: “Cố tổng tốt lành.”

Cố Chuẩn gật đầu: “Thật xin lỗi, đi trước một chút.” Da mặt anh dưới sự phụ trợ của quần áo đen trở nên thật trắng, sắc mặt lại rất đen.

Mạc Ninh rất oán hận cái biểu tình như không có gì kia, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười tỏ vẻ đã hiểu.

Thân ảnh Cố Chuẩn tạm dừng ở nhà ăn, sau khi buông túi giấy ra anh trực tiếp đi lên tầng. Sau khi anh biến mất, Cố Khải Nguyên thu hồi tầm mắt, thở dài nói với Mạc Ninh: “Khi nó về nhà là không khí lại đè ép và trầm xuống, cô có cảm thấy không?”

Chỉ cảm thấy thôi á? Mạc Ninh thầm nghĩ. Nhất thời không biết nên trả lời vấn đề này thế nào, liếc mắt thấy nước chanh trên bàn, cô tiện tay bưng lên: “Ngài ép nước chanh sao?”

“Là nước cà chua.”

Mây Mạc Ninh nhăn lại, bưng lên khoe miệng ném thử, quả thật là vị cà chua nồng đậm.

Cố Khải Nguyên nở nụ cười: “Mẹ nó rất thích làm những món ăn kỳ lạ.”

“Ai thích làm món ăn kỳ lạ?” Hoàng Kỳ Hoa từ nhà ăn đi đến, trước ngực bà có đeo một chiếc tạp dề lớn, cười ha ha nói: “Ăn cơm.”

Cố Khải Nguyên nói: “Con bà đã về, một thân sũng nước mưa.”

Nụ cười của Hoàng Kỳ Hoa trong thoáng chốc thu lại, ánh mắt dò hỏi chỉ chỉ lên trên tầng.

Cố Khải Nguyên: “Công ty lại có chuyện rất không hài lòng thì phải, đã lâu rồi chưa thấy biểu tình như vừa này.”

Đến lúc ăn cơm Cố Chuẩn mới xuống tầng. Anh đã thay áo POLO màu lam, chiếc quần thường màu đen, phối đồ đơn giản như thế càng làm nổi bật vóc người của anh.

Cởi quần áo xuống có khi còn hoàng tráng hơn, Mạc Ninh vừa nghĩ vừa bưng nước cà chua lên khoe miệng để giấu mình, sau đó cô phát hiện, nước cà chua nhất định không phải thứ nước giải khát.

Hoàng Kỳ Hoa lấy đĩa xong, nói với Cố Chuẩn vừa ngồi xuống: “Cá quế mua ở ‘tiểu Tây Hồ’?”

Cố Chuẩn gật đầu, lạnh nhạt đáp: “Vâng.”

Hoàng Kỳ Hoa lại giải thích với Mạc Ninh: “Ba nó rất thích ăn cá quế ở nhà này.” Cực kỳ tự nhiên đề cập đến, “Hai đứa còn chưa biết nhau à? Lại đây, để mẹ giới thiệu...”

“Chúng con đã từng gặp nhau rồi.” Cố Chuẩn nói.

Ánh mắt nghi hoặc từ trên người Cố Chuẩn dời về phía Mạc Ninh, Hoàng Kỳ Hoa nói: “Mức độ nào rồi?”

Mạc Ninh thấy kỳ lạ. Cô vốn tưởng Hoàng Kỳ Hoa đùa giỡn trước mặt cô như vậy, cho nên chắc không phải thật, cô không ngờ trước mặt Cố Chuẩn mà Cố mẹ cũng làm như vậy. Sau vài phút chần chừ. Mạc Ninh mỉm cười nói: “Cố tổng từng nhận phỏng vấn của cháu.”

“Gọi Cố tổng cái gì? Trực tiếp gọi Cố Chuẩn đi.” Hoàng Kỳ Hoa nói thẳng.

Cố Khải Nguyên và Cố Chuẩn cùng cảm thấy không khí rất kỳ quái.

Mặc dù lòng hiếu thuận của Cố Chuẩn quả đáng khen, mưa to cũng không quên mua món cá quế cha thích ăn nhất, nhưng trên bàn cơm hai người một câu cũng không nói. Trong khi bọn họ không nói lời nào thì Hoàng Kỳ Hoa huyền thuyên đủ chuyện trời đất với Mạc Ninh, từ mưa ngoài nhà cho đến tựa sách hai người cùng yêu thích...

Không khí cũng không đến nỗi quá nghiêm nghị.

Khi rửa bát, Hoàng Kỳ Hoa và Mạc Ninh cùng bàn luận về con trai của bà.

Nghe nói, Cố Chuẩn từ nhỏ đến lớn vẫn là một đứa bé nghe lời, chưa bao giờ phản kháng sự sắp xếp của cha mẹ, gồm cả việc làm sau khi tốt nghiệp. Nhưng, từ sau khi làm việc, Cố Chuẩn bắt đầu có chút thay đổi không nhỏ, từ đó tranh chấp giữa anh và Cố Khải Nguyên cũng nhiều hơn, hơn một nửa là xung đột về sự nghiệp và nhân sinh quan. Cho đến sáu năm trước khi anh xuất ngoại, xung đột của hai người mới vì khoảng cách mà nhạt đi, khi đó hôn nhân của Hoàng Kỳ Hoa và Cố Khải Nguyên cũng từng vì vậy mà đổ vỡ một lần.

Bốn năm trước, Cố Chuẩn về nước, thân phận đã là một đại biểu Trung Quốc nổi tiếng của công ty sách tiêu dùng hàng ngày tại nước ngoài.

Cố Khải Nguyên mặc dù là một nhà kinh tế học sáng suốt, nhưng đối với hành động của đứa con vút bỏ xí nghiệp trong nước, vì tiền đồ mà bán mạng cho người ngoại quốc thật không bằng lòng, cho nên, sau đó

hai người lại thường mâu thuẫn hơn. Năm gần đây đôi bên đã nhượng bộ, quan hệ của hai người có chút chuyển biến tốt, nhưng đều là tránh gặp mặt và xung đột.

“Thực ra cháu thấy rồi đấy, dì thoát trông có vẻ như rất hạnh phúc, nhưng kỳ thật dì hao tổn tâm trí vì cha con này vô cùng, Cố Khải Nguyên thích phong phạm học giả, thích khoa tay múa chân, Cố Chuẩn.... Nó không cãi vã với cha, không ầm ĩ không tranh luận... Vẫn làm theo ý mình như cũ, không nghe vẫn là không nghe...” Hoàng Kỳ Hoa bắt đầu thở dài.

“Vậy là tốt hơn rồi.” Mạc Ninh chân thành nói.

“Cá nhân Cố Chuẩn cũng là vấn đề làm dì buồn, trước khi đi Mỹ, con gái theo đuổi nó rất nhiều, điều kiện tốt cũng có nhiều, khi đó nó còn không quá kháng cự. Sau khi đi Mỹ về, cả người nó đều thay đổi... Nói thế nào nhỉ? Là đứa bé trai đã trưởng thành, tóm lại là không thể tiếp cận, cũng không thể hiểu được lời nói của nó, dì đã đọc rất nhiều chuyện viết về đồng tính nam trên mạng, tính cách của nhân vật chính trong đó đều rất giống con dì...”

“Phù.” Mạc Ninh không nhìn được bật cười, muốn nói sang chuyện khác để an ủi “bà chị” lớn tuổi này, vì thế cô nói: “Dì đọc tiểu thuyết trên internet sao?”

“Cháu thấy người như chúng ta, nửa già nửa trẻ này có thể làm gì? Dì không thích chơi mạng chược, cũng không thích đi dạo phố, cháu khoan nói vội, những tiểu thuyết này rất có ý nghĩa đấy... Ai, dì sao lại nuôi thành một đứa con như vậy chứ? Nó mà mang một người đàn ông về nhà gặp dì thật, dì sẽ học máu.”

Thật rõ ràng, nói sang chuyện khác cũng vô dụng. Vì thế Mạc Ninh cam chịu làm một khán giả.

Xế chiều, dưới ánh hiệu công khai của Hoàng Kỳ Hoa, Cố Chuẩn đưa Mạc Ninh về nhà. Trong nháy mắt bước ra cửa, Cố Chuẩn bật đèn, cách ly với một mảnh không gian mưa tí tách, động tác bung dù này, có một cảm xúc khác lạ bắt đầu xuất hiện trong lòng Mạc Ninh.

Anh dựa vào rất gần, Mạc Ninh ngửi thấy hương vị đặc trưng của anh, đây là lần đầu cô không chán ghét hơi thở xa lạ, không chỉ không ghét, ngược lại còn có chút thích thích. Vì sợ khó xử, khi sóng vai đi với anh, Mạc Ninh cố hết sức phóng tầm mắt ra xa, nhưng mà, phương pháp kia lại vô dụng, không thể làm giảm tần số nhịp tim được.

Rõ ràng là khẩn trương, cô lại hi vọng con đường này có thể dài thêm ra một ít, thế cho nên khi chiếc xe xám bạc của Cố Chuẩn xuất hiện, Mạc Ninh lại cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.

Cô vốn nên chán ghét anh, người sinh ra khó gần và vênh váo hung hăng, mà người ta cũng không thích người khác giống mình. Có điều tại thời điểm này, Mạc Ninh cũng phải thừa nhận tính xấu của bản thân, phụ nữ giống nhau, đều yêu cái đẹp, cô cũng không đề kháng được người đàn ông bên cạnh này.

Cố Chuẩn mở cửa xe cho cô, cô lên xe, anh cụp ô, anh cũng lên xe. Chỉ có động tác liên tục, hai người không có biểu tình hay trao đổi lời nói gì. Cho đến khi Cố Chuẩn ngồi vào trong xe, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Mạc tiểu thư sống ở đâu?”

Mạc Ninh nói địa chỉ của mình. Kết thúc, còn bổ sung một câu: “Làm phiền.”

Cố Chuẩn khởi động xe, uốn lượn đi qua con đường nhỏ ở tiểu khu, hắn nói: “Hôm nay mẹ tôi rất vui, cảm ơn.”

Mạc Ninh mỉm cười: “Tôi cũng rất vui, dì rất tốt, tôi coi dì như bạn vậy.”

“Hai người quen nhau đã lâu?”

“Ừ, nếu ba tháng có thể tính là lâu.”

Thoáng dừng lại, Cố Chuẩn lại mở miệng như khẩu khí không xa cách như trước nữa: “Bà ấy cũng không thường kết bạn, đây cũng là việc tôi lo lắng, nhưng...” Nói đến đây, anh đột nhiên dừng lại, Mạc Ninh quay đầu nhìn anh, thấy mày anh nhăn lại có vẻ dăm chiêu, sau đó anh nói: “Có lẽ bà ấy thật sự thích cô.”

Mạc Ninh nhìn anh: “Tôi rất vinh hạnh.”

Cô muốn biết nguyên nhân anh nhú mảy và giây phút tạm dừng kia anh đang nghĩ gì. Cố Chuẩn không nói gì nữa, hai người im lặng, cho đến khi xe dừng ở tầng dưới nhà trọ của Mạc Ninh.

Khoảng cách từ chỗ xe dừng ngoài trời đến cửa nhà trọ là không hề ngắn. Cố Chuẩn bung dù tiễn cô. Suy nghĩ miên man của cô cũng kết thúc, từ đây hành lang một tiếng nói quen thuộc đột nhiên vang đến: “Mạc Ninh!”

Người vừa la đang ngồi trên hành lý của mình, khi nhìn thấy cô, vẻ mặt mang chút kích động và cảm động. Mạc Ninh kinh sợ bởi cảnh tượng này, trong mưa bước chân thoáng dừng lại, Cố Chuẩn cúi đầu nhìn cô, bước chân cũng dừng lại.

Chu Nhất Nặc vẫn là Chu Nhất Nặc, dáng người cao cao gầy gầy, Mạc Ninh còn nhớ không biết ai đã cho cô ấy cái ngoại hiệu “người giấy”... Ở nơi này làm phiền người ta trong ngày mưa, trong khoảng cách hơn hai thước, đủ loại cảm xúc bay đến, Mạc Ninh khó kìm nổi nước mắt.

“Còn đứng ngây ngốc dưới trời mưa gì chứ? Mau vào đi!” Tiếng nói của Chu Nhất Nặc không giống thân hình của cô chút nào, tiếng nói của cô rất bé.

Lúc này Mạc Ninh mới hoàn hồn, thu cảm xúc lại, cô ngẩng đầu ngượng ngùng cười cười với Cố Chuẩn, lại cúi đầu rất nhanh, Cố Chuẩn nhìn ánh mắt của cô có điểm khác thường, cô lại không nhìn thấy, cúi đầu đi đến chỗ Chu Nhất Nặc.

Biểu hiện sau đó của Cố Chuẩn là đã hiểu và thông cảm, ra dấu với Mạc Ninh rồi rời đi. Bộ dáng Chu Nhất Nặc như muốn khóc, Mạc Ninh cho là cô ấy nhớ mình. Chờ xe của Cố Chuẩn biến mất trong tầm nhìn, cô mới duỗi một cánh tay hung hăng bấm một cái vào cánh tay không có thịt của Chu Nhất Nặc, cô để lộ khuôn mặt hung ác: “Xú nữ nhân! Biết tìm mình sao?”

Chu Nhất Nặc gào khóc kêu to, nước trong hốc mắt vừa rồi giờ tràn ra một loạt, không biết là do đau hay là nguyên nhân khác, Mạc Ninh chỉ nghe thấy tiếng nói liên tục của cô: “Mạc Ninh, mình thật không tốt..... rất rất không tốt.....” Trong giọng nói có nghẹn ngào.

Mạc Ninh biến sắc, che chở cho cô, lại kéo rương hành lý của cô vào nhà, nói: “Theo mình vào nhà, tắm rửa một cái từ từ nói.”

9. Chương 9: Trận Chiến Thứ Chín

Khi Chu Nhất Nặc thi đậu làm nghiên cứu sinh khoa thiết kế hoạt hình, các bạn học trong lớp đều thấy kinh ngạc. Chỉ có Mạc Ninh và Tô Dã Nghị bình tĩnh khi nhận được tin tức này. Vì chỉ có các cô biết Chu Nhất Nặc đã cố gắng bao nhiêu, chỉ có các cô biết Chu Nhất Nặc có lòng tin bao nhiêu. Cho đến bây giờ tự đáy lòng các cô rất hâm mộ nghị lực và lòng kiên trì của cô.

Chu Nhất Nặc đã đặt quá nhiều lòng tin vào thứ tình cảm kiên định đó. Thời gian thay đổi, cái thứ lòng tin kia lại giống như con sâu đục, dần dần gặm nhấm sự kiên trì của cô. Mà nay, khát vọng đơn thuần nhất cũng tiêu tan, hóa thành đau khổ.

“Mình thật sự chịu không nổi, mỗi tối mình đều khóc đến khi ngủ, mình khổ sở đến mức trong mộng cũng gọi tên cậu và Dã Nghị, còn tên bạn trai đồng tính luyện ái cùng ở với mình thì làm mình gặp ác mộng, để mình bất sợ, mình không có cách nào nói cho hắn biết chỉ vì mình nhớ, chỉ vì mình nhớ...” Trong ký ức, Mạc Ninh chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Chu Nhất Nặc. Cô vỗ trán nhớ lại, thời gian học đại học như nắng mùa xuân, lúc đó ba người các cô chỉ có vui vẻ. Ngoài Tô Dã Nghị thường kinh sợ đến rơi lệ vì các bộ phim, Mạc Ninh không thấy khóc trong các trường hợp nào khác, hơn nữa chưa từng thấy Chu Nhất Nặc nhỏ một giọt nước nào.

Lúc này cô mới cảm nhận được, thì ra thế gian này không có ai kiên cường như trong phim, người từng bày ra dáng vẻ kiên cường trước người khác, thời điểm yếu ớt nhất lại yếu ớt hơn bất kỳ ai. Kết luận này không chỉ áp dụng cho Chu Nhất Nặc, Mạc Ninh mơ hồ cảm thấy, nếu có một ngày mình cũng gặp phải tình cảnh này, có lẽ kết cuộc còn kinh thiên động địa hơn.

Cô không dám nghĩ nhiều, vỗ lưng Chu Nhất Nặc, nhẹ giọng nói “Đừng khóc”, “Đừng sợ”, Chu Nhất Nặc đại khái cũng mệt mỏi, khóc lóc kể lể hồi lâu, cuối cùng cũng khóc thút thút đi ngủ.

Ngày hôm sau Mạc Ninh cố ý xin nghỉ phép, khi Chu Nhất Nặc xuống giường, bữa sáng Mạc Ninh nấu hơi quá tay, ném bàn chải đánh răng cho cô: “Sáng mình vừa đi siêu thị, nhanh đánh răng đi, mình nấu cháo rồi đây.”

Chu Nhất Nặc méo miệng, thân hình mềm nhũn, gục trên chiếc bàn dài, ngửi mùi thức ăn trên bàn, nhũn mày nói: “Khét rồi.”

Mạc Ninh liếc cô: “Không thích thì không ăn! Mình cũng chưa nếm qua!”

“Mình đây càng không dám ăn!”

“Không ăn đồ đi! Thế thì đừng kêu với mình là đói!”

Chu Nhất Nặc vung khăn, vắt lên vai, lắc đầu nói: “Cuối cùng mình biết cách nghĩ của cậu và Dã Nghị chênh lệch ở đâu rồi?”

“Chênh lệch cái gì?”

“Năm đó hai người các cậu đều theo đuổi Dị Tự, tuy lúc ấy đều thất bại, nhưng hiện tại... Chắc chắn, Tô Dã Nghị dựa vào thức ăn đã giữ chặt được Dị Tự rồi.” Thành công, sắc mặt Mạc Ninh thay đổi từ hồng sang trắng, Chu Nhất Nặc hài lòng sải chân đi đến nhà tắm.

Mạc Ninh lấy một cây dưa đâm vào cháo trắng trong nồi cơm điện, không giữ hình tượng hét to: “Chu Nhất Nặc, cậu chết đi.”

Mạc Ninh rất thông cảm, không hỏi Chu Nhất Nặc vì sao không trở về Bắc Kinh, không về thẳng trường học ở thành phố G, Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghị tính cách hoàn toàn khác nhau. Tô Dã Nghị thuộc loại người, không hỏi cô thì cô cũng kể hết sự tình cô biết ra, mà thói quen của Chu Nhất Nặc chính là suy nghĩ kỹ sau đó mới nói cho người khác, hơn nữa, cũng không phải chuyện gì Chu Nhất Nặc cũng nói.

Đoàn xiếc thú Tử Dương tại thành phố G nổi tiếng trong và ngoài nước, dựa trên mục đích giải sầu cho Chu Nhất Nặc, Mạc Ninh cũng thả lỏng một ngày, chú hề màu sắc sặc sỡ, các loại biểu diễn xiếc thú đẹp mắt... Đều làm cô hưng phấn từng bừng. Hai năm nay làm việc vất vả, cuối tuần không xem phim thì cũng là đi thư viện đọc sách, vẫn là lần đầu tiên ra khỏi khuê phòng đến chỗ này, tâm trạng nhanh chóng trở nên vui vẻ, đắm chìm vào những niềm vui đơn giản nhất.

Nhưng từ đầu đến cuối, bộ dáng Chu Nhất Nặc vẫn âm ỉ.

Giữa trưa tìm nhà hàng MacDonald gần đó giải quyết cơm trưa, Mạc Ninh cố hết sức giải khai năng lực chọc cười bị phong ấn đã lâu của mình, thử mọi cách để gọi chuyện với Chu Nhất Nặc, nhưng đều không có kết quả.

Khi đang gặm đùi gà, di động vang lên, mở máy: “A lô?”

“Là Mạc Ninh Mạc tiểu thư sao?” Giọng nữ quen thuộc truyền đến.

Mạc Ninh “Vâng” một tiếng, nhanh chóng nhớ ra chức vụ của giọng nữ quen thuộc này.

Đối phương đồng thời đáp lại: “Tôi là thư ký của Cố Chuẩn, Phạm Mông, là thế này, Cố tổng vốn định tự gọi điện thoại cho cô, nhưng đột nhiên có hội nghị, cho nên dặn tôi tìm cô trước.”

Mạc Ninh nhẹ nhàng thả chân gà xuống, Chu Nhất Nặc đối diện mở to hai mắt nhìn cô, cô nói vào di động: “Có chuyện?”

“Cố tổng muốn hẹn gặp cô buổi tối.”

Chu Nhất Nặc đột nhiên ma mĩnh nhìn cô, hiển nhiên là nghe được nội dung của cuộc điện thoại. Mạc Ninh liếc nhìn cô một cái, hỏi: “Khi nào? Cái gì... Chuyện gì?” Phía trước là câu hỏi, sự kiện ở phía sau, Chu Nhất Nặc càng ngoác miệng cười.

“Việc này tôi cũng không rõ, sợ ngài ấy có hẹn, thời gian trước khi ăn trưa cho đến lúc sau, tình hình cụ thể... Buổi chiều ngài ấy sẽ gọi cho cô.”

Phạm Mông mở miệng lại một tiếng “ngài”, Mạc Ninh nghe thật không quen, sau khi suy nghĩ trong chốc lát, cô đã có quyết định. “Tôi có thời gian.”

Khi cúp điện thoại, Chu Nhất Nặc cuối cùng cũng cười thành tiếng, một lát sau, cô bỗng nghiêm mặt nói: “Cố tổng là ai?”

“Là người chiều qua đưa mình về nhà.”

“Cậu thích anh ta?”

“Cậu thấy sao?”

“Hôm qua khi gặp cậu mình rất kích động, ngoài chú ý đến dáng người cũng không tệ, những thứ khác... cũng không rõ.” Chỉ có chuyện riêng của Mạc Ninh, Chu Nhất Nặc mới miệng lưỡi bén nhọn như vậy.

Mạc Ninh vui mừng nghĩ, như vậy cũng tốt, có thể để cô ấy thay đổi tâm trạng, bán đứng mình một chút cũng đáng, vì thế cô không giấu giếm gì nói: “Hơi muốn phát triển quan hệ yêu đương với anh ta.”

“Chắc chắn không tự mình đa tình?”

“Trước tối nay, 90% là tự mình đa tình, sau tối nay, tất cả chính là chuyện xấu.” Mạc Ninh há to mồm cắn đầu gà, cười đến bí hiểm.

Buổi chiều cùng Chu Nhất Nặc đi dạo phố sầm uất, khi đang chọn quần áo thì Cố Chuẩn gọi đến. Để cẩn thận phân tích ngữ điệu của bên kia mà tìm ra tâm tư, Mạc Ninh cố ý im lặng, Chu Nhất Nặc thì đang đứng trong góc, liền nâng di động lên nói: “Cố tổng, ngài nói đi.”

“Mẹ tôi muốn hẹn cô đi xem phim.” Ngữ khí của đối phương bình thường, như đang báo cáo tài vụ.

Mạc Ninh suy nghĩ vài giây, nói: “Bác ấy có điện thoại của tôi.” Nói xong có chút chờ mong Cố Chuẩn trả lời.

Trầm mặc, Mạc Ninh đếm trong lòng, anh dừng lại khoảng bảy tám giây, sau đó không nhanh không chậm nói: “Đại khái bà ấy cho rằng chúng ta khá quen biết.”

Mạc Ninh không buông tha cho anh: “Hẹn tôi xem phim là bác ấy.”

“Điều này quan trọng sao?”

“Không quan trọng.” Mạc Ninh nói, “Tôi chỉ không thích suy đoán giả bộ hồ đồ.”

“Tôi cũng không hiểu.”

Mạc Ninh thiếu chút nữa thì thốt lên hiểu cái gì, cũng may thân ảnh Chu Nhất Nặc đi ra từ phòng thử đồ làm cô ngừng lại, bình tĩnh một chút, cô thản nhiên nói: “Quên đi, cái này không quan trọng. Phim lúc mấy giờ, tôi gặp bác ấy ở đâu?”

“Sáu rưỡi tôi sẽ đến tòa soạn đón cô.”

“Được.”

“Buổi chiều gặp.”

“Hẹn gặp lại.”

Chu Nhất Nặc thấy cô, xa xa ngoắc cô, Mạc Ninh đứng bên cửa sổ, đột nhiên mỉm cười, đi đến chỗ Chu Nhất Nặc. Chu Nhất Nặc hỏi: “Ai gọi là phải trốn như vậy?”

Mạc Ninh không trả lời, ngược lại hỏi: “Buổi chiều xem phim?”

“Cùng ai?” Chu Nhất Nặc mặc một chiếc váy dài, vừa soi gương vừa hỏi Mạc Ninh.

“Có lẽ là người cô rất tốt của chúng ta.”

Đắn đo một chút, không xác định được ngữ khí của Mạc Ninh, Chu Nhất Nặc hỏi: “Còn những thứ ‘có lẽ’ khác?”

Mạc Ninh nhìn Chu Nhất Nặc trong gương mỉm cười, một loại cảm xúc ảm áp bị nhìn thấu ngập tràn trong đầu cô, cô gật gật đầu: “Có lẽ là đàn ông.” Chỉ mong là một người đàn ông.

Chu Nhất Nặc trừng mắt: “Vậy cậu chuẩn bị xử lý như thế nào?”

“Là người cổ tri muốn làm bạn tri kỷ đó, còn người đàn ông là.... Cậu thích làm cái gì thì làm.”

Sáu giờ bốn lăm, Chu Nhất Nặc tìm mọi cách cản trở, Mạc Ninh vẫn thành công đi đến tòa soạn, Bãi đỗ xe của tòa soạn ngay cạnh cửa, Mạc Ninh liếc mắt một cái đã thấy xe của Cố Chuẩn. Cô không ngờ người luôn bận rộn như Cố Chuẩn lại có mặt đúng giờ như vậy, có thể đoán được Hoàng Kỳ Hoa đã tốn bao nhiêu sức lực.

Gần tối mùa này vẫn còn hơi nắng, cửa sổ chiếc xe xám bạc của Cố Chuẩn thả rèm che. Chu Nhất Nặc bất đắc dĩ bị Mạc Ninh kéo theo đi đến trước cửa xe, Mạc Ninh gõ vào cửa kính, người bên trong xe hạ rèm, từ từ kéo cửa kính xuống, ánh mặt trời chiếu vào ánh mắt mệt mỏi dày cộp, lòng Mạc Ninh run lên, Chu Nhất Nặc đi theo cũng không thì thầm nữa.

Cố Chuẩn cười lịch sự với các cô, đang định xuống xe, Mạc Ninh đã đi trước một bước: “Không cần, chúng tôi lên thẳng xe.”

Sau khi mở cửa xe, kéo Chu Nhất Nặc vào, ngồi xuống, Chu Nhất Nặc đã dò hỏi, không có ý tốt cần vào tai cô nói: “Cô nhóc à, vừa rồi cậu mới đỏ mặt đấy.”

Mạc Ninh hung hăng bấm vào thắt lưng của cô, Chu Nhất Nặc “Ôi” một tiếng, Cố Chuẩn vừa thắt dây an toàn nhìn lại, Mạc Ninh mượn cơ hội hào phóng giới thiệu: “Đây là bạn chí cốt của tôi Chu Nhất Nặc.” Lại chỉ vào Cố Chuẩn nói với Chu Nhất Nặc, “Đây là Cố tổng của Vincent, Cố Chuẩn.”

Chu Nhất Nặc ý tứ sâu xa nói: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Cố Chuẩn cười tao nhã: “Quá khen rồi.” Lại thoáng nhìn Mạc Ninh đầy ẩn ý, sau đó mới quay đầu, quẹo xe, chạy vào đại lộ.

Chu Nhất Nặc bỗng nháy mắt với Mạc Ninh, ý bảo để cô nói chuyện, Mạc Ninh trừng mắt nhìn cô, một bên âm thầm hối hận khi dẫn cô theo, phương pháp “lấy tĩnh chế tĩnh” cô vừa nghĩ ra để đối phó với Cố Chuẩn giờ hồng mất rồi.

Cuối cùng, Chu Nhất Nặc mở miệng: “Cố tiên sinh có bạn gái không?”

Biểu tình của Cố Chuẩn, hai người ngồi sau không thể nhìn thấy, hắn nói: “Trước mắt không có.”

Về mặt của Mạc Ninh Chu Nhất Nặc nhìn rất rõ, khiến Chu Nhất Nặc có chút phấn khởi, sau đó cô hỏi liên tiếp: “Cố tiên sinh thích kiểu con gái gì? Tôi có rất nhiều bạn, có lẽ tôi có thể giới thiệu.”

Mạc Ninh kinh ngạc, xúc động quay đầu muốn bóp chết Chu Nhất Nặc.

10. Chương 10: Trận Chiến Thứ Mười

Trước khi Cố Chuẩn trả lời, Mạc Ninh đã cắt ngang: “Đừng để ý cô ấy, cô ấy chính là ‘kẻ thích đùa’, gặp người liền thích nói giỡn.”

Chu Nhất Nặc nhìn cô khinh thường.

Cố Chuẩn cười ảm đạm đáp: “Không sao.”

Chu Nhất Nặc không màng sống chết nói tiếp: “Nếu không sao, vậy trả lời một chút cũng không sao.”

“Thẳng thắn mà nói, đây là một vấn đề lớn không có tính xác định, tôi chưa từng nghĩ đến.” Đại khái cảm thấy trả lời như vậy quá qua quýt, Cố Chuẩn lại chân thành bổ sung thêm một câu: “Thật có lỗi, đây là lời nói thật.”

Chu Nhất Nặc: “Không xác định à? Cái này dễ thôi.... Anh thích kiểu như tôi hay là như Mạc Ninh? Đương nhiên, chúng tôi cũng không thể đại biểu cho tất cả phái nữ, nếu như anh không thích, cứ nói thẳng đừng ngại. Đừng sợ chúng tôi xấu hổ, chúng tôi đều là người mặt dày mà.”

Chu Nhất Nặc làm đến nước này, lòng Mạc Ninh cũng kêu lên hai chữ hồi hận. Phản ứng rất nhanh, Mạc Ninh nói lảng sang chuyện khác thành công: “Bác gái thích loại phim gì? Gần đây có nhiều phim khoa học viễn tưởng, hình như cũng không tệ.” Mạc Ninh rất thích phim điện ảnh, nhưng không có thời gian rảnh rỗi, vì thế cô thường vừa xem phim vừa ăn thịt.

“À, bà ấy thích xem khoa học viễn tưởng.” Ngữ khí trả lời của Cố Chuẩn rất nhẹ, một tay nắm bánh lái, tay kia vô thức vuốt cằm, trong đầu đang suy nghĩ một vấn đề nào đó.

“Vậy xem ‘Người thần lẩn’ đi, nghe nói tạo hình rất tinh tế, kịch bản cũng tốt.” Mạc Ninh tìm trên mạng đã lâu nhưng cũng không tìm được bộ phim này. {hana: Bộ phim này chán nhách luôn, chắc, nội dung gần giống kiểu người nhện hay người dơi đó. Có điều anh chàng này hèm được hay như mấy anh chàng kia}

“Được.” Cố Chuẩn không nhìn thấy khóe miệng Mạc Ninh khê cong, ý cười dào dạt.

Đến điểm hẹn, điện thoại Cố Chuẩn vang lên. Mạc Ninh nhìn anh mặc chiếc áo sơ mi trắng họa tiết xanh, nâng tay lên, qua khe hở ghế ngồi là những ngón tay cân xứng.

Chu Nhất Nặc dịch sát lại: “Tô Dã Nghị nói rất đúng, mỗi khi cậu lộ ra biểu tình này chính là đang động lòng. Nói ình biết, có phải cậu đang nhìn bàn tay thon, dài, trắng, nõn của anh ta không?”

“Thon dài trắng nõn” là đề tài chọc cười của các cô khi còn học đại học, khi đó Tô Dã Nghị thích xem tiểu thuyết ngôn tình, ví dụ thường liệt kê các tác giả yêu thích “Ngón tay thon dài trắng nõn”, sau Chu Nhất Nặc lại nghe người ta nói chiều dài ngón tay đàn ông tỷ lệ thuận với độ dài ngắn của bộ phận tạo hạnh phúc kia, vì thế từ đó bốn chữ “Thon, dài, trắng, nõn” ẩn chứa sắc thái không lành mạnh, đến nỗi khi mọi người nhắc đến, trên mặt đều là vẻ ám muội.

Mạc Ninh sợ Cố Chuẩn nghe được, hung hăng dùng ánh mắt khinh thường liếc cô một cái, sau đó nghe thấy giọng nói trầm thấp của Cố Chuẩn phía trước: “...Mẹ cứ trực tiếp nói với cô ấy.” Giây tiếp theo, anh nhìn vào kính chiếu hậu: “Mạc Ninh.”

Mạc Ninh phản xạ có điều kiện “ừ” một tiếng, lập tức có chút sợ sệt, tiếp nhận điện thoại Cố Chuẩn đưa đến. Anh đang lái xe, nói: “Mẹ tôi gọi đến.”

Hoàng Kỳ Hoa nói rất nhiều, trên thực tế, bà hình như rất “bận rộn”. Xe bắt đầu bị hỏng, gặp đúng giờ cao điểm, vì gặp chuyện xấu nên tâm tình không tốt... Mạc Ninh không khó tưởng tượng ra, ở đầu điện thoại bên kia, Hoàng Kỳ Hoa có lẽ đang nhàn nhã ăn hoa quả, hơn nữa qua điện thoại hình như không có ý muốn ngừng lại.

Cho đến khi xe tiến vào bãi đỗ xe trước cửa hàng.

Thẳng thắn mà nói, “sự cố” tạm thời Hoàng Kỳ Hoa gặp phải, Mạc Ninh đã đoán được.

Cùng đoán được, cũng không chỉ có mình cô.

Chu Nhất Nặc là người bàng quan, cô nghiêm túc quan sát không khí kỳ quái giữa Cố Chuẩn và Mạc Ninh. Lúc xuống xe, Mạc Ninh còn đang nghe điện thoại, cô lập tức đi đến trước mặt Cố Chuẩn, ánh mắt chỉ chỉ vào Mạc Ninh, hỏi: “Cố tiên sinh, cô ấy nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Mạc Ninh chưa đề cập với cô chuyện về Hoàng Kỳ Hoa.

“Mẹ tôi.” Khóe miệng Cố Chuẩn nhếch lên, nụ cười kia trong nháy mắt làm Chu Nhất Nặc giật mình, hình ảnh trong đầu cô thay nhau truyền tín hiệu, sau khi hoàn hồn thì suy nghĩ đã thành trầm mồi. Hăng hái của cô đột nhiên nguội lạnh.

Trong thời gian đó, Chu Nhất Nặc nhớ lại cảm giác bị trói buộc, cuối cùng không gắng gượng vui vẻ nổi nữa, háo hức biến mất, cô cúi đầu nói với Cố Chuẩn: “Phiền Cố tiên sinh nói với Mạc Ninh, tôi có chút không thoải mái, đi về trước.” Nói xong đi nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Mắt thấy người rời đi trước mắt, Mạc Ninh chạy nhanh đến, tiến lên hai bước, lo lắng hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

Cố Chuẩn quay đầu nhìn cô, nói: “Cô ấy nói cảm thấy không thoải mái.”

Mạc Ninh nhú mày, đưa di động cho Cố Chuẩn, vội vàng nói: “Thật có lỗi, anh nói chuyện điện thoại với mẹ đi, tôi phải đi xem cô ấy.” Mắt thấy thân ảnh Chu Nhất Nặc cách đó không xa, Mạc Ninh không chút do dự đuổi theo.

Đoán chắc Hoàng Kỳ Hoa lỡ hẹn, đoán chắc Cố Chuẩn cuối cùng sẽ đúng hẹn, chỉ là Mạc Ninh lại không đoán ra tâm trạng tháng ba của Chu Nhất Nặc, nói không chừng thì mưa gió sắp kéo đến rồi. {Mimi: ý nói tâm trạng thất thường}

Cố Chuẩn cầm điện thoại, Hoàng Kỳ Hoa ở đầu kia lo lắng nói: “Đến rạp chiếu phim chưa? Sao rồi? A lô?”

“Mẹ, con cúp máy trước, cô ấy có việc gấp.” Ánh mắt còn nhìn theo bóng dáng Mạc Ninh, bước chân đi không tự chủ.

“Cái gì? Việc gấp gì?” Hoàng Kỳ Hoa lo lắng hỏi.

“Nói sau đi.”

Mạc Ninh đối xử với mọi người đều thật không tốt, Phó Tịch Nhan từng tàn khốc vạch ra, Mạc Ninh chính là một người phụ nữ nhẫn tâm. Mạc Ninh cũng không giải thích, ở trung học cơ sở cô làm bạn với nhiều người, học xong trung học muốn kết giao với nhiều bạn tốt, lên đại học rồi lại phải e dè cái gọi là “bạn tốt”. Cô không nổi trội, cuộc sống cũng không sôi nổi, cứ bình bình tới giờ, cũng hiểu rõ, không phải tất cả mọi người đều đánh giá tốt về mình.

Không giống với Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghị, có đôi khi Mạc Ninh nghĩ, có lẽ các cô ấy chiếm phần lớn vị trí trong lòng cô, thế nên cô mới không thể nào lại tốt với những người khác. Cô là người chậm chạp, muốn quen một ai đó phải cần thời gian rất dài. Nhưng một khi đã quen thân, sẽ không so đo, cùng chịu cam khổ. Hạnh phúc nhỏ bé và đau xót của Chu Nhất Nặc những năm gần đây, cô có thể cảm động lây, vì cô trở mắt nhìn Chu Nhất Nặc từ một cô gái dửng dưng cảm thấy thần biến thành như vậy.

Thành phố G quá lớn, ngựa xe như nước, thân mình gầy yếu không dư thừa mấy lạng thịt biến mất rất nhanh trong ánh chiều tà. Khi Mạc Ninh đang do dự, tiếng di động vang lên, điện thoại Chu Nhất Nặc gọi đến, dãy số này là do Mạc Ninh mua.

“A lô, cậu ở đây vậy?” Giọng nói của Mạc Ninh không giấu nổi vẻ lo lắng.

Chu Nhất Nặc nói ở đầu kia: “Buổi tối mình sẽ về nhà. Chỗ cậu mình nhớ rồi. Đừng nhiều lời...”

“Nói ỉn biết cậu ở đâu.” Giọng nói Mạc Ninh kiên quyết cắt ngang.

“Mình thích một mình thế này, mình nói thật.” Chu nhất Nặc tạm dừng, còn nói, “Cậu đừng nghĩ là vì mình tác hợp cho cậu, mình không phải là người thích giúp người khác đâu... Biết không? Giờ mình thấy tình nhân thì chán ghét, mình không về Bắc Kinh là vì không muốn thấy dáng vẻ hạnh phúc của Tô Dã Nghị ...”

“Nơi này cậu không quen.” Ngữ khí Mạc Ninh nhu hòa hơn. “Mình không có nghĩ gì hết, biết cậu không phải người vĩ đại như vậy. Cho nên, nói ỉn biết ở đây được không?”

“Khi mình ra nước ngoài một mình cũng không quen thuộc, đừng lo lắng ỉn, vậy đi, cúp máy đây.”

“Alo?”

Chu Nhất Nặc đã cúp máy, cô ấy luôn làm theo ý mình như vậy. Mạc Ninh nhìn lên bầu trời bao la nhuộm ánh chiều tà thở dài một tiếng, phố đối diện là KTV, có tiếng hát xa xôi truyền đến, cô chưa từng nghe qua, ca từ hình như là miêu tả tình yêu. Trong tay còn cầm di động, cô thuận miệng nói một câu “Fuck love.”

Cố Chuẩn mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn vào bóng lưng của cô, đột nhiên cảm thấy, nhìn mặt một người khác cũng không phải là chuyện tồi tệ gì. Gần như là lập tức, anh ở phía sau cô đề nghị nói: “Cùng đi xem phim, thế nào?”

Mạc Ninh quả thật không ngờ Cố Chuẩn đang ở phía sau, chớp mắt một cái, còn chưa kịp thu hồi tâm trạng và biểu tình, cô quay mặt đi. Ánh chiều yếu ớt không tan, mang theo nhiều màu tươi đẹp như vậy, cô thấy sắc mặt anh sáng lạn, giống như anh trong mắt cô.

Hai người không hẹn mà cùng mỉm cười, tiếp đó đồng thời đi về phía rạp chiếu phim.

Sức hút của Hollywood quả thật vẫn rất lớn, Mạc Ninh xem qua không ít phim điện ảnh, nhưng khoa học viễn tưởng vẫn là loại cô thích nhất. “Batman”. “Spiderman”, “Người thần lùn” đều không làm cô thất vọng, nhưng mà, hình ảnh 3D làm màu xanh biếc của thần lùn và cổ đại dưới lòng bàn chân làm cô cả kinh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thế nên khi xem xong đi ra ngoài, cô vẫn còn có chút chậm chạp.

Cố Chuẩn hiếm khi thấy cái bộ dạng kia, nhìn từ trên cao xuống, nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều: “Thì ra cô sợ thần lùn.”

“Tôi sợ là 3D.” Mạc Ninh nói, cốt truyện khá tốt, cô rất dễ dàng nhập vào người diễn. Nhưng nếu cô đối mặt với cái laptop 14 inch kia xem cái bộ phim này, cô nhất định sẽ không phản ứng như vậy.

Cố Chuẩn cười cười, không nói chuyện.

Nghĩ một hồi, Mạc Ninh lại nghĩ đến Chu Nhất Nặc, nâng tay nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ. Lấy điện thoại di động ra thật nhanh bấm số của Chu Nhất Nặc, hồi lâu sau tiếng tút tút, giọng nói miễn cưỡng ở đầu bên kia vang lên: “Hello?”

“Chu Nhất Nặc?”

“.....” Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc một thời gian, tiếp theo Mạc Ninh nghe thấy tiếng xột xoạt, tiếp theo Chu Nhất Nặc mới mở miệng lần nữa, “....À, vừa rồi mình đang ngủ...”

Mạc Ninh thầm nghĩ, cậu vẫn bình thường. Không quên hỏi mẩu chốt vấn đề: “Ở nhà?”

“Ừ, về sớm, thấy trong tủ lạnh của cậu có rượu nếp, mình uống hết... Còn có mấy cái túi không biết thịt con gì, cũng bị mình đem ra làm đồ nhắm rồi... Đúng rồi, tác dụng rượu nhà cậu chậm mà mạnh...”

Lại nghe thấy Chu Nhất Nặc nói nhiều lời mở mà không nói hết, Mạc Ninh cuối cùng cũng xác định con nhóc này không có việc gì, sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô nói câu “Ngủ ngon”, cúp điện thoại, ngẩng đầu, Cố Chuẩn dựa vào xe nhìn cô.

Nhận được tầm mắt của cô, Cố Chuẩn nâng khóe môi: “Lên xe đi, tôi đưa cô về nhà.” Dứt lời, đứng thẳng người, thay cô mở cửa xe.

Trong xe khí lạnh máy điều hòa chưa lan rộng, oi bức khó chịu, nhưng lại có cảm giác êm ái kỳ quái. Sự êm ái này vây quanh Mạc Ninh, cô sợ một động tác nhỏ sẽ làm hỏng nó, vì thế ngồi bất động, dựa vào cửa kính xem ánh sáng lướt qua hai bên đường, cực kỳ thoải mái.

Thì ra cô ao ước một tình yêu bình yên như thế này.

Im lặng một thời gian, sau khi cảm giác trở về, cô đột nhiên nhận ra một việc: “Chúng ta chưa ăn cơm tối?”

Cố Chuẩn ngồi ở ghế điều khiển, nghe được vấn đề của Mạc Ninh, cũng không suy nghĩ gì, trực tiếp hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

Chu Nhất Nặc không có việc gì, Mạc Ninh đã sớm thả lỏng, cũng hoàn toàn mất cảnh giác, có chút mong đợi nói: “Tôi biết một quán ăn gần đây, khuya vẫn bán hàng.”

“Được. Tôi đưa cô đến đó.”

“Được? Anh.....”

Không đi cùng tôi sao? Xuất phát từ nhạy cảm của nghề nghiệp, vấn đề này làm chữ “Anh” tự nhảy ra khỏi miệng, rồi dừng lại tức thì, sau đó vuốt vuốt tóc, trên mặt cô chẳng có tí cảm xúc nào, thần nhiên nói: “... Anh thả tôi ở lối vào là được rồi, đi bộ nhanh hơn đi xe.”

“Được.”

11. Chương 11: Trận Chiến Mười Một

Cuối cùng Mạc Ninh không đi ăn thứ mì sợi vút đi kia nữa, cảm giác thất bại lấp đầy dạ dày. Từ khi xuống xe chỗ đầu cầu, cô đón xe đi thẳng về nhà.

Sau đó là suy nghĩ một hồi.

Phòng ở của Mạc Ninh là điển hình của nhà trọ độc thân, một phòng khách, một phòng ngủ, Chu Nhất Nặc ngủ trên chiếc giường lớn, ga trải màu xanh nước biển, tư thế cực kỳ bất nhã. Mấu chốt nhất là, Mạc Ninh không tìm được nơi của riêng mình. Đến tủ lạnh lấy nước đá, nghiêng bình rót, cô dựa vào cửa sổ phòng khách ở tầng mười một mà đứng, hình ảnh lộn xộn về Cố Chuẩn từ từ phát lại trong đầu cô.

“Nửa đêm đứng ở cửa sổ dọa người à?” Mạc Ninh nghiêng đầu nhìn, Chu Nhất Nặc mặc một cái quần đùi bốn góc nhăn nhúm, chiếc áo phông lại thật dài. Cô cầm bình nước trong tay Mạc Ninh, ngửa đầu cầu nhàu rớt, Mạc Ninh chỉ nhìn cô không nói lời nào, Chu Nhất Nặc đẩy cô ra: “Này, cậu đừng có dọa người được không?”

Mạc Ninh bật cười, vẫn như trước đây không nói một câu, nâng tay dịu dàng vuốt mái tóc rối tung của Chu Nhất Nặc.

Chu Nhất Nặc sải bước nhảy ra, hai tay ôm lấy người làm bộ toàn thân nổi da gà: “Sao vẽ mặt cậu lại tràn ra tình thương của mẹ thế kia, muốn lấy mạng người à...”

Mạc Ninh vẫn không nói lời nào. Đi qua người Chu Nhất Nặc, đến tủ quần áo lấy đồ tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, Chu Nhất Nặc nằm trên giường nhìn cô. “Mau đến đây mau đến đây, cuối cùng hôm nay cậu làm sao vậy?”

Mạc Ninh lấy máy sấy thổi tóc, thấy miệng Chu Nhất Nặc lộn xộn nhưng lại không nghe thấy cô nói gì.

Nói nửa ngày Mạc Ninh không có phản ứng, đại khái Chu Nhất Nặc cũng tức giận, nhảy xuống từ trên giường, bỏ nhào xuống trước mặt cô nói: “Có phải cậu bị tên họ Cố tấn công rồi đúng không?”

Một tay sấy đầu, mắt Mạc Ninh tóe ra ánh lửa.

Chu Nhất Nặc cười hắc hắc: “Hỏi thế gian tình là gì.....” Đắc ý nghiền ngẫm lời nói của mình một chút, về mặt Chu Nhất Nặc lại xiu xuống.

Thấy cô mất tinh thần, Mạc Ninh không thể không buông tiếng thở dài, miễn cưỡng nở nụ cười nói với cô: “Nhất Nặc, cậu làm quân sư ỉn đi.”

“Cái gì?” Chu Nhất Nặc nhìn cô nghi ngờ.

“Mình muốn hạ tòa thành họ Cố kia.” Ánh lửa lại dấy lên lần nữa trong mắt Mạc Ninh.

Sau khi Chu Nhất Nặc nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên cười rộ lên: “Không thành vấn đề! Cậu đã cần mình như vậy, mình đây sẽ không đi, khi nào thì cậu đánh thắng anh ta, mình sẽ lo đến chỗ ở của mình.”

Mạc Ninh gật đầu: “Tùy cậu.”

Buổi đầu thầu sách của Vincent trong mùa hè kết thúc trước khi cử hành, địa điểm ở thành phố S không xa thành phố G. Mạc Ninh ra ngoài dặn Chu Nhất Nặc phải trông nhà cẩn thận, Chu Nhất Nặc mỉm cười nói trong thời gian Mạc Ninh đi cô sẽ tìm được một công việc, từ đó song kiếm hợp bích cùng cô, xưng bá thành phố G. Nguyên vọng nhỏ bé này tuy là chuyện không đâu, nhưng rất áp ám, dọc theo đường đi nghĩ đến “song kiếm hợp bích” Mạc Ninh lại cười.

Vincent tổ chức đấu thầu trong một khách sạn, tại đó phóng viên truyền thông đặt cả một tầng nhà. Ở cùng với Mạc Ninh là phóng viên nữ báo kinh tế của Bắc Kinh, phòng bên cạnh là của Trương Kiên Chí. Mới đầu cô còn tưởng Trương Kiên Chí vẫn trốn cô, trốn đến mãi mãi, không ngờ khi gặp lại hắn, hắn coi như không có chuyện gì xảy ra, lại còn buổi tối hẹn cô ăn cơm.

Mạc Ninh đương nhiên từ chối, hắn cũng không nói thêm điều gì, cái biểu tình không có chút bị sỉ nhục này làm Mạc Ninh bất an.

Lúc cơm tối, đáy lòng Mạc Ninh bất an, cuối cùng cũng lấy di động ra. Trương Kiệt Chí “vô tình gặp” cô, bưng khay thức ăn đến như vô ý hỏi: “Bạn trai em đến chưa? Ở tầng một?”

Mạc Ninh không phản ứng, anh ta nói bạn trai của cô là ai đấy nhỉ, vài giây qua đi, cô mới chầm chọc nói: “Quan hệ gì đến anh?”

Trương Kiệt Chí: “Anh chỉ muốn bán vài tin tức quan hệ thôi.”

Mạc Ninh làm bộ không hiểu: “Bán quan hệ của ai?”

Trương Kiệt Chí nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, trong giọng nói như đang dè nén gì đó: “Mạc Ninh, anh thật nên để em biết.....”

Anh tạm dừng, Mạc Ninh không thể không nhìn anh ta, thu lại nụ cười nguy hiểm kia, chuyển thành vẻ mặt lạnh lùng, tiếp tục nói “Em thà nói dối cũng muốn từ chối anh, cuối cùng anh nên cho em biết, gạt Trương Kiệt Chí anh không phải là hành động sáng suốt đâu.”

Dự liệu bị nhìn thấu, cô không ngờ lại nhanh đến vậy, nhìn Trương Kiệt Chí hận không thể ăn gương mặt của cô, cô nhin không được nói: “Tôi đánh giá rất cao sự khoan dung của anh.” Từ đó không bao giờ bằng lòng gặp người này nữa, xoay người bước đi.

Đi xa, lại hối hận mình đã nhin hai năm sao lại không thể nhẫn nại nổi vài giây. Cô biết rõ Trương Kiệt Chí không phải người lương thiện gì, cô cũng biết anh ta có năng lực đáng khinh....

Ngày hôm sau là buổi đấu giá sản phẩm của Vincent, có rất nhiều thương nhân và tư nhân cùng tham gia trả giá, buổi trưa Mạc Ninh ở trong phòng khách sạn viết bản thảo, lại hỏi mấy bức ảnh ký giả muốn chụp, gửi thẳng bản thảo lên trang web của tòa soạn. Buổi chiều, Vincent công bố kết quả buổi đấu giá, Cố Chuẩn đích thân tham dự.

Hẹn phỏng vấn Cố Chuẩn, Mạc Ninh đi theo trình tự bình thường, gọi điện đến cho thư ký của Cố Chuẩn, Phạm Mông, thư ký Phạm máy móc nói: “Cố tổng vừa xuống máy bay, rất mệt, không tiện nhận phỏng vấn.”

Mạc Ninh đành phải đổi dần ý, từ bỏ bản tin. Sau một lát, một số lạ gọi vào máy, Mạc Ninh nghe: “A lô, xin chào.”

“Xin chào, tôi là Cố Chuẩn.”

Mạc Ninh ngăn người, điều chỉnh cảm xúc thật nhanh: “Cố tổng tìm tôi là?”

“Tôi ở 1023, cô có nửa tiếng phỏng vấn tôi, hi vọng sẽ đủ.” Nhấn rõ từng chữ, giọng nói mát lạnh, nghe anh nói nói, Mạc Ninh lại có ước muốn được nói chuyện với anh thật lâu.

Trên mặt tỏa ra làn hơi, Mạc Ninh cười nói: “Đương nhiên đủ, tôi đến ngay lập tức.”

Cúp máy, lấy tài liệu ra cửa, chỉnh lại dung nhan trong gương, Mạc Ninh thấy khuôn mặt mình là cảnh xuân tươi đẹp.

Nhưng cô không ngờ khi ra đến cửa lại gặp mặt Trương Kiệt Chí, lại càng không ngờ anh ta cũng đi thang máy với cô đến 1023.

Trong thang máy, Mạc Ninh nghĩ lại, bi ai nghĩ tất cả mọi chuyện có liên quan đến Cố Chuẩn cô đều thiếu suy nghĩ, mãi mãi ôm theo hi vọng kỳ quái, sau đó lại cảm thụ thất bại chờ mong lần nữa, loại tâm tình mất cân bằng này gần đây xảy ra rất nhiều lần.

Cửa phòng 1023, Trương Kiệt Chí cười kỳ quái, từ đầu Mạc Ninh đã không phải người khởi xướng đề tài kia, liền trầm mặc. Thư ký Phạm đi ra ngoài vì hai người, trong tay cô ôm một chồng tư liệu, chào hỏi chốc lát rồi bước ra ngoài. Cố Chuẩn ngồi trên sofa, trên bàn đặt bút viết và máy tính, anh đứng dậy nghênh đón, nhìn hai người, Trương Kiệt Chí bước lên trước nói: “Thật sự rất làm phiền Cố tổng.”

Mạc Ninh cũng gật đầu nói: “Làm phiền Cố tổng.”

Cố Chuẩn không nhận những lời nói khách sáo này, trên mặt anh rõ ràng mệt mỏi, ánh mắt lại sáng lấp lánh, Mạc Ninh nhìn anh, không thể tìm được đau lòng.

Có lẽ anh thật sự thiếu phụ nữ, thiếu người giống cô vậy, thấy anh mệt mỏi nhện không được muốn đến ôm anh, muốn xua tan mệt mỏi của anh..... Tạm dừng, Mạc Ninh thở dài dưới đáy lòng.

“..... Quy mô lần đấu thầu này là lớn nhất từ khi Vincent tấn công thị trường Trung Quốc đến nay, từ năm nay, Vincent sẽ từ từ kết hợp với thị trường trong nước và nhu cầu quốc dân, nghiên cứu một số sản phẩm đặc trưng, lần đấu thầu này chúng tôi đã chuẩn bị lâu, theo số liệu tham dự buổi sáng, chúng tôi có lý do để tin, lần đấu thầu này tất nhiên sẽ thành công.”

Mạc Ninh: “Với các xí nghiệp tham dự lần này, Cố tổng có đặc biệt ưu ái ai không? Theo tôi được biết, ngay cả hai công ty lớn Bách Đạt và Hoa Long cũng tham gia lần trả giá này.”

Tầm mắt Cố Chuẩn dời về phía Mạc Ninh, hơi trầm tư, anh nhìn cô, cười đáp: “Nếu tôi là một phóng viên kinh tế, Bách Đạt hay công ty khác đều là công ty lớn rất đáng để viết tin, tất nhiên tôi sẽ ưu ái hơn, nhưng tôi là một giám đốc bán hàng của cuộc đấu thầu lần này, cho nên, ưu ái... Lời này sau khi có kết quả tôi mới có thể phát biểu.”

Kế tiếp là một loạt vấn đề như vậy.

Bởi vì vấn đề nào Cố Chuẩn cũng trả lời trôi chảy, cho nên chưa đến hai mươi phút đồng hồ, hai người đều đã phỏng vấn xong.

Khi đứng dậy bắt tay tạm biệt, Trương Kiệt Chí nói: “Cố tổng vất vả rồi, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Cố Chuẩn: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Sau đó, Trương Kiệt Chí liếc Mạc Ninh một cái đầy thâm ý, đột nhiên nói với cô: “Không bằng Phóng viên Mạc ở lại chăm sóc Cố tổng a, làm vậy mới đúng là bạn gái người ta chứ!”

Mạc Ninh hận không thể biến ánh mắt thành cây đao, cắt khóe miệng gian tà của Trương Kiệt Chí kia thành miếng thịt. Nhưng trên thực tế, cô lại xách túi tư liệu, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi đến cửa nói: “Làm phóng viên kinh tế đúng là uất ức cho Trương phóng viên.” Sai lầm kia làm cô nhức đầu, cô sẽ giải thích, nhưng cô biết rõ, giờ không phải là thời cơ tốt.

Thế nhưng Trương Kiệt Chí vẫn nói tiếp: “A? Em thấy anh nên làm gì?”

Mạc Ninh im lặng mỉm cười, thầm than chỉ số IQ của Trương Kiệt Chí thấp đến hết thuốc chữa, vốn định mở miệng đáp lại, không ngờ giọng nói mạnh mẽ khác bỗng xen vào: “Trương tiên sinh thực thích hợp làm tin tức giải trí.”

Mạc Ninh lại không chịu thua kém tìm đáp nhanh hơn.

“Theo tôi được biết, ‘Tuần san kinh tế’ là tạp chí kinh tế tốt nhất ở thành phố G.” Cố Chuẩn đi song song cùng Trương Kiệt Chí về phía cửa, đột nhiên nói, “Trương tiên sinh thường xuyên chú ý đến vấn đề cá nhân, làm tôi nghi ngờ có phải mình đang nhận phỏng vấn của một người làm giải trí hay không?”

Sắc mặt Trương Kiệt Chí biến đổi trong nháy mắt, đang định mở miệng phản bác, Cố Chuẩn lại đột nhiên đổi giọng, nâng tay nói: “Mạc tiểu thư, tạm biệt.”

Thì ra khi Mạc Ninh đi đến trước cửa, cười đến khuôn mặt ngập tràn ánh sao. Nhắc tay mở cửa, đập vào mắt lại là bước chân làm cô kinh sợ trong nháy mắt.

Cô không sợ sự “công kích” của Trương Kiệt Chí, vì cô đã sớm phòng bị, cô cũng không vì Cố Chuẩn giúp mà kinh sợ, vì nó làm cô thấy ngọt ngào, nhưng mà, người phụ nữ sắc nước hương trời trước mắt lại khiến cô như gặp ác mộng.

“Tôi tìm Cố Chuẩn.” Người phụ nữ yêu kiều quần khăn tắm thướt tha lả lướt, lúm đồng tiền như hoa, ánh mắt nhìn thẳng phía sau Mạc Ninh, nơi đó Cố Chuẩn đang đứng.

Trương Kiệt Chí cười lạnh sau lưng Mạc Ninh một tiếng, vị trào phúng mười phần, lại không biết là chế giễu Cố Chuẩn hay là Mạc Ninh. “Tạ đồng sự, xin chào.” Anh ta nói.

Lúc này người phụ nữ khăn tắm mới thấy anh ta, mỉm cười, “Xin chào.”

Trương Kiệt Chí: “Tạ đồng sự hôm nay đến đây là đại diện của Hoa Long, hay là..... chỉ đơn giản là đến động viên Cố tổng?”

Người phụ nữ mỉm cười rộng hơn, ánh mắt lướt qua Cố Chuẩn, cô nói: “Cái thứ hai đi.”

Trương Kiệt Chí thoáng nhìn Mạc Ninh đầy ẩn ý, cười nói: “A, tôi không quấy rầy, xin lỗi không đón tiếp được.”

“Tạ đồng sự”, “Hoa Long”, hai từ mấu chốt này đan vào nhau, Mạc Ninh đã đoán ra thân phận của người trước mắt, chủ tịch của Hoa Long, Tạ Linh. Trước kia trên mạng Mạc Ninh thường thấy ảnh chụp của cô, người phụ nữ này rất bận rộn, chưa bao giờ nhận phỏng vấn của giới truyền thông, là người thừa kế một đại gia tộc, trên phố lời đồn về cô rất nhiều, điều Mạc Ninh không ngờ đến là cô ấy lại xinh đẹp đến vậy.

Gật đầu chào hỏi, Mạc Ninh nâng bước đi.

“Mạc phóng viên, mời cô ở lại một chút.” Sau khi bước hai bước, giọng nói của Cố Chuẩn từ phía sau truyền đến. Một câu “Ở lại một chút” này cô nghe thật rõ, đáy lòng mơ hồ dâng lên kỳ quái, quen thuộc, vui mừng không thể không chế.

Nhưng mà, cô bỗng nhiên không muốn đáp lại.

12. Chương 12: Trận Chiến Mười Hai

...Trương Kiệt Chí đi trước Mạc Ninh một đoạn, Mạc Ninh ném cho anh ta một nụ cười quyến rũ, khi cô quay đầu lại, Cố Chuẩn đã đi đến cửa, đứng ở bên người cô, cô thế này mới thấy khuôn mặt anh có vẻ lạnh lùng. Anh hỏi “Tạ đồng sự tìm tôi có việc sao?”

Tạ Linh cười, ánh mắt dừng trên người Mạc Ninh nói “Vị này là?”

Mạc Ninh cũng cười, cô cũng không cảm thấy tâm lý phòng bị, cô cho đến bây giờ đều đã gặp qua những người phụ nữ mạnh mẽ, cho nên ngữ khí của cô khiêm tốn lễ độ, ánh mắt không chút nào yếu thế “Tạ đồng sự, xin chào, tôi là phóng viên của tờ [Nhà quan sát kinh tế], Mạc Ninh.” lấy từ trong túi một tấm danh thiếp, lịch sự đưa ra “Đây là danh thiếp của tôi.”

Hai tay Tạ Linh giao trước ngực, thủy mắt khẽ quét qua tấm danh thiếp trên tay Mạc Ninh, “Tôi không nhận danh thiếp của phóng viên, nếu cố ý đưa vậy có thể trực tiếp đưa cho trợ lý của tôi là được.”

Mạc Ninh hiểu rõ chuyện này khẽ cười nói “Ngại quá, đưa danh thiếp mỗi khi gặp mặt giống như là thói quen của tôi... có điều, đây là lần đầu phải rút lại, thất lễ rồi.”

Lời vừa nói ra, Tạ Linh không phải người phản ứng chậm, lập tức có thể nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Mạc Ninh, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, lúc này, Cố Chuẩn đột nhiên nói “Thật xin lỗi, tôi cùng Mạc tiểu thư còn có chuyện chưa nói xong.”

Mạc Ninh không nhìn anh, chính là cố ý nói “Nếu Cố tổng giữ tôi lại vì bài phỏng vấn, tôi đây muốn nói rõ một chút, tôi đã phỏng vấn xong, Tạ đồng sự tìm Cố tổng nhất định là có chuyện, tôi sẽ không quấy rầy.” Dứt lời, lần nữa nhấc chân đi về phía trướng. Dựa vào cái gì mà muốn cô làm bia đỡ đạn đây?

Mạc Ninh đã đi được hơn hai mét, phía sau bỗng truyền đến giọng nói “Tối nay có vũ hội, tôi có thể mời Mạc tiểu thư không?” Cố Chuẩn tựa người lên cửa phòng nhìn theo bóng dáng Mạc Ninh, biểu tình căng thẳng vừa rồi của anh đã dần dần hạ xuống, khỏe miệng lặng lẽ cong lên.

Một tay nắm chặt tập tài liệu, cảm giác này Mạc Ninh không cách nào hiểu nổi, cô liền đứng tại chỗ, đầu óc trống rỗng khiến suy nghĩ bay nhanh. Tác phong làm việc Vincent rất chuyên nghiệp, mấy sự kiện hiệp đàm đều đã chấm dứt thì buổi tối thường có vũ hội hay tiệc rượu, giống cuộc đấu thầu hôm nay, mức độ quan trọng không cần phải nói. Cô cho đến bây giờ không thích mấy hoạt động nào nhiệt này, đầu tiên là cô không thể khiêu vũ, tiếp theo là cô không thích những hoạt động thể này. Hơn nữa, Cố Chuẩn mời cô đi làm cô cảm thấy kỳ lạ. Trước kia khi không được anh đồng ý phỏng vấn, cô từng thử tham gia những buổi tiệc của Vincent để tìm cách tiếp cận anh. Nhưng là, ngoại trừ mỗi năm một lần kỷ niệm thành lập thì hình như chưa bao giờ anh tham gia những hoạt động thể này.

Nhưng mà, cô lại nghe được tiếng lòng của mình, từng tế bào đang kêu gào, nhận đi nhận đi. Ý niệm này trong đầu quá lớn, thúc giục cô nhẹ nhàng xoay người, đối diện với bộ dạng đang nhìn cô của Cố Chuẩn, nụ cười tựa tiểu phi tiểu gia vừa vặn bị cô nhìn thấy, cô nghe thấy tiếng mình nói “Có thể.” Cô thậm chí còn cảm giác được khoe miệng mình cong lên một độ cong khó tả.

Tầm mắt Cố Chuẩn vẫn tập trung vào cô, khuôn mặt vốn đang mệt mỏi cũng dần có chút thần khí, hoàn toàn bỏ qua biểu hiện kỳ quái của Tạ Linh, mang theo một chút không cam lòng nói “Xem ra, Cố Tổng chắc phải một lần nữa giới thiệu lại với tôi vị nữ phóng viên này rồi.”

Mạc Ninh nói “Không cần giới thiệu một lần nữa, tôi chỉ là một phóng viên đến phỏng vấn Cố Tổng mà thôi.”

“Trương phóng biên từng hỏi tôi và Mạc tiểu thư có phải đang hẹn hò hay không.” Cố Chuẩn thần nhiên nói, một câu nói giống như trần thuật nhưng lại mang theo ý ngữ khí của một câu nghi vấn, cũng đem quan hệ của hai người trở nên ái muội hơn.

Trong lòng Mạc Ninh “lộp bộp” một chút, Trương Kiệt Chí cũng không làm cô xấu hổ, chẳng lẽ lại sợ ngữ khí cười nhạo kia của anh. Có điều đương sự nói ra không một chút cảm tình, cô lại cảm thấy có chút khó chịu, cô cảm thấy được biểu hiện hôm nay của Cố Chuẩn không bình thường, cô cuối cùng cũng có thể bình tĩnh tư duy, anh ta cố tình ở trước mặt Tạ Linh nói ra những lời này. Theo thói quen khẽ vuốt tóc để ổn định lại cảm xúc, cô mỉm cười “Trương phóng viên là thích nói đùa thể đấy, xin Cố tổng không nên tưởng thật.”

Tạ Linh nhìn thẳng vào Cố Chuẩn “Tôi muốn nghe câu trả lời của Cố tổng?”

“Tạ đồng sự ngạc nhiên sao?” Cố Chuẩn nheo mắt, dấu đi cảm xúc tiếp tục nói “Tạ đồng sự tìm tôi là để hỏi chuyện này sao?”

Tạ Linh hiểu rất rõ thói quen của Cố Chuẩn, trầm ngâm một lát, cô nói “Đương nhiên không phải, tôi là vì công việc, chuyện đầu thầu. Anh có biết công ty chúng tôi...”

Cố Chuẩn chặn lại lời cô “Việc này, cô có thể trực tiếp liên hệ với trợ lý của tôi, thật xin lỗi, tôi cũng không nghĩ sẽ dùng thời gian cá nhân để thảo luận chuyện công việc.” Dứt lời, mắt nâng lên nhìn Mạc Ninh, đập vào mắt là khuôn mặt có chút thất thần của cô, anh nói với cô “Mạc Ninh, có thể vào không?”

Mạc Ninh không nhìn biểu tình của Tạ Linh, cô cũng không chú ý đến chuyện mình đang đi đâu, cô hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình về hành động tự tung tự tác của Cố Chuẩn. Sự chuyên chú này chỉ kết thúc khi cửa phòng được đóng lại, cô không nhận được liên mở miệng “Cố tiên sinh thật khó gặp.”

Cố Chuẩn đi đến máy lọc nước hỏi “Nước lạnh hay nước ấm?”

Mạc Ninh đứng ở cửa, dựa lên tường nói “Tạ đồng sự chắc cũng đi rồi, chắc cũng không cần phải diễn tiếp.”

Có tiếng nước ồ ồ chảy xuống, nửa khắc qua đi Mạc Ninh mới nghe thấy âm thanh đó một lần nữa. Đợi thêm một chút, Cố Chuẩn bưng hai ly nước, đi thẳng đến ngồi ở sofa, nhàn nhã uống nước, anh nói “Nếu cô muốn dùng tư duy buôn bán so đo.” Bưng ly nước, anh ngã người về phía sau “Tôi cũng không có ngăn cản.”

“Anh là đang lời dụng tôi, không thêm để ý một chút nào đến sự tự tôn của tôi.”

Cố Chuẩn chậm rãi hạ mắt nói “Tôi giải thích.”

Trong giọng nói của anh sự mệt mỏi hiện lên rõ ràng, Mạc Ninh đứng sững tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết đáp lại sự giải thích này thế nào, đúng lúc này, Cố Chuẩn tiếp tục nói “Tạ Linh là một người cực kỳ phiền toái, tôi mệt chết được, không muốn cùng cô ấy ở một chỗ, cho nên... dùng lời cô nói “lời dụng” cô. Chưa có sự đồng ý của cô, cũng không lo lắng đến cảm nhận của cô, thật là có lỗi.”

Mạc Ninh trầm nghĩ, đây mà là đang giải thích sao? Nửa tim bên trái có một thứ có thể không chế cảm giác vui buồn, không, hai thứ, ba thứ.... Hình như không có dấu hiệu dừng lại. Cô thật muốn đưa tay gạt đi, cảm giác này rất xa lạ, xa lạ đến mức dù cô có vươn tay ra nhưng cũng không biết nên nắm lấy ở đâu, chỉ nhẹ giọng nói “Không có nghiêm trọng như vậy, tôi nhận lời giải thích của anh.”

“Được rồi, vậy còn giải thích của cô?”

“Cái gì?”

“Có người cố ý cho tôi biết, cô lại làm cho nó thành trò đùa và bảo tôi không nên tưởng thật là ý gì?”

Mạc Ninh đột nhiên cảm thấy hối hận khi mình vào căn phòng này.

Cố Chuẩn vẫn ngồi dựa lên sô pha, Mạc Ninh đứng cách đó khá xa nên không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ cố dời đi sự chú ý đồng thời tự hỏi nên làm thế nào để trả lời câu hỏi này. Cô không thể nói với anh, cô vì say rượu và để cự tiệt Trương Kiệt Chí nên mới tùy tiện nói tên anh ra, tuy rằng quen biết anh chưa lâu nhưng cô không khó đoán ra phản ứng của anh, anh nhất định sẽ hỏi cô, vì sao không tùy tiện nói ra tên một người khác mà lại là anh?

Cô không thể mạo hiểm như vậy.

Hết nhìn đông lại nhìn tây, cô nhìn đến đồng hồ treo tường thấy đã một giờ bốn mươi lăm, lập tức phản ứng, cô nói “Cố tổng, hai giờ hình như anh còn có cuộc họp.”

“Ngữ khí của cô với thư ký Phạm thật giống nhau.”

Mạc Ninh cười khẽ, “Ngại quá, xem ra chúng ta chỉ có thể...”

“Cuộc họp lúc hai giờ nhưng chỉ cần trước bốn giờ tôi tham dự là được rồi. Hai giờ trước đó, tôi có thể thoải mái để nghe cô nói, mọi thứ đều không có gì quan trọng.” {hana: ép người quá đáng nhá.. báo thù đê}

Mạc Ninh “...”

Cố Chuẩn “Cô không tò mò về câu trả lời của tôi sao?”

Mạc Ninh “Cố tổng hi vọng tôi tò mò sao?”

Cố Chuẩn nở nụ cười, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt hơi nhắm lại, Mạc Ninh nhìn anh, trộm nghĩ sao anh lại có thể mê người đến vậy.

“Cô nhìn phía cửa đi.” Cố Chuẩn cuối cùng cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Mạc Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, khó hiểu hỏi “Có chuyện gì?”

“Thấy cái hộp màu tím không?”

“Thấy.”

“Mẹ tôi nói cô thích cái váy đó.” Đưa tay xoa xoa thái dương, Cố Chuẩn tiếp tục nói “Không muốn nhìn thử sao?”

Ngữ khí của Cố Chuẩn lúc này có phần nhu hoà, Mạc Ninh giống như bị ma xui quỷ khiến nhẹ nhàng đi qua.

Mở hộp ra, bên trong là một bộ lễ phục màu đỏ đẫm, đúng là bộ mà cô với Hoàng Kỳ Hoa đã từng nói đến trong quá khứ, khi đó cô đúng là đã thể hiện mình rất thích nó. Bởi vì màu da không quá trắng nên Mạc Ninh không thích màu đỏ lắm, nhớ có một lần cùng Chu Nhất Nặc đi dạo phố, Chu Nhất Nặc cố ý muốn cô thử một cái váy đỏ, cô không thể từ chối, liền thử vào, cô lập tức nhận được sự kinh ngạc của mọi người, không chỉ mình Chu Nhất Nặc, ngay cả nhân viên cửa hàng đều thật khoa trương, khen cô mặc còn đẹp hơn cả người mẫu. Sau đó, dưới sự dụ dỗ của nhân viên cửa hàng và Chu Nhất Nặc, cô đã mua chiếc váy kia. Sau một lúc thì Tô Dã Nghi cũng đến, cô ấy cũng nói tôi mặc rất đẹp. Ba người lại tiếp tục dạo phố, Chu Tô hai người luôn khuyến khích Mạc Ninh nên mặc màu đỏ, dần dần cô hình thành niềm đam mê với màu đỏ, cho đến giờ đó vẫn là màu sắc mà cô yêu thích nhất.

Nhưng mà, cầm cái váy này Mạc Ninh đột nhiên cảm thấy buồn bực. Cố Chuẩn lại bị Hoàng Kỳ Hoa uy hiếp sao?

Sự hưng phấn bỗng nhiên lạnh dần, cô hỏi “Là đi mua dùm tôi sao?”

Cố Chuẩn “Ừ.” một tiếng, “Mẹ tôi nói, nếu cô không muốn nhận món quà này, có thể coi như là đang mượn của bà.”

“A.” Mạc Ninh cười lạnh một tiếng “Có vấn đề này muốn hỏi Cố tổng.”

Những lời này vừa nói, Cố Chuẩn không thể nhận ra vấn đề, nhíu mày hỏi “Có chuyện gì?”

“Cố tổng rời khỏi Hoa Long... là vì Tạ đồng sự sao?”

“Không phải.” Cố Chuẩn đáp thật nhanh, trực giác của Mạc Ninh cho cô biết, anh giống như đang đợi cô hỏi vấn đề này.

“Thế à, vậy vì sao lại phải né tránh cô ấy?” Không hề chờ anh trả lời, Mạc Ninh nói thẳng “Nếu Cố tổng cần dùng tôi để làm bia chắn những chuyện phiền toái này, tôi đồng ý giúp anh, có điều... vũ hội đêm nay, tôi không thể tham gia...”

“Có thể cho tôi một lý do không?”

“Tôi không biết khiêu vũ.” Mạc Ninh thẳng thắn trả lời, cái này chắc chắn là lý do tốt nhất. Vì để tăng sức thuyết phục, cô nói thêm một câu “Anh biết đấy, tôi là người rất sĩ diện, không thích trước mặt người khác bộc lộ cái xấu của mình, lại càng không muốn làm xấu mặt bạn nhảy của tôi.”

“Chuyện này giải quyết dễ thôi, trên thực tế, tôi cũng không biết khiêu vũ.” Cố Chuẩn mỉm cười mở mắt, nhìn thẳng về phía Mạc Ninh “Nếu cô không muốn khiêu vũ, không ai có thể bắt buộc cô.”

13. Chương 13: Trận Chiến Mười Ba

Bảy giờ, vũ hội chính thức bắt đầu.

Sau trận khẩu chiến buổi trưa, Mạc Ninh cuối cùng cũng đồng ý tham dự vũ hội, nhưng cô không mặc bộ váy kia, chỉ mặc một bộ váy dài màu xám trang nhã, điều này làm cho cô giữa muôn ngàn bông hoa đẹp trở nên không đáng chú ý.

Nâng ly nhìn quanh, Cố Chuẩn đang bị một đám người vây quanh, cả trai lẫn gái, nói liên không dứt. Mạc Ninh từ đầu liền thấy anh, nhưng anh hình như không thấy cô. Nghĩ bản thân giống một con ngốc khi nghĩ anh hao tâm tổn trí mời mình đi dự vũ hội thật có điểm kỳ lạ, thực tế lại không có gì kỳ lạ, nên xa lạ thì nên xa lạ... nghĩ một lúc lại cảm thấy buồn bực trong lòng.

Cầm ly rượu bước qua nơi khác, đoán rằng Cố Chuẩn có lẽ ngoài mặt thì lễ phép, nhưng nội tâm không chừng đang cất chứa bao nhiêu khinh thường cùng hèn mọn, nhất thời cảm thấy tâm lý cân bằng hơn nhiều.

Khách sạn có một phòng tiếp tân rất lớn, nhân viên phục vụ của khách sạn đứng thành hai hàng, đại sảnh rộng lớn, phía đằng sau có tiếng người đang chỉ đạo nhân viên phục vụ, Mạc Ninh ngồi ở gần nơi phát ra âm thanh, những âm thanh ồn ào làm cô đau đầu, khiến cô phải rời đi, mới vừa đi vài bước, bên trái đột nhiên có một người tiến sát lại gần, người này hình như đang rất vội, khê đụng phải Mạc Ninh, giấy tiếp theo, ly rượu trên tay đã rơi trên váy.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” “Người gây họa” chân thành xin lỗi.

Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn anh ta cười vô vị “Không có gì quan trọng, chuyện này tôi có thể xử lý.”

“Có cần tôi giúp cô tìm một bộ khác không, tiểu thư.” Người nọ mặc một bộ tây trang, đi giày da, tinh thần và ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Nhìn thấy anh ta có vẻ đang vội, Mạc Ninh thông cảm nói “Không sao, anh cứ đi đi.”

“Người gây họa” vẫn lo lắng, từ trong ví lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho Mạc Ninh nói “Thật xin lỗi, đây là danh thiếp của tôi, nếu có gì cần... cho dù là bồi thường cho cô một bộ quần áo mới... cứ việc tìm tôi.”

Mạc Ninh đưa tay tiếp nhận, người nọ gật đầu, xoay người bước nhanh về phía trước. Cô cúi đầu nhìn vào tấm danh thiếp, mới liếc qua đã vội cất nó vào trong xác tay.

Vũ hội này đúng là thượng hạng, giống như là một cuộc vui chơi của tầng lớp thượng lưu, trên thực tế lại là chỉ là một “buổi giao lưu” thấp kém. Mọi người đều sẵn sàng danh thiếp của mình, trong trường hợp gặp được toàn những người cao quý thế này, cần phải tận dụng tốt cơ hội giới thiệu bản thân. Đây cũng là nguyên nhân khiến Mạc Ninh không thích những nơi thế này, thanh cao vẫn là thanh cao, Mạc Ninh cho đến giờ vẫn cảm thấy bản thân tự mình là thanh cao, bởi vì cho đến giờ cô vẫn phải trông cậy vào những bữa tiệc thế này để lấy được những cuộc phỏng vấn hay nghe được những tin tức buôn bán của doanh nhân.

Hôm nay, cô lại thật sự mệt mỏi, bị người làm bẩn váy coi như là cái cớ, cô không đến mức trốn tránh người nào đó. Dem ly rượu đưa cho bồi bàn, Mạc Ninh với bộ váy bị thấm ướt đi nhanh ra cửa.

Khi cô chỉ còn cách cửa ra một đoạn cô bị Trương Kiệt Chí chặn lại, anh ta cúi đầu quét mắt nhìn cô một lượt, nghiêng ngả nói “Cái này có tính là... đang bỏ trốn không?”

Mạc Ninh nghiêng nghiêng đầu, cô hiện tại một chút cũng không hoài nghi, tên nhóc Trương Kiệt Chí này có gần mấy phát tín hiệu trên người cô, anh ta có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, cũng có thể ở một nơi tối quan sát người khác, chờ người ta xấu mặt sau đó tiếp tục bỏ đá xuống giếng. Đối với anh ta mà nói, Mạc Ninh thừa rằng cho rằng đây là phương thức anh ta dùng để ghét, còn hơn là nói yêu thích, điều này có phần khiến người ta sồn gai ốc.

“Đúng vậy.” Mạc Ninh nghiêng người lướt qua người anh, Trương Kiệt Chí giữ lại tay cô. Cô quay đầu trừng mắt nhìn, nói “Buông ra.”

Trương Kiệt Chí không động đậy, đưa lưng về phía cô nói “Em không phải vẫn muốn biết tin tức về vụ tự sát của công ty Hà Nguyên sao?”

Ngữ khí âm trầm, trực giác của Mạc Ninh nói cô phải cự tuyệt “Tôi đúng là rất muốn biết, có điều tôi muốn tự mình tìm hiểu.” Sử dụng tất cả sức có thể, cuối cùng cũng rút được tay ra.

Trương Kiệt Chí xoay người, biểu tình nghiêm túc “Vậy em không muốn biết thực tập sinh của em sau lưng em làm gì sao?”

Mạc Ninh hơi giật mình, không nghĩ tới anh ta đột nhiên lại đem đề tài chuyển qua Lí Hàm. Lí Hàm là cháu của chủ biên Lí, nể mặt chủ biên Mạc Ninh cũng được coi là có chiều cố cô, rất nhiều lần đi tham gia hoạt động lớn cô đều mang đi cùng. Nhưng mà, trước buổi họp báo hai tuần Lí Hàm đã không còn muốn đi theo cô, lí do là, cô ấy muốn tự mình đi đào bới chiều sâu của nội dung tin tức.

Mạc Ninh cũng để cho cô đi. Trương Kiệt Chí đem chuyện tự sát của công ty Hà Nguyên đặt một chỗ với Lí Hàm, ý tứ rất rõ ràng. Sự lo lắng dành cho Lí Hàm cuối cùng cũng thắng, cô không nhịn được hỏi “cô ấy dính vào Hà Nguyên?”

Trương Kiệt Chí nhìn cô, đột nhiên quay đầu đi khẽ cười, cố giấu đi tâm tư đang ẩn chứa trong lòng. Sau đó, anh ta ngược mắt nhìn bốn phía nói “Nơi này không phải là nơi có thể nói chuyện.”

Mạc Ninh nhú mày “Anh đang đùa giỡn tôi?”

“Anh có thể đùa giỡn em sao?” Dừng một chút, anh hình như nhìn trúng một vị trí thích hợp nói “Phòng nghỉ phía ngoài sảnh có vẻ yên tĩnh.”

Mạc Ninh thuận theo tầm mắt anh nhìn theo, xác định nơi đó không phải là một góc quá âm u, cô nghi ngờ ngắc đầu, Trương Kiệt Chí vẫn bày ra bộ dạng như biết chuyện gì đó. Cắn chặt răng, cô nói “Đi.”

Nơi này quả thật yên tĩnh, ít nhất Mạc Ninh không nhìn thấy có người nào khác. Xác định không có ai, Mạc Ninh nói thẳng “Có chuyện gì thì nói mau.”

Trương Kiệt Chí “Lí Hàm điều tra tin tức ở Hà Nguyên, nằm vùng điều tra.”

Mạc Ninh chấn động, biểu tình thay đổi rất nhanh, hơn nửa ngày cô mới hồi phục “Cụ thể một chút.”

“Em không biết gì về chuyện này sao? Vẫn là, em cho đến giờ vẫn không quan tâm đến thực tập sinh?”

Bị anh ta hỏi như vậy, Mạc Ninh quả thật nghĩ tới một số chuyện bị mình coi nhẹ, ở toà soạn sáu giờ soạn bản thảo, mỗi ngày chờ bản thảo ra thành báo phải chờ đến hơn tám giờ, Mạc Ninh xem như cũng là một phóng viên tên tuổi, chỉ cần giao bản thảo rồi về nhà đợi kết quả, những việc vặt này giao cho thực tập sinh

là được rồi. Chính cô ban ngày cũng rất ít ở toà soạn báo, cho nên cũng không biết tình hình thực tế của Lí Hàm. Có điều, chiều nào đến giờ giao bản thảo cũng vẫn thấy Lí hàm, không lẽ cô ấy...

Nghĩ đến đây, Mạc Ninh không dám nghĩ thêm nữa.

“Cô ấy với thực tập sinh chỗ anh là bạn học, thực tập sinh chỗ anh nói cô ấy đã tham gia vào vụ đó hơn một tháng, la hét nói là nhất định sẽ viết được một bài báo kinh thiên động địa...”

Mạc Ninh chặn lại lời anh “Nói xong chưa?”

Trương Kiệt Chí “Đây là phản ứng của em?”

Trương Kiệt Chí chỉ muốn thuật lại một nội dung đã rõ ràng, cùng anh ta nói chuyện tiếp cũng chỉ phí thời gian. Mạc Ninh lập tức phản ứng, lúc này tốt nhất là nên tìm Lí Hàm xác định rõ chuyện này, vì không muốn làm Trương Kiệt Chí buồn bực, cô miễn cưỡng nở một nụ cười tươi nói “Cảm ơn anh đã nói cho tôi tin tức này, tôi sẽ nói Hứa Hoa lão sư thay tôi mời cơm anh.”

Trương Kiệt Chí cuối đầu, lắc lắc, thanh âm đột nhiên lạnh lùng “Em có thể xem anh là một người, một người đàn ông đang theo đuổi em không? Em có thể thử một chút không?” Đại khái không nghĩ sẽ nói gì, Trương Kiệt Chí chỉ lắc đầu, thay đổi cách nói “Nếu muốn mời anh ăn cơm, phải là em tự mình mời.”

Mạc Ninh chân thành nói “Tôi có bạn đến thành phố G chơi, tôi phải đi cùng cô ấy.”

Trương Kiệt Chí trực tiếp xem nhẹ lời giải thích của Mạc Ninh nói “Là vì Cố Chuẩn sao?”

Mạc Ninh cố nén xúc động, chậm rãi nói “Cùng anh ta có quan hệ gì?”

“Bởi vì em thích anh ta.”

Mạc Ninh nở nụ cười “Tôi có yêu hay không yêu anh ta với chuyện không mời anh ăn cơm cũng chẳng có quan hệ gì.” Dứt lời, Mạc Ninh bày ra tư thế phải đi, lễ phép cúi đầu chào “Tôi phải đi rồi.”

Trương Kiệt Chí không theo kịp, ở phía sau cô nói “Em thích anh ta cũng chỉ vì những thứ phù phiếm của anh ta, hiếm tiền giỏi, có tướng mạo... Phụ nữ mọi người không phải là thích theo đuổi những thứ hư vô mờ mịt đó sao? Bọn họ sẽ yêu thương em sao? Em có biết bên cạnh Cố Chuẩn có bao nhiêu người phụ nữ như vậy không?” Thấy Mạc Ninh dừng bước, Trương Kiệt Chí càng được thể nói hăng hơn, giọng nói cũng lớn hơn “Trong vòng tròn luẩn quẩn này, em có thể đem bản thân làm chủ, cảm thấy một người đuổi theo một người chiều chuộng, nhưng đối với anh ta mà nói, em cũng không là gì. Em hãy nhìn tấm gương Tạ Linh, điều kiện của cô ấy so với em tốt hơn, ít nhất, cô ấy có một người cha bạc triệu, đối với Cố Chuẩn mà nói còn có giá trị lợi dụng...”

“Tôi thật không muốn chặn họng anh, nhưng đối với anh đúng là không thể chịu nổi.” Mạc Ninh đã xoay người lại, Trương Kiệt Chí có lẽ cũng không đoán được, anh ta trăm phương ngàn kế muốn moi ra nhược điểm của cô, lúc này đây cuối cùng lại đụng trúng nỗi đau của cô. “Anh tận tình khuyên bảo như thế là vì muốn tôi buông tha Cố Chuẩn quay đầu ôm ấp anh. Thẳng thắn mà nói, những điều anh nói có một điều đúng, tôi đúng là thích những kẻ có tiền có tướng. Tôi chính là một cô gái nông cạn như thế đây, tôi còn muốn đem mình làm nhân vật chính, thì sao nào?”

Trương Kiệt Chí không thèm nhắc lại, ước chừng là không tìm được câu trả lời. Mạc Ninh thừa cơ ném thêm một câu “Anh cũng nên biết, một ngày nào đó nếu có một người so với Cố Chuẩn có tiền hơn, tướng mạo so với anh anh ta anh tuần hơn xuất hiện, tôi cũng sẽ thay đổi tình cảm của mình... Có điều, dù có chuyển tình cảm qua cho ai, cũng không bao giờ chuyển lên người anh.”

Nói xong, Mạc Ninh không chút do dự đi ra ngoài.

Trương Kiệt Chí ở phía sau cô, biểu tình đầu tiên là thống khổ, một lát trôi qua sắc mặt anh mới chậm rãi thay đổi, chuyển qua vui sướng, gian kế đã thực hiện được tất nhiên là phải vui sướng rồi, ôm một bụng đắc ý liếc mắt nhìn quanh, hần đứng thẳng người, đang định rời đi, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh nặng nề “Trương phóng viên thật là đã phải chịu ầm ưc rồi.”

Cố gắng trấn định, Trương Kiệt Chí quay đầu nhìn lại, một người đang dựa tường, hai tay khoanh trước ngực, ngọn đèn mờ ảo khiến Trương Kiệt Chí chỉ nhìn thấy miệng người đó đang nở nụ cười, nhưng lại

không thể thấy rõ được vẻ mặt người đó.

Đi ra phòng tiếp khách, Mạc Ninh gọi điện cho Phạm Mông, đối phương nhận ra số của cô nói “Mạc tiểu thư?”

Mạc Ninh đáp “Vâng.”

“Cố tổng đang ở phòng nghỉ, cô tìm ngài ấy có việc sao?”

“Phiền cô nói với Cố tổng giúp tôi một tiếng, tôi có việc gấp...”

“Thật xin lỗi, Cố tổng gọi điện, Mạc tiểu thư chờ một chút.” Phạm thư ký lễ phép chặn lời cô, không cho Mạc Ninh nói tiếp cô đã tắt điện thoại.

Mạc Ninh cũng không kiên nhẫn đợi điện thoại, đi vào thang máy. Sau khi ra khỏi thang máy, một lần nữa nhận được điện thoại của Phạm thư ký “Mạc tiểu thư?”

“Vâng.”

“Thật xin lỗi, để cô phải đợi lâu, hai mươi phút sau Cố tổng đợi cô ở bãi đỗ xe, ngài ấy nói lúc này rất khó bắt xe về, cho nên ngài ấy nói sẽ đưa cô về.”

14. Chương 14: Trận Chiến Mười Bốn

Cho đến khi thấy Cố Chuẩn ở bãi đỗ xe, Mạc Ninh vẫn không cẩn thận suy nghĩ gì sao mọi chuyện lại phát sinh thế này. Anh sao có thể biết lúc này cô muốn bắt xe về? Anh vì sao lại muốn đưa cô về? Anh cuối cùng là muốn làm gì?

Cô cũng đã gọi trước cho Lí Hàm, sợ Lí Hàm suy nghĩ nhiều nên Mạc Ninh cũng không hỏi chuyện cô có liên quan đến chuyện công ty Hà Nguyên, chỉ là tìm một cớ khiến sang mai Lí Hàm phải đến toà soạn.

Cố Chuẩn lái xe đến, Mạc Ninh mang theo túi xách đến gần anh, lúc này trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý tưởng lớn mật.

“Lại phiền anh rồi.” Mạc Ninh đứng thẳng, mỉm cười nói.

Cố Chuẩn cười cười, không nói gì, nghiêng người mở ra cửa sau xe.

Chính là cơ hội này, Mạc Ninh nói “Cố tổng buổi tối hình như uống không ít?”

“Đúng.” Cố Chuẩn trả lời, đột nhiên ngón tay dừng động tác, quay đầu nhìn Mạc Ninh.

Mạc Ninh vẫn cười, con ngươi sáng ngời, tràn đầy tin tưởng “Để tôi lái xe, thế nào?” Dừng một chút, Mạc Ninh nói tiếp “Có điều, tôi cũng không biết đường, cho nên... còn phiền Cố tổng chỉ đường.” Lời nói ra thật trôi chảy, biểu tình Mạc Ninh không chút thay đổi, nhưng cô vẫn nâng tay khẽ vuốt tóc.

Cố Chuẩn gật đầu “Được.”

Mạc Ninh năm kia đã đi thi bằng lái, bởi vì căng thẳng và lo lắng nên cô đi chậm chậm. Sau khi vào đường cao tốc, ánh đèn neon trong nội thành dần dần lùi ca, đèn đường chiếu ánh sáng loang loáng phía trước, thật giống nhau. Cố Chuẩn ngồi bên ghế phụ, Mạc Ninh từ đầu vẫn đang tập trung cao độ lái xe. Sau khi lên đường cao tốc cô mới có thể chậm rãi thả lỏng một chút. Đúng lúc này, Cố Chuẩn đột nhiên hỏi “Vụ án về công ty Hà Nguyên mọi người đã theo dõi rất lâu sao?”

“Đúng.”

“Nghe một chút suy nghĩ của tôi không?” Cố Chuẩn hoà nhã nói

“Tôi đang nghe đây.”

“Nếu nhân viên tự sát là có lí do, thì giới truyền thông không nên đặt quá nhiều lực chú ý vào nơi này.”

Trên đường cao tốc xe đi lại rất ít, Mạc Ninh cũng dành tâm trí để trả lời “Truyền thông muốn điều tra, cái này đúng là tự sát hay là có ẩn tình.”

Cố Chuẩn trầm ngâm một lát, nói “Rồi sau đó?”

“Nếu là có lý do chúng tôi có thể ngẫu nhiên mang chuyện đó giải trình ra, nêu ra những góc độ khác của vụ án, như vậy chúng tôi có thể làm rõ mọi chuyện. Đây là quyền lực của giới truyền thông.”

“Vậy sau khi có kết quả, mọi người định sử dụng quyền lực đó như thế nào?”

“Biện pháp trực tiếp nhất chính là đưa tin, đưa tin một cách chi tiết.” Mạc Ninh trả lời thật nhanh, giống như là đang chứng minh gì đó. Nhưng mà, ngay cả cô cũng cảm thấy đáp án của mình thật ngây thơ, giống như một thanh niên mới tốt nghiệp tràn đầy nhiệt huyết. Tận đáy lòng cô hiểu được, muốn đưa tin về công ty Hà Nguyên, mặc dù điều tra tỉ mỉ thế nào, tư liệu khách quan thế nào cũng có thể không thể làm gì. Nếu nói khi mới tốt nghiệp, tin tức với Mạc Ninh là lý tưởng, vậy hiện tại đây, tin tức với cô chính là sự nghiệp.

Cố Chuẩn nhìn cô cười cười nói “Cô đã quen với việc được hỏi liên có thể đáp lại sao?”

“Tôi là một phóng viên, thói quen dựa vào ý nghĩ của người khác để nói chuyện là bình thường, đối với mọi vấn đề nên nghĩ tốt để lỡ có bị phỏng vấn cũng sẽ có thể có đáp án, để tránh mọi chuyện trở nên nhàm chán. Nhưng mà...”

Lời nói dừng lại, Cố Chuẩn quay đầu nhìn cô. Mạc Ninh vẫn như cũ, quăng cho anh một nụ cười ý vị thâm trầm, đồng thời nói “Thời điểm nói chuyện cùng với Cố tổng, tôi một lúc phải tự tìm ra mấy đáp án, bởi vì Cố tổng rất có khả năng khiến người ta không để ý, đem đề tài chuyển đến một nơi rất xa. Đối tượng phỏng vấn giống như anh đúng là có thể khiến đám phóng viên chúng tôi phát điên, bởi vì chúng tôi không thể có chút dự đoán nào về đáp án của những người như anh.”

Một lúc lâu, Cố Chuẩn mới quay đầu đi chỗ khác, đưa tay khê nới lỏng cà vạt, tầm mắt hướng về phía ngoài cửa xe, một lát sau, anh nói “Theo như lời cô nói, đều là đang đứng ở lập trường nghề nghiệp của cô, cô muốn biết tất cả những gì cô muốn biết, nhưng mà, theo công việc của tôi mà nói, tôi phải bảo vệ chặt những điều cô muốn biết. Cho nên, xét cho cùng, chúng ta đều là có bệnh nghề nghiệp.”

Xe vẫn tiếp tục di chuyển, đường cao tốc vẫn rất ít xe, không muốn tiếp tục chủ đề này, Mạc Ninh nhìn không được đem những ý nghĩ cất giấu trong lòng rất lâu nói ra “Ý tưởng đưa tôi về nhà cũng là do dì bảo anh làm sao?”

Mạc Ninh đã nghĩ sẵn ở trong đầu, nếu anh đáp “Đúng.” Cô sẽ đáp lại anh “Dì chẳng lẽ có thiên lý nhãn, người ở thành phố G cũng biết tôi có thể từ thành phố S đang muốn đi về.” Nếu anh muốn tránh chủ đề này, cô sẽ trực tiếp tấn công “không bằng Cố tổng nên trực tiếp nói cho tôi biết anh sao lại biết tôi đang muốn trở về.”...

“Không phải.” Cố Chuẩn đáp, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh, nhìn vào hàng đèn thẳng tắp trên đường, “Khi này lúc cô cùng Trương phóng viên nói chuyện, có vẻ như một chữ tôi cũng không thể bỏ qua.”

Mạc Ninh phản xạ có điều kiện “a” một tiếng, cô thầm nghĩ Cố Chuẩn sao có thể uyển chuyển lảng tránh vấn đề này, nhưng không hề nghĩ đến anh sẽ thành thật trả lời, cô muốn thế nào. Nội dung lời Cố Chuẩn nói khiến cô mất nhiều tinh lực để tiêu hoá, vì thế cô không thể không nghĩ lại lúc đó mình và Trương Kiệt Chí đã nói những gì, có cái gì không thích hợp, có gì khiến anh có thể hiểu lầm. Nghĩ đến đây trong lòng Mạc Ninh lại buồn bực, bởi vì phần lớn nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ đều có liên quan đến Cố Chuẩn.

“Không có gì cần phải giải thích sao?” Cố Chuẩn nhẹ giọng nói.

Mạc Ninh giật mình hỏi “Gì? Không lẽ còn có gì Cố tổng không nghe rõ sao?”

Cố Chuẩn bị lời cô nói làm cho bật cười, nụ cười kia không có gì che giấu, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời. Mạc Ninh cảm thấy được nụ cười kia có bao nhiêu sáng chói, trong lòng có một cảm giác xúc động di chuyển đến mọi cơ quan trong cơ thể, lại vẫn phải cố gắng kìm nén. Trước mặt một người đã biết hết mọi chuyện, cô không thể để bộ mặt yêu nghiệt kia làm cho dao động.

“Tôi nghĩ cô sẽ nói là tôi không nên tin.”

“Không cần, anh có thể tin.” Mặt Mạc Ninh không chút thay đổi, tâm tình phật phùng trên mặt anh lúc này đã hoàn toàn không thể nhìn thấy.

“Bao gồm cả chuyện cô thích tiền và tướng mạo của tôi?” Thanh âm của Cố Chuẩn trầm thấp, Mạc Ninh không thể biết trước được một chút ý tứ nào trong lời anh nói.

“Tôi nghĩ Cố tổng hẳn là đã quen, thích tiền và tướng mạo của anh không phải có rất nhiều người sao?”

“A, có lẽ thế.” Cố Chuẩn nói xong liền kéo thấp cửa kính, gió đêm khê lùa vào, mang theo một chút khí lạnh đặc thù của đêm, Cố Chuẩn đặt một tay lên xe, lịch sự nói “Thật xin lỗi, đêm nay uống chút rượu, hình như giờ mới bắt đầu ngấm. Tôi mở cửa sổ không sao chứ?”

Mạc Ninh thầm nghĩ, anh đã mở rồi còn để ý suy nghĩ của tôi sao? Cũng may gió đêm mặc dù lạnh nhưng cũng không quá lạnh, Mạc Ninh gật đầu “Không sao.” Quay đầu nhìn anh, vừa rồi mới để ý, người bên cạnh đã nhắm hai mắt, ngọn đèn trong đêm giống như bị đêm tối bên ngoài hút đi một nửa, âm thầm, trong lúc này lại có thêm chút cảm giác trống rỗng một cách kỳ quái.

Rời khỏi cao tốc, không có áp lực từ Cố Chuẩn, Mạc Ninh lái xe có phần thoải mái hơn. Qua một trạm thu phí là lại lên một đường cao tốc mới. Tinh thần tập trung lâu khiến đầu óc có chút choáng váng, sợ ảnh hưởng đến Cố Chuẩn đang ngủ, Mạc Ninh chỉ nhỏ giọng hát xì một cái.

“Mệt sao?”

Mạc Ninh giật mình, thiếu chút nữa nghĩ mình nghe được tiếng quỵ, thật nhanh nhìn lướt qua, Cố Chuẩn vẫn đang nhắm mắt, cô không đáp, hỏi lại “Đánh thức anh sao?”

“Tôi không ngủ.”

“Anh uống rất nhiều?”

Cố Chuẩn hơi trợn mắt, anh không nói sai, buổi tối vì muốn rời đi sớm anh quả thật đã bị phạt không ít rượu, chỉ cần Mạc Ninh khê hít một hơi là có thể ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người anh. “Đúng, rất nhiều.”

“Không thoải mái sao?”

“Rất không thoải mái.”

Mạc Ninh bị đáp án này dọa sợ. Nhìn ra khung cảnh xung quanh, dừng xe trên đường cao tốc là một hành vi không lấy gì làm sáng suốt, quyết định thật nhanh thả chân ga, đổi chẵn, xe không bình thường tiến về phía ngoài.

Đã đến ngoại ô thành phố G. Mạc Ninh ngừng xe, Cố Chuẩn một tay mở cửa xe, một tay tháo dây an toàn, sau đó một bước đã xuống khỏi xe.

Mạc Ninh cũng xuống theo. Hai bên đường lúc này đã có nhà dân, có mấy chú chó không biết của nhà ai điên cuồng sủa, mãi không ngừng. Cố Chuẩn đi đến một chỗ trống dưới tàng cây, xoay người, im lặng dựa vào gốc cây. Mạc Ninh lần đầu tiên nhìn thấy có người sau khi hết say rượu lại say xe. Đi đến bên người anh, cô dùng giọng nói dịu dàng mà bản thân cũng cảm thấy muốn nôn nói “Đứng ở dưới tán cây sẽ dễ chịu hơn sao?”

“Đúng.”

Thấy anh như vậy, Mạc Ninh cũng không nói gì thêm. Bộ dạng dựa lưng vào cây của Cố Chuẩn có chút cô đơn, bởi vì một khoảng không gian lớn như vậy chỉ có một gốc cây này. Xa xa vẫn văng vẳng tiếng chó sủa, Mạc Ninh có chút lo lắng, trở lại xe, đem đèn xe mở lên, lấy từ xe một chai nước, khóa cửa xe và đi đến trước mặt Cố Chuẩn. Đèn vừa mở, xung quang sáng hơn rất nhiều. Bên ngoài xe nhiệt độ càng thấp, thỉnh thoảng lại có cơn gió thổi đến, Mạc Ninh mặc bộ váy liền tay ngắn, cảm thấy có chút lạnh.

Đèn xe chiếu rọi, Cố Chuẩn sắc mặt tái nhợt lập tức mở mắt. Mạc Ninh đưa cho anh chai nước. “Uống nước đi.”

Cố Chuẩn tiếp nhận, ngửa đầu uống một ngụm, lại đưa chai nước trả lại cho Mạc Ninh, xoa xoa thái dương, anh trầm giọng nói “Cô vào trong xe trước đi.”

Mạc Ninh lắc đầu “Đứng cùng anh một lúc cũng được.”

Cố Chuẩn trợn mắt nhìn cô một lúc lâu, cô cũng kiên định nhìn lại anh, anh chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu “VẬY cô đứng chờ ở đây.” Nói xong nhấc chân đi về phía trước.

Cố Chuẩn lấy từ trong xe ra một chiếc áo khoác. Một tay anh vẫn xoa xoa đầu, bước chân thì có vẻ đã ổn. Đi đến trước mặt Mạc Ninh, anh mở áo khoác ra, nâng tay khoác áo lên vai Mạc Ninh.

Trong một khắc chiếc áo khoác khoác lên vai, trong lòng Mạc Ninh cảm giác không phải chiếc áo khoác kia khoác lên cô, mà là một luồng hơi thở mạnh mẽ bao vây lấy cô, làm cho đáy lòng cô nảy sinh một cảm giác thần kỳ, kỳ quái, ngưỡng ngừng liên tưởng, nếu vừa rồi, là anh ôm lấy mình....

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh chân thành và trong sáng, anh là vì vô mà cẩn thận sửa lại áo khoác. Sau đó, lễ phép lùi lại, vân đạm phong kinh nói “Nếu lạnh thì vẫn nên vào lại trong xe đi, Tôi chỉ có chút khó chịu, sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu.”

Mạc Ninh có chút máy móc gật đầu, mở mắt to, cố gắng cưỡng chế tình cảm đang tràn dâng trong lòng. Bầu trời thật đen, cô cảm thấy bản thân đang từng chút từng chút một rơi vào động tình ái đầy u tối, rơi vào, rơi vào.

15. Chương 15: Trận Chiến Mười Lăm

Trên đường về, Cố Chuẩn lái xe, Mạc Ninh đắm chìm trong mộng, đang ôm mộng đẹp, Mạc Ninh bị xóc nảy tỉnh lại, híp híp mắt nhìn khung cảnh quen thuộc ngoài cửa xe. Xung quanh đã xuất hiện những ô cửa chung cư quen thuộc. Có sương mù khiến tầm nhìn của Cố Chuẩn bị hạn chế, anh thu lại tầm mắt dừng trên người cô, hơi thấp giọng nói “Đến rồi.”

Mạc Ninh ngồi thẳng dậy, tiện tay cởi áo khoác trên người mình ra nói “Làm phiền anh rồi.”

Cố Chuẩn cười cười “Lời cảm ơn này tôi nói có vẻ phù hợp hơn.” Vừa nói xong xe đã dừng trước tầng dưới nhà cô.

Mạc Ninh cởi dây an toàn, mở cửa xe, đóng lại, đi đến cửa nhà trọ vẫy tay với Cố Chuẩn “Tạm biệt.”

Cố Chuẩn ngồi trong xe, gật gật đầu, tặng cho cô một nụ cười, sau đó khởi động xe, chậm rãi đi ra ngoài. Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn theo hướng xe đi, đáy lòng đột nhiên cảm giác có chút mất mát.

Trở lại phòng trọ đã là mười giờ rưỡi, sợ Chu Nhất Nặc đang ngủ Mạc Ninh mở cửa rất khẽ. Không ngờ cửa vừa mở đã bị ánh đèn chói sáng đập vào mắt. Chu Nhất Nặc ngồi trên giường cô, quay đầu trông thấy cô, hai mắt trợn ngược lớn tiếng nói “Không phải ngày mai cậu mới về sao?”

Mạc Ninh thở dài, đóng cửa lại “Có chút chuyện xảy ra.” Trong đầu quanh quẩn những chuyện không rõ ràng.

Chu Nhất Nặc “A” một tiếng, đột nhiên hưng phấn gọi cô “Mau đến đây, chúng ta cùng ép hời thằng nhãi này.”

Mạc Ninh thật muốn đi tắm rửa, lại bị khuôn mặt tràn đầy thần bí của Chu Nhất Nặc hấp dẫn.

“Có chuyện gì?”

“Tô Dã Nghị nhất định là có biến.” Chu Nhất Nặc nói xong quay đầu lại nhìn máy tính, đối với khuôn mặt đang ngập tràn lo lắng của Tô Dã Nghị cười gian trá. “Còn không mang thực hư khai ra, nếu như nói hai người hơn một tháng trời xa cách không có chuyện gì phát sinh, chị đây nói cho em biết, không phải anh ta không thương em thì chính là anh ta có vấn đề.”

Tô Dã Nghị giận dữ mắng mỏ “Anh ấy không có vấn đề.”

Chu Nhất Nặc cười “ha ha”: “Nhìn em lời đuôi đi, em không thử sao biết anh ta không có vấn đề! Em còn định dấu, không cần đợi em khai báo, chị đây nhìn mặt mũi em tràn đầy xuân khí là biết ngay...”

Tô Dã Nghị mạnh mẽ lắc đầu, ánh mắt cầu cứu hướng về phía Mạc Ninh, bộ dạng cô như linh hồn, ánh mắt hoàn toàn rơi trên màn hình máy tính. Tô Dã Nghị phản ứng nhanh hơn nhiều. “A, Chu Nhất Nặc, Mạc Ninh có biến.”

Bị gọi đến tên người này mới bừng tỉnh, nhẹ nhàng cười nói với Chu Nhất Nặc “Nhiệm vụ tra khảo giao cho cậu, mình ngày mai còn có việc, đi tắm đã. Đùng rồi, lúc Tô Dã Nghi nói dối thường rất hay dùng thủ đoạn dời đi sự chú ý của người khác, hơn nữa cô ấy mỗi lần đều dùng chiêu này.” Nói xong lời này, Mạc Ninh bước ra khỏi “chiến trường.”

Cô vẫn không thể nào để lộ nội tâm được, lạ một điều là, cảm xúc thật rầu rĩ.

Tắm rửa xong đi ra, Chu Nhất Nặc đã thay đổi tư thế nằm. Trong máy tính truyền ra giọng nói của Tô Dã Nghi “A, họ Mạc kia, linh hồn bé nhỏ của cậu mau ra đây, còn không mau nói ấy chị đây biết rốt cuộc tên “câu hồn sứ giả” kia là ai a?”

Chu Nhất Nặc “xùy” cô: “Vấn đề em hỏi rất tiêu chuẩn. Vấn đề mà em hỏi, thiên tài đây nói cho em biết một sự thật.” Dừng một chút, Chu Nhất Nặc cười cười với Mạc Ninh, ý vị thâm trầm “Chị đây đã tra rồi, người đàn ông kia em chọc đến thuộc cung bộ cấp. Thiên Hạo cùng Thiên Xứng, hắc hắc, đây tuyệt đối là một đôi giết người không đền mạng. Nói đi, anh ta làm gì mà khiến cậu thành thế này?”

Mạc Ninh híp híp mắt, cầm khăn tắm lau tóc, sau đó ngoài dự đoán của mọi người, trèo lên giường, dùng khăn tắm quấn lên cổ Chu Nhất Nặc nói “Bảo cậu bát quái, ai bảo cậu đi thăm dò người khác.”

Trên giường náo loạn một hồi lâu, Tô Dã Nghi bắt đầu không chịu được nói “Này, cuối cùng có nói hay không! Dịch Tự sắp về rồi!”

Lần này cả Mạc Ninh và Chu Nhất Nặc đều đem mặt chuyển về phía màn hình máy tính.

Đúng lúc này, sau lưng Tô Dã Nghi có tiếng mở cửa, chưa kịp để Mạc Ninh mở miệng cô đã nhanh chóng đóng cửa sổ chat. Trong phòng thoáng yên tĩnh. Mạc Ninh hơi mệt, quay đầu nhìn xung quanh, nằm xuống mép giường, kéo tóc mình rũ xuống dưới, rầu rĩ nói “Chu Nhất Nặc, mình nghĩ, mình nghĩ mình thật sự yêu anh ấy.”

Chu Nhất Nặc đầu tiên là giật mình kinh ngạc, sau đó, sắc mặt cô thay đổi, chậm rãi nói “Ừ, nghe cậu nói điều này, hình như chuyện này không phải là chuyện đáng mừng.”

Mạc Ninh nhắm mắt lại “Mình thật sự không thích loại cảm giác từng chút từng chút bị cắn nuốt này. Thậm chí rất lâu về sau mình cũng không kịp phản ứng. Rất thụ động, rất thất bại.”

“Thất bại? Vì sao? Theo lý thì cậu mới là người khiến người khác luôn trong trạng thái thất bại mới đúng chứ!” Nằm ngược đầu với Mạc Ninh, Chu Nhất Nặc nói “Cũng đúng, cái người tên Cố Chuẩn kia thoát nhìn đã thấy đạo hạnh cao thâm.”

Mạc Ninh không trả lời.

“Anh ta có thái độ gì với cậu chưa?”

“Không nói rõ được.”

“Không nói rõ được là...” Suy nghĩ một chút, Chu Nhất Nặc nói “Có lẽ anh ta đối với cậu cũng có ý tứ.”

Mạc Ninh trợn mắt, vội la lên “Là sao?”

“Không biết chắc chắn, chỉ là khả năng thôi, còn có một khả năng nữa là cậu đối với anh ta không có chút ý nghĩa. Nếu cậu với anh ta không có ý nghĩa thì có hai khả năng. Một là anh ta đã có người yêu, hai là cậu không phải mẫu người anh ta tìm kiếm.. Theo Dịch Tự có thể thấy được, người đàn ông thông minh không thể nào yêu một cô gái thông minh.”

Mạc Ninh nói “Nếu như cảm giác của mình là đúng, anh ra không phải không có cảm giác với mình. Chỉ là, chưa đến mức yêu. Hoặc căn bản là một chút yêu mến cũng không tính.”

Chu Nhất Nặc nói “A” dừng một chút lại tiếp tục “Cái này thì dễ thôi. Đối với cậu có ý tứ hay không, thử một chút là biết thôi.”

“Thử thế nào?”

Chu Nhất Nặc cười gian “Chị đây dạy em bí quyết.”

Ngày hôm sau, Mạc Ninh đến toà soạn từ sáng sớm. Vừa buông túi xách, chủ biên đột nhiên gọi điện đến, muốn cô lập tức đi đến văn phòng, Phó Tịch Nhan từ xa xa ném cho cô cái nhìn chăm chú, mang theo một chút ý tứ muốn xem kịch hay. Mạc Ninh trừng mắt nhìn cô, mở máy tính, đi đến văn phòng của chủ biên.

Lí Hàm đang ở trong phòng làm việc, đang ngồi, nghe được tiếng mở cửa cửa, cô quay đầu nhìn về phía Mạc Ninh, ánh mắt loé lên, gọi một tiếng “Cô Mạc” {Hana: trong này Lí Hàm gọi Mạc Ninh là “Mạc lão sư – ” ý là gọi cô giáo Mạc, nhưng mình thấy gọi thế này cứ thấy sao sao đó. Thế nên gọi là Cô Mạc nhé}

Mạc Ninh ngồi xuống bên cạnh Lí Hàm, chủ biên Lí buông một tiếng thở dài nói “Đứa nhỏ này đúng là đã bị làm hư, nói phải đợi cô đến rồi nói luôn một thể.”

Lí Hàm chép miệng “Cháu cảm thấy, nói hai lần không bằng nói một lần thôi.”

Chủ biên Lí trách mắng “A, con còn cảm thấy phiền toái nữa sao?”

Mạc Ninh đành ở giữa làm người hoà giải, kế tiếp, Lí Hàm từng câu từng chữ rành rọt kể lại mọi chuyện, kể cả chuyện cô dùng thủ đoạn inh nào vào được công ty Hà Nguyên, đến chuyện vướng phải bao nhiêu cản trở, cuối cùng không thu được kết quả gì. Mạc Ninh một tay nắm chặt trên bàn, chăm chú quan sát biểu hiện của Lí Hàm, trên mặt là một loại hưng phấn khiến cô cảm thấy quen thuộc, phẳng phất không lâu trước, bản thân cô cũng đã từng nhiệt huyết như vậy.

Cuối cùng, chủ biên Lí nổi giận đùng đùng, thẳng tay mắng Lí Hàm làm loạn, Lí Hàm cũng không vừa cãi lại, cũng không muốn buông tha, chỉ nói muốn tiếp tục điều tra. Mạc Ninh cuối cùng nói với Lí Hàm “Trong khi em đi điều tra, điều khó khăn nhất em gặp phải là gì?”

Lí Hàm không chút do dự nói “Không khai thác được gì từ người đứng đầu, người dưới thì không dám nói, có nói cũng không có gì rõ ràng.”

Mạc Ninh nói “Đúng thế, em đi nằm vùng điều tra nhiều lắm cũng chỉ là một nhân viên bình thường, nếu không phải yêu cầu công việc, em cũng không có cách nào tiếp xúc được tầng trên, em chắc cũng biết, em nhiều lắm cũng chỉ có thể tìm chút thông từ bát quái của những nhân viên như em, em cho rằng những thông tin đó có thể tạo thành một bài báo được sao?”

“Em vẫn đang từ từ điều tra.” Lo lắng của Lí Hàm trong nháy mắt hiện lên.

Mạc Ninh cười ôn hoà “Từ từ điều tra... bất luận là một xí nghiệp lớn hay nhỏ, chuyện thăng chức đối với một người bình thường là điều không dễ, em đang ở tầng thấp nhất, em cảm thấy bản thân em phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể có một vị trí trọng yếu trong công ty đó? Nói xong cô vỗ vai Lí Hàm nói “Vô Gian Đạo” nhiều lắm cũng chỉ là trong phim truyền hình thôi, xã hội này không phải như thế, còn có nhiều thứ đáng để em đưa tin phát hiện, không cần phải quá cố chấp.”

Lí Hàm đã bị thuyết phục thành công, Mạc Ninh lại không thành công thuyết phục bản thân. Công ty Hà Nguyên sao lại phòng thủ vững chắc như thế, không lẽ đằng sau chuyện tự sát, căn bản không phải là chuyện ngoài ý muốn?

Buổi chiều có mấy cuộc họp báo, viết xong hai bản thảo. Đi ra khỏi toà soạn mới phát hiện trời đột nhiên đổ mưa, bên ngoài không khí đặc biệt mát mẻ. Mạc Ninh cầm điện thoại xem xét, thấy có ba cuộc gọi nhớ, là Hứa Thư Hoài, anh đã lâu không liên lạc với cô. Mạc Ninh có chút ngoài ý muốn, gọi điện trở lại, đối phương rất nhanh nhận điện, mở miệng hỏi “Tan làm rồi sao?”

Mạc Ninh “Ừ” một tiếng.

Một giây sau, một chiếc xe thể thao rẽ mưa đi đến, tốc độ quá nhanh khiến nước trên mặt đất bị bắn lên cao. Dừng lại trước bậc thang trước cửa toà soạn, cửa xe vừa mở ra, một người từ trên xe mở ô bước xuống, đúng là Hứa Thư Hoài.

Thẳng thắn mà nói, một giây này, tâm trạng lạnh giá của Mạc Ninh đột nhiên có một chút ấm áp. Hứa Thư Hoài không tắt điện thoại, giọng nói trong điện thoại truyền đến “Hôm nay cũng không thể tính là không may, ít nhất cũng nhận được điện của em.”

Mạc Ninh gấp điện thoại lại.

Hứa Thư Hoài chạy đến trước mặt cô, anh giống như đã hoàn toàn không còn khúc mắc, cười trong sáng, dịu dàng nói “Đi thôi, anh mời em ăn cơm.”

Mạc Ninh khẽ giật mình, bị anh kéo vào trong ô, bước vào màn mưa.

Mưa càng lúc càng lớn, Hứa Thư Hoài một mực nói sắp xếp của mình, cảm giác ấm áp vừa dâng lên của Mạc Ninh phút chốc tan biến. Cô không muốn trả lời, cho đến khi Hứa Thư Hoài mở miệng hỏi: “Em gần đây thế nào?”

Cô ngẩng đầu, vừa định tùy tiện trả lời qua loa lại bị Hứa Thư Hoài xem vào “Anh nghe nói toà soạn em với cục thuế liên kết tạo thành một buổi họp mặt. Chủ đề hay những luận điệu cũ rích. Em có đến dự không?”

Mạc Ninh nói “Không đi.” Sau đó bắt đầu cân nhắc làm thế nào để cự tuyệt bữa cơm của anh.

Hứa Thư Hoài còn đang nói, Mạc Ninh biết rõ anh là đang cố gắng tạo không khí vui vẻ, anh cũng muốn làm quan hệ hai người trở lại như trước, có điều, loại tình cảm này, biến đổi chính là biến đổi, dù có tặng bao nhiêu chất bảo quản, cũng không thể cứu vãn được.

Qua thêm mười phút, điện thoại Mạc Ninh vang lên, nhận điện, là tiếng của Chu Nhất Nặc “Bạn yêu à, mưa to lắm, bạn có mang ô không?”

“Không có.” Mạc Ninh nói.

“A, bạn đây cũng không mang.”

“Cậu ở chỗ nào?”

“Vừa đi về, đang ở dưới tầng công ty, nhiều người đợi xe quá, mình không chen được.” Chu Nhất Nặc buồn bực nói.

Mạc Ninh cảm thấy vui vẻ, nổi lên một kế nói “Vậy cậu đứng im đó, mình đến đón cậu.”

“Cậu có xe?” Chu Nhất Nặc hỏi.

“Có lái xe.” Mạc Ninh che điện thoại, quay qua nói với Hứa Thư Hoài “Chu Nhất Nặc không gọi được xe, có thể đi đón cô ấy không?”

Hứa Thư Hoài, Mạc Ninh, Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghi là bạn học cùng trường, Chu Nhất Nặc và anh cũng biết nhau. Mạc Ninh đã nói thế không lẽ anh lại cự tuyệt. Nghĩ cũng không dám nghĩ, anh nói “Được, cô ấy ở đâu?”

Mạc Ninh quay lại tiếp tục nói với Chu Nhất Nặc “Cậu ở chỗ nào?”

“Tập đoàn Vincent.”

Mạc Ninh kinh ngạc hỏi “Cậu ở đó làm gì?”

“A, hôm qua mình quên nói với cậu, giờ mình đã ở dưới cờ công ty Vincentm mình làm ở phòng đóng gói sản phẩm.” Dù chỉ qua điện thoại Mạc Ninh vẫn có thể cảm nhận được bộ dạng đắc ý của Chu Nhất Nặc, Chu Nhất Nặc hể hể nói thêm một câu đầy buồn nôn “Mau đến đi, bạn yêu, đừng để cho chị đây đợi lâu quá nhé.”

16. Chương 16: Trận Chiến Mười Sáu

Mạc Ninh đôi khi thật bội phục Chu Nhất Nặc, hành động lúc nào cũng nhanh hơn khả năng tư duy. Sự việc chưa biết nên quyết định làm thế nào thì cô ấy có thể bắt đầu làm rồi. Chẳng hạn như sau học kỳ của năm thứ ba đại học là chuẩn bị đến thời gian thi nghiên cứu sinh, cô ấy còn chưa có quyết định cuối cùng có thi hay không, người đã ở phòng nghiên cứu chiếm cái ngai vàng, còn ngày ngày đi sớm về trễ tự học. Khi đó, cô ấy giải thích hành vi của mình như sau: “Kỳ thật tớ trong tiềm thức đã có quyết định làm việc này, cho nên, tiềm thức chi phối hành động, tớ liền thực hiện theo thôi. Sự thật chứng minh, là có thể dự kiến trước được.” Mạc Ninh hy vọng quyết định đi tới Vincent công tác lần này cô ấy cũng có thể giống như lúc trước thi nghiên cứu, dự kiến trước được sự việc xảy ra.

Vừa lên xe, máy hát Chu Nhất Nặc đã khởi động, thấy Mạc Ninh cùng Hứa Thư Hoài ngồi ngay ngắn ở hàng ghế phía trước, nháy mắt nhanh miệng: “Mạc Ninh cưng, đến ngồi phía sau gia đi!”

Mạc Ninh cầu còn không được, nhanh chóng bung dù xuống xe chuồn xuống ghế sau ngồi. Hứa Thư Hoài định nói gì đó, nhưng không kịp.

Nhìn thấy bộ dáng nghẹn khuất của Hứa Thư Hoài, Chu Nhất Nặc đem đầu chôn ở đầu gối cười trộm. Trương Kiệt Chí cô còn không biết chứ, còn Hứa Thư Hoài thì cô hiểu rất rõ.

Bên này Mạc Ninh cầm lấy điện thoại di động gõ một hàng chữ: Anh ta hẹn tớ đi ăn cơm, tớ không muốn đi, phối hợp nha.

Chu Nhất Nặc liếc mắt nhìn một cái, trong nháy mắt tỏ vẻ đã hiểu. Ngay sau đó cô nói: “Mạc Ninh, lần trước cháo cậu nấu hương vị quả thực không tệ.”

Mạc Ninh lườm Chu Nhất Nặc, ánh mắt mang theo tia trách cứ. Nhưng miệng lại nói: “Ừ”

“Tối nay lại nấu cho tớ ăn nhé!”

“Buổi tối tớ có hẹn rồi.” Mạc Ninh nghiêm trang nói, “Cậu kêu bên ngoài mang tới đi.”

Lúc này, Hứa Thư Hoài chen vào nói: “Bằng không bọn anh gọi cho em.”

Chu Nhất Nặc nhất khùng nhất dạng nói: “Không bằng anh trực tiếp đem em đi cùng! Chúng ta đều quen biết nhau mà.”

Hứa Thư Hoài đầu tiên là cười, qua nửa ngày mới nói: “Nếu em thật sự muốn đi thì.....”

“Em đương nhiên muốn!” Chu Nhất Nặc kết thúc câu chuyện, “Giao tình của chúng ta là thế nào chứ!”

Mạc Ninh hung hăng trừng Chu Nhất Nặc. Cô nguyên bản tính là muốn Chu Nhất Nặc trực tiếp giúp cô từ chối bữa cơm này, Hứa Thư Hoài chấp nhất như vậy làm cho cô có chút buồn bực. Dù sao cô với anh ta cũng có giao tình mười mấy năm, Mạc Ninh không nghĩ làm mất đi. Thế nhưng, phương pháp xử sự quá mức nhu hòa làm cho anh ta chậm hiểu..... Cho nên đối với cô mà nói, Hứa Thư Hoài không thích hợp ở cạnh cô.

Có điều, sau bữa cơm, Mạc Ninh mới chính thức hiểu hết dụng ý của Chu Nhất Nặc. Từ khi gọi thức ăn đến khi thanh toán tiền là một khoảng thời gian dài nhưng Hứa Thư Hoài không có cơ hội bắt đầu nói một câu nào cả. Cả buổi anh ta chỉ có thể được nói khi Chu Nhất Nặc ngẫu nhiên nhìn anh ta, đáng thương quảng qua một câu mà chỉ có hai đáp án “Đúng vậy” hay “không phải”.

Mạc Ninh nhìn thấy rất khâm phục, càng phục bạn cô càng cảm thấy đau lòng. Bạn mình từ bao giờ bị ma quỷ hành ra thế này?

Buổi tối, Mạc Ninh vừa tắm rửa xong đã bị Chu Nhất Nặc tha đi nghiên cứu “Đại sự”. Thời gian cả ngày Chu Nhất Nặc dùng để vẽ một bức họa lớn, hình vẽ lằng nhằng, Mạc Ninh căn bản nhìn không hiểu. Chỉ thấy ngón tay của cô chỉ lên một điểm màu vàng nhỏ, khóe miệng xếch lên, cắn cắn môi nói: “Hôm nay tớ nhân lúc đi làm tìm hiểu đại khái một chút về “Bình pháp Tôn tử” và “Ba mươi sáu kế”, ngộ ra mấy cái chân lý.”

Mạc Ninh không thể tin nhìn Chu Nhất Nặc: “Cậu hôm nay đi làm, đã làm gì? Cậu không sợ bị sa thải sao?”

Chu Nhất Nặc mỉm cười một cái: “Cái này không tốn thời gian. Tới đây tới đây, tớ phân tích cho cậu biết một chút. Tôn Tử tiên sinh trọng điểm nói về khái niệm “Biết địch”, trước tiên, tớ nói một chút về việc tớ nghe ngóng được ở Vincent hai ngày qua.” Tạm dừng một chút, Chu Nhất Nặc đổi giọng thần bí: “Theo tin tức đáng tin cậy, Cố Chuẩn không có tin đồn nào.”

Mạc Ninh: “.....”

“Một người đàn ông như vậy mà không có tin đồn nào, nguyên nhân có hai cái, thứ nhất, anh ta cấm mọi người đưa tin về mình, thứ hai, anh ta thực sự chẳng có cái tin đồn nào cả.”

Mạc Ninh: “.....”

Chu Nhất Nặc đẩy cô một cái: “Cậu đưa ra một chút ý kiến đi chứ, theo hiểu biết của cậu, tính cách Cổ Chuẩn như thế nào hả?”

“Cậu thấy tính cách của tớ thế nào?” Mạc Ninh không đáp, hỏi lại.

“Tính cách của cậu có chút phức tạp, chủ yếu có vài phần.....”

Mạc Ninh không kiên nhẫn cắt ngang: “Tính cách của anh ta đại khái còn cứng rắn hơn tớ nhiều lần, công thủ đều vượt trội.”

Chu Nhất Nặc không thể tin mở to mắt, chợt lẩm bẩm: “Nói như vậy..... Kia thật đúng là cái vấn đề nan giải”.

“Tớ cảm thấy cậu có thể không cần dùng ngữ khí mười phần giống giáo sư giảng giải như vậy đâu.”

Mạc Ninh quả thật chẳng qua là thuận miệng nói thôi. Nhưng mà, lời nói vô tình thoát ra đột nhiên giống như một tiếng sét đánh, Chu Nhất Nặc mới vừa rồi còn cảm xúc dâng trào nháy mắt sục sạo, Mạc Ninh thế mới biết chính mình vừa rồi lỡ lời, nói trúng tử huyệt. Đành phải nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “Việc lần trước cậu còn chưa nói với tớ phương pháp trải nghiệm xem anh ta đối với tớ có ý hay không đấy.”

Chu Nhất Nặc cũng không thêm nói nữa, đem bản vẽ kia cùng một quyển sách bìa trắng tùy ý đặt ở trên giường, sau đó đứng dậy trực tiếp đi đến nhà vệ sinh. Có điều chỉ lát sau, nhà vệ sinh liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Mạc Ninh nhìn phương hướng Chu Nhất Nặc rời đi thở dài, đơn giản nằm ở trên giường, tiện tay cầm lấy quyển sách màu trắng của Chu Nhất Nặc, vừa nhìn thấy cô giật mình.

[Ba mươi sáu kể].

Thời gian tiếp theo, Mạc Ninh cầm quyển sách trông như giáo trình kia lên xem, cũng thử đem kể sách trong đó áp dụng vào hoàn cảnh thực tế, xem xem cô bỗng nhiên có cảm giác như là kinh mạch được đả thông.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Mạc Ninh như thường lệ đi đến hiệu sách nhỏ của Cổ tiên sinh, trong lòng mong chờ được gặp Cổ Chuẩn, nhưng cô cũng không ôm hi vọng gì nhiều. Vụ đấu thầu của Vincent vừa chấm dứt, Cổ Chuẩn cuối tuần tất nhiên sẽ đầy những tiệc xã giao, nhất định phải đi. Lấy tác phong của anh, mặc dù có chán ghét cỡ nào, cũng sẽ đến đúng hẹn.

Tuy nhiên, cô dường như lại một lần nữa đánh giá sai anh. Bởi vì anh không chỉ có mặt ở hiệu sách mà còn ngay ở trong tầm mắt cô.

“Chào buổi sáng.” Anh đối với cô nói.

Mạc Ninh bị nụ cười kia làm cho choáng váng, đáp lại: “Chào buổi sáng”. Nói xong lại mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, mùa thu giờ này mặt trời đã mọc thật cao rồi, anh còn nói với cô “chào buổi sáng”?

Đi vào bên trong, Cổ tiên sinh không có ở đây, Cổ Chuẩn đang ngồi ở vị trí Cổ tiên sinh hằng ngày vẫn ngồi, trên bàn mở ra một quyển tạp chí kinh tế. “Bác Cổ hôm nay không tới sao?”

Cổ Chuẩn gật đầu: “Đúng vậy, ông ấy có chút việc.”

Chào hỏi xong, Mạc Ninh lịch sự nói: “Vậy, tôi đây đi vào trước.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Vừa nhắc chân, Mạc Ninh lại không thể ức chế nở nụ cười, Cổ Chuẩn hôm nay mặc một chiếc áo T – shirt, trông rất giản dị, mái tóc ngắn cũng rất bình thường, nhưng anh ấy ngồi ở sau bàn quầy trong hiệu sách nhỏ này, nhìn thế nào cũng đều giống như đang ngồi ở văn phòng.

Cười đủ, Mạc Ninh liền đi chọn tư liệu mà mình muốn, nhưng ghé sô pha thường ngồi đã bị người khác chiếm mất. Cô đành phải dựa vào góc giá sách, bởi vì quả thật cô có một bản thảo thiết yếu phải viết, cho nên rất nhanh cô nhập tâm vào tra tư liệu.

Mãi cho đến khi có người nói “nhờ chút” để đi qua cô, cô mới nâng tay nhìn đồng hồ. Đã hơn 12 rưỡi rồi, sáng sớm khi cô rời giường Chu Nhất Nặc đã đi rồi, để lại cho cô lời nhắn là đến công ty tặng ca, bởi vì Chu

Nhất Nặc không có nhà, Mạc Ninh cũng lười làm bữa sáng, chuẩn bị qua loa sau đó cô trực tiếp đi đến hiệu sách. Thành thật mà nói, cô đã bắt đầu đói bụng. Nhớ số trang của sách, cô dự tính đi đến quán gần đây giải quyết bữa trưa cái đã. Ra đến cửa trông thấy Cố Chuẩn còn ở đó, trên bàn có thêm một cái laptop. Tay Cố Chuẩn liên tục gõ bàn phím, bộ dáng bề bộn công việc, mày vẫn cau lại.

Mạc Ninh hãy còn đang phát ngốc, không biết vì cái gì, ba mươi sáu kế đột nhiên nhảy ra huyên não trong đầu cô, giây tiếp theo cô liền nâng bước đi về phía Cố Chuẩn.

Gõ nhẹ mặt bàn, cô cười dịu dàng: “Đã ăn cơm chưa?”

Cố Chuẩn thu hồi tầm mắt trước máy vi tính, cô nhận thấy trên mặt anh có ý chối từ, Mạc Ninh không mẫn không nhạt bởi thêm một câu: “Không biết phóng viên nho nhỏ này có tư cách mời anh ăn bữa cơm hay không, lần trước anh đưa tôi về còn chưa có cảm ơn.”

Cố Chuẩn suy nghĩ một chút, thật nhanh đáp lại: “Tôi rất vinh hạnh.”

Hai người bước vào tiệm ăn nhỏ mà lần trước Mạc Ninh cùng dùng bữa với Cố tiên sinh, ngồi xuống. Mạc Ninh cố ý chọn một chỗ yên tĩnh. Đã qua giờ dùng cơm, nhưng khi hai người bước vào vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt, cho dù đã ngồi xuống, vẫn có vài cái đầu thỉnh thoảng hướng chỗ bọn họ nhìn ngó. Mạc Ninh tự hiểu rằng “công lao” này là do Cố Chuẩn, bởi vì cô đại khái chú ý một chút, bỗng chốc nhân viên nữ có vẻ nhiều hơn. Thấy vậy, tính đùa giỡn của Mạc Ninh đột nhiên nổi lên, thuận miệng nói: “Đi theo Cố tổng còn có loại đãi ngộ này.”

Cố Chuẩn khó hiểu nhìn nàng: “Đãi ngộ cái gì?”

“Bị nhòm ngó.”

Hiểu được ý tứ của Mạc Ninh, khóe mắt Cố Chuẩn xuất hiện một chút ý cười nhợt nhạt, không nói tiếp.

Một nữ phục vụ tiên đến ghi thực đơn, đứng ở trước mặt Mạc Ninh hồi lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cố Chuẩn. Mạc Ninh nghĩ Cố Chuẩn sẽ mỉm cười chống đỡ, không biết sắc mặt Cố Chuẩn lại đột nhiên trầm xuống, mơ hồ có xu hướng bùng nổ. Nữ phục vụ kia ước chừng cũng ý thức được chính mình thất thố, cười nói: “Hai vị xem trước menu, khi nào chọn được món tôi sẽ đến tiếp”. Sau đó rời đi.

Mạc Ninh bỗng nhiên nhớ tới mẹ Cố Chuẩn từng nói qua, Cố Chuẩn sau khi du học ở Mỹ về thì càng ngày càng khó gần gũi. Hoặc là Cố Chuẩn không thích tiếp xúc với mọi người? Nói thẳng ra, Cố Chuẩn chẳng lẽ không thích diện mạo của anh ấy bây giờ?

Cô chợt hiểu rõ ý nghĩa nụ cười yếu ớt vừa rồi của Cố Chuẩn.

Sau khi ăn xong, Cố Chuẩn khéo hỏi: “Chuyện của cô giải quyết thế nào rồi?”

“Cái gì?”

“Nguyên nhân cô sốt ruột gấp gấp trở về”

Mạc Ninh gật đầu: “Ah, cơ bản coi như thuận lợi.” Ngay sau đó lại hỏi, “Sự kiện lớn nhất mùa thu này của Vincent đã hoàn thành, Cố tổng sắp tới hẳn cần phải thư giãn một chút, lần nào gặp cũng thấy anh bận rộn, thật sự rất ủy khuất chính mình.”

Cố Chuẩn cười khê: “Có lý, tôi đúng là nên thư giãn.”

Mạc Ninh làm như lơ đãng nhắc tới: “Dì không thúc giục anh giải quyết vấn đề chung thân đại sự?” Để chứng tỏ chính mình là vô tình nhắc đến, Mạc Ninh còn vụng về rót cho Cố Chuẩn cùng chính mình một chén nước, lại thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

“Gần đây thì không vội” Cố Chuẩn thần nhiên nói.

“Ồ?” Mạc Ninh cầm chén nước lên, nước có chút nóng, cô vẫn kiên trì uống một ngụm: “Đã buông tha?”

Cố Chuẩn lắc đầu: “Tôi nghĩ mẹ tôi đại khái đã xác định.”

Đầu lưỡi Mạc Ninh hơi bị phồng, cô nhin xuống cảm giác bị phồng, dùng đầu lưỡi tê rần phát âm: “Xác định có nghĩa là?”

“Bà ấy cảm thấy cô rất thích hợp.”

Giọng nói điềm tĩnh của anh làm cho Mạc Ninh cảm thấy mát mẻ. Nghiên cứu ba mươi sáu kế lâu như vậy, vừa rồi cô cũng dùng mưu kế chỉ dẫn, thế nhưng khi gặp thực tế liền bỏ mạng, lập kế tốt là cô, trúng kế cũng chỉ có cô.

Mạc Ninh thật muốn hét to trước mặt người đàn ông này: “Thế nào mới lay chuyển được anh đây hả!” Nhưng cuối cùng, cô lại chỉ có thể cười, nói: “Anh có lẽ suy nghĩ nhiều, dì chỉ coi tôi là bạn tâm giao thôi”

Cố Chuẩn trầm giọng: “Tin tôi đi, mẹ tôi hy vọng cô trở thành con dâu của bà”

Lời này qua đi, Mạc Ninh rất cục cựa ngẩng đầu nhìn Cố Chuẩn, anh cũng đang nhìn cô, hai người giống như đối diện quá vô số lần, Mạc Ninh giống như mọi khi đều nhìn không thấu anh đang suy nghĩ cái gì. Nhưng mà lần này, Mạc Ninh nhìn anh, dường như mơ hồ có thể cảm giác được cái gì đó.

Một khắc đó, trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ, đây đúng là kế thứ ba trong ba mươi sáu kế – “lạt mềm buộc chặt.”

17. Chương 17: Trận Chiến Mười Bảy

Cố Chuẩn nở nụ cười, thành khẩn nói: “Không cần nhìn tôi đề phòng như vậy, mẹ tôi là người thay đổi xoắn xoạch. Tôi nói với cô về việc này, chủ yếu hy vọng cô chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Vừa vặn lúc này người bán hàng bê đồ ăn ra, Mạc Ninh định nói gì đó nhưng đành phải nuốt vào trong miệng.

Hai người tập trung ăn cơm, quá mức trầm tĩnh lại khiến Mạc Ninh cảm thấy quái dị, cô cũng không đói lắm, nên cũng không ăn được bao nhiêu. Cố Chuẩn ăn cơm rất chậm, Mạc Ninh lần trước ở Cố gia cũng thấy qua, gia đình bọn họ đều ăn cơm rất chậm.

Cứ như vậy nhìn anh ăn cơm, trong đầu Mạc Ninh lần đầu có suy nghĩ về chuyện này, hơn nữa, chuyện này rất là ngọt ngào.

Nếu bọn họ thực sự có thể mãi mãi ở cùng một chỗ, Mạc Ninh không thể không suy nghĩ. Bàn tay cô chưa từng làm việc nhà, nhưng nếu bọn họ cùng ở một chỗ, có thể thỉnh thoảng ra ngoài ăn, chọn một nhà hàng trang nhã và sáng sủa, ăn những món ăn bình dân, hoặc đi đến nhà Cố Chuẩn, ăn những món ăn do Cố mẹ sáng chế. Hoặc là cùng anh đưa Cố cha đi đến nhà hàng Tiểu Tây Hồ mà ông yêu thích, chìm đắm trong cảnh tượng mơ mộng, Mạc Ninh bày ra bộ dạng thật ngốc nghếch.

Khi Cố Chuẩn ăn xong, tầm mắt Mạc Ninh biến mất sau lớp kính thủy tinh, ánh sáng bên ngoài bị ngăn cách bởi cửa thủy tinh, có thể thấy được ánh sáng nhưng cũng không cảm thấy chói mắt.

Một lúc sau, Cố Chuẩn thấy biểu hiện của cô biến đổi, ánh mắt thâm trầm, anh cũng không mở miệng nói chuyện, thậm chí cũng không tạo bất kỳ tiếng động nào. Cho đến lúc có người đi qua trước mặt cô, Mạc Ninh mới phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại đã thấy mặt Cố Chuẩn tràn đầy ý cười, chậm rãi nói: “Hôm nay thời tiết thật đẹp”.

Tinh thần Mạc Ninh vẫn chưa có lấy lại bình tĩnh vốn có, ngây ngốc gật đầu. “Vâng, thành phố G đúng là rất tuyệt, cuối thu nắng không còn gắt, tiết thu đã rất rõ ràng”.

Mạc Ninh sinh ra ở thành phố J, ở đó thời tiết có hai mùa hè - thu không rõ ràng. Mùa thu rất ngắn, ngay cả ánh mắt trời cũng không được như nơi này.

Cố Chuẩn khẽ lên tiếng gọi bồi bàn, động tác thanh toán và boia tiền thực hiện rất nhanh chóng, Mạc Ninh là người luôn miệng nói mời khách còn chưa kịp phản ứng, bồi bàn đã cười và nói “Cảm ơn”.

Cô áy náy nói xin lỗi. “Vẫn không nhanh tay được như anh, người mời khách là tôi mà”. “Cô để ý?”. “Tôi không ngại, nhưng là tôi mời anh ăn cơm. Có điều tôi lại không thích làm ảnh hưởng đến sự ga lăng của người đàn ông”. Mạc Ninh nhanh chóng đứng dậy.

“Đành phải để lần sau tôi mời anh tiếp vậy”. Nói xong, cô khẽ vuốt tóc, vội vàng cất bước đi trước. Tuy rằng cô thường giặt dây Tô Dã Nghị theo đuổi tình yêu của mình, có điều dũng khí đối mặt với chuyện tình cảm của mình, Mạc Ninh một lần cũng chưa từng làm.

Quãng đường cũng không dài, hai người đều đi rất chậm, chủ yếu là Mạc Ninh cố ý bước đi thật chậm.

Dọc theo đường đi, Mạc Ninh cũng có nói vài câu, Cố Chuẩn chân thành lắng nghe, thỉnh thoảng cũng đáp lại cô vài câu.

Cuối cùng anh cũng nhắc tới một chủ đề: “Lí do nhận công việc tại công ty Vincent”.

Mạc Ninh: “Sao?”.

Anh nhìn về phía xa, ánh mắt trở nên xa xăm, giống như đang nhớ lại chuyện trước, chậm rãi nói: “Khi đó tôi chỉ có một năm ở vị trí trưởng phòng kinh doanh, tôi đứng trước mặt tổng tài, nói cho ông ta biết tôi đồng ý vì ông ta trở về Trung Quốc mở rộng thị trường”.

“Đại khái là tôi rất may mắn, đây cũng là một con đường đầy gian nan, Watson đã rất thoải mái cho tôi thực quyền, sau đó tôi thành đại diện cho tập đoàn Vincent tại Trung Quốc”.

Anh tường thuật cực kỳ ngắn gọn, Mạc Ninh lại cảm nhận rất sâu sắc Cố Chuẩn đã trải qua nhiều việc không đơn giản như anh đã nói.

Cô không dùng còn mắt của một phóng viên để nhìn nhận vấn đề này, chân thành nói: “Anh đã rất thành công”.

Cố Chuẩn cười khê: “Có người nói tôi giúp đỡ chũnghĩa đế quốc Mỹ chèn ép công ty trong nước”.

“Chúng ta quá bảo hộ những công ty trong nước, sự cạnh tranh này đối với bọn họ là vô cùng có lợi, ít nhất, bọn họ từ nay sẽ không còn yếu ớt nữa”.

“Cũng có người nói, nếu tôi sinh ra thời chiến tranh loạn lạc, sẽ trở thành Hán Gian”.

Mạc Ninh nở nụ cười mờ ám: “Lời này sao anh biết?”.

Cố Chuẩn: “Lời này là cha tôi nói.”

Mạc Ninh: “A?”.

Cố Chuẩn cúi đầu nhìn cô nói: “Bố tôi không ủng hộ công việc của tôi, về điểm này, tôi và ông không cách nào dung hòa được”.

“Nên giải quyết vấn đề này, thẳng thắn mà nói chuyện này đúng là không dễ dàng hòa hợp. Bởi vì anh không có cách nào khiến ông ấy ủng hộ anh, mà ông ấy cũng không có cách nào ép anh đi theo con đường ông ấy muốn. May mà, anh và bác Cố vẫn giữ được sự quan tâm dành cho nhau, anh là một người con hiếu thuận, ông ấy cũng là một người cha rộng lượng”. Mạc Ninh chân thành nói.

Mạc Ninh vừa dứt lời, hai người đã đi đến cửa xe. Cố Chuẩn tìm tìm trong túi áo, Mạc Ninh nhìn anh lấy từ trong túi một chùm chìa khóa, đứng trước cửa, Cố Chuẩn một tay nắm chùm chìa khóa, một tay lần tìm chìa khóa, tìm kiếm nửa ngày, anh bỗng xoay đầu lại hỏi Mạc Ninh: “Buổi chiều có bận gì không?”.

Mạc Ninh giặt mình sưng sốt, trong tâm mắt là màu đen của chiếc chìa khóa xe.

Cố Chuẩn linh hoạt chọn chìa khóa, nói với cô: “Mặt trời hôm nay đẹp như vậy, có lẽ chúng ta đến địa điểm”.

“Được”. Mạc Ninh cười, nụ cười sáng lạn ấm áp như mặt trời mùa thu.

Thành phố G có một nơi rất nổi tiếng, tên là “Bách Lạp Đồ”. Bởi vì nơi này nằm ở ngoại thành nên Mạc Ninh cũng chưa từng đến.

Mùa hè năm ngoái mới khai trương, Hứa Thư Hoài từng hết lời mời cô đi, nhưng cô từ chối, sau đó Hứa Thư Hoài đã cùng một cô gái khác đến nơi đó, còn gửi cho cô xem rất nhiều ảnh của hai người đã chụp.

Ấn tượng của Mạc Ninh với Bách Lạp Đồ chỉ có thể. “Anh rất hay đến sao?”.

Mạc Ninh không thể tưởng tượng được chuyện Cố Chuẩn lại thích một nơi như vậy, bởi vì Bách Lạp Đồ rất xa, đi ô tô đến, nếu không gặp tắc đường cũng phải mất hơn nửa tiếng. Một người đàn ông tâm trí hầu hết đều đặt trên công việc liệu có thời gian đi đến những nơi thế này sao?

Hơn nữa, cô nhớ rõ bác Cố đã từng nói, thú vui của Cố Chuẩn là làm việc.

Cố Chuẩn trả lời cô bằng một nụ cười, không dài không ngắn nói “Một tuần một lần”.

Mạc Ninh không tin được nói: “Thật nhìn không ra”.

“Ông chủ Bách Lạp Đồ này là bạn của tôi, chúng tôi quen nhau bên Mỹ”.

“Sao?”.

“Ở Mỹ có rất nhiều nơi như thế này. Bởi vì cường độ công việc của người đứng đầu rất căng thẳng, chính phủ rất chú trọng đến vấn đề này, ngoài giảm áp lực công việc, còn có rất nhiều thứ dành cho những người đã nghỉ hưu tham gia, trước kia những nơi thế này chủ yếu phục vụ cho những cơ quan của chính phủ, những năm gần đây, đã có nhiều thiết bị mới được thiết kế, cũng mã rộng cửa hoan nghênh mọi người”.

“Giống một loại trò chơi bạo lực sao?”. Mạc Ninh nhớ mang máng mình đã từng nghe thấy thông tin như thế.

“Đúng, đó là một trong những loại đó. Những thiết bị trong Bách Lạp Đồ bây giờ, tất cả đều tương đối an toàn”.

Nhắc đến chủ đề này, Mạc Ninh lại liên tưởng đến chuyện tại công ty Hà Nguyên, theo những gì cô biết, nữ chính trong vụ án tự sát tại công ty Hà Nguyên là một nữ nhân viên ở phòng thị trường, mà nguyên nhân tự sát đúng là có liên quan đến chỉ tiêu công tác, theo tin tức cô nắm được thì nhân viên này vì không chịu được áp lực mà hủy hoại bản thân. Mạc Ninh cố gắng liên lạc với người nhà nạn nhân, nhưng không có kết quả.

Buổi chiều Bách Lạp Đồ tương đối ít người, Cố Chuẩn nói: “Đến tối thì nơi đây sẽ đông hơn”.

Bởi vì là bạn với ông chủ Cố Chuẩn được hưởng rất nhiều đãi ngộ đặc biệt, có một người bán hàng tiếp đãi bọn họ, dẫn bọn họ đến một căn phòng, sau đó lễ phép rời đi. Bởi vì căn phòng ở dưới mặt đất hai tầng nên dù ban ngày cũng vẫn phải bật đèn.

Cố Chuẩn dường như rất quen thuộc, mở đèn ở phía sau lưng Mạc Ninh nói: “Bởi vì có cổ phần nên tôi được thiết kế riêng một phòng nghỉ yên tâm, trong lúc này sẽ không có người khác tới”.

Phòng rất lớn, có những chiếc đèn thủy tinh chiếu thứ ánh sáng ấm áp, Mạc Ninh đưa chân đi về phía trước, chỉ cảm thấy khung cảnh mờ ảo. Dưới bàn chân dường như có một chiếc thảm rất mượt mà, khiến cô có cảm giác hư hư thật thật.

Cố Chuẩn đi đến phòng kế bên, mở đèn. “Kinh phí đầu tư chắc rất lớn?”. Trước mặt Mạc Ninh là một Trường Sa lớn, chính giữa lõm xuống, giống như một chiếc bồn tắm lớn, có thể thấy đây là một chiếc xô pha rất mềm mại.

Đây tuyệt đối không phải hàng tầm thường... Cố Chuẩn mở nhạc, tiếng nhạc lan tỏa trong không gian, tuy âm thanh không lớn, nhưng rất hay, vì thế Mạc Ninh nghe rất rõ đáp án của anh: “Nếu như là phòng riêng, một đêm cũng tiêu hết một khoản tiền năm con số”.

“Đây là chuyện đốt trên truyền thuyết sao?”.

Cái này đáng lẽ chỉ là lời châm chọc mà cô nghĩ trong lòng, nhưng không hiểu sao, khi nằm lên chiếc xô pha mềm mại kia cô lại không tự giác nói ra thành lời.

Cố Chuẩn bình tĩnh đáp: “Đúng, không sai”. Mạc Ninh thoải mái nhắm lại hai mắt, cảm giác chiếc xô pha như một chiếc chăn mềm, cô đã hoàn toàn buông lỏng.

Quá mức buông lỏng khiến cô ý thức được, thì ra bản thân mình đã rất mệt mỏi. Cô thật muốn cứ nằm mãi thế này. “Thật là thoải mái, chết chắc cảm giác cũng giống thế này đi”. Mạc Ninh vô thức nói.

Cố Chuẩn đứng một bên, giặt mình. Đột nhiên âm thanh ngừng lại, Mạc Ninh vẫn đắm chìm trong cảm giác chững thụ, cũng không để ý đến. Cho đến khi âm thanh thay đổi một chút, biến thành một giai điệu nhẹ nhàng, cô mới ý thức được bản thân đang nằm tại một nơi hoàn toàn lạ lẫm, cô khẽ lật người, chậm rãi mở mắt thì trông thấy Cố Chuẩn đang đứng bên cạnh sô pha cúi đầu nhìn cô.

Khi đó trong đầu Mạc Ninh nảy lên một suy nghĩ: Anh đã nhìn cô bao lâu? Khuôn mặt rực rỡ của anh trên nền trần nhà thật quý dị, trong ánh mắt ngập tràn ánh sáng, thấy cô mở mắt, khoe miệng anh khẽ cười, tay đang rút trong túi vớ ra, đưa đến trước mặt cô: “Muốn dъ sao?”.

18. Chương 18: Trận Chiến Thứ Mười Tám

Mạc Ninh hôm nay ăn mặc cũng rất thoải mái, tóc tai tán loạn ở trên sô pha màu trắng ngà, trong thời gian ngắn nhất, cô thử nghĩ qua đã biết bộ dáng này đối với một người đàn ông mà nói sẽ có rất nhiều mị hoặc, nếu vừa rồi cô không trợn mắt, Cố Chuẩn có thể hay không vẫn đứng ở nơi đó nhìn cô? Cô nên vì sự chuyên chú của anh mà cảm thấy cao hứng hay nên cảm thấy thất bại vì dù có bày ra bộ dạng hấp dẫn như vậy vẫn không thể khiến anh tiến thêm một bước?

Nghĩ đến đây, tâm tình Mạc Ninh không khỏi cảm thấy dờ dật, cười cười, cô vươn tay, anh thật lịch sự cầm tay của cô, sau đó dùng lực, Mạc Ninh đã đứng lên. Nhưng chỉ được một chút, Mạc Ninh nhất thời không đứng vững mà ngã vào người Cố Chuẩn, thân thể cũng bởi vậy dựa sát vào anh, gần sát, trán của Mạc Ninh chạm chạm vào khuôn mặt cúi thấp để kéo cô của Cố Chuẩn, khoảng cách rất gần, gần đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở của đối phương. Tay còn lại của Mạc Ninh bởi vì lảo đảo mà tự nhiên đặt lên vai trái của Cố Chuẩn.

Động tác nho nhỏ này, khiến Mạc Ninh tim đập như sấm nhưng mặt lại không đổi sắc.

Cố Chuẩn không hề cử động. Ngay tại thời điểm Mạc Ninh nghĩ bản thân đã hoá đá, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai cô, hơi mang theo ý cười “Cô đang dụ dỗ tôi?”

Lại là một câu hỏi nhưng với ngữ khí của câu trần thuật. Tim Mạc Ninh run lên, mỹ nhân kế thất bại, cô nửa đùa nửa thật nói: “Đúng vậy.”

Cố Chuẩn cười, buông cô ra, đi tới một không gian khác, tắt nhạc, anh bật đèn, ánh sáng mập mờ thoáng chốc biến mất, Mạc Ninh chưa thể thích ứng, mắt híp híp, có cảm giác những gì vừa diễn ra chỉ là hư ảo. Trên tường thì ra cũng không sạch sẽ, nhiều bức tranh được vẽ lên mà không thể gọi tên được trường phái của tranh. Tầm mắt thay đổi, Cố Chuẩn dựa lưng vào bức tường thủy tinh, hơi nghiêng người, khoanh tay nhìn cô, anh cách cô không xa, nhưng thoát nhìn lại giống như đang cách rất xa.

“Muốn chơi trò chơi không?” Cố Chuẩn nâng cằm lên.

Mạc Ninh cười cười, cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều quá, nói: “Trò chơi gì?”

“HAF.” Cố chuẩn thản nhiên nói, “Tên thường gọi là – chơi trốn tìm.” {hana: HAF = (có lẽ) Have a found}

Trong một khắc, dường như có hai biểu hiện xuất hiện trên khuôn mặt, lần lượt nối tiếp nhau. Mạc Ninh thể này mới ý thức được Cố Chuẩn vừa rồi có lẽ là biểu hiện hai tâm trạng cùng một lúc.

Cố Chuẩn ngồi trên chiếu, đưa cho cô một cái điều khiển từ xa, nói: “Dùng cái này.”

Mạc Ninh cầm lấy, cũng học anh ngồi dưới đất. Vừa ngồi xuống, Cố Chuẩn vung tay lên, đèn trong phòng đều tắt, chỉ thấy ánh sáng của hai màn hình LCD “Phiên bản kinh dị?” Giọng Mạc Ninh có chút lạnh run.

Cố Chuẩn ngồi đối diện cô, cúi đầu, nghe được câu hỏi của Mạc Ninh, anh hơi ngẩng đầu lên nói “Có lẽ” xong lại cúi đầu xuống.

Một lát sau, xung quanh hiện ra một bối cảnh khủng bố, trước mắt nhanh chóng hiện lên hình ảnh rừng rậm, trong hoàn cảnh u ám này, Cố Chuẩn đột nhiên nói: “Trên điều khiển có các phím di chuyển, trò chơi

chính thức bắt đầu khi cô tập trung hoàn toàn, nhân vật và cảnh xung quanh đều rất chân thật, tôi nhớ rõ cô là người rất cảm tính, trò này đối với cô chắc là sẽ rất kích thích.” {hana: giống như chơi thực tế ảo vậy, thích quá đi, bạn cũng muốn thử á...}

Dừng một chút, Cố Chuẩn trầm giọng nói: “Chúc cô tìm được tôi.”

Mạc Ninh không tìm được anh.

Trò chơi này đúng là rất thật, cảnh tượng quả thực giống với cuộc sống bên ngoài. Vừa mới bắt đầu, Cố Chuẩn kiên nhẫn dạy cô cách dùng điều khiển, cách chơi, cô vừa chơi đã thích. Hình ảnh cô đi xuyên qua rừng mưa nhiệt đới, qua nhiều bụi gai, gặp măng xà, cô lấy gậy đánh, qua nhiều loại côn trùng, cô linh hoạt tránh thoát. Trong khi không ngừng gặp nguy hiểm và chướng ngại, cô vẫn tìm kiếm anh.

Lần thứ hai là Cố Chuẩn tìm cô. Cô nhận được yêu cầu đi trốn, cô chắc mình đã trốn ở nơi an toàn, kín đáo. Nhưng, chỉ hai phút, cô liền thấy hình ảnh đại diện cho Cố Chuẩn đứng ở trước mắt cô.

Cô tìm anh mất mấy tiếng, mồ hôi đầm đìa. Nhưng, anh chỉ tốn hai phút.

Âm thanh dừng lại. Mạc Ninh không phục, nói thẳng: “Anh đã quen thuộc trò chơi này, ván này không tính.”

Cố Chuẩn lúc này không cười, sự nghiêm túc của anh khiến lòng Mạc Ninh bất an, sau đó anh nói “Tiếp tục.”

Ba ván sau, kết quả không thay đổi: Cô trải qua thiên tân vạn khổ tìm không thấy anh, anh lại ung dung tìm được cô.

Cuối cùng Mạc Ninh mệt mỏi. Cơ thể có cảm giác buông lỏng hoàn toàn, dựa lên sofa phía sau người, cô hỏi “Vì sao anh biết được tôi trốn ở đâu?” Mỗi lần đi trốn cô đều chọn những nơi khác nhau, tuy biết Cố Chuẩn quá quen thuộc với trò chơi này, nhưng bản đồ lớn như thế, anh sao có thể tìm thấy cô dễ dàng như vậy?

Cố Chuẩn: “Cô mỗi lần đều trốn ở nơi an toàn.”

Mạc Ninh: “Chẳng lẽ anh trốn ở nơi nguy hiểm?”

Cố Chuẩn: “Vì không cho cô tìm được, đúng thế.”

“Nhưng anh còn phải đối phó với nguy hiểm.....” Mạc Ninh cũng không nói tiếp, bởi vì giây tiếp theo cô đã nghĩ ra đáp án.

“Mục đích của tôi chỉ có một, đó là trốn cô.” Cố Chuẩn nói, ngay sau đó anh lại nói thêm một câu: “Cô thích tôi ở chỗ nào?” Không mặn không nhạt, tựa như ngữ khí câu hỏi “Cô ăn gì?”. {hana: Chuẩn, cứ như hỏi mấy giờ rồi ấy, không mặn không nhạt == > vừa vừa ha ha}

Mạc Ninh phản xạ có điều kiện “A” một tiếng, tinh thần còn chưa thoát khỏi trò chơi, nghe Cố Chuẩn mờ ảo nói ra mấy chữ, cô có chút không tin vào tai mình.

“Cô không hiểu gì về tôi.” Cố Chuẩn ngữ khí chợt trầm xuống, cái loại trầm này là một loại đè nén, một loại khí thế bức người.

Ngữ khí này làm cho Mạc Ninh lập tức tỉnh lại, đối phương không nói đùa với cô. Nhưng cô giờ tinh thần mệt mỏi, đã mất đi năng lực suy nghĩ phương pháp đáp trả, cô thật sự không nắm bắt nổi anh, bởi vì vừa rồi cô còn cảm thấy có lẽ quan hệ của bọn họ đã có chút tiến triển, thế nhưng, ngữ khí của Cố Chuẩn như thế, giống như ném cô vào một con đường cùng nào đó, một nơi khiến cô không cách nào che giấu.

Không còn đường lui, chỉ bằng đường lui, cô nói thẳng: “Đúng vậy, tôi đúng là có tình cảm với anh, hơn nữa tôi rất vui lòng thừa nhận tình cảm này, đây là tình cảm nam nữ.”

Cố Chuẩn cười, nụ cười làm cho Mạc Ninh cảm thấy chói mắt, anh nói: “Vinh hạnh của tôi.”

Mạc Ninh chờ anh nói tiếp, anh lại không nói lời gì nữa, cô không dám nhìn anh, sau một hồi, cô quyết định buông tha sự tự tôn của mình, quyết tâm hỏi “Vậy, ý anh là gì?”

“Cô hi vọng ý của tôi là gì?”

Mạc Ninh: “Tôi hy vọng anh thắng thắn một chút.”

“Tôi đối với cô cũng không có tình cảm, đương nhiên, loại tình cảm này là tình cảm nam nữ.” Cố Chuẩn nói, không một chút do dự.

Mạc Ninh cảm thấy tim đau như bị dao cắt, cô vẫn cười: “Là như thế này a..... Anh chắc chứ, Cố tiên sinh?”

Cố Chuẩn nhìn cô: “Mạc tiểu thư cảm thấy mình được đàn ông yêu mến là rất bình thường sao? Cô cũng vì sự tự tin này mà không ngừng tiếp cận tôi?”

Mạc Ninh bị những lời này làm chần động, cô không thể tin quay đầu đi nhìn anh: “Đây là cái nhìn của anh đối với tôi?”

Cố Chuẩn đứng dậy, trên cao nhìn xuống, tầm mắt cũng không ở trên người cô. Anh nói: “Cô hiểu rõ tình cảm của mình sao, Mạc Ninh?”

“Đương nhiên.”

Cố Chuẩn mở rộng bước chân, đi về căn phòng lớn, giọng nói vẫn có lực như cũ “Cô xác định tình cảm của mình đối với tôi không phải là cảm giác muốn chinh phục?”

Mạc Ninh không có nói tiếp.

Cô đang tự hỏi mình, cô không có cách nào nói cho anh, ban đầu cô muốn chinh phục anh, nhưng hiện tại, đã không phải. Nếu là muốn chinh phục, cô còn có đường quay lại, cô còn có thể nói với anh “Tôi đối với anh không có tình cảm.” Thời điểm này cô đang ép mình nói với anh rằng cô chỉ đang chơi đùa mà thôi, nhưng, cô hình như không thể, hiện tại cô đã đem tự tôn của mình nén xuống cuối cùng, không lẽ đây cũng gọi là ý muốn chinh phục.

Nhưng cô cũng không có cách nào giải thích cô vì sao lại thích anh, anh nói đúng, cô không hiểu gì về anh. Mơ hồ cảm thấy trò chơi kia chính là cơ hội anh cho cô, cô lại ba lần không tìm được anh, không biết anh sẽ không trốn ở nơi an toàn kia, cô chính là không có năng lực ấy.

Tôi đối với cô cũng không có tình cảm. Điều này như khiến cô chết lạnh, cảm giác bị thương nơi đáy lòng tràn ra, thật giống như có một cơn gió biển lạnh lẽo thổi trong lòng cô, thổi mạnh tới mức cô cảm thấy cả người đang nổi da gà.

Chậm rãi đứng dậy, cô nói: “Những vấn đề này anh đã có đáp án, còn hỏi làm gì? Hay là anh muốn nhìn bộ dạng đau lòng của người khác?”

Cố Chuẩn buông một tiếng thở dài khó có thể nghe thấy, Mạc Ninh không thể nhìn ra trong mắt anh có gì, anh nói “Tôi chỉ hi vọng làm cô có thể hiểu rõ.”

Mạc Ninh cười tự giễu “Có thể đưa tôi về không?”

Cố Chuẩn nghiêng đầu nhìn cô, cô chỉ cúi đầu, nhuệ khí bình thường biến đâu mất, Cố Chuẩn không nói gì nữa, lấy chìa khoá nói “Đi thôi.”

Đoạn đường rất dài, hai người đều không nói gì, Mạc Ninh ngồi ở ghế sau, cảm thấy bản thân trước mặt Cố Chuẩn không khác gì một hạt cát. Cô thật không cam lòng, nhưng lại kiên quyết bảo vệ điểm mấu chốt cuối cùng.

Gần đến nhà, Mạc Ninh mơ hồ nhìn thấy phòng mình. Nơi đó đang sáng đèn, Chu Nhất Nặc chắc đã trở lại, cô có thể không có khí chất ôm Chu Nhất Nặc khóc một hồi, vì tình yêu của chính mình, có lẽ cô còn có thể ở trước mặt Chu Nhất Nặc nhiệt tình mắng Cố Chuẩn... Cô không làm được.

Rất không cam lòng.....

Rất không phục.....

Thời điểm đi qua một chiếc xe khác, đèn xe chiếu vào trên mặt Mạc Ninh, cô cười quỷ dị.

Xe dừng, Mạc Ninh không hề động. Cố Chuẩn lịch sự mở cửa xe giúp cô, Mạc Ninh lúc này mới động chân, xuống xe. Cố Chuẩn tiện tay đóng cửa xe, đúng lúc anh xoay người lại, Mạc Ninh đổi tay cầm túi xách, tay phải nhẹ nhàng đặt lên cổ anh, dùng lực kéo xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, cô nhắm mắt, hôn lên môi anh.

Cô không tin, tất cả mọi thứ đều là do cô tự mình đa tình...

Nếu đúng là như thế, lưu lại chút gì đó cũng tốt.

Một tay có lẽ đã không đủ lực, cô nhanh chóng nâng tay cầm túi xách, vòng ở sau cổ anh, túi xách đáng thương lắc lư sau lưng Cố Chuẩn, một khắc sau, tay Cố Chuẩn đã chiếm lấy eo cô, xoay người một cái, đem cô dán lên xe.

19. Chương 19: Cuộc Chiến Thứ Mười Chín

Mạc Ninh gắt gao dựa vào anh.

Ngay từ đầu, khi cô nhợt nhạt dán trên môi anh, cô đã định sẵn một đường lui, chỉ cần anh cự tuyệt, cho dù chỉ là một kháng cự nhỏ, cô sẽ ngay lập tức lui lại, sẽ nói đây chỉ là một cái hôn tạm biệt, chỉ là cử chỉ giao tiếp bình thường. Nếu anh tỏ ra trào phúng hoặc khó coi với cô, cô cầm lấy túi xách lập tức trở về, từ nay về sau không nhìn đến anh nữa. (Kat: chắc, phải học hỏi mới được. Hun là phải cóa kế hoạch!)

Nếu anh không cự tuyệt, như vậy, cô sẽ tiêu sái rời đi, mĩa mai anh ta một câu “Đây là cái anh gọi là không có tình cảm sao?”

Kết quả là, anh không cự tuyệt cô. Nhưng mà, cô cũng không thể rời đi để có thể mĩa mai anh. Cô không kịp tính đến chuyện Cố Chuẩn đột nhiên ôm sát cô lại, hoàn toàn thay đổi tình thế. Bởi vì khẩn trương, nhiệt độ cả người cô phút chốc tăng lên. Nhưng Cố Chuẩn dường như lại không như vậy, từ làn da trên mặt tới nhiệt độ cơ thể anh, đều hòa nhập với nhiệt độ lạnh lạnh của đêm. Mạc Ninh bị dán sát vào anh, sự chênh lệch nhiệt độ làm cô có cảm giác xúc động đến ức chế. Cảm giác xúc động còn chưa kịp thu hồi lại, cô đã lại bị Cố Chuẩn cường thế hôn khiến đầu óc không còn biết suy nghĩ tới việc gì khác.

Nếu nói cảm giác vui sướng bởi nụ hôn của Cố Chuẩn mang đến là thể nghiệm cô chưa từng trải qua, thì cô thực sự thừa nhận.

Cố Chuẩn dịu dàng buông cô ra.

Nhưng, mặc kệ có dịu dàng thế nào, người buông tay trước vẫn là anh. Lờ lễ giao chiến suy tính lúc trước, sớm đã trôi mất trong đại dương suy nghĩ mênh mông của Mạc Ninh, sự nóng giận ban đầu cũng không biết là đã tan biến thành bao nhiêu mảnh nhỏ, lưu lạc nơi nào. Cô lúc này không thể tập trung tư duy mà cùng anh ta luận chiến được, vì thế đành phải xuất chiêu trong kế hoạch may mắn còn đọng lại trong đầu mình. Trước khi anh ta còn chưa kịp có hành động gì, cô ngẩng đầu, hướng ánh mắt tỏ ra vô vị nhưng lại cười đến quỵên rũ với anh: “Đối với một cô gái mình không có tình cảm, anh cũng có thể hôn sao? Tôi có nên nghĩ anh là một kẻ tùy tiện, phóng đảng, khẩu thị tâm phi, nguy quân tử hay không?” Nói xong, cô không có dừng khí ở lại chờ anh trả lời, vội vàng quay người, mang theo túi xách, bước nhanh mà rời đi. (Kat: “khẩu thị tâm phi” tức là nói hèm giống như nghĩ trong lòng.)

Cố Chuẩn khẽ buông lỏng cánh tay đã ép Mạc Ninh lên xe xuống, giơ lên, có chút tê dại. Anh không nhìn theo bóng lưng Mạc Ninh rời đi, chỉ lắc đầu, sau đó khoé miệng cong lên, ý cười dào dạt.

Mở cửa xe tiến vào, trong đầu Cố Chuẩn không ngừng hiện lên những từ mới mẻ mà lại kích thích: không khống chế được, bị lạc, say mê, đánh mất bản thân mình.

Mạc Ninh vội vã đi đến hành lang, mở túi xách tìm chìa khóa, mở cửa lẩn vào trong nhà liền ôm ngực tựa vào cửa sắt, hít thở từng ngụm từng ngụm.

Cả đời này cô chưa từng kích thích, phóng túng và tùy hứng như vậy. Nhưng sau việc vừa rồi, trong trí nhớ của cô chỉ còn lưu lại một từ, dứt khoát. Cô đã có được đáp án mình tìm kiếm. Cô đã điên cuồng chủ động. Trái tim của cô lúc này loạn lên cả, chứng tỏ, cô chắc chắn đã yêu. Đúng, chỉ như thế cô mới lý giải được vì

sao trong khi cô cảm thấy bản thân không thể gặp gỡ được một tình cảm chân thành lại có thể khiến bản thân làm càn như vậy, đánh mất tự chủ của bản thân như vậy.

Một chút cũng không hối.

Trở lại phòng khách, Chu Nhất Nặc đang xem phim. Hai chân thoải mái để trên sofa. Thấy Mạc Ninh vào nhà, cô nhìn lướt qua, bỏ một quả nho vào miệng, nói với Mạc Ninh: “Tớ mua chút nho, rất ngọt, để lại một phần cho cậu, trong tủ lạnh ấy.” Sau đó tiếp tục xem phim.

Mạc Ninh “Ừ” một tiếng, buông túi sách đi tắm rửa, nhưng lúc đứng trước tủ quần áo lại bất động. lại bắt đầu nhớ tới cái hôn kia.

Phòng ở rất nhỏ, Chu Nhất Nặc cũng không phải người khi xem phim thì luôn nhập tâm nên bắt đầu chú ý tới Mạc Ninh. Thấy Mạc Ninh bên kia không có động tĩnh gì, cô bèn yên lặng không một tiếng động mà rời ghế, cầm trong tay một quả nho, đi tới gần bên Mạc Ninh, ở phía sau lưng Mạc Ninh dùng sức vỗ lên vai.

Mạc Ninh giật bắn người. Chu Nhất Nặc nhanh tay bỏ một quả nho vào miệng cô, hỏi: “Làm sao vậy, có tiến triển gì với Cố Chuẩn sao?”

Mạc Ninh không thèm trả lời, lấy quần áo, quay đầu vào phòng tắm.

Nước nóng, nhắm mắt, tắm rửa.

Ừm, nho quả thực ngọt, nhưng tư vị này không giúp tinh thần cô tốt lên chút nào.

Ngọt ngào cũng đã là chuyện của ba ngày trước. Ba ngày vừa rồi, Mạc Ninh điều bị một bài báo lấn qua lấn lại. Trụ sở Công ty Tường Viễn ở Đài Loan là ở thành phố G, có một buổi họp báo mà Mạc Ninh phải tham dự để viết bài. Công ty Tường Viễn này có tiếng đáng tin cậy, kinh nghiệm kinh doanh phong phú, lần này, công ty tổ chức một buổi họp báo lớn, những người tham gia có rất nhiều người có tiếng trong giới đầu tư, thế nên buổi gặp mặt này rất được chú ý. Với vị trí của Mạc Ninh hiện tại, không có tư cách tham dự buổi họp báo này, bởi so với cô, nhiều người trong tòa soạn có kinh nghiệm hơn nhiều, nhất là chuyên lĩnh vực kinh doanh, tòa soạn cũng có sẵn hai ba người. Tuy nhiên, khi danh sách phỏng vấn được chủ biên đưa ra, không ai có ý kiến gì. Bởi vì buổi họp báo này trao đổi hoàn toàn bằng tiếng Anh. Trong tòa soạn, người có thể nói tiếng Anh lưu loát cũng như hiểu được các thuật ngữ kinh tế trong Anh ngữ, chỉ có Mạc Ninh.

Mạc Ninh nói tiếng Anh rất tốt, cô luôn luyện ngữ trong các lớp học hè ngoại ngữ, từ ngữ dùng trong kinh tế cũng nắm rất chắc do luôn tìm đọc sách kinh tế ở nước ngoài. Cô cũng không ngờ vận may lại từ trên trời rơi xuống với mình như vậy. Cô vốn luôn nghĩ cố gắng như vậy không có kết quả gì, thế nhưng, hiện tại mọi người đều đã nhận ra được sự cố gắng của cô.

Công việc là trên hết, chuyện tình cảm tạm gác một bên, Mạc Ninh mạnh mẽ nghĩ vậy.

Vào ngày khai mạc buổi họp báo, tại thành phố G, thời tiết có chút lạnh. Mạc Ninh hiếm hoi dậy sớm, chuyên chú trang điểm. Chu Nhất Nặc vừa tỉnh, ghé sát người ra mép giường, mơ mơ màng màng nói: “Trang điểm đẹp vậy có thật là đi công tác không vậy?”

Mạc Ninh “Hừ” một tiếng, không để ý tiếp tục trang điểm.

“Cậu hôm nay rốt cuộc là tham gia ... tham gia cái buổi ... họp báo gì?”

“Hôm nay thời tiết lạnh, ra ngoài nên mặc thêm áo ấm.” Mạc Ninh không trả lời câu hỏi của bạn.

Chu Nhất Nặc đem chăn cuộn lại bên người, giọng nói như có như không: “Hôm qua tớ đã nói chuyện Cố tổng với cậu chưa?”

Mạc Ninh dừng tay, có chút giật mình, vài giây sau, ánh mắt lại thẳng tắp “Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Chu Nhất Nặc nói xong lại ôm gối ngủ tiếp.

Mạc Ninh vốn chờ bạn nói tiếp, nhưng nhìn qua gương thì lại thấy cô ấy ngủ rồi, cũng không hỏi thêm gì. Hiện tại, không có tin tức gì của Cố Chuẩn càng khiến cô bình tĩnh hơn nhiều.

Cô sẽ cho anh ta đẹp mặt. Trong lòng Mạc Ninh âm thầm gào thét.

Mạc Ninh không nghĩ tới, cô còn không kịp cho anh ta đẹp mặt, đối phương đã đi trước khiến chính cô bị đẹp mặt.

Cố Chuẩn cũng tham gia buổi họp báo lần này, tay phải còn kè kè một mỹ nhân, khí chất giàu sang, động tác đáng người rất tao nhã. Mạc Ninh ngồi ở hàng ghế dành cho giới truyền thông, vừa thấy hai người sống vai xuất hiện có chút kinh ngạc.

Phản ứng đầu tiên là cảm thấy có chút đối lập. Sau đó không ngoại lệ, cô phát hiện mình và cô ta thật chênh lệch về địa vị. Tiếp theo, lại có cảm giác người đàn ông kia xứng đôi với mỹ nữ này hơn khi anh ở bên cạnh cô. Thế nên, cô bắt đầu cảm thấy hờn dỗi dâng lên đầy trong ngực, hỗn loạn vô cùng.

Nội tâm Mạc Ninh giằng co thật lâu.

Buổi họp báo chính thức khai mạc.

Chủ trì buổi họp báo là CEO của Tường Viễn, Vương Tường Viễn. Anh ta là một người đàn ông có vẻ khôn khéo, bộ dáng không quá ưu tú, ngũ quan thoát nhìn bình thường. Nhưng phát âm tiếng Anh của anh ta vô cùng hoàn mỹ, cách nói chuyện khá hài hước giúp lấy lại chút ít hình tượng.

Anh ta là đối tượng nên được phỏng vấn của Mạc Ninh. Có điều, nghe anh ta đọc xong bài diễn văn, cô cảm thấy “đối tượng nên phỏng vấn” chính là “dành” cho cô phỏng vấn thì đúng hơn. Vừa nghĩ, Mạc Ninh vừa hí hoáy ghi chép để chuẩn bị bài phỏng vấn. Chờ khi tạm chuẩn bị xong thì trời đã đến trưa, cô bắt đầu cảm thấy đói bụng. Tiệc đứng ở hội trường phía tây, nội tâm có chút giằng co, cô cuối cùng quyết định bỏ qua bữa trưa. Ôm tài liệu vào một phòng nghỉ nhỏ, trong đầu không ngừng diễn tập đoạn phỏng vấn.

Hình ảnh Cố Chuẩn luôn lảng vảng trong đầu cô cùng với cô gái kia. Từ đầu đến cuối, anh ta hoàn toàn không để ý tới cô. Âm thầm thờ dài, cô băng buộc bản thân không suy nghĩ nhiều nữa.

Buổi chiều, tiếp tục họp báo. Vừa nghe vừa dịch, đầu cô muốn nổ tung vì mệt nhưng vẫn kiên cường chiến đấu. Rốt cuộc cũng đến thời gian phỏng vấn của giới truyền thông, chủ quản Phương Minh Ngôn lo lắng không kịp thời gian nên chỉ cho phép ba phóng viên đặt vấn đề. Bởi vì không có kinh nghiệm, Mạc Ninh nghĩ đây chính là lúc phóng viên nên nhanh chóng nắm bắt thời cơ. Không ngờ, cả một hội trường chỉ có một mình cô nhấc tay.

Loại cảm giác này thật kỳ quái, thật giống như khi ông già Nô-en cầm trong tay một món quà thần bí, hỏi ai muốn có món quà này, kết quả chỉ có một đứa nhỏ đòi lấy, mở món quà ra, thì ra món quà thần bí đó chính là một chiếc tất chứa sự xấu hổ!

Mạc Ninh vẫn bình tĩnh đứng dậy, mỉm cười tự tin, khẩu ngữ của cô rất tốt, lên xuống trầm bổng, nhấn rõ từng chữ, phát âm chuẩn xác. Trong tay cô không hề cầm bản phỏng vấn, chỉ ngẩng mặt, nhìn thẳng Vương Tường Viễn, trực tiếp trình bày vấn đề.

Lúc này, cô cũng không có chú ý tới bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình, mang theo lại biểu tình nào.

Vương Tường Viễn chống cằm ngồi ở phía trên, nghe xong vấn đề của cô, hào phóng nở nụ cười. Mạc Ninh tin rằng phỏng vấn anh ta có lẽ không có việc gì khó, hiện tại vấn đề cô đang lo lắng là có được phỏng vấn độc quyền hay không.

Vương Tường Viễn trả lời thật đầy đủ, rành mạch.

Sau khi chấm dứt họp báo, Mạc Ninh thuận lợi mà tìm gặp trực tiếp Vương Tường Viễn. Sau khi bắt tay, Mạc Ninh đưa danh thiếp, Vương Tường Viễn sắc sảo liếc mắt một cái, vẫn chưa nhìn ngay. Tầm mắt anh ta chỉ dừng lại trên người Mạc Ninh “Mạc tiểu thư tên rất hay.”

Mạc Ninh cười đáp: “Cảm ơn khích lệ.”

“Mạc tiểu thư cũng từng ở Mĩ? Thứ lỗi cho tôi mạo muội, bởi tôi mấy năm trước đều ở Mĩ, đối với tiếng nói ở đó cảm thấy rất thân thiết.”

Mạc Ninh mỉm cười, lắc đầu đáp: “Tuy rằng vẫn muốn đi, nhưng tôi vẫn chưa đến đấy bao giờ.”

Vương Tường Viễn gật đầu một chút: “Mạc tiểu thư nói nghe rất êm tai, tiếng anh nói rất chuẩn và trầm bổng.”

Mạc Ninh không phải loại người hẹp hòi, nghe xong lời khích lệ cũng không tỏ ra làm bộ ngại ngùng mà còn hào phóng nói “Cám ơn” sau liền đi thẳng vào vấn đề, nói: “Vương tổng hiện tại hẳn là bề bộn nhiều việc, thứ lỗi tôi vội vàng muốn biết, tạp chí của chúng tôi có cơ hội được phỏng vấn ngài không?”

Không hề do dự, Vương Tường Viễn chân thành cười đáp: “Đương nhiên có thể.” Anh ta lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn danh thiếp Mạc Ninh vừa đưa, nhấn một dãy số.

Di động của Mạc Ninh trong túi đồ chuông.

“Đây là số điện thoại của tôi, hai tuần tới tôi không rời khỏi thành phố G, Mạc tiểu thư có thể tùy thời điểm tới tìm tôi.”

Mạc Ninh cười nói: “Tốt quá, không quấy rầy Vương tổng nữa, hẹn gặp lại.”

Vương Tường Viễn nâng tay, cử chỉ ám hiệu xin cứ tự nhiên. Mạc Ninh cười, xoay người đi, chính là trong phút ấy ngẩng đầu lên liền thấy thân ảnh của Cố Chuẩn, mà bên cạnh anh lúc này không hề có ai, ánh mắt anh ta đang hướng về một phía, tìm Mạc Ninh nhảy dựng, thấy anh đang đi về phía mình, nhưng không hiểu sao cô lại không dời chân đi tiếp được.

Đến khi phía sau vang lên một tiếng gọi: “Cố Chuẩn!”

Lúc cô ngẩng đầu lên, người trước mắt vốn đang thẳng hướng cô đi tới đã tiêu sái đi qua cô, một giây cũng không hề dừng lại, ngay cả ánh mắt cũng không liếc.

Lại tiếp tục bước tiếp, Mạc Ninh nhìn phía trước không hề chớp mắt, trong lòng không ngừng khó chịu, thật khó chịu.

20. Chương 20: Cuộc Chiến Thứ Hai Mươi

Ra khỏi khách sạn, không khí lạnh đập vào mặt. Mạc Ninh nhanh chóng kéo chặt áo khoác, cúi đầu đi xuống bậc thang. Mở rộng chân, bụng có cảm giác đối đối, dạ dày cũng thấy khó chịu. Mạc Ninh cũng chưa từng có kinh nghiệm về bệnh đau bao tử, lúc này cô đang đói bụng đến mức khó chịu, thậm chí nghĩ phải về nhà thật nhanh.

Sau lưng có tiếng bước chân lọt vào tai cô, người nọ đi rất vội, rất nhanh đã vượt qua Mạc Ninh, chặn trước mặt cô.

Trương Kiệt Chí.

Trong hội trường Mạc Ninh đã không nhìn thấy anh ta, mặc dù anh ta lúc ấy ngồi ở sau cô hai hàng. Trương Kiệt Chí mặc một bộ tây trang trắng thớm, đứng trước Mạc Ninh, nhíu mày nhìn cô “Đau bụng sao?”

Giọng nói của anh ta đầy vẻ quan tâm, Mạc Ninh có thể cảm thấy. Cũng không có ý kháng cự, gật đầu “Ừ” một tiếng, sau đó nghiêng người đi qua Trương Kiệt Chí.

“Lần sau ghi bản thảo không cần phải liều mạng như vậy, cơm trưa nhất định phải ăn.” Trương Kiệt Chí bước song song với cô nói “Anh đưa em về nhà.”

Nếu là bình thường Mạc Ninh đã sớm không có hứng thú nói chuyện với Trương Kiệt Chí. Nhưng hôm nay ngược lại. Cô vì một chút ám áp anh ta mang đến mà quên mất cảm giác đối lập giữa cô và anh ta, cô đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ: Trương Kiệt Chí nhìn thấy cô buổi trưa không ăn cơm, thấy cô bị đau dạ dày, thấy cô đang cần một sự giúp đỡ. Có điều, Cố Chuẩn lại không nhìn thấy, Không vì gì khác, mà bởi vì anh đối với cô không có cảm tình – tình cảm của một người đàn ông với một người phụ nữ.

Có lẽ do cô tự mình đa tình, tự cho biểu hiện bình thường của một người đàn ông đối với mình biến thành tình yêu. Nghĩ đến đây, Mạc Ninh cảm thấy lạnh lẽo. Hít một hơi, cô đưa mắt nhìn Trương Kiệt Chí, trên mặt anh ta đúng là có biểu hiện lo lắng, thích thú nói “Làm phiền anh rồi.”

Hai người sóng vai bước đến bãi đỗ xe.

Xe vừa khởi động, Mạc Ninh bắt đầu cảm thấy chóng mặt, bởi vì ngồi phía sau nên cô khẽ nhắm mắt, tựa vào thành ghế.

Trương Kiệt Chí qua gương chiếu hậu nhìn cô khẽ nói “Em đã có được phỏng vấn với Vương Tường Viễn?” Mạc Ninh rầu rĩ “Ừ” một tiếng. Cố Chuẩn lại bắt đầu lén vào trong tâm trí cô, lòng cô không hiểu sao lại có chút đau xót.

“Lời đồn về anh ta rất nhiều, em nên chú ý một chút.” Trương Kiệt Chí nói.

“Sao?”

“Chuyện đời tư cá nhân, nhân phẩm các loại.” Nói xong Trương Kiệt Chí một lần nữa xuyên qua gương chiếu hậu nhìn Mạc Ninh, thấy cô không kinh ngạc thuận miệng nói “Anh ta và Cố Chuẩn là bạn tốt.” Âm chỉ đó là kiểu quan hệ “vật hợp theo loài.”

Mạc Ninh giống như hoàn toàn không nghe ra, vẫn nhắm hai mắt như cũ nói “Ừ, tôi biết rõ.”

Trương Kiệt Chí nhất thời không nói nên lời, qua nửa ngày anh ta mới giả như vô tình hỏi “Em và Cố Chuẩn vẫn tốt chứ?”

“Có thể không nói vấn đề này được không?” Mạc Ninh nói.

“Em đang trốn tránh, chứng minh chuyện hai người không như ý. Cho nên, có một số việc anh cũng không cần câu nệ mà cho em biết.” Trương Kiệt Chí nói.

Mạc Ninh đột nhiên trợn mắt, vẫn đang chóng mặt, cũng không mở miệng nói chuyện. Trương Kiệt Chí lần nữa nhìn cô, mang theo một chút cười. “Nhớ lần chúng ta cãi nhau tại thành phố S không?” {hana: không biết có phải Shanghai không nhỉ *cười ngu*}

Anh ta không nói Mạc Ninh cũng nghĩ không ra, nhắc tới Mạc Ninh lại nhớ đến lần lái xe hôm đó, cô không phải người ngu, chắc hẳn phải đề phòng.

“Đúng vậy, đó là kẻ của anh, có điều, anh chẳng qua chỉ là quan tâm em. Khi đó Cố Chuẩn cũng đã tỏ rõ, anh ta đối với em không có ý tứ, anh ta nói anh ta không phải tình địch của anh. Anh không biết về sau hai người đã phát sinh chuyện gì, nhưng anh tin tưởng, trong mắt anh em là một món điểm tâm thơm ngon, trong mắt anh ta, em cái gì cũng không phải.”

Giọng nói của Mạc Ninh chút bi thương, nhưng bình tĩnh nói “Nói xong chưa?”

“Có lẽ em không tin, anh ví dụ cho em, em có biết cô gái hôm nay xuất hiện bên cạnh anh ta là ai không?” Trương Kiệt Chí nói tiếp.

Mạc Ninh đau đầu, lập tức cảm thấy hối hận khi lên xe. Cảm giác của cô cho cô biết, ngoài Cố Chuẩn thì khả năng nhận diện đối với những người đàn ông khác càng ngày càng tệ. Cho dù là nghe Cố Chuẩn trào phúng cô thì so với những lời thẳng thắn nhai Trương Kiệt Chí này đang lải nhải cũng khiến cô thoải mái hơn.

Đây chính là vì yêu nên coi thường sao. Mạc Ninh có chút bi quan quay đầu nhìn về phía cửa sổ, chậm rãi mở cửa kính xe, không khí lạnh nhẹ len vào, cô cũng cảm thấy tỉnh táo không ít. Cô nói “Có lời gì cần nói anh cứ nói, nhắc nhở cũng tốt, cảnh cáo cũng tốt, tôi sẽ nhớ rõ đại ân này của anh.”

21. Chương 21: Cuộc Chiến Thứ Hai Mất

Trống ngực đập thành thịch, Mạc Ninh nhấn phím trả lời. Bên kia không có tiếng nói chuyện, chỉ có những tiếng ồn vọng lại. Mạc Ninh “alô” một tiếng, đối phương vẫn không có động tĩnh gì.

Cẩn thận lắng nghe, có thể nghe thấy tiếng mấy người đàn ông đang nói chuyện, nhưng không thể nghe được nội dung là gì. Mạc Ninh tự hỏi, không biết có phải đối phương không cẩn thận nhấn phải phím gọi đi, gọi nhầm vào số của cô hay không. Chắc là gọi nhầm đi, cô định tốt bụng tắt máy đi, Có điều, trong một giây kia, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một ý tưởng, cô nghĩ đến một chuyện.

Tại sao lại nhấn nhầm vào số của cô?

Anh gọi điện cho cô, có điều, không đợi cô nhắc máy, anh đã cúp máy.

Anh sao lại gọi cho cô? Tại sao chưa gọi được đã cúp máy?

Trong đêm tối yên tĩnh, đôi mắt Mạc Ninh bỗng sáng lên.

Lại vài phút trôi qua, trong điện thoại truyền đến âm thanh tạm biệt, tiếng đóng cửa... lại vẫn không có tiếng nói quen thuộc của chủ nhân cuộc điện thoại. Mạc Ninh chậm rãi bò về giường, lại nghe thấy từ trong điện thoại tiếng đóng cửa xe. Trái tim xiết chặt, suy nghĩ lan man, anh muện vậy mới về sao?

Cửa xe vừa đóng, điện thoại cũng không phát ra tiếng động nào nữa. Mạc Ninh nằm nghiêng người, vốn muốn đi ngủ, nhưng điện thoại vẫn không tắt máy, khẳng định anh vẫn mở máy, để xem khi nào thì anh phát hiện ra. Có điều, không có tiếng động, Mạc Ninh lại không nhẫn tâm tắt máy, cô muốn biết anh đang làm gì, muốn biết khi nào anh mới phát hiện ra cô, muốn biết khi anh phát hiện ra cô sẽ có phản ứng gì, sẽ nói gì, sẽ giải thích gì về sai lầm này...

Đột nhiên cảm thấy bản thân ngốc nghếch, nhắm mắt lại, vẫn nắm chặt điện thoại.

Cô cũng không phải một cao thủ tình trường, thời đi học cha mẹ quản lý chặt, cô lúc đó cũng ngây thơ bước vào một tình yêu, cả tay cũng chưa từng nắm qua, nhưng cô lại là người trọng tình nghĩa, đến giờ vẫn nhớ rõ gương mặt người đó. Lần thứ hai yêu đương là ở đại học, một học trưởng theo đuổi cô gần một năm, đó là một người rất tiên tiến, Mạc Ninh cảm thấy chỉ hướng hai người hợp nhau, liền nhận lời yêu. Tình yêu thời đại học rất nhạt nhẽo, không ở bên nhau tưởng có thể tiến tới, có điều hai người ở cùng chỗ lại thành nhàm chán. Đi dạo nhàm chán, tự học nhàm chán, nhàm chán cự tuyệt anh ta hết lần này lần khác động chân động tay, Mạc Ninh cuối cùng cũng buông tha tình yêu.

Đối với người cô không yêu thích, cô có rất nhiều cách xử lý, chính là khi gặp Cố Chuẩn, cô không thể thoải mái tự nhiên, mỗi biểu hiện nhỏ hay câu nói vô tình của đối phương cũng khiến cô như đang trong nước sôi lửa bỏng.

Có lẽ, cô nên tỉnh táo một chút.

“Alô?”

Đêm đã khuya, rất yên tĩnh. Bị những suy nghĩ của mình làm phiền Mạc Ninh cũng không thể ngủ, cho nên có thể nghe rõ được tiếng anh đột ngột truyền đến từ điện thoại, tiếng cũng không lớn lắm.

Trống ngực đập liên hồi. Mạc Ninh không tìm được từ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc này, nhưng cô không cầm điện thoại lên.

“Mạc Ninh?”. Giọng đối phương có chút khó khăn, giống như đang dè thấp giọng, tiếng nói của anh trầm thấp rất có từ tính, bất tri bất giác khiến lòng người nảy lên, có điều, đêm khuya yên tĩnh như lúc này, giọng của anh còn mang đến một cảm giác kỳ quái, giống như có sương mù bao quanh, che chắn, đột nhiên mang hai từ “Mạc Ninh” này trở nên vô cùng hấp dẫn.

Trong lòng Mạc Ninh đếm đến năm, sau đó không chút do dự cầm điện thoại lên, đi đến toilet, không mở đèn, trong bóng đêm, dựa vào tường, cô nhẹ nhàng nói: “Vâng”.

Đầu kia yên tĩnh trong chốc lát, sau đó lại có tiếng nói truyền đến: “Thật xin lỗi, tôi mới kiểm tra điện thoại, gọi cho tôi có chuyện gì không?”.

Mạc Ninh cười thầm, có chút châm chọc nói: “Điện thoại là anh gọi tới, tôi nhận điện, anh ở bên kia nửa ngày không nói chuyện, tôi còn tưởng xảy ra chuyện, nên không cúp máy”.

Mạc Ninh nghe bên kia có tiếng còi xe, sau đó Cố Chuẩn nói: “Là tôi gọi nhầm rồi”.

“Muốn gọi nhầm cũng phải là do lúc trước đã từng gọi, Cố tiên sinh, anh lúc trước gọi cho tôi có chuyện gì? Vấn đề khó xử lắm hay sao mà anh gọi rồi lại tắt thế? Hay là tín hiệu chỗ Cố tổng quá kém nên không truyền đến chỗ tôi được?”. Mạc Ninh nói, hàm ý rõ ràng châm chọc, có điều, vì không đứng trước mặt anh, cô không kiêng nể gì nói hết ra, trong lòng cô thoải mái, cực kỳ sung sướng.

“A, tôi lúc trước có gọi”. Phản ứng của Cố Chuẩn bị trì hoãn khá lâu, ngữ khí nhàn nhạt, giống như dù Mạc Ninh có thẹn quá hoá giận anh cũng không để ý, anh cũng không giải thích gì, ngay sau đó anh hỏi: “Cô muốn phỏng vấn Vương Tường Viên?”.

Mạc Ninh nghi hoặc, không nghĩ anh đột nhiên hỏi vấn đề này, nói: “Đây là bí mật nghề nghiệp, tha lỗi cho tôi không thể tiết lộ”.

Cố Chuẩn ở bên kia khẽ cười, cách điện thoại cũng có thể nghe ra được tiếng cười của anh ản chứ nhiều vui thích.

Mạc Ninh nghe được tiếng cười của anh, tức giận trong lòng bùng phát, há miệng nói: “Gọi điện đến là muốn tôi đề phòng bạn của anh sao? Đối với một người xa lạ mà có thể chu đáo thế, Cố tiên sinh đúng là biết hi sinh vì nghĩa”.

“Xem ra đã có người tốt bụng nhắc cô...”. Lời còn chưa dứt, bên Cố Chuẩn truyền đến một tiếng phanh gấp chói tai, song song là tiếng va chạm rất mạnh cùng tiếng rên rỉ.

Tim Mạc Ninh đã sớm nhảy lên cổ họng, mọi thứ đều không còn quan trọng, khẩn cấp hỏi “Anh làm sao vậy?”.

Qua hồi lâu, bên kia có tiếng yếu ớt vang lên: “Nhìn sơ qua, đại khái là...bị đụng xe”.

Khi Mạc Ninh đến được hiện trường trời đã tờ mờ sáng, nhiệt độ thấp đủ dọa người, cô mặc áo khoác dài, hình dáng Cố Chuẩn dưới đèn xe của cảnh sát giao thông rất dễ nhận ra, anh đang bị cảnh sát giao thông vây quanh. Mạc Ninh bước nhanh qua, tới gần mới phát hiện, anh chắc cũng không bị nặng lắm, ít nhất cũng không thấy chảy máu.

Cố Chuẩn trông thấy cô, cười với cô, bộ dạng mây trôi nước chảy.

Bên cạnh là một anh cảnh sát giao thông có khuôn mặt béo tròn và đen xì, Mạc Ninh hỏi “Đồng chí cảnh sát giao thông, tình hình sao rồi ạ?”.

Cảnh sát giao thông hiển nhiên là rất giận dữ, có điều thấy thái độ lễ phép của Mạc Ninh, ngữ khí cũng hòa hoãn rất nhiều. “Lái xe khi say rượu”. Cảnh sát giao thông chỉ vào chiếc xe “Nhìn xem xe của anh ta bị đụng còn hình dạng gì không, trước thu hồi làm bằng chứng, cụ thể phải chờ điều tra sẽ thông báo”.

Mạc Ninh tối sầm mặt, còn Cố Chuẩn vẫn bình thản như trước, một chút cũng không giống người mới xảy ra sự cố, Mạc Ninh đi đến trước mặt anh, nhẹ nhàng hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”.

Cố Chuẩn đứng ở nơi dành cho người đi bộ, Mạc Ninh đứng trên đường cái, vốn đã cao hơn cô, vị trí đứng lúc này còn khiến anh chỉ có thể nhìn từ trên xuống, hình như anh không hài lòng với vị trí đó, nhách chân bước xuống, đứng cùng chỗ với Mạc Ninh, anh cúi đầu xuống, rút tay khỏi túi quần nói: “Hình như tay bị thương”.

Mạc Ninh nghe vậy nhìn lại, trên tay có vết máu mờ mờ. Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, trái tim đập mạnh, kéo tay anh qua.

Cảnh sát mặt đen ở bên cạnh nghe thấy quay đầu lại dò xét, “ách” một tiếng, trừng mắt nói với Cố Chuẩn: “Anh đã uống bao nhiêu rượu? Vừa rồi tôi hỏi sao anh không trả lời?”.

Một cảnh sát khác đi tới: “Nhanh đưa đến bệnh viện”.

Mạc Ninh tỉnh táo lại, nắm tay Cố Chuẩn: “Đi bệnh viện”.

Vài cảnh sát giao thông nhìn thấy bộ dạng thân mật của cô và Cố Chuẩn, trước khi để hai người đi còn lấy số điện thoại của Mạc Ninh, nói là khi nào có kết quả điều tra sẽ báo.

Mùi rượu trên người anh rất đậm, Mạc Ninh không biết anh có say hay không, cũng không biết giờ anh đang suy nghĩ gì, xe cứu thương mở rộng cửa sau, có hai y tá giúp anh xử lý vết thương, anh từ từ nhắm hai mắt, tay kia vẫn nắm chặt tay Mạc Ninh, đột nhiên nói: “Mấy ngày trước có một thuật sĩ nói tôi sẽ gặp tai ương có dính đến máu, tôi còn không tin, có điều, hình như đã linh nghiệm”.

Mạc Ninh không biết được lúc này anh có tỉnh táo không, bị anh nắm tay khiến cô có cảm giác căng thẳng, lại có cảm giác tin tưởng, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Một cô y tá nói: “Trước chỉ có thể xử lý như thế, trong miệng vết thương có mảnh kính, đến bệnh viện mới có thể gắp ra, tôi biết cái này rất đau, hi vọng anh có thể chịu đựng”.

Cô y tá nói chuyện rất dịu dàng, hơi mỉm cười, Mạc Ninh nghe thấy lại đau lòng, anh rất đau? Cho nên mới nắm tay cô chặt như thế?

“Quả thật không đau”. Như phát hiện được lo lắng của Mạc Ninh, Cố Chuẩn bồi thêm một câu, tuy nhiên hai mắt anh lại từ từ nhắm lại.

“Mau đến bệnh viện”. Mạc Ninh nói.

“Tay không đau, đầu rất đau, tôi đã lâu không uống nhiều rượu như vậy”.

Mạc Ninh biết rõ loại rượu có tác dụng chậm thì sẽ thế nào, bằng không anh sẽ không nói chuyện với cô như vậy. Sau đó, anh không nói gì. Lúc đến bệnh viện, anh vẫn nắm tay cô, giống như người bị thương là cô vậy.

Bước chân của anh vẫn bình ổn như cũ, Mạc Ninh đi phía sau, cảm thấy giống như hư hư thực thực.

Bác sĩ xử lý miệng vết thương cho anh, không quá nghiêm trọng, cũng không cần nằm viện, Cố Chuẩn cũng không muốn nằm viện, Mạc Ninh tiếp tục thực hiện nghĩa vụ, đưa anh về nhà anh.

Đây là lần đầu tiên Mạc Ninh đến một nơi lạ lẫm thế này – nhà của người đàn ông độc thân.

Nhà anh so với tưởng tượng của cô hoàn toàn khác nhau, rất lộn xộn, nếu không phải nói là lộn thối, có gì đó rất nhiều, rất hỗn loạn. Sô pha nhà anh đặc biệt lớn, có điều tất cả đều đầy tạp chí. Cố Chuẩn dùng tay không bị thương gạt gọn một vị trí, nói “Ngồi đi”.

Sau đó anh xoa xoa thái dương, đi đến phòng nhỏ bên cạnh nói: “Muốn uống gì?”.

Mạc Ninh không ngồi xuống, đi theo anh, tủ lạnh nhà anh cũng rất lớn, trên mặt bày đủ loại đồ uống, Mạc Ninh nhìn lướt qua, hoàn toàn không thấy có rượu.

“Nước táo, cảm ơn”. Cô nói.

Cố Chuẩn di chuyển ngón trỏ qua một loạt những lon nước đóng hộp, lấy ra một lon màu xanh nhạt đưa cho cô, sau đó lấy ỉnh một lon nước cà chua, đóng tủ lạnh lại.

Mạc Ninh nói: “Anh đúng là đang say sao?”.

Cố Chuẩn còn chưa xoay người lại, nghe Mạc Ninh hỏi, anh cũng không vội quay lại, cứ như vậy đứng yên trong chốc lát, sau đó anh nói: “Cô hi vọng giờ phút này tôi say sao?”.

“Tôi hi vọng anh là một người đàn ông thẳng thắn và chân thành, đồng ý thừa nhận, đồng ý chịu trách nhiệm”.

Cố Chuẩn vẫn đưa lưng về phía cô, “Cô cảm thấy tôi vì không muốn thừa nhận, không muốn chịu trách nhiệm?”.

Mạc Ninh không trả lời luôn. Bởi vì cô đột nhiên không thể hiểu nổi. Không biết được anh có phải đang say, không biết vấn đề anh đang nói có phải vấn đề cô đang hi vọng, nếu như đáp án của cô khiến anh không hài lòng, khiến anh lại nói ra những điều có thể lật đổ lời cô, có quá nhiều điều không thể xác định, cô cảm thấy nặng nề.

Lúc này Cố Chuẩn đột nhiên xoay người, đặt lon nước ép cà chua xuống cạnh bàn, chậm rãi đi về phía cô, tới rất gần. Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng đầu nhìn lại, nhìn rõ trong mắt anh vẻ đặc ý.

Sau đó, anh đột nhiên nhấc tay, chính xác và kiên định, anh ôm cô.

22. Chương 22: Cuộc Chiến Thứ Hai Hai

Có người nói, ôm chính là phương thức để hai linh hồn gần nhau nhất.

Cả người anh dựa sát vào cô, linh hồn Mạc Ninh đã sớm bay mất, hai tay anh vòng ra sau, cô đã lạc phách. Cô nhớ đến nhiều năm trước, trong một cuốn sách, cô đã thấy một câu, cuộc đời một người sẽ được rất nhiều người đàn ông ôm, cha ỉnh tình yêu gia đình, bạn cho tình cảm cổ vũ, người yêu để mình dựa vào.

Cô không tự chủ đưa tay ôm lưng anh, cầm đặt lên vai anh, nhắm mắt lại.

Rạng sáng, toàn bộ thế giới vẫn chìm trong bóng tối và sự yên tĩnh. Thời khắc này khiến Mạc Ninh đang nhắm mắt cảm thấy, thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Có nhà thơ từng nói, “Nơi khiến ta an tâm, là quê hương”. Khi Mạc Ninh dời cầm khỏi vai anh, có chút mờ ám, Cố Chuẩn đột nhiên ôm cô chặt hơn. Không cảm thấy khó chịu, chỉ có an tâm, giờ khắc này, cô cảm thấy an tâm, rất an tâm.

Thì ra, ôm thật sự cho ta sự ấm áp.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, hai người ôm nhau sắp hóa đá. Mạc Ninh đột nhiên nói: “Anh định cứ ôm thế này đến sáng, lúc mặt trời mọc luôn sao?”.

Cố Chuẩn khẽ cười, tay rời khỏi cô, đứng thẳng nói “Vất vả rồi”.

Độ ấm áp rời đi, Mạc Ninh nghiêng người đi ra ngoài, vì không muốn anh chứng kiến bản thân vì đột nhiên run rẩy bởi cảm thấy lạnh lẽo.

Đứng ở cửa sổ trong phòng khách, Mạc Ninh kéo một góc rèm cửa nói: “Cũng muộn rồi, anh đã không sao, tôi đi đây”.

Cố Chuẩn không hề động, cũng không nói gì.

Mạc Ninh quay đầu nhìn anh, anh nhìn lại cô, trong phòng một không bật đèn, tối đen, cảm giác có người nhìn thẳng mình khiến cô đứng ngồi không yên. “Anh đang chờ đợi gì sao?”. Mạc Ninh nhàn nhạt hỏi.

Cố Chuẩn nhìn cô, “Cô cảm thấy thế nào?”.

“Vì sao anh không tự nói cho tôi biết?”.

“Vì sao không tự mình tìm ra đáp án?”. Cố Chuẩn đáp rất nhanh, ngữ khí không nhanh không chậm, giọng cũng rất thấp, ngữ khí trầm ngâm, giống như đang chỉ dẫn gì đó...

Mạc Ninh nghe trái tim mình đập thình thịch, cô lại không muốn phỏng đoán, thẳng thắn nói “Như vậy, cuối cùng anh muốn thế nào?”.

Lời này nói ra thật lâu Cố Chuẩn mới nói “Coi như hết”. Giọng nói nhẹ như tiếng thở dài, Mạc Ninh thấy anh trong bóng đêm bước đi, “Tách”, một tiếng, phòng khách đột nhiên sáng, không có gì có thể che giấu, cũng không có gì có thể thu lại.

“Thời gian đã muộn, tôi đưa cô về”.

Mạc Ninh vội vàng nói, “Không cần, tôi tự về, anh đang bị thương, nghỉ ngơi đi”.

Cố Chuẩn không nhìn cô, trầm mặc một lúc, anh nói “Được”.

Anh vẫn đưa cô xuống tầng, nửa giờ sau, tay anh vẫn nắm tay cô trên tầng hai, nửa giờ sau, cuối cùng hai người không thể tìm ra dấu hiệu hài hòa nào. Nói không tiến nhưng không hiểu sao anh vẫn đưa cô đến bên ngoài chung cư, sau khi xe đến, Mạc Ninh chui vào xe, báo địa chỉ xong, Mạc Ninh thúc dục lái xe: “Chú à, phiền chú chạy nhanh đi”.

Xe nhanh như chớp lao ra ngoài, Cố Chuẩn vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, gió đêm thổi qua, hòa vào vết thương, anh cảm thấy lạnh, giống như bị một vết dao cắt trúng. Mạc Ninh ở trên xe âm thầm rơi nước mắt.

Anh không nói bất cứ điều gì, cũng không muốn giải thích gì, anh nói để cô tự tìm đáp án, vậy mà cuối cùng anh lại nói coi như hết.

Quên đi, cô thật sự không nghĩ ra thứ gì để mình tiếp tục cố gắng, anh quá cao khiến cô không thể chạm vào, anh quá xa, anh quá khó nắm bắt. Giống như anh đã từng nói câu “Tôi không có tình cảm với cô”, cô vĩnh viễn không biết được những lời này là thật hay giả. Có điều, cái điều mờ hồ không rõ thật giả này lại ám ảnh cô rất lâu, từng chút từng chút lắng trĩ cô, khiến cô mệt mỏi.

Một mình đi vào thành phố G, mọi việc nhỏ nhặt của cuộc sống đều tự mình xử lý, thời điểm mệt mỏi khổ sở nhất cô cũng không hề khóc, lúc thực tập, bị trách mắng vô căn cứ, cô không khóc, từng bị bạn bè phản bội cướp đoạt công việc, cô cũng chưa từng khóc...

Câu nói coi như hết này, lại khiến cô không ngừng rơi lệ...

Lái xe tốt bụng hỏi: “Ai da, sao lại khóc nhiều vậy, cãi nhau với bạn trai sao?”.

“Cuộc đời mà, có lúc này lúc khác, quá khứ qua đi, cuộc sống của cô vẫn phải tiếp tục, đừng nghĩ nhiều quá, một lần vấp ngã phải biết tự mình đứng lên, tôi nói cô gái này, còn trẻ như vậy đừng để những vương bận mãi luẩn quẩn trong lòng”.

Mạc Ninh dùng tay che mũi, buồn bã nói: “Cảm ơn”.

Cuộc phỏng vấn Vương Tường Viễn, Mạc Ninh giao cho Phó Tịch Nhan, cô ấy luôn có hứng thú đối với CEO. Lúc Mạc Ninh giao nhiệm vụ này cho cô, cô rất vui vẻ.

Hai giờ chiều, cô đang sửa chữa một bản thảo, Phó Tịch Nhan gõ giày cao gót “lộc cộc lộc cộc” xuất hiện trước mặt cô, ném bài phỏng vấn lên trên bàn, Phó Tịch Nhan phần nộ nói “Mạc Ninh, em cố ý sao?”.

Tay Mạc Ninh còn đang gõ trên bàn phím máy tính, ngược mắt nhìn cô, bị khuôn mặt của Phó Tịch Nhan dọa sợ, ngữ khí đều đều “Sao vậy?”. Lại nhìn xuống bài phỏng vấn bị ném trên bàn.

Phó Tịch Nhan nói: “Vương Tường Viễn căn bản không tiếp nhận phỏng vấn của chị”.

Mạc Ninh nhú mi “Nói rõ xem có chuyện gì”.

Phó Tịch Nhan cười lạnh “Em hỏi chị?”.

“Em không hỏi chị thì hỏi ai?”.

Phó Tịch Nhan quay mặt qua chỗ khác, nửa ngày sau mới cất lời: “Buổi sáng chị gọi điện cho Vương Tường Viễn, trợ lý của anh ta nhận điện, chị nói chị hẹn phỏng vấn, trợ lý của anh ta nói chị đến khách sạn đợi. Chị đợi hai tiếng, Vương Tường Viễn tự mình gọi điện cho chị nói, anh ta không nhận phỏng vấn của chị”.

Mạc Ninh nghe cô nói xong, hỏi tiếp “Sau đó?”.

“Sau đó, anh ta nói phải chính em đi phỏng vấn, những người khác không cần đến”.

Mạc Ninh cũng bị lời này làm giật mình, trên mặt tràn đầy biểu hiện không tin.

Phó Tịch Nhan nói: “Em là cố ý đùa giỡn chị sao? Cố ý khiến chị xấu mặt sao?”. Dứt lời, cô “hừ” một tiếng, lấy lại bài phỏng vấn, ném lại một cái liếc mắt, tiếp tục gõ giày cao gót “lộc cộc lộc cộc” rời đi. Mạc Ninh nhìn theo bóng lưng cô, váy hàng hiệu mới mua, giày xa xỉ, tất chân màu đen khêu gợi... Đột nhiên hiểu nguyên nhân vì sao Phó Tịch Nhan lại tức giận như vậy.

Buổi chiều, chủ nhiệm trực tiếp cho tìm Mạc Ninh, nói rõ phỏng vấn Vương Tường Viễn không thể không làm. Đối phương đã đáp ứng, cho nên phải mau chóng tiến hành. Mạc Ninh không còn cách nào khác, xế chiều tự mình gọi điện hẹn Vương Tường Viễn, vẫn là trợ lý của anh ta nhận điện, nghe nói cô là phóng viên, trước tiên xác nhận cô có phải là Mạc Ninh hay không rồi mới tiếp tục bàn chuyện.

Hơn bảy giờ rồi, trợ lý của anh ta gọi điện cho cô, hỏi Mạc Ninh thời gian và địa điểm, Mạc Ninh sợ phiền toái, trực tiếp hẹn gặp ở đại sảnh khách sạn.

Năm giờ chiều ngày thứ sáu, Mạc Ninh đúng giờ xuất hiện ở nơi đã hẹn. Chọn một vị trí cạnh cửa sổ, Mạc Ninh tiện tay cầm một cuốn tạp chí, chăm chú xem, vì thế khi Vương Tường Viễn đi đến trước mặt cô vẫn không hề phát hiện ra.

Vương Tường Viễn ngồi xuống đối diện Mạc Ninh, mặc một chiếc áo khoác đơn giản màu đen, quần jean xanh nhạt, ngược với hình tượng bình thường rất nhiều, anh ta cũng không vội vã lên tiếng, nhếch miệng cười vui vẻ đợi Mạc Ninh phát hiện ra anh.

Lúc lật trang, Mạc Ninh nhìn thay anh ta, bỏ tập chí xuống một bên, yên lặng ghi nhớ những cái tên cô vừa lướt qua, để khi về có thể tiếp tục xem tiếp. Cười ngượng ngùng, cô đứng dậy vươn tay “Thật xin lỗi, vì sao đến mà không gọi tôi?”.

Vương Tường Viễn cũng cười, chân thành đưa tay ra nắm tay cô. “Bộ đang chăm chú của Mạc tiểu thư thật rất hấp dẫn, tôi không đành lòng quay rầy”.

Trên người Mạc Ninh âm thầm nổi da gà, quả nhiên không phải là người đứng đắn gì. Đối phó với loại ca ngợi này, Mạc Ninh chỉ khẽ cười, cũng không biểu lộ sự vui sướng, quay đầu gọi nhân viên phục vụ, nói. “Vương tiên sinh uống gì không?”.

Vương Tường Viễn đơn giản bắt chéo chân, nhàn nhã dựa vào ghế, cười nói. “Mạc tiểu thư có gì muốn gọi ý không? Tôi không quen thuộc nơi này lắm”.

Đúng là đại cao thủ tán gái, có điều may mắn là kinh nghiệm của Mạc Ninh với loại người này không thiếu, gạt đầu, cô nói. “Xin lỗi, tôi mỗi lần chỉ uống cà phê”.

“Cà phê”.

Nhân viên phục vụ khom người nói “Xin đợi một chút”. Sau đó cung kính khom người rời đi.

Mạc Ninh nghiêng người lấy tài liệu phỏng vấn ra, mở ra, đi thẳng vào vấn đề. “Lần này phỏng vấn thật muốn tìm hiểu rõ một chút thông tin cụ thể của công ty”. Ngẩng đầu thoáng nhìn Vương Tường Viễn, anh ta có chút thích thú nhìn cô, cô cũng không ngừng, cầm tài liệu lên đưa đến trước mặt anh ta. “Nghe nói tập đoàn Tirong Viễn muốn mở rộng thị phần ở nội địa, đương nhiên, những điều này qua giới truyền thông ở Đài Loan tôi đã biết một chút, hôm nay muốn tự mình...”.

“Mạc tiểu thư, phỏng vấn tôi không cần nói những lời khác sao như vậy, cô muốn hỏi gì, cứ hỏi, không cần phải giải thích”.

Vương Tường Viễn chặn lời cô.

Mạc Ninh thoáng dừng lại, đây là lần đầu phỏng vấn một đối tượng mà cô cảm thấy thoải mái đến vậy. Có điều cái nhìn đặc ý của anh ta khiến Mạc Ninh cảm thấy khó chịu, giống cảm giác đi lạc trong rừng, không biết được có loại côn trùng nào đã bò lên người, muốn gạt đi cũng không được, rất khó chịu.

Điều ngoài ý muốn đó là, phỏng vấn tiến hành cực kỳ chậm. Vương Tường Viễn thỉnh thoảng lại hỏi cô một vài vấn đề, cắt đứt vấn đề cô đang muốn hỏi, hoặc là trong quá trình trả lời anh ta đột nhiên dời chủ đề qua nói khác, nhìn thoáng thì đúng là đang phối hợp với cuộc phỏng

vấn của cô, trên thực tế chính là ngồi nói chuyện phiếm.

Thời điểm kết thúc đã gần tám giờ, Vương Tường Viễn thẳng thắn nói.

“Nhìn Mạc tiểu thư từ trưa chỉ uống cà phê, tôi thật đau lòng”.

Mạc Ninh giả vờ đưa tay nhìn đồng hồ, cau mày nói. “Đã muộn vậy rồi sao”.

Vương Tường Viễn nói “A? Mạc tiểu thư còn có việc?”.

Mạc Ninh nói. “Thật xin lỗi, trong nhà có người đang đợi tôi đón cô ấy”. Từ “cô ấy” được Mạc Ninh nói như gió thoảng, cố ý mập mờ, nhìn biểu hiện của Vương Tường Viễn, quả nhiên có chút biến hóa, cô lại cười nói “Hôm nào xin được mời Vương tiên sinh dùng cơm”.

Vương Tường Viễn gạt đầu, trên mặt tràn đầy nghi ngờ này duy trì cho đến khi bóng dáng Mạc Ninh rời khỏi cửa xoáy của khách sạn và biến mất.

23. Chương 23: Cuộc Chiến Thứ Hai Ba

Không khí lạnh lẽo vẫn bao trùm thành phố G, cuối tuần Mạc Ninh đều dành thời gian để nghỉ ngơi, vì tránh gặp Cố Chuẩn để rồi nảy sinh tình huống xấu hổ, cô cũng lười ra ngoài. Cũng may trong nhà còn có

rất nhiều sách, cô liền nằm dài ở sofa đọc sách, Chu Nhất Nặc ngồi trên giường lên mạng, tình cờ mở một bản nhạc mang phong cách Bắc u, không khí vô cùng hài hoà.

Mạc Ninh mở một bộ phim, xem đi xem lại đến nỗi đã thuộc cả lời thoại. Buổi chiều thứ bảy cô cũng ngồi đọc một cuốn sách, chú giải bên dưới giải thích về một điển tích, Mạc Ninh xem xét rất cẩn thận, cảm xúc đang phập phồng đột nhiên điện thoại bên cạnh rung rung, phá hủy không gian yên tĩnh, Mạc Ninh cầm lấy di động, nhướn mày nhìn, là số máy lạ.

Nhận điện. Là điện thoại của cảnh sát giao thông. Đầu tiên là thông báo trả xe, hai là cho biết kết quả xử lý. Bởi vì sự cố lần này không phải trách nhiệm của Cố Chuẩn, cho nên cũng không xử phạt quá nặng, chủ yếu là nộp phạt mà thôi.

Chờ cho người nợ nói xong, Mạc Ninh nhớ đến bản thân và Cố Chuẩn giờ đây cũng chắc khác gì người xa lạ, sau đó trả lời điện thoại “Thế này, đồng chí cảnh sát ạ, tôi đem số điện thoại của anh ta cho anh, anh trực tiếp liên lạc với anh ta”.

Đồng chí cảnh sát nói: “Đã gọi cho anh ta, nhưng gọi không được. Chỉ có thể gọi cho người nhà”.

Mạc Ninh: “...”.

Đồng chí cảnh sát phúc hậu nhanh tay ngắt điện thoại.

Mạc Ninh gọi điện thoại cho trợ lý Phạm Mông, biết Cố Chuẩn đã đi công tác, một tuần sau mới trở về, cô không hỏi thêm gì nữa, chỉ cảm thấy đột đi công tác này của anh có hơi liên quan đến cô. Cố gạt suy nghĩ ra khỏi đầu, Mạc Ninh đành phải gọi điện cho Hoàng Kỳ Hoa.

Thái độ của Hoàng Kỳ Hoa rất khác thường, cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ nói muốn Mạc Ninh đi cùng bà một chút. Mạc Ninh đồng ý.

Hai người gặp nhau ở đồn cảnh sát.

Hoàng Kỳ Hoa mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, quần dài, tóc búi, nhìn từ xa có thể thấy đây là nữ cán bộ cao cấp, so sánh với nhau mà nói, chiếc áo phông xanh của Mạc Ninh cực kỳ quê mùa. Mạc Ninh đến trước, Hoàng Kỳ Hoa đến đưa tay vẫy “Lâu rồi không gặp”.

Mạc Ninh lãnh đạm cười: “Gần đây cháu hơi bận”.

Hoàng Kỳ Hoa: “Chúng ta cùng đi uống trà, thế nào?”.

Cô gạt đầu: “Được ạ”.

Cả hai người làm xong thủ tục, nhận xe, Hoàng Kỳ Hoa lập tức lái xe đến một quán trà cực kỳ nổi tiếng bên Thành Nam. Vừa ngồi xuống, Hoàng Kỳ Hoa liền cười hỏi: “Cố Chuẩn đi công tác à?”.

Mạc Ninh nhất thời ngây ngốc, theo bản năng đáp: “Vâng”.

Hoàng Kỳ Hoa ý cười càng sâu: “Dì không hề biết nó đi công tác”.

Cô bây giờ mới hiểu ra dụng ý của bà, không tự giác bày ra một biểu tình trầm lặng.

Khi bồi bàn vừa đi tới, Hoàng Kỳ Hoa nhận được một cuộc điện thoại, vẻ tươi cười trên mặt bà thoáng chốc thu hồi sau khi nghe người bên kia nói. Trong nháy mắt sắc mặt bà biến đổi làm Mạc Ninh cảm thấy bất an, thế nên khi Hoàng Kỳ Hoa bày ra biểu tình đau xót liền làm cho tim cô đập mạnh một nhịp, bồi bàn đứng bên cạnh, vẫn chăm chú nhìn hai người.

“...Được, tôi lập tức đến”. Sau khi nghe điện thoại, khuôn mặt Hoàng Kỳ Hoa trở nên trắng bệch, bà ấy run rẩy đứng dậy, bàn tay đã nổi đầy gân xanh.

Mạc Ninh nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi đỡ lấy bà: “Dì, làm sao vậy?”.

Hoàng Kỳ Hoa bây giờ mới nhớ đến Mạc Ninh, dời ánh chăm chú nhìn cô thật lâu mới nói từng chữ một: “Cố Khải Nguyên...trúng gió”.

Mạc Ninh nhìn thấy môi bà trắng bệch.

Cố Khải Nguyên đột nhiên ngất xỉu ở cửa hàng sách, một vị khách trong tiệm phát hiện đã không biết ông nằm ở đó bao lâu. Vị khách đó nhanh chóng gọi cấp cứu, bệnh viện đã liên lạc với Hoàng Kỳ Hoa.

Hai người họ đến bệnh viện thì trời đã chạng vạng, ở cửa bệnh viện, mái tóc Hoàng Kỳ Hoa bay tán loạn, Mạc Ninh vẫn gắt gao đỡ lấy bà, ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy bà từ một người phụ nữ đang còn xuân sắc, giờ đã trở thành một bà lão mấy chục tuổi. Mạc Ninh trong lòng căng thẳng, thầm cầu nguyện cho vị họ giả đáng yêu kia đừng có xảy ra chuyện gì.

Bác sĩ đang ở bên trong cấp cứu, Hoàng Kỳ Hoa ngay cả khí lực hỏi han cũng không có, Mạc Ninh đành thay mặt bà hỏi han tình hình. Sắp xếp ổn cho Hoàng Kỳ Hoa, bởi vì không mang theo tiền, cô đành gọi điện cho Chu Nhất Nặc mang tiền đến. Chu Nhất Nặc cũng là người hiểu biết, thấy tình hình khả năng không tốt lắm, cũng ở lại chăm sóc Hoàng Kỳ Hoa.

Mạc Ninh cầm máy gọi cho Cố Chuẩn.

Hơn bảy giờ tối, Phạm Mông dùng điện thoại cá nhân gọi lại cho cô: “Cố tổng hiện tại đang ở tổng bộ bên Mỹ”.

“Làm ơn đưa số điện thoại của Cố tổng cho tôi”.

Phạm Mông nói: “Bởi vì Cố tổng lần này đi công tác không mang theo thư kí, cho nên liên hệ với ngài ấy có chút khó khăn, tôi vừa biết được hôm nay Cố tổng phải dự tiệc cả ngày, buổi chiều tôi lại vừa cùng ngài ấy tranh luận, cho nên thật không tiện...”.

“Cô làm ơn nói cho anh ấy là cha anh ấy trúng gió phải vào bệnh viện, bây giờ vẫn chưa qua nguy hiểm”.

Phạm Mông trầm mặc, có lẽ không nghĩ tới Mạc Ninh tìm Cố Chuẩn là vì việc trọng yếu như vậy, lập tức nói: “Được, tôi sẽ mau chóng liên lạc với Cố tổng”.

Mạc Ninh bồi thêm một câu: “Tôi chờ điện thoại của cô”.

Phạm Mông: “Được”.

Phẫu thuật mất một đêm, ngày hôm sau mới thấy nhóm bác sĩ từ phòng mổ đi ra, sắc mặt tất cả bọn họ đều mang vẻ trầm trọng. Ngồi ở băng ghế hành lang bệnh viện một đêm, Hoàng Kỳ Hoa vừa nhồm dậy đã xụi lơ xuống. Chu Nhất Nặc và Mạc Ninh lập tức đỡ lấy bà, nghe giọng bà run run hỏi: “Hai đứa đừng đi hỏi... đừng đi hỏi”.

Mạc Ninh cùng Chu Nhất Nặc trao đổi ánh mắt, cô ấy cũng gật gật đầu đem đầu Hoàng Kỳ Hoa ôm vào trong lòng, vỗ lưng bà, giống như đối với trẻ nhỏ, dịu dàng nói: “Không hỏi, không hỏi”.

Mạc Ninh đứng dậy đi cùng bác sĩ ra một bên, nhẹ giọng hỏi “Bác sĩ, tình hình sao rồi ạ?”.

Bác sĩ đẩy gọng kính, vì vậy Mạc Ninh thoáng thấy ông nhíu mày thật chặt, cả người thoáng chốc cảm thấy lạnh buốt, nghe thấy ông ấy nói: “Tình huống thật nguy hiểm, bệnh nhân từng bị xuất huyết não, lại còn bị huyết áp cao, theo lý thuyết, phải chú trọng tĩnh dưỡng và thường xuyên đi kiểm tra thân thể”.

Bây giờ cô mới hiểu vì sao Cố Chuẩn lại chú ý đến việc kiểm tra sức khỏe của Cố tiên sinh như vậy, cũng hiểu ra Cố Chuẩn cũng rất quan tâm đến cha mình rất nhiều, đề xuống tâm tình đang hoảng loạn, cô bình tĩnh hỏi: “Vậy giờ thế nào?”.

Bác sĩ trả lời: “Tiểu thư yên tâm, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Nhưng các vị cũng phải chuẩn bị tâm lý đi, còn có vị phu nhân kia, mặc kệ kết quả như thế nào, hãy chiều cố bà ấy thật tốt”.

“Việc này tôi biết, cảm ơn ông rất nhiều”.

Bác sĩ vừa đi, Mạc Ninh có chút bủn rủn, dựa vào tường mới đứng vững nổi, từ nhỏ, cô vẫn chưa phải trải qua việc mất đi người thân, vì thế với bệnh viện sinh ra một loại sợ hãi thật sâu. Cố Khải Nguyên trong ấn tượng của cô là một lão tiên sinh quốc thước (già rồi mà vẫn khỏe), lần này lại đang nằm ở trong phòng cấp cứu, sinh tử vẫn chưa xác định được...

Một cảm giác bi thương tràn đầy trong lòng, Hoàng Kỳ Hoa im lặng nằm trong lòng Chu Nhất Nặc, Mạc Ninh đến gần bà, ngồi xuống, cúi nhìn thấy đôi mắt bà chỉ còn vô hồn, thấy Mạc Ninh nhìn mình, Hoàng Kỳ Hoa đột nhiên hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Mạc Ninh nâng đồng hồ lên xem: “Tám giờ rồi”.

Hoàng Kỳ Hoa nhẹ giọng nói: “Dì cảm thấy hơi đói”.

Mạc Ninh mỉm cười, đứng lên nói “Cháu đi mua đồ ăn”.

Sáng sớm, gió thổi rất lớn, gần bệnh viện cũng không có nhiều quán ăn. Gần phía trước có một cái chợ, trong đó có rất nhiều người bày ra những quán hàng rong, bọn họ cao hứng nói chuyện trên trời dưới biển, nhìn thoáng qua giống như không hề bị ảnh hưởng bởi sự sinh lão bệnh tử của bệnh viện gần đó. Tóc Mạc Ninh bị gió thổi toát loạn, cô vuốt lại cho thẳng, mạnh mẽ đi về phía trước.

Mấy người bán hàng hờ hững gọi cô, Mạc Ninh nhanh chóng đi qua, mười phút sau mang ba gói to về bệnh viện. Còn cách cổng bệnh viện khoảng mấy bước, di động đột nhiên rung rung, cô một tay cầm túi thức ăn, một tay kia nghe điện thoại di động: “A lô?”.

“Tôi là Cố Chuẩn”. Người bên kia nặng nề nói bốn chữ, nghe vậy, Mạc Ninh đột nhiên cảm thấy muốn khóc. Nhẹ buông tay, ba phần thức ăn rơi xuống, canh nóng bị đổ ra, hắt lên trên đùi, Mạc Ninh “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?”.

Mạc Ninh không quan tâm đến cái chân đang bỏng rát kia, nắm chặt điện thoại nói: “Không có gì, hiện tại anh đang ở đâu?”.

“Vừa xuống máy bay, cô đang ở bệnh viện nào? Ba tôi...”. Dừng một chút, Cố Chuẩn tiếp lời, “Có khỏe không?”.

Mạc Ninh biết ý tứ trong lời anh nói, thông cảm nói: “Bác sĩ vừa làm xong phẫu thuật, trước mắt đều ổn thỏa, chúng tôi ở Bệnh Viện Nhân Dân”.

“Được, tôi đến ngay”. Lời nói này nghe quen thuộc đến đáng sợ, buổi chiều hôm qua Hoàng Kỳ Hoa cũng nói câu này, sau đó đều phát chuyện dữ. Mạc Ninh không biết chính mình vì cái gì khó chịu, trong lòng hoảng sợ, tưởng tượng đến đôi mắt thân thiện của Cố lão tiên sinh, về sau hình ảnh về ông sẽ chỉ còn xuất hiện trên ảnh chụp bàn thờ, trong lòng cô như có ngàn con nai chạy loạn.

Thức ăn không có, Hoàng Kỳ Hoa đang đói, cô đành trở lại chợ lần nữa.

Trở về bệnh viện, Chu Nhất Nặc liếc mắt cái đã thoáng thấy cô, nhìn cô nháy mắt. Mạc Ninh không hiểu ý cô ấy, bước nhanh đi qua, nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ. Chu Nhất Nặc ánh mắt cũng hồng hồng, Mạc Ninh đem thức ăn đặt lên ghế, ngồi xổm xuống nhìn khuôn mặt Hoàng Kỳ Hoa đã đầy nước mắt, đôi mắt gắt gao nhắm lại, còn có lệ từng giọt theo khóe mắt chảy xuống.

Cô đưa tay, thực nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho bà, nói: “Dì Hoa, đói bụng thì ăn chút gì đi”.

Hoàng Kỳ Hoa bắt lấy tay cô: “Cố Chuẩn sẽ đến đây sao?”.

“Nhất định”.

“Dì không đói bụng, các con ăn đi”. Hoàng Kỳ Hoa giờ mới buông tay cô ra, “Các con đều là những cô gái tốt, thật làm phiền đến các con rồi. Cố Chuẩn đến đây thì các con trở về nghỉ ngơi đi”.

Mạc Ninh cố gắng mỉm cười, thanh âm tràn ngập ôn nhu nhẹ nhàng: “Hôm nay là ngày nghỉ, bọn con cũng không đi làm, không cần lo lắng cho bọn con, thời tiết rất lạnh, hành lang này thật không ấm áp gì, dì, dì uống canh cho ấm người nha”.

“Dì cũng không muốn Cố Chuẩn thấy dì không giữ sức khỏe đúng không, Cố lão tiên sinh tính lại nếu muốn gặp dì, nhìn đôi mắt dì thâm quầng, bụng lại đói, sẽ làm cho bác trai lo lắng”.

Hoàng Kỳ Hoa nhắm mắt, rồi lại mở ra, không nói gì, gật gật đầu.

Mỗi người cầm lấy một phần, hoàn toàn không thể nuốt xuống, chỉ uống vài ngụm canh. Không quá lâu sau, phòng bác sĩ mở cửa, có mấy bác sĩ từ trong đi ra, Mạc Ninh buông bát, đứng dậy hướng văn phòng đi đến. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người hướng phía mình đi tới, người nọ mặc áo gió màu đen, chân dài sải bước, sương mù trên hành lang dài của bệnh viện dường như được xua tan, sau đó, cô rốt cục cũng nhìn rõ người đấy.

Thế nhưng vừa nhìn rõ người đó, lệ trong mắt bỗng đã rơi đầy mặt, tai cô ù đặc, không nghe thấy gì nữa.

24. Chương 24: Cuộc Chiến Thứ Hai Bốn

Cố Chuẩn trong mắt của Mạc Ninh, lúc đầu hai tay đặt trong túi áo khoác, sau khi dừng lại, nhìn Mạc Ninh một hồi lâu, Cố Chuẩn hơi hơi nghiêng người, bỏ một bàn tay từ trong túi áo ra, thay cô lau đi nước mắt trên mặt, nói: “Sao lại đứng ở đây?”.

Mạc Ninh lúc này mới phát hiện chính mình đang khóc, quay đầu sang chỗ khác vội lau nước mắt, cô nói: “Bác sĩ vừa ra khỏi phòng hội chẩn, đại khái là thảo luận xong rồi. Tôi tới hỏi tình hình thế nào, dì ở bên trong, tình trạng không tốt lắm”.

Cố Chuẩn đứng thẳng người, sau khi nghe xong cô nói, Cố Chuẩn mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua văn phòng bên cạnh, Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn mặt anh, mày cau lại, dưới mắt có quầng thâm, sắc mặt cũng không tốt.

“Vất vả rồi”. Cố Chuẩn chân thành nói, “Cô đi về trước đi, tôi vào trong”. Vừa dứt lời, nhắc chân rảo bước vào văn phòng.

Mạc Ninh sững sốt trong chốc lát, bỗng nhiên cảm thấy bản thân quả thật không có lý do gì ở lại, xoay người rời đi. Hành lang thật dài, thật âm u, không biết cơn gió từ đâu thổi đến rờn rờn. Mạc Ninh khẹp chặt áo khoác, bước nhanh hơn.

Hoàng Kỳ Hoa ngủ trong lòng Chu Nhất Nặc, lệ còn vương lại khóe mắt. Lúc Mạc Ninh tới, Chu Nhất Nặc trông có vẻ cũng sắp ngủ. Khoảng hơn chín giờ đêm qua, vị chủ nhiệm khoa tim mạch có quen biết với Hoàng Kỳ Hoa và bác Cố cũng đã đến bệnh viện, một là xem trọng Cố Khải Nguyên, mặt khác, bọn họ cũng hy vọng Hoàng Kỳ Hoa không cần phải lo lắng, vị chủ nhiệm kia sau còn đặc biệt tìm một phòng bệnh trống ọi người nghỉ ngơi, Hoàng Kỳ Hoa lại kiên trì ở bám trụ ở bên ngoài gây người cả một đêm. Chu Nhất Nặc và Mạc Ninh vì thế cũng ở cạnh luôn một đêm.

Mạc Ninh ngồi xuống ghế, đầu rất đau, ý thức cũng rất mau thanh tỉnh.

Cố Chuẩn cũng không ở lại lâu trong văn phòng. Sau khi lịch sự chào hỏi qua loa vài câu với Chu Nhất Nặc, anh ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ nhẹ vai Hoàng Kỳ Hoa, dùng giọng nói nhẹ nhàng mà Mạc Ninh chưa từng nghe qua, nói: “Về nhà ngủ, được không?”.

Cô ngồi cạnh Chu Nhất Nặc, thậm chí còn thấy khóe mắt anh cười cực kỳ dịu dàng. Anh phải có bao nhiêu mạnh mẽ mới có thể cười ấp ấp như thế vào lúc này. Nghĩ đến điều này, trong lòng Mạc Ninh như bóp chặt, vội vã khắc sâu khuôn mặt này.

Hoàng Kỳ Hoa giọng nói thất thần: “Ba con thế nào rồi?”.

Cố Chuẩn: “Bác sĩ đang nghiên cứu các bước giải phẫu tiếp theo”.

Hoàng Kỳ Hoa: “Mẹ phải ở đây chờ đến khi giải phẫu. Con đừng có ý định ép mẹ về nhà”.

Chu Nhất Nặc chen vào nói: “Dì Hoàng, dì có thể đến trước khi giải phẫu mà, dì nên về nhà nghỉ ngơi chút đi, ở đây có cháu với Mạc Ninh trông nom rồi, có tin tức gì sẽ báo cho dì biết ngay”.

Nghe được tên Mạc Ninh, Hoàng Kỳ Hoa dựa vào người Cố Chuẩn đứng lên, Mạc Ninh cố thu hồi cảm xúc, miễn cưỡng mở nụ cười: “Cố Chuẩn nói đúng, dì nên trở về nghỉ ngơi thôi”.

Hoàng Kỳ Hoa nhìn cô hồi lâu, giống như đang nhìn cô, nhưng cũng giống như nhìn xuyên qua cô, rơi vào trầm tư. Sau đó bà gật gật đầu: “Nghe theo mọi người”.

Cố Chuẩn nhìn thật sâu vào Mạc Ninh.

Chu Nhất Nặc cùng Mạc Ninh ở lại. Buổi sáng ở bệnh viện không lạnh lẽo giống như lúc sáng tinh mơ, dần dần bắt đầu có người qua lại. Chu Nhất Nặc vịn vịn cánh tay nói: “Mỗi muốn chết”.

Mạc Ninh hai tay ôm cánh tay dựa vào bức tường trắng phía sau, nói với Chu Nhất Nặc: “Cậu về trước nghỉ ngơi đi, nơi này cũng không cần nhiều người đến như vậy”.

Chu Nhất Nặc lườm cô một cái: “Cậu thật không tượng nghĩa!”.

Mạc Ninh: “Tớ nói thật, bác Cố là bạn tâm giao của tớ, tớ quan tâm bác là việc nên làm, cậu cũng là bạn của tớ, giúp thế là được rồi, nhìn cậu mệt mỏi như vậy, trở về nghỉ ngơi đi”.

Chu Nhất Nặc không để ý đến cô, hỏi thẳng: “Cậu với Cố Chuẩn làm sao vậy?”.

Lúc trước Mạc Ninh cũng không nói cho Chu Nhất Nặc chuyện giữa cô và Cố Chuẩn, giờ phút này cô lại càng không muốn nói, đáp qua loa: “Lúc này không thích hợp nói rõ mọi chuyện”.

“Là có chuyện gì đây!”. Chu Nhất Nặc thở dài một hơi, nghiêng người một cái, ngã xuống vai Mạc Ninh.

Thời điểm khi Cố Chuẩn xuất hiện lần nữa, Chu Nhất Nặc cùng Mạc Ninh song song ngồi trên ghế ngủ. Mạc Ninh ngủ cũng không sâu, cảm giác được có một bàn tay lướt qua chỗ tóc lộn xộn của chính mình, ngón tay chạm vào mặt cô, ngứa, cô mở mắt ra, Cố Chuẩn ở ngay trước mặt, nhìn cô chăm chú. Tay anh còn chưa kịp thu hồi, để ngay cạnh trên mặt cô, vì thế tình cảnh này thật giống như Cố Chuẩn vừa mới mơn trớn mặt cô..

Kéo lại suy nghĩ của mình, Mạc Ninh nhìn sang bên cạnh, Chu Nhất Nặc đã ngủ say trên đùi cô.

Chú ý đến điểm này, Cố Chuẩn ngồi xuống bên cạnh Mạc Ninh, thật gần, Mạc Ninh ngửi được hương vị nhẹ nhàng thanh mát trên người anh, nhìn mái tóc còn hơi ẩm ướt của anh, có lẽ anh đã tắm qua. Nghĩ đến việc đã hai ngày rồi mình chưa tắm, suy nghĩ nhỏ nhỏ này làm cô có chút xấu hổ, không tự giác đem đầu cách xa một chút.

“Tôi đưa các cô về”.

“Dì có khỏe không?”.

Hai người đồng thời mở miệng. Cố Chuẩn phản ứng tương đối nhanh, nhẹ giọng trả lời: “Lúc tôi rời khỏi nhà, bà đã ngủ rồi”.

“Lúc này hẳn là nên ở cạnh dì”. Mạc Ninh nói xong, lại hỏi: “Đã ăn cái gì chưa?”.

Cố Chuẩn lắc đầu: “Tôi không có cách nào nuốt trôi được”.

Mạc Ninh chân thành nói: “Tôi hiểu”.

Cố Chuẩn quay đầu nhìn cô, cô nở nụ cười động viên anh, Cố Chuẩn cứ như vậy nhìn cô, không rời tầm mắt.

Chính cô cũng không biết rằng, nụ cười này có thể khắc sâu thế nào.

Cố Chuẩn kiên trì bắt Chu Nhất Nặc và Mạc Ninh về nhà. Vừa về đến nhà, Chu Nhất Nặc liền nằm lý trên giường ngủ thẳng. Mạc Ninh đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi sấy khô tóc, cô lên giường nằm, thử ngủ một giấc nhưng lại không thể nào ngủ được.

Ba ngày trôi qua, mặc dù rất lo lắng cho bác Cố, nhưng nghĩ lại bản thân cũng không có thân phận cùng lý do đến bệnh viện, cô do dự, nửa muốn đi, nửa không. Buổi tối ngày thứ ba, lúc hơn mười giờ khi cô vừa tắm rửa xong, Chu Nhất Nặc ném điện thoại qua cho cô: “Cố Chuẩn vừa gọi điện thoại cho cậu”.

Mạc Ninh đi đến bên giường nhặt điện thoại lên, ấn gọi lại. Tiếng “Tút” vang lên thật lâu mà không có người tiếp. “Cậu thay tớ nhận điện thoại à?”. Mạc Ninh hỏi Chu Nhất Nặc.

Chu Nhất Nặc nằm ở trên giường đáp: “Tớ đang nghe nhạc, mãi mới nghe thấy tiếng điện thoại của cậu kêu nên không nhận thay được”.

Mạc Ninh lại gọi lại lần nữa.

Vẫn như cũ không có người nghe.

Hơn mười một giờ, Mạc Ninh vẫn tiếp tục gọi lại, nhưng là, điện thoại đầu bên kia vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng gì. Vào lúc này, cô rút cuộc không do dự, cầm áo khoác đi thẳng ra cửa.

Mười một rưỡi đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng bệnh của bác Cố. Thấy y tá trực ban đang ngồi ở cạnh đó xem tiểu thuyết, cô đi đến hỏi: “Cho hỏi bệnh nhân phóng số một kia có khỏe không?”.

Y tá kia ngẩng đầu: “Cô hỏi bác Cố?”.

Mạc Ninh gật đầu, trên mặt không tìm được sự lo lắng, sự lo lắng này rất chân thực, y tá thở dài nói: “Không tốt lắm, từ khi nằm viện đến giờ vẫn chưa tỉnh lần nào, giữa trưa ngày hôm qua suýt nữa là không cứu được, buổi chiều hôm nay bệnh tình lại chuyển biến nguy kịch một lần... Cố phu nhân vừa phải đưa vào nằm ở phòng cạnh phòng phẫu thuật”.

Tim Mạc Ninh đập thật nhanh, “bang bang”, cô cảm thấy có cái gì đó như muốn bắn ra khỏi cơ thể.

“Anh Cố thật rất vất vả, vẫn không chợp mắt tẹo nào, aizz, trên đời này tìm đâu ra được người con hiếu thuận như vậy, ông trời thật sự là thích trên cột người ta mà, một gia đình đang yên ấm như vậy lại gặp phải chuyện đau lòng này ngăn trở...”. Cô y tá hoàn toàn bỏ qua cuốn tiểu thuyết, ngẩng đầu lên muốn cùng Mạc Ninh tán gẫu.

Mạc Ninh lúc này thực sự cười không nổi, trực tiếp cắt ngang: “Tôi đi xem bác Cố thế nào, cảm ơn cô”.

Y tá lúc này mới ý thức được chính mình thất thố, cười cười lại lần nữa cầm lấy cuốn tiểu thuyết. Trong khoảnh khắc xoay người kia, đáy lòng Mạc Ninh tràn lên nỗi thê lương, chuyện buồn ở trong mắt người không liên quan cũng chỉ là một cái chuyện buồn mà thôi, cũng không phải chỉ vì một chuyện buồn mà tất cả mọi người đều phải buồn, giống như cô y tá kia, cô ấy sẽ không giống cô, vội vã, tha thiết mong muốn chuyện này chỉ là cơn ác mộng thoáng qua.

Phòng ICU lúc này không mở cửa, Mạc Ninh đứng ở cửa đợi hồi lâu mà không thấy Cố Chuẩn, ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy đâu. Trong bệnh viện không thể gọi điện thoại, Mạc Ninh đi ra khỏi tòa nhà, dừng ở hoa viên nhỏ sau bệnh viện gọi đi gọi lại vào số của Cố Chuẩn.

Nhưng vẫn như cũ: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Đêm khuya sương xuống nhiều. Mạc Ninh siết chặt áo khoác, di động còn cầm trong tay, trong hoa viên nhỏ lúc này tĩnh lặng ngay cả tiếng bước chân của cô trên nền gạch cũng vang lên rõ ràng. Đèn đường mờ nhạt hắt lại một cái bóng, Mạc Ninh không tự chủ nhìn về phía trước, liền nhận thấy trên chiếc ghế đá cách đó không xa có một người đang ngồi.

Thành thật mà nói, cảm giác đau lòng hay tan nát cõi lòng đánh vào trong tâm can cô cũng không khác là bao. Cô nhanh chóng bước về phía anh.

Là Cố Chuẩn. Anh ngồi trên ghế, vắt chéo chân, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi. Anh hình như không biết lạnh, áo khoác mở rộng, mép áo rủ sang hai bên, bên trong cũng chỉ mặc duy nhất một chiếc áo len mỏng. Mạc Ninh bước về phía trước, nhẹ gọi: “Cố Chuẩn”.

Cố Chuẩn mở mắt ra, đầu vẫn dựa vào lưng ghế, trong mắt anh là bầu trời tối đen như mực.

Trong nội tâm không ngừng cảm thấy chua xót khổ sở, Mạc Ninh tiến đến, dừng ngay trước anh, nói: “Rất lạnh, mệt mỏi thì về đi nghỉ ngơi đi”.

Cố Chuẩn không nói gì, cũng không di chuyển.

Mạc Ninh nóng vội, không thể không kích anh: “Nếu cả anh cũng sinh bệnh, ai sẽ chăm sóc cha mẹ anh bây giờ, bọn họ so với anh càng yếu ớt hơn, bọn họ càng cần anh quan tâm, anh cứ như thế này bọn họ phải dựa vào ai đây? Nhất là mẹ anh, dì nếu tỉnh lại mà không thấy anh đâu chắc chắn sẽ sợ hãi, tôi biết anh bây giờ trong lòng rất buồn, nhưng cần phải đối mặt...”.

Cô không thể vừa hợp tình đúng lý vừa không chế ngự khí đem những lời này nói xong, bởi vì Cố Chuẩn đã vươn một bàn tay kéo cô về phía anh. Cô rơi vào trong lồng ngực của anh, còn chưa kịp nhận thức được tình huống đã bị một đôi môi chặt chẽ hôn.

Anh dùng toàn lực, bắt chấp hôn cô.

Mạc Ninh hơi kháng cự đã bị tay anh ấn giữ, hoàn toàn nằm trong ngực anh, dần dần, phản kháng của cô biến thành tiếp nhận, tiếp nhận anh dờn núi lấp biển, tiếp nhận anh liều chết dây dưa, tiếp nhận tất cả đau thương không thể nói rõ của anh.

Điều cô có thể làm, chính là cố gắng đáp trả lại nụ hôn của anh.

Sau đó, cô ném được vị của nước mắt, có khổ đau, có mặn chát, làm cho lòng người cảm thấy đau đớn.

25. Chương 25: Cuộc Chiến Thứ Hai Lăm

Anh khóc sao?

Nụ hôn kia vẫn mãi quanh quẩn trong tâm trí Mạc Ninh. Cô rất muốn nhìn anh, cô cũng vì ý nghĩ này mà cố gắng, tiếc rằng sức lực cả người cô lúc này như bị rút cạn, cứ như vậy dựa sát vào ngực anh, cảm nhận cơ thể lạnh như băng của anh, nhưng cũng thật nóng bỏng.

Anh không để cô nhìn anh, vừa hôn xong anh đem mặt cô úp lên vai mình, nhẹ nói: “Không nên nhìn tôi”.

Cô tôn trọng sự niềm kiêu hãnh của anh, cô vòng tay ra sau lưng vỗ vỗ trấn an anh, nói “Tôi không nhìn”. Lúc này bọn họ dựa sát vào nhau.

Anh ôm cô rất chặt, rõ ràng là rất xúc động. Mạc Ninh mơ hồ cảm giác anh muốn hấp thu chút dũng khí từ người cô, vì vậy cô rộng lượng cho anh.

Người đàn ông này chắc chắn đã động lòng, cũng đã từng trải qua cảm giác tan nát cõi lòng, lúc này đây anh làm cô cảm thấy đau lòng, rất đau rất đau, cô không có cách nào không chế cảm giác đau đớn này.

“Khi còn bé tôi vẫn luôn nghĩ cha không thương tôi, ông cũng chưa từng ôm tôi, qua đường ông cũng không dắt tay tôi... Có rất nhiều ví dụ, khi đó tôi đã rất hâm mộ những cậu bé cùng tuổi có thể được cha đưa lên vai ngồi”.

Trong đêm gió lạnh, rất lạnh, hai người hoàn toàn không muốn chuyển động, cũng không cảm thấy lạnh. Cố Chuẩn nhìn về xa xăm, lần đầu tiên anh cảm thấy muốn kể ra một chút kỷ niệm đã phủ bụi bao năm. Trái tim giờ đã bình tĩnh hơn, ngữ khí của anh chậm rãi khôi phục, ngữ điệu chậm chậm trở lại: “Em từng hỏi nguyên nhân tôi rời tới Hoa Long”. Dừng một chút, Cố Chuẩn nói tiếp: “Nguyên Nhân chính là lúc đó tôi và cha không thể giải quyết mâu thuẫn, ông có phương thức hành xử nghiêm khắc kín đáo, ông cho rằng tôi rất khoa học, vì vậy ông hi vọng tôi tuân thủ, tôi lại không nghĩ thế, cho nên bọn tôi tranh chấp ồn ào, tôi khiến ông giận đến mức tăng huyết áp”.

Mạc Ninh quay đầu nhìn anh, mắt anh hí hí lại, ngọn đèn chiếu mờ mờ trên mặt anh, chiếu lên lông mi, phủ một chút bóng tối lên mắt anh, khiến cô không nhìn rõ trong mắt anh đang ẩn chứa điều gì, nhưng cô cảm giác, cảm thấy, có lẽ anh rất muốn khóc. Cô có một loại xúc động, nghĩ muốn kéo anh qua, nghĩ muốn cho anh dựa vào ngực mình khoác. Loại ý nghĩ quỷ dị chợt loé lên khiến bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ. Cô đành mở miệng dờn đi sự chú ý của mình “Tất cả mọi người đều có một quá khứ, khi còn bé tôi cũng thường nghi ngờ, không biết mình có phải là con đẻ của cha mẹ không, có lẽ lúc bé không hiểu được tình yêu thương của cha mẹ với con cái, dù sao, cũng chưa có ai từng có kinh nghiệm làm cha mẹ”. Nói nửa ngày, cô cảm thấy bản thân đang nói nhảm, hơi dừng một chút, không nói gì nữa, không khí cũng đã bình tĩnh hơn.

“Đối với bệnh tình của cha tôi, tôi cũng đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất, tôi cũng đã nghĩ, nếu vạn nhất chuyện xấu xảy ra, tôi nhất định phải chăm sóc mẹ tôi thật tốt. Có điều, ngày hôm qua, hôm qua, cha tôi lâm vào trạng thái nguy kịch hai lần, tôi giống như một người chìm trong một sa mạc mờ ảo không tìm được lối ra, tôi đã dùng sức lực lớn nhất để trấn an mẹ tôi, tôi tham dự vào mỗi cuộc hội chẩn của bác sĩ, trong thời gian ngắn nhất phải quyết định có làm phẫu thuật hay không, bác sĩ luôn muốn tôi chuẩn bị tâm lý

cho trường hợp xấu nhất... Tôi nhìn mẹ tôi suy sụp, tôi nghĩ, nếu cứ tiếp tục thế này, tôi cũng sẽ gục mất... Tôi không có quyền mềm yếu. Cho nên, tôi chỉ có thể nhân lúc đêm khuya tìm một nơi để bộc lộ bản thân... Tôi chưa từng có lúc nào hối hận thế này, hối hận đã không ép cha tôi đi kiểm tra sức khỏe, hối hận khi lúc ông còn khỏe mạnh đã không trân trọng ở bên ông, hối hận vì cùng ông khắc khắc, hối hận... Có lẽ sẽ không còn cơ hội đầu khẩu cùng ông nữa”.

Mạc Ninh đưa tay cầm tay anh, nhẹ nhàng nói: “Cha mẹ rời đi chính là kinh nghiệm mỗi người con như chúng ta đều phải trải qua, chúng ta yếu ớt như thế chỉ vì chúng ta yêu thương họ, không nỡ để họ đi. Đó không phải là chuyện gì mất mặt cả”.

Hiểu được ý tứ của Mạc Ninh, Cố Chuẩn không tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, anh cúi đầu trầm mặc, một hồi sau đột nhiên nói “Cảm ơn”.

Mạc Ninh bị lời này đánh thẳng vào tim, tự giễu nói: “Tôi là tự nguyện, không có gì phải cảm ơn”.

Mạc Ninh quay đầu nhìn anh.

Cố Chuẩn ngược mắt nhìn bầu trời mênh mông. “Tôi cảm ơn ông trời”.

“Cảm ơn ông trời?”. Mạc Ninh có chút kinh ngạc, ông trời cùng có phần khiến cha anh vào bệnh viện, anh cảm ơn ông trời cái gì? Không hiểu nổi, cô đột nhiên hỏi: “Bác Cố bây giờ thế nào?”.

“Ngày mai sẽ giải phẫu hộp sọ, đây là lần giải phẫu cuối cùng”.

“Còn dì...”.

“Mẹ tôi không biết”.

“Cần tôi giúp anh...”, lời nói như gió thoảng qua, Mạc Ninh còn chưa kịp thu hồi, đành vung về bổ sung: “Tôi chỉ là, Dì ấy không thể...”.

“Cần”. Cố Chuẩn nói, sau đó kiên quyết dắt tay cô, đưa cô đi về phía trước.

Anh lần nữa nhìn thoáng qua bầu trời, trong nội tâm không tự giác đưa ra đáp án câu hỏi của Mạc Ninh lúc trước, bởi vì ông đã mang em đến bên tôi.

Mười giờ sáng ngày thứ năm, giải phẫu mở hộp sọ chính thức bắt đầu, cuộc giải phẫu này do các chuyên gia đầu ngành trong nước và nước ngoài đảm nhiệm, danh tiếng của Cố lão tiên sinh ở thành phố G này cũng không nhỏ, cộng thêm ảnh hưởng từ Cố Chuẩn, bệnh viện rất coi trọng ca phẫu thuật này. Viện trưởng thậm chí còn tự mình giám sát toàn bộ quá trình giải phẫu.

Cố Chuẩn một mực đòi ngồi trên ghế bên ngoài, từ đầu đến cuối chỉ im lặng, cố chấp nắm tay Mạc Ninh. Mạc Ninh phát hiện, Cố Chuẩn nắm tay cô rất chặt, rất chặt. Trước kia cô có thói quen hỏi nguyên nhân mỗi hành động của anh, chỉ là giờ đây điều đấy không còn cần thiết nữa, cô có thể hiểu rõ, hành động này của anh có ý nghĩa. Đó là “cần”.

Anh cần cô cho anh động lực, anh cần cô cho anh dũng khí.

Hơn năm tiếng sau, bác sĩ lần lượt từ phòng giải phẫu đi ra, viện trưởng ra trước nói rõ tình huống. Mạc Ninh thấy Cố Chuẩn không hề chuyển động, cổ tay dùng chút lực, cô nói “Không đi xem sao?”.

Cố Chuẩn khẽ nói “Ông ta sẽ đi qua nói cho chúng ta biết”.

“...”

Sự thật chứng minh, Cố Chuẩn nói đúng. Viện trưởng thật nhanh đi đến, tươi cười hơn hở cầm tay Cố Chuẩn nói “Giải phẫu đã thành công, thật đáng mừng, thật đáng mừng. Cái này không chỉ là chuyện vui của Cố tiên sinh, mà còn là chuyện vui của bệnh viện chúng tôi”.

Mạc Ninh cảm nhận được bàn tay Cố Chuẩn đang nắm tay cô có phần buông lỏng, sau mấy ngày mệt mỏi liên tiếp, thần sắc anh nhợt nhạt, anh mỉm cười nói “Cảm ơn”.

“Tuy nhiên vẫn cần quan sát thêm hai ngày, nhưng tôi tin tưởng Cố lão tiên sinh nhất định sẽ không sao”. Viện trưởng nói.

Thái độ của viện trưởng rất chân thành, Cố Chuẩn cùng Mạc Ninh cười với ông, cười giống nhau đến mực viện trưởng không nên được phải thốt lên “Thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn”.

Sau đó, nụ cười của Mạc Ninh cứng đờ. Khẽ liếc mắt nhìn người bên cạnh, anh không những không thu lại nụ cười mà còn có vẻ cười sâu hơn.

Trong lòng Mạc Ninh một nụ hoa khẽ nở.

Bi kịch vĩnh viễn không phải thứ chủ đạo trong cuộc sống, sự xuất hiện của nó chỉ giúp con người ta trở nên kiên cường hơn. Sau cuộc phẫu thuật của Cố lão tiên sinh, Mạc Ninh ở nhà ngủ suốt một ngày, ngày hôm sau rời giường tinh thần sáng khoái. Mặt trời như thường lệ bay lên cao, cuộc sống cứ thế trôi qua.

Phó Tịch Nhan hình như vẫn giận Mạc Ninh, cô đã tặng một hộp Chocolate lớn cũng vẫn không kéo khuôn mặt cô tươi tỉnh trở lại. Một lần hai lần đối phương không chuyển, Mạc Ninh cũng thôi không cố gắng nữa, kệ đi.

Lý Hàm rất thích không khí ở tòa soạn, cũng rất thích cô, khai giảng năm thứ tư không bao lâu lại thu dọn đồ đạc về thành phố G, trở về tòa soạn báo. Mạc Ninh cũng thích cá tính liều mạng của cô, dần dần luôn tìm cơ hội để cô tự mình đi phỏng vấn, độc lập viết bản thảo.

Quan trọng là, bản thân cô cũng thoải mái hơn.

Cuộc phẫu thuật của Cố lão tiên sinh rất thành công, sau năm ngày ông đã tỉnh lại, một tuần tiếp theo tình trạng đã chuyển biến rất tốt. Thời gian làm việc Mạc Ninh không tiện qua lại bệnh viện, sáng sớm thứ bảy, cô dậy sớm, lấy sách dạy nấu ăn ra quyết định làm một nồi canh gà, vốn tính để Hoàng Kỳ Hoa uống, kết quả hầm tới trưa, vì cô không để ý khiến đáy nước cạn đáy nồi, mùi canh gà thơm bây giờ đã được thêm một thứ mùi khét khét kỳ quái.

Mạc Ninh kín đáo đưa canh cho Chu Nhất Nặc. Chu Nhất Nặc vẻ mặt đau khổ bới móc cô “A, này, tôi không phải thái giám thử độc của mẹ chồng cô đâu nhé”.

Mạc Ninh vội nói “Mình cũng chẳng nói cậu như thế”. Lại đi lên mạng tìm một quán ăn có món canh gà ngon, gọi một phần.

Chu Nhất Nặc trêu đùa “Cậu xong đời rồi”.

“Cho cậu uống canh gà mình tự làm mới là xong đời, tệ lắm sao?”.

Chu Nhất Nặc đột nhiên nhíu mày, thái độ trở nên nghiêm túc nói “Chị Ninh, chị chìm vào sâu như thế không sợ tương lai không rút chân ra được sao?”.

Ánh mắt Mạc Ninh tối sầm lại, đột nhiên không đáp lại được, cũng không còn hứng thú đùa giỡn.

Chu Nhất Nặc leo từ trên giường xuống, đứng trước mặt cô, chân thành nói “Mình là người từng trải, tốt bụng nhắc cậu. Chòm sao bọ cạp cùng thiên xứng... số mệnh nhất định chịu nhiều gian truân. Hiện tại muốn cậu dứt ra chắc đã không thể rồi”. Chu Nhất Nặc giúp Mạc Ninh vuốt tóc, ngón tay không tự giác quẩn lấy đuôi tóc, nghịch ngợm tóc cô. Mạc Ninh trừng mắt nhìn bạn, Chu Nhất Nặc thở dài nói “Mạc Ninh thân ái của mình, mình thật sự không nên coi chuyện của người khác cũng sẽ bị thăm giống như mình”.

Mạc Ninh nhìn bạn cười, chọc chọc bụng mỡ của bạn nói “Cậu thật là già mồm cái cổ”.

Chu Nhất Nặc “Hừ” một tiếng, buông cô ra bay về giường. “Cậu đi cùng người ta đi, đồ trọng sắc khinh bạn, chúc cậu sớm sinh quý tử”.

Mạc Ninh cười, xoay người, trong lòng một mảng ấm áp.

Hơn ba giờ chiều, Mạc Ninh mang theo canh gà đứng trước cửa phòng bệnh. Trước khi đến cô không gọi trước cho Cố Chuẩn, không có lý do gì, cô chỉ đơn thuần muốn đến thăm Hoàng Kỳ Hoa thôi. Cô cũng không nghĩ tới, ngày thứ bảy người đến thăm bệnh sẽ không có mình cô.

Mạc Ninh không biết cô gái ngồi ở bên cửa sổ kia, nhưng cô nhớ rõ, cô gái này chính là người cùng Cố Chuẩn xuất hiện lần trước. Cô gái đang nói chuyện với Hoàng Kỳ Hoa, Mạc Ninh gõ cửa, ánh mắt Hoàng Kỳ Hoa khẽ chuyển ra phía cửa, trông thấy Mạc Ninh lập tức mặt mày hớn hớn.

Mạc Ninh bỗng có cảm giác mình vừa thắng một bàn.

Cố Chuẩn không ở đây.

Hoàng Kỳ Hoa vỗ vỗ cuối giường nói với Mạc Ninh: “Ngồi đây đi con”.

Thời điểm Mạc Ninh đi lướt qua cô gái, dù chỉ thoáng qua nhưng cũng nhận ra thái độ không hữu hảo của cô ta dành ỉnh. Phụ nữ nhìn thấy nhau không vừa mắt cũng chỉ có vài nguyên nhân mà thôi, trong ánh mắt cô gái có chút đắc ý khiến Mạc Ninh hơi khó chịu. Nhưng cô rất nhanh phục hồi tinh thần, thoải mái chào hỏi cô gái kia. “Xin chào, tôi là Mạc Ninh”.

Hoàng Kỳ Hoa đang định giới thiệu hai người với nhau, thấy Mạc Ninh chủ động giới thiệu thì giật mình sửng sốt. Mỹ nữ lớn lên đúng là rất đẹp, làn da mịn màng, mắt sáng trong, dáng vẻ dịu dàng không thể dễ thương người khác, cô đứng dậy, đoan trang nắm tay Mạc Ninh, “Xin chào, gọi tôi là Mai Dịch”.

Tình cảnh tiếp theo mang đến chút xấu hổ, đương nhiên, người xấu hổ chính là mỹ nữ tên Mai Dịch kia. Cô mặc một bộ váy liền màu xanh ngọc, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu lên tạo nên sắc lấp lánh kim quang, cả người đều rất đẹp, nhưng nét mặt của cô hình như không tốt lắm. Nửa giờ trôi qua, cô cuối cùng không chịu được cô tịch, ưu nhã đứng dậy nói: “Dì à, con buổi tối còn phải lên máy bay, con đi trước”.

Hoàng Kỳ Hoa đang cao hứng uống canh lúc này mới phát hiện ra cô, bộ dạng hối lỗi nói “Ai da, thật không ý tứ, chỉ mãi ăn canh. Mai tiểu thư muốn về sao?”.

Mai Dịch gật gật đầu.

Hoàng Kỳ Hoa lúc này mới buông chén canh nói: “Để Mạc Ninh giúp con gọi xe nhé”.

“Không cần đâu dì, con tự đi được rồi”. Mai Dịch nói, sau đó nói với Mạc Ninh: “Mạc tiểu thư, tạm biệt”.

Lúc rời đi Mai Dịch không hề quay đầu lại. Cho đến khi tiếng gót giày của cô biến mất, Hoàng Kỳ Hoa mới đột nhiên mở miệng nói: “Đây là tiểu thư khuê các, theo đuổi Cố Chuẩn, cô gái như thế giờ không còn nhiều”.

Mạc Ninh không hiểu rõ ý trong lời nói, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Hoàng Kỳ Hoa mỉm cười, ánh mắt chuyển đến giỏ hoa quả đặt trên đầu giường, bà nói: “Mấy người như thế mãi mãi không bao giờ phí sức nghĩ xem người khác thật sự cần thứ gì, cũng vĩnh viễn không bao giờ hiểu được, giày cao gót không phải là thứ thích hợp xuất hiện trong phòng bệnh”.

Lời này của Hoàng Kỳ Hoa rất thâm thía, Mạc Ninh cũng nghe ra ý tứ.

Tính cách của Cố Chuẩn như thế quả nhiên không phải tự nhiên mà thành. Hoàng Kỳ Hoa nhìn cô rồi đột nhiên nở nụ cười nói: “Con yên tâm, thẩm mỹ của con dì và dì rất giống nhau”.

Nói chuyện phiếm với Hoàng Kỳ Hoa suốt một buổi, lúc Cố Chuẩn đến là lúc Hoàng Kỳ Hoa và Mạc Ninh đang cười lẩn lộn trên giường bệnh, anh gõ cửa hai người mới ý thức được anh đang đứng ở đó.

Cố Chuẩn đến gần giường bệnh, mắt nhìn bệnh án, thản nhiên nói: “Ba lại đang tìm mẹ”.

Hoàng Kỳ Hoa lập tức thu hồi nụ cười “Ông ấy lại không thoải mái”.

“Đại khái chỉ muốn tìm mẹ nói chuyện”. Cố Chuẩn nói.

Sắc mặt Hoàng Kỳ Hoa giãn ra, ánh mắt lướt qua Mạc Ninh: “Mạc Ninh, con có muốn cùng dì qua xem bác Cố thế nào không? Ông ấy cũng muốn gặp con lắm”.

Mạc Ninh đang định nói “Được”, thì Cố Chuẩn một tay treo lại bệnh án, miệng ném ra một câu “Cô ấy có việc”.

Mạc Ninh ngửa đầu nhìn anh: “Tôi có việc?”.

Hoàng Kỳ Hoa cũng hỏi: “Có chuyện gì sao?”.

Cố Chuẩn dứt hai tay vào túi quần, mắt nhìn thấy sự băn khoăn của hai người, anh nghiêm trang nói “Vương Tường Viễn và Mai Dịch hôm nay cùng đi một chuyến bay”.

Hoàng Kỳ Hoa “A” một tiếng, ánh mắt loé sáng, đột nhiên nói: “Ô, Mạc Ninh, bác Cố còn nhiều thời gian để con đến thăm, mai là chủ nhật, mai con lại tới nhé?”.

Mạc Ninh nghi hoặc nói “Vương tiên sinh và Mai tiểu thư đi cùng máy bay với chuyện tôi có việc, liên quan gì nhau?”.

Hoàng Kỳ Hoa nhìn lướt qua Cố Chuẩn, đột nhiên nở nụ cười: “Mẹ cũng cảm thấy hai chuyện này không liên quan”.

“Em cùng tôi đi tiễn bọn họ”. Cố Chuẩn nói.

26. Chương 26: Cuộc Chiến Thứ Hai Sáu

Mạc Ninh không nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt lời đề nghị này.

Đối với Vương Tường Viễn và Mai Dịch, Mạc Ninh chỉ mới gặp một vài lần, đối với cô mà nói, hai người này với cô chỉ là người xa lạ. Nếu như cô cùng Cố Chuẩn đi tiễn, thân phận đơn giản chỉ có một, người yêu của Cố Chuẩn.

Hai từ “người yêu” này xuất hiện trong đầu Mạc Ninh khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Quay đầu nhìn người bên cạnh, anh đang chăm chú lái xe, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, bên mặt một độ cong hoàn mỹ, Mạc Ninh thích nhất ánh mắt anh, cái nhìn của anh luôn rất chân thành, một khi nhìn chính là rất chăm chú, như muốn hút đối phương chìm sâu vào trong đó...

Ý thức được điểm ấy, Mạc Ninh nhanh chóng quay đầu lại, trống ngực đập thình thịch, không thể bình tĩnh, cô nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

“Đang nghĩ gì thế?”. Nhân lúc đèn đỏ, Cố Chuẩn quay đầu nhìn cô.

Mạc Ninh không muốn làm người bất lịch sự, có điều khi nhìn vào mắt anh, Mạc Ninh cam đoan mình sẽ không thể đối diện. Vì vậy cô nhất quyết một lần không lễ phép, vẫn nhìn phía cửa sổ: “Đang nghĩ không biết anh định giới thiệu tôi thế nào?”.

Cố Chuẩn nghe thế giật mình, khoé miệng lập tức cong lên “A? Vậy đã có đáp án chưa?”.

“Các hạ quá cao siêu, đoán không ra”.

Cố Chuẩn càng vui vẻ: “Em có thể thử đem vấn đề đơn giản hóa đi”.

“Gặp gỡ ngài, vấn đề đơn giản cũng sẽ trở nên phức tạp, cho nên, đơn giản hóa là điều không thể”. Mạc Ninh hơi chầm chọc nói.

Độ cong trên khoé miệng đột nhiên thu hồi, Cố Chuẩn nói: “Vấn đề tồn tại vì một đáp án không xác định. Mà vấn đề em đang tự hỏi cũng không phải là một vấn đề”.

“Ý anh là đáp án của vấn đề này đã có, đúng không?”. Mạc Ninh nhất thời không chú ý, cứ thế quay đầu nhìn anh.

Anh còn lái xe, lại dời tầm mắt nhìn cô: “Em cứ nói đi”.

Tình cảm của hai người đã sớm khuếch tán, vì vậy bất kể một ý tứ hàm xúc hay một ánh mắt không rõ ràng đều trở thành ngọn nguồn của sự mập mờ, bị ánh mắt kia nhìn một lần, cả người Mạc Ninh giống như bị điện giật, tê dại, rung động rung động, không cách nào tưởng tượng... một trải nghiệm kỳ lạ.

Cố Chuẩn liếc nhìn, sau đó ném một câu: “Vì an toàn khi, yêu cầu em không nói chuyện trong lúc tôi lái xe”.

Mạc Ninh oán hận nhìn anh, phát hiện chỉ số thông minh của mình ngày càng giảm, trong thế giới yêu đương vẫn là một lính mới. Chính là không biết tại sao, cô cũng không ghét cái cảm giác mình thành cô gái nhỏ bé, ngược lại, sự mạnh mẽ của anh lại mang đến cho cô một cảm giác an toàn. Cô tinh thể thường thức hương vị đó, đột nhiên nghĩ đến, cô vốn có thể coi như một tiểu yêu tinh tinh nghịch, trên con đường tình yêu chưa từng bị kẻ nào đánh bại, bỗng một ngày có một vị đại thần tiên xuất hiện, không ngừng

đánh thắng yêu thuật của cô, còn thu phục trái tim cô. Mà chính yêu tinh là cô cuối cùng lại cam tâm tình nguyện ở lại bên anh.

Có lẽ cô cũng giống như Độc Cô Cầu Bại, thắng quá nhiều đâm ra mệt mỏi, muốn thua một lần. Cô miên man suy nghĩ.

Lúc này cô không đã không nghĩ đến, thứ Độc Cô Cầu Bại thua là cả đời. Mà thời gian cả đời đúng là quá dài.

Lúc đến sân bay, Vương Tường Viễn đã đến, Cố Chuẩn và Mạc Ninh xuất hiện cùng lúc, trên mặt anh ta cũng không tỏ ra kinh ngạc lắm, chỉ là theo thói quen, ánh mắt lưu luyến trên người Mạc Ninh. Hôm nay đi vội vàng, cô cũng không buộc tóc, tóc dài tự nhiên buông xuống vai, lúc đầu là đi thăm người bệnh nên cô ăn mặc cũng tùy ý, một chiếc áo khoác rộng thùng thình, một chiếc áo T-shirt màu đen, một chiếc quần Jean bình thường, mặc dù thế, Vương Tường Viễn nhìn không được phải thốt lên lời khen. “Có người nào đã từng nói chưa, Mạc tiểu thư, trên người cô luôn phát ra một loại hấp dẫn, đặc biệt... nói thế nào nhỉ, đặc biệt... làm cho người ta nhìn không được nghĩ sao mình có thể nhìn thấy điều đẹp dễ đó”.

Mạc Ninh lắc đầu cười. “Vương tổng là người đầu tiên nói thế, cảm ơn”.

Bên cạnh Vương Tường Viễn có một trợ lý nam, một trợ lý nữ, cả hai đang chăm chú nhìn Mạc Ninh, sau đó, trợ lý nam đột nhiên hé mắt, gật đầu cung kính nói. “Cố tiên sinh, xin chào”.

Nữ trợ lý cũng nói. “Cố tiên sinh, xin chào”.

Vương Tường Viễn nhìn Cố Chuẩn cười ý vị thâm trầm, lời nói càng thâm trầm hơn “Thì ra là thế”.

Cố Chuẩn cười cười, không nói tiếp chủ đề này, đưa tay nhìn đồng hồ. “Sắp đến giờ bay, Mai Dịch không ở cùng với cậu sao?”.

Vương Tường Viễn “Mình nghĩ cậu sẽ đưa cô ấy đến”. Rồi đột nhiên nghĩ đến gì đó, Vương Tường Viễn cười và bồi thêm một câu “À, mình quên mất, cô ấy không có số điện thoại riêng của cậu nhỉ”.

Cố Chuẩn. “Cô ấy cũng không tìm mình”.

Nghe hai người nói đến đây, Mạc Ninh chợt nhớ ra. “Đúng rồi, buổi chiều Mai tiểu thư có đến bệnh viện thăm dì”.

Cố Chuẩn cùng Vương Tường Viễn đồng loạt nhìn cô, Mạc Ninh bị ánh mắt của hai người tập kích làm không tự nhiên, cười cười nói. “Tôi cũng không có giấu Mai tiểu thư”.

“Thật đáng tiếc nói cho cô biết, cô có lẽ chính là nguyên nhân khiến cô ấy biến mất”. Vương Tường Viễn nói thẳng.

Mạc Ninh đưa ngón tay chỉ vào mặt mình “Tôi ư?”.

Vương Tường Viễn gật đầu, thần sắc đột nhiên nghiêm túc. Mạc Ninh không thể không nhìn Cố Chuẩn, anh đang cau mày, nhìn thấy ánh mắt thăm dò của cô, anh tự nhiên kéo cánh tay đang chỉ vào mình của cô xuống, trước mặt ba người cầm tay cô nói. “Không liên quan đến em”.

Chứng kiến cảnh này, Vương Tường Viễn đột nhiên thấp giọng cười, lúc này, sau lưng vang lên tiếng loa báo của sân bay, nữ trợ lý đi lên khẽ nói. “Nên lên máy bay rồi, Vương tổng”.

Vương Tường Viễn một lần nữa nhìn hai người thật lâu nói. “Chỉ mong sau này có cơ hội tham dự hôn lễ của hai người, thẳng thắn mà nói, hai người rất xứng đôi. Có điều” thái độ đột nhiên thay đổi, anh ta nói “Tôi không phải rất xem trọng hai người”.

Cố Chuẩn phản ứng rất nhanh “Dựa vào kinh nghiệm đầu tư bao năm, xin phép ỉnh không nói, cậu xem tốt, bình thường là không tốt”. Lời nói ra anh còn hào phóng tặng cho Vương Tường Viễn một nụ cười.

Vương Tường Viễn cười cười vỗ vai Cố Chuẩn. “Mình đi, Mai Dịch... chăm sóc cô ấy tốt nhé”.

“Cảm ơn đã quan tâm”. Cố Chuẩn đứng nguyên tại chỗ.

Vương Tường Viễn gạt nhẹ đầu, xoay người nhìn vào nơi tay hai người đang giao nhau, sau đó nhanh đi về phía trước, hai trợ lý lễ phép khom người nói “Tạm biệt” sau đó theo sát.

Đợi bọn họ đi xa, Mạc Ninh hướng ánh mắt dò xét nhìn người bên cạnh nói: “Hai người thật sự là bạn sao? Ý tôi là... bạn tốt ấy”.

Cố Chuẩn cúi đầu nhìn cô: “Ai nói bọn tôi là... bạn tốt?”. Hai chữ “bạn tốt” kia thoát ra khỏi mồm Cố Chuẩn có chút quái dị, Cố Chuẩn không tự giác hơi nhú mày.

Tay anh vẫn nắm tay cô, xoay người kéo cô rời đi, Mạc Ninh không cam lòng quơ quơ tay đang bị anh nắm nói: “Đây là đáp án của anh sao?”.

Cố Chuẩn không nói gì, thật lâu sau trả lời thắc mắc của cô bằng một chữ “ừ” với ngữ khí dịu dàng.

Trái tim Mạc Ninh rất nhanh bị vui mừng theo cấp số nhân xâm chiếm.

Trước kia cô chưa bao giờ phát hiện mình đối với tình yêu lại dễ thỏa mãn đến vậy, có điều không có biện pháp, một chữ “ừ” đối với cô đã lãng mạn như câu nói: “Anh thích em, anh yêu em”.

Cửa thủy tinh trong suốt tại đại sảnh sân bay phản chiếu bóng dáng hạnh phúc của hai người, hai người trên kính thủy tinh đang nhìn nhau cười hạnh phúc.

Có một loại hạnh phúc, không cần nói cũng biết.

Buổi tối Cố Chuẩn có việc, hai người không ăn cơm cùng nhau, Cố Chuẩn đưa Mạc Ninh về nhà liền rời đi. Lúc anh đi, Mạc Ninh thờ phào nhẹ nhõm, đứng trước cửa dưới tầng đón gió cười ngây ngốc rồi mới xoay người vào nhà.

Chu Nhất Nặc không ở nhà, Mạc Ninh gọi điện cho bạn, thật lâu không có người nhắc máy, có lẽ cô ấy đang đi ra ngoài dạo phố nên không nghe thấy, Mạc Ninh không gọi nữa, vừa tắt điện thoại lại thấy điện thoại của Cố Chuẩn gọi đến.

Mạc Ninh nhắc máy, một tay cởi áo khoá, tìm điều khiển mở hệ thống sưởi hỏi: “Đến công ty rồi sao?”.

“Còn trên đường”.

“Sao thế?”.

“Ngày mai... bạn không?”.

Động tác cởi áo của Mạc Ninh dừng lại, ngay sau đó nói “Không có”. Lại mặt dày bồi thêm một câu: “Muốn hẹn tôi?”.

Khoé môi Cố Chuẩn khê cong lên: “Cố lão tiên sinh muốn gặp em”.

Mạc Ninh leo lên giường “A, thì ra là bác Cố muốn hẹn tôi, thật sự không ý tứ, là tôi tự mình đa tình”.

Cố Chuẩn “Ô, Cố lão tiên sinh không tiện nói chuyện lâu, cho nên, ông hẹn em sau mười giờ”.

“A?”.

“Tôi ngày mai cũng vừa hay... không có việc”.

Có tiếng Mạc Ninh nhin cười, lại nhin không được ý cười trong lời nói “Cố tiên sinh nói rõ ý đi”.

“Không bằng cùng ăn một bữa cơm, Mạc tiểu thư thấy sao”. Cố Chuẩn thản nhiên nói.

“Cố tiên sinh vẫn đang lái xe sao?”.

“Ừ”.

“Không lo an toàn sao? Cuộc điện thoại này có thể đợi đến công ty rồi gọi cũng được mà”.

“Không có Mạc tiểu thư ngồi bên cạnh, tôi tin tưởng tôi lái xe rất an toàn”.

Trước mắt Mạc Ninh pháo hoa nổ rộ. Cô nhắm mắt cho bình tĩnh, pháo hoa vẫn bay đầy trước mắt “rầm rầm rầm”, mơ hồ còn nghe thấy tiếng.

Đêm hôm đó Chu Nhất Nặc không về. Hơn chín giờ, Tô Dã Nghi đã lâu không xuất hiện lại gọi điện cho cô, mở miệng nói: “Điện thoại của mình mới khoá hơn một tháng, vừa mở máy”.

Mạc Ninh ngược mắt nhìn trời “Cậu nhớ đến mình chứng tỏ bệnh nguy kịch rồi? Khởi động máy chuyện đầu tiên là gọi ình, đúng là thụ sủng nhược kinh nha”.

“Mình... mình thực sự là có chuyện quan trọng muốn nói. Trưa hôm nay...Chu Xung tìm mình”.

Đã lâu Mạc Ninh không nghe đến cái tên “Chu Xung”, đối với cái tên này ấn tượng của cô luôn dừng lại ở một đêm nào đó hai năm trước, Chu Nhất Nặc mặt đầy xuân ý nói với cô “Cậu biết không? Thì ra mình luôn gọi nhầm tên anh ta, anh ta không phải là Chu Vũ Trung, mà là Chu Xung. Cậu biết chữ Xung nào không? Chính là cái chữ rất lạ, là sự kết hợp của chữ Vũ trong Mao Vũ, Trung trong Trung Quốc đó, cái tên bị cấm từ lâu”. Tô Dã Nghi không dám nói, Mạc Ninh cũng không dám nhắc đến. Cho nên, hôm nay lúc Tô Dã Nghi nói, Mạc Ninh chỉ cảm thấy lạ lẫm.

Mạc Ninh nói “Cậu từ từ rồi nói”.

Tô Dã Nghi khẽ thở dài nói: “Anh ta tới công ty tìm mình, đúng là điên rồi, còn hỏi Chu Nhất Nặc giờ ở đâu, công ty mình ai cũng nhìn mình, làm mình hoảng. Cậu biết không, cấp trên là đồng nghiệp đều ở gần đó anh ta vẫn cứ lôi kéo mình, mình bị hù chết, chưa từng gặp qua...”.

Mạc Ninh nhắm mắt lại: “Nói vào trọng tâm”.

Tô Dã Nghi khẽ dừng một chút, kế tiếp nói nhỏ: “Quan trọng nhất là, mình đã cho anh ta biết”.

Mạc Ninh: “Nói cho anh ta biết gì?”.

“Nói cho anh ta biết Chu Nhất Nặc đang ở thành phố G, thuận tiện đưa cái địa chỉ...”.

Mạc Ninh trầm giọng cắt lời cô: “Chu Nhất Nặc đã bị cậu hại chết rồi”.

27. Chương 27: Cuộc Chiến Thứ Hai Bão

Cả đêm Mạc Ninh không liên lạc được với Chu Nhất Nặc. Lúc cô cảm thấy lo lắng nhất, cô nhắn tin cho Cố Chuẩn vài chữ: “Anh có rảnh không?”. Trước khi nhắn mấy chữ ngắn ngủi này, trong lòng Mạc Ninh không ngừng đấu tranh thật lâu, hành vi rất bình thường của những người yêu nhau này không hiểu sao làm cô cảm thấy không được tự nhiên.

Sau đó là thời gian chờ đợi dài như cả năm, cô nghĩ anh không nhận được tin nhắn hoặc không quan tâm, cảm giác chờ đợi tra tấn này khiến cô thiếu chút nữa khóa di động. Vì bị cảm giác đó quấy nhiễu tâm tình, cho nên khi điện thoại vang lên cô nhất thời không có phản ứng lại, sau vài giây mới nghe máy, thanh âm của Cố Chuẩn từ phía bên kia lọt vào tai cô: “Có chuyện gì vậy?”.

Có lẽ xuất phát từ quan tâm, nên thanh âm của anh không rời rạc như trước, trong lòng Mạc Ninh cảm thấy được an ủi, thoáng chốc ừm tỉnh lại, nằm gối đầu trên gối, cô nói: “Chu Nhất Nặc”. Nghĩ rằng anh có thể không nhớ ra bạn mình, vì thế cô nói thêm: “Chính là người bạn ở cùng với em”.

“Anh biết. Cô ấy làm sao?”.

“Cô ấy chưa trở về”. Mạc Ninh thở dài, “Em không có tin tức gì của cô ấy”.

“Em không tiện nói nguyên nhân cô ấy biến mất sao?”. Cố Chuẩn nhấn rõ từng tiếng, thực rõ ràng mà thông thả, khiến người ta không tự giác mà an tâm.

Mạc Ninh ngạc nhiên với sự phán đoán nhanh chóng của anh, nhưng trực tiếp nghe thấy hai chữ “không tiện” kia, trong lòng cô bỗng cảm thấy uất ức. Cô lại nhớ tới câu nói: “Trong đôi lập mới có thể tìm ra chân lý”. Chuyện của Chu Nhất Nặc nếu cũng là việc theo chỉ hướng của đàn ông, nhất định anh sẽ dùng những lời nói hợp tình hợp lý để mà khuyên giải. Nhưng với những chuyện thường tình thế này, không chừng anh cũng sẽ như thường, thuận miệng phán một câu: “Cô ấy đã trưởng thành rồi, tự biết lo ình...”. Sau đó nói thêm vài điều linh tinh gì đó...

Thoáng suy nghĩ trong phút chốc, Mạc Ninh nói: “Chi tiết cụ thể không tiện nói. Đại khái là... Cô ấy từng yêu một người rất sâu đậm, cuối cùng lại không muốn gặp lại anh ta nữa”.

Nghe xong lời này, Cố Chuẩn yên lặng một lúc. Lúc mở miệng nói lại, vấn đề anh hỏi lại là: “Đã ăn gì chưa?”.

“Không biết”.

“Anh hỏi em”. Cố Chuẩn nói.

Mạc Ninh lúc này mới có cảm giác, sửa lại tư thế nằm trên giường, xoa bụng, rầu rĩ nói: “Chưa”. Trong giọng nói có vài phần làm nũng cũng như ủy khuất, chính Mạc Ninh cũng không tự giác nói ra ngữ điệu như vậy, hồi cũng không kịp.

Cố Chuẩn: “Hai mươi phút nữa anh đến dưới nhà em, mặc thêm áo vào, ngoài trời nhiệt độ rất thấp”.

Mạc Ninh giương mắt nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, mặt đồng hồ nhòe nhòe con số 22:43, cô không nhận được nói: “Anh sẽ không muộn như vậy...”.

“Anh có biết một quán ăn không tồi”.

Cố Chuẩn cũng không mất hai mươi phút mới đến nơi, sau khi nhận được tin nhắn của Mạc Ninh, anh vừa mới ra khỏi công ty. Giao thông buổi tối cũng thông thoáng, anh không hề gặp cản trở nào trên đường. Rất nhanh sau khi anh gọi điện thoại cho cô, lúc này, Mạc Ninh mặc một cái áo gió màu xanh thật dày, thất lại ở bên hông, gió đêm thổi mái tóc dài của cô bay toát loạn trước ngực, cô tùy tay vuốt mái tóc, tay còn luồn vào trong túi áo gió, động tác đơn giản như vậy, lại làm cho người ta nhìn không được muốn nhìn lại một lần, hai lần, vô số lần...

Cố Chuẩn thu hồi tầm mắt, tùy tay mở cửa, xuống xe. Mạc Ninh bước tới, thân thiết đánh giá anh: “Vừa tan tầm?”.

Cố Chuẩn gật đầu: “Lên xe đi”.

Hóa nơi mà Cố Chuẩn gọi là “quán ăn không tồi” chính là quán lần trước sau khi xem phim Mạc Ninh đề nghị anh tới. Ngay lúc Mạc Ninh đang nhớ lại tình cảnh lúc đó, Cố Chuẩn đột nhiên nói: “Sau đó anh đã tới nơi này, ừ, quả thật không tồi”.

Mạc Ninh quay đầu nhìn anh, ánh mắt của anh dán chặt trên bảng hiệu của quán ăn, trong suốt thời gian đó không hề chớp mắt, nụ cười của anh lộ ra pha chút ý tứ hàm xúc. Mạc Ninh không hiểu. Nếu là trước kia cô sẽ hỏi, nhưng hôm nay cô biết anh sẽ không nói, mà nếu có hỏi thì cũng xấu hổ, nên sẽ không hỏi. Hai người bước sóng đôi vào trong quán ăn.

Nhìn bên ngoài tưởng có nhiều người, kỳ thực bên trong rất trống trải, hai người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi, người phục vụ đi tới đưa thực đơn.

Mạc Ninh nhận lấy thực đơn, cúi đầu nhìn, lại ngẩng đầu lên hỏi anh: “Đây là bữa chính của anh... hay là ăn khuya?”.

Cố Chuẩn: “Bữa chính”.

Mạc Ninh kinh ngạc: “Buổi tối anh cũng không ăn cơm?”.

Cố Chuẩn gật đầu, lại cười cười với cô: “Anh cũng không đói”.

Trong mắt Mạc Ninh rõ ràng hiện lên tia đau lòng, nhưng cô cũng không nói thêm lời nào. Cúi đầu nhìn các món ăn trên thực đơn, cô hỏi: “Anh tới đây có nhiều lần không?”.

Cố Chuẩn nhớ lại trong thời gian ngắn: “Không nhiều lắm”.

“Thích ăn cái gì?”.

“Mỳ thịt bò”. Thật ra cũng không tính là thích ăn, vài lần trước anh đến đều trong trạng thái không đói bụng, chỉ gọi một bát mỳ thịt bò, cũng không ăn hết nhưng lại ngồi lại thật lâu. Giống như đã mơ hồ thành thói quen vậy, cho nên đối

Mạc Ninh ngoắc gọi người phục vụ, kêu hai bát mì thịt bò, lại thêm vài món ăn vặt.

Sau khi người phục vụ rời đi, Mạc Ninh dựa vào phía sau ghế, xoa thái dương thở dài.

Cố Chuẩn nhìn cô, nhú nhú mày, cũng không nói gì. Mạc Ninh nhắm mắt nói: “Em có nên đi báo cảnh sát?”.

“Nếu em cảm thấy cần phải vậy”.

Giọng của Cố Chuẩn có một chút dẫn dắt thiện ý, không có khuyên giải an ủi, không phải là cho có lệ, chỉ rõ ràng lắng nghe và hoàn toàn tín nhiệm. Mạc Ninh có cảm giác ấm áp được chiếu cố, trong lòng cô như có dòng nước ấm lướt qua, cô nói: “Cô ấy không thường làm cho em lo lắng như vậy, thực ra, cô ấy là cô gái không làm cho người ta phải bận tâm nhiều”. Đối với Mạc Ninh, trong hai người Tô Dã Nghi và Chu Nhất Nặc, thật ra người luôn chiếu cố lại là Chu Nhất Nặc, không hề ngoài ý muốn thì Tô Dã Nghi cũng luôn khiến người ta phải bận tâm. Thế nhưng, khi Chu Xung xuất hiện, Chu Nhất Nặc đã thay đổi, tùy hứng mà lại quyết liệt, khiến cho người ta phải lo lắng, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy đau lòng. Thật sự phải kiên cường như vậy cho tới nay, lại gặp phải một đả kích lớn, cô ấy mới suy sụp thảm hại hơn người bị tê liệt hoàn toàn như vậy.

“Ừ”.

Mạc Ninh không muốn làm ình tỏ ra quá yếu ớt, cho nên cố gắng quên đi cảm xúc làm hỏng không khí này đi, ngừng đề tài đó lại, sau đó nói: “Có lẽ ngày mai không thăm Cố lão tiên sinh được, tâm tình không tốt, không muốn đi phiền nhiễu bệnh nhân”.

“Được”. Dừng một chút, Cố Chuẩn còn nói: “Thế này, nếu ngày mai thật sự không có tin tức, có lẽ nên báo cho cảnh sát”.

Khóe miệng Mạc Ninh run run: “Em mong rằng sáng mai cô ấy lại đột nhiên xuất hiện”.

“Anh cũng hy vọng”.

Mạc Ninh nhìn anh, anh cũng nhìn cô, sau khi nhìn nhau một lúc lâu, hai người đều nở nụ cười. Sau đó, người phục vụ mang hai bát mì nóng hầm hấp ra, Mạc Ninh cầm lấy chiếc đũa, còn tưởng mình sẽ không ăn được nhiều, nhưng đến lúc quán ăn sắp đóng cửa, Mạc Ninh đã ăn được nửa bát. Nếu không phải nhân viên cửa hàng thật sự lễ phép mời bọn họ rời đi, cô hoài nghi mình sẽ ăn hết cả bát mì.

Bên ngoài vẫn lạnh như cũ. Hai người vào trong xe, sau khi thắt dây an toàn, Mạc Ninh bỗng nhiên nói: “Em không muốn về nhà”.

Cố Chuẩn khởi động xe, tầm mắt thẳng tắp phía trước: “Được thôi, phu nhân”.

Buổi tối ở thành phố G đèn đuốc sáng trưng, có vẻ như thời tiết quá lạnh, đường cái rất thưa thớt người, Cố Chuẩn lái xe thật chậm, Mạc Ninh mở cửa kính xe ra một chút, gió ngoài cửa sổ liền phả vào thổi lên trán cô, bị gió thổi trúng cô hoàn toàn tỉnh táo lại. Chu Nhất Nặc tuy rằng tùy hứng, cũng không phải là người vì yếu đuối mà phí hoài bản thân, có lẽ cô ấy đang cùng Chu Xung nói chuyện, Mạc Ninh tin rằng cô ấy sẽ không gặp chuyện không may. Ví dụ rất đơn giản, nếu gặp chuyện không may, khi Chu Xung kiên trì muốn ngoại, thì cô ấy đã đi. Nhưng cuối cùng, Chu Nhất Nặc vẫn rất tốt đấy thôi.

Có lẽ gặp mặt với Chu Xung sẽ thay đổi cuộc sống hiện tại của cô ấy?

Tự an ủi mình như vậy, Mạc Ninh nhẹ nhàng thở ra. Kéo cửa sổ xe lên, quay đầu nhìn Cố Chuẩn, cô chăm chú theo dõi anh, sau đó nói: “Có người từng gắn gùi nhìn anh như vậy chưa? Giống như lúc này?”.

Mạc Ninh một bên chờ anh trả lời, một bên quan sát từng biến hóa rất nhỏ của anh, nhưng đáng tiếc là, trên mặt anh chẳng có gì biến hóa. Trước khi anh trả lời, Mạc Ninh đã đưa ra một kết luận: “Mặt không đỏ, tim không đập mạnh, xem ra rất thường bị người khác trêu chọc”.

Thật là ngoài ý muốn của cô, nhưng dường như hai từ “trêu chọc” này có vẻ như làm cho Cố Chuẩn hơi hơi nhú mày. Ngay sau đó anh nói: “Em là người đầu tiên”.

“Chà, thật là vinh hạnh”.

“Cũng có một câu hỏi cho em, em cũng hay có thói quen trêu chọc người khác?”.

Mạc Ninh cười trong lòng, trên mặt bày ra biểu tình làm như đang nhớ lại, sau đó gật đầu nói: “Thật đáng tiếc, anh không phải là người đầu tiên”.

Khóe miệng Cố Chuẩn nhếch lên một cái rất nhanh.

Nụ cười của Cố Chuẩn làm cho Mạc Ninh cảm thấy không phục cho lắm, dường như lời nói của cô đối với anh không có chút ảnh hưởng, cô nói thẳng ra: “Bạn gái là một cô gái không chút giữ ý như vậy làm anh cảm thấy vui vậy sao?”.

Ý cười của Cố Chuẩn càng thêm sâu, anh thản nhiên nói: “Chà, từ ‘bạn gái’ này dùng rất thỏa đáng”.

Mạc Ninh: “...”

Im lặng cả nửa ngày, Mạc Ninh vẫn không cam lòng, dù sao cô vẫn mang tiếng là người còn độc thân, vì thế cô lấy bộ mặt đàn chị đánh giá Cố Chuẩn: “Thật sao, không có người nào trước đây à? Dì Hoàng vẫn nói anh rất có duyên với phụ nữ”.

“Thế nên sao?”.

“Thế nên... Mắt nhìn người của em coi như không tệ lắm, vẻ bề ngoài của anh làm cho người ta có cảm giác muốn phạm tội đó, xem như đây là lợi lộc của riêng em vậy, thật có lỗi, em là một người ham thích hư vinh”. Mạc Ninh chỉ muốn trả thù một chút, lại không biết, giữa đêm dài tĩnh lặng không phải là thời điểm tốt để trả thù, dường như thời điểm này thích hợp cho việc khác hơn...

Cố Chuẩn đem xe rẽ vào gần lối đi bộ rồi dừng lại, vẫn giữ nguyên bộ dáng bất động thanh sắc (ngồi yên không động đậy không có biểu cảm gì), vẻ mặt anh có vẻ hơi nghiêng trọng, Mạc Ninh khinh thường nghĩ có gì mà khiến anh phải như vậy.

Cô ngẩn người nhìn Cố Chuẩn tháo dây an toàn, nghĩ rằng sau đó anh sẽ mở cửa ra khỏi xe. Cho nên, khi giây tiếp theo đến, cô nhận ra mình hoàn toàn nghĩ sai.

Cho đến khi Cố Chuẩn áp môi lên môi cô, cho đến khi cả người cô bị anh ôm chặt lấy, ban đầu cô còn muốn cời dây an toàn ra, không ngờ tư thế này ngược lại tạo cơ hội cho anh tiến công áp đảo cô, ngay tại thời điểm thiên thời địa lợi nhân hòa đó anh, liền tiến quân thần tốc, Mạc Ninh ngay từ đầu đã như người lính quảng mũ cỡi giáp, cuối cùng còn bị biến thành tù nhân một cách hoàn chỉnh, uất ức nhất là, ngay cả giây dựa cũng không được.

Vừa hôn xong, môi Cố Chuẩn dừng lại ngay tại bên tai cô nhẹ nhàng nói rõ từng từ: “Anh là người thứ mấy?”.

Mạc Ninh không có đủ không khí thở gấp, mơ mơ hồ hồ nói: “Cái gì... hơn một người?”.

Cố Chuẩn ở bên môi cô hung hăng cắn xuống, đem hai chữ “trêu chọc” thả vào miệng cô, lại xảy ra một trận công thành đoạt đất.

28. Chương 28: Cuộc Chiến Thứ Hai Tám

Cứu vớt Mạc Ninh chính là tiếng điện thoại, muộn như thế, cô đoán là Chu Nhất Nặc gọi điện báo bình an, vội vàng lấy điện thoại mới phát hiện là điện thoại của Hứa Thư Hoài. Nhắc máy, Mạc Ninh nhẹ “alo” một tiếng.

Điện thoại bên kia có tiếng nhạc, còn có tiếng người hít thở, chính là không hề nói chuyện. Cố Chuẩn đang ở bên tai cô, anh đang ở nơi mẫn cảm nhất của cô hít thở, môi gần sát, hơi thở gần như đang hôn. Mạc Ninh nặng nề thở gấp một hơi, hỏi “Alo? Hứa Thư Hoài?”.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Cố Chuẩn lúc này mới buông cô ra, cơ thể cô được giải thoát, trống ngực vẫn đập thình thịch, cô sợ giọng của mình quá bé, vì vậy một lần nữa nói lớn hơn. “Qua nửa đêm có chuyện thì mau nói, đừng dọa người”.

Vẫn không tiếng động.

Cố Chuẩn nhíu mày, trầm giọng hỏi. “Ai thế?”.

Bên kia nghe được giọng anh thì cúp điện thoại, Cố Chuẩn một bên sửa lại cổ áo, một bên làm bộ không có chuyện gì xảy ra, thậm chí anh còn chăm chú nhìn vào gương chiếu hậu, bắt đầu chuyển xe.

Cũng không lâu lắm, xe một lần nữa chạy nhanh về phía trung tâm làn đường. Mạc Ninh ánh mắt trông trợn nhìn phía trước, cô là bị nộ hân cuồng nhiệt của anh làm mất hồn, nhưng Cố Chuẩn lại cho rằng vì cuộc điện thoại kia. “Bạn của em?”.

Mạc Ninh phản xạ có điều kiện “a” một tiếng, ý thức được ý nghĩa của câu hỏi, cô lắc đầu, ủ rũ nhìn điện thoại, ngón tay lại ấn dãy số quen thuộc, đưa điện thoại lên tai, có giọng nói “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”.

Hứa Thưa Hoài chắc là có chuyện gì buồn bực đây mà, Mạc Ninh nghĩ, sau đó không để chuyện này quẩn lấy mình.

Mười giờ sáng hôm sau, khi Mạc Ninh đang tham gia một cuộc họp báo thì có tin của Chu Nhất Nặc. Vì cuộc điện thoại này cô cố ý rời khỏi hội trường, vừa nhắc máy, Chu Nhất Nặc bên kia đã oang oang. “Không được nói mình, không được trách mình, không được hỏi mình, không được truy vấn mình”.

Mạc Ninh hít sâu một chút, sau đó “Ừ” một tiếng.

“Mình hiện tại đang ngồi tàu hỏa đến Tây Tạng”.

Mạc Ninh cảm thấy trước mặt tối xầm, lại nhớ mình đang ở trong phòng, vì vậy cố nén giận nói. “Một mình?”.

“Đương nhiên”. Chu Nhất Nặc nói “Yên tâm đi, mình vẫn còn yêu đời và quý mạng sống này lắm, không nỡ tra tấn bản thân, những thứ khác cậu đừng quan tâm, mình sẽ ổn”.

“Sắp xếp xong mọi thứ, nhớ đến tìm mình”. Mạc Ninh không hiểu gì, trực tiếp cho cô một sự đợi chờ ảm áp, mặc kệ sau này cô có thể nào, Mạc Ninh vẫn luôn là nơi cô có thể tìm đến.

Chu Nhất Nặc trầm mặc hồi lâu, Mạc Ninh nghe được bên kia có tiếng nhắc nhở, dịu dàng nói. “Chú ý an toàn”.

Chu Nhất Nặc nhanh chóng nói “Tạm biệt”, sau đó cúp máy.

Mạc Ninh dựa vào tường thở dài.

Chu Nhất Nặc đi rất vội vàng, Mạc Ninh đem đồ đạc của cô cất lên trên tủ nóc tủ, trong phòng thoáng chốc trở nên lạnh lùng hơn, Tan tâm về nhà sẽ không còn thấy một cô nào mặc quần đùi ngồi trên giường cô vừa ăn vừa lên mạng nữa. Trước kia cô không biết ở một mình có gì không tốt, hiện tại, đột nhiên lại cảm thấy có chút tịch mịch. Cảm giác tịch mịch mới nảy ra trong đầu, cô lại nghĩ đến Cố Chuẩn, muốn gặp anh, muốn được anh ôm, hoặc hôn.

Có điều, vừa nghĩ đến lấy cô đơn làm cơ, cô đành nhịn xuống, mang theo túi trực tiếp ngã lên giường, giày cũng không cởi.

Đã ba ngày, Cố Chuẩn lúc nào sẽ chủ động tìm cô? Nhắm mắt, trong đầu Mạc Ninh thỉnh thoảng lại hiện lên vấn đề này, vì thế cô bị vây hãm trong một mộng cảnh đợi chờ, chờ anh tìm cô.

Bị một hồi đập cửa đánh thức, Mạc Ninh trợn mắt, lúc này mới phát hiện mình còn chưa thay quần áo đã lên giường, tiếng đập cửa vẫn tiếp tục. Cô cầm điện thoại đang nắm chặt trong tay ném qua một bên, nhưng đột nhiên nghĩ gì đó, cô lại nằm sấp trở lại giường, cầm điện thoại lên, màn hình sáng, ngoài biểu tượng khoá phím cái gì cũng không có.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, Mạc Ninh bắt đầu quan tâm đến người bướng bỉnh này, cất bước đi về phía cửa, mở cửa, một người đàn ông mặc áo lót đập vào mắt.

Là người ở trước cửa, Mạc Ninh còn chưa kịp nói gì, người nọ đã hì hì mở miệng “Tôi tới... mượn cờ lê”.

Mạc Ninh lén giữ cửa chặt một chút, nghiêng người nói “Nhà tôi không có cờ lê”. Đến nhà phụ nữ mượn cờ lê, người này có phải luôn có ý tưởng này. Lần trước anh ta đến mượn cô đồ mở nút chai, Mạc Ninh không cẩn thận để anh ta vào. Lần này rất cẩn thận, còn thiếu nước là đẩy anh ta ra ngoài.

Cô lại không nghĩ đến, cái người đàn ông mặt dày này lại đẩy cửa vào. Anh ra vừa đi vừa vui vẻ nói: “Tôi có thể thử tìm xem có không, bồn cầu nhà tôi hỏng”.

Nói là tìm đồ, người đàn ông bắt đầu vào phòng dò xét. Mạc Ninh đứng ở cửa ra vào, nghiêm nghị nói: “Tiên sinh, mời ra khỏi nhà của tôi”.

Người đàn ông kia đi vào phía trong bếp “Tôi chỉ tìm đồ thôi, hàng xóm láng giềng, đừng nhỏ mọn thế”.

Mạc Ninh nói: “Nếu không ra ngoài, tôi sẽ báo cảnh sát”.

Người đàn ông quả nhiên dừng bước, anh ra mặc một cái quần thể thao xấp, tay để trong túi, quần giống như sắt tụt xuống, Mạc Ninh chán ghét nhìn anh ta, da gà đầy người.

“Cái cô bạn ở cùng với cô... đi rồi sao?”. Người nọ hì hì cười đi về phía Mạc Ninh.

Mạc Ninh thoáng chốc hiểu ra, thì ra anh ta vì Chu Nhất Nặc rời đi nên lần nữa đến quấy rầy cô. Trên mặt bình thản, thậm chí hơi mỉm cười: “Không, Liên, Quan, Đến, Anh”. Đưa tay gõ cửa, ý bảo anh ta rời đi.

Người đàn ông kia quả thật rời đi, chỉ là khi đi qua cửa đột nhiên quay đầu nhìn Mạc Ninh cười quỷ dị, Mạc Ninh đem cửa đóng rầm một cái.

Cô cho đến giờ không phải người sợ những tên đàn ông hèn mọn bỉ ổi, nhưng cái nụ cười đó cũng khiến cô sởn gai ốc.

Mạc Ninh cho rằng cô không tìm anh, anh cũng sẽ không đến tìm cô, cô lại không nghĩ đến, Cố Chuẩn sẽ chọn một hôm tan tầm đến cửa toà soạn đợi cô. Ngày đó trời rất lạnh, gió thổi rất lớn, Cố Chuẩn mặc một bộ áo gió màu xám nhạt, thị lực của Mạc Ninh rất tốt, xa như thế vẫn phát hiện ra tóc anh dài thêm một chút, từng cơn gió lùa vào tóc, anh chăm chú nhìn cô, trong nụ cười viết một chữ: đến.

Mạc Ninh đeo túi xách, tay để trong túi áo, quàng khăn chặt hơn, chào tạm biệt một người đồng nghiệp, sau đó đi nhanh về phía anh.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bát quai ở phía sau: “Trời ơi, cô ấy khi nào lại hẹn hò với Cố Chuẩn? Đây là... Chuyện gì vừa xảy ra đây?”.

Mạc Ninh đem nụ cười giấu vào khăn, đi đến trước người Cố Chuẩn.

Hệ thống sưởi trong xe rất ấm, Mạc Ninh lúc này mới tháo khăn quàng ra, vui vẻ hiện lên trên mặt. Cố Chuẩn khởi động xe, ánh mắt lướt qua kính nói: “Tâm tình rất tốt sao?”

Mạc Ninh nói thẳng “Cái này phải cảm ơn sự xuất hiện của anh”.

Biểu lộ của Cố Chuẩn không đổi: “A?”.

Mạc Ninh cũng không muốn tiếp tục đề tài này, nói: “Đạo này rất bận sao?”.

Một vấn đề đơn giản nhưng lại không thể trả lời một cách đơn giản. Cố Chuẩn là người thông minh, cũng không vòng vo, trực tiếp nói: “Ừ. Gần đây thời tiết hơi lạnh, anh lo cha nằm viện, mấy hôm trước đã đón cha về. Mấy nay bận chuẩn bị thiết bị trong nhà, sợ em lo lắng, nên không nói cho em”.

Mạc Ninh quả thật không hài lòng về lời giải thích này, lại nghĩ đến Cố lão tiên sinh, cô có chút thoải mái, còn mang theo vẻ áy náy nói: “Mấy nay có rất nhiều hợp báo phải chạy, cũng không có thời gian thăm bác Cố, bác và dì... khỏe chứ?”.

“A, đều tốt”. Dừng một chút, Cố Chuẩn đề nghị: “Đến nhà anh nhé”.

Hai người đi đến “Tiểu Tây Hồ”. Mua mấy món, đến Cố gia, Cố lão tiên sinh đang ở phòng khách xem tivi, trông thấy Mạc Ninh, lão tiên sinh vui mừng như nở mày, nếu không phải Mạc Ninh đã nhanh đi đến, không chừng Cố lão tiên sinh đã đến tận cửa chào đón.

Mạc Ninh nhìn thấy người đàn ông già trước mặt, gương mặt hốc hác vì nếp nhăn, nụ cười của ông hiền lành, nghĩ đến khoảng thời gian cận kề Quỷ Môn Quan mà bồi hồi, trong lòng Mạc Ninh có chút cảm khái, trên mặt lại không thể hiện.

Cố lão tiên sinh vui vẻ chân thành nói: “Thật tốt, thật tốt”.

“Nó lớn thế này rồi, chuyện bác lo nhất chính là chuyện bạn gái của nó đấy”. Cố lão tiên sinh nói chuyện trôi chảy, trôi chảy đến mức Mạc Ninh nhất thời không phản ứng kịp, không hiểu sao chủ đề lại chuyển đến tận đây rồi.

Mạc Ninh liếc mắt nhìn Cố Chuẩn, lúc này mới phát hiện anh đã biến mất. Trong lòng khê oán hận, Mạc Ninh cân nhắc lát nữa phải hỏi Hoàng Kỳ Hoa một chút... Không biết Cố Chuẩn rốt cuộc đã nói gì?

Nói chuyện với Cố lão tiên sinh về một chút tin tức thời sự, cũng không lâu lắm, tiếng cười “ha ha” của Hoàng Kỳ Hoa truyền đến, Mạc Ninh ngồi ở ghế sa lon, thấy bà mặt mày hớn hở nhìn mình, từ xa nói “Cố lão đầu muốn xem ‘Dạy kinh tế’, đi lại muốn xem ‘Yên Vũ Vị Minh’, bọn dì đang tạm chia ra, bằng không dì là người đầu tiên nghênh đón con đấy”. Vừa nói, bà vừa đi đến ngồi xuống trước mặt Mạc Ninh.

Cảm giác lạ lẫm và sự thân mật quen thuộc làm Mạc Ninh cảm thấy an bình, Hoàng Kỳ Hoa cũng già đi nhiều, tóc dài đã có một chút sợi bạc. Mạc Ninh đau lòng, cười chân thành. Nụ cười của Hoàng Kỳ Hoa càng thêm sâu, nói: “Buổi tối cũng đừng về, ở đây tâm sự với dì”.

Mạc Ninh còn đang suy nghĩ lý do để từ chối, Hoàng Kỳ Hoa nói tiếp: “Dì muốn biết gần đây thịnh hành gì, nhãn hiệu chúng ta cùng yêu thích có gì mới không? Con đừng cự tuyệt a. Đổi quần áo đi, chỗ dì còn rất nhiều quần áo mới, ngày mai là thứ bảy, con cũng không phải đi làm, hẳn là cũng không bận gì đi?”.

Cả quần áo để tắm giặt cũng đã chuẩn bị, Mạc Ninh ngượng ngùng nghĩ, cô thật sự không có lý do gì để từ chối. Lại nghĩ nghĩ cùng một chỗ với Hoàng Kỳ Hoa cũng không có gì kỳ quái, gật đầu đồng ý.

Lúc này, Cố Chuẩn từ trong bếp đi ra, anh đã cởi áo gió, mặc một chiếc áo sát người cổ chữ V, sáng sủa... Còn có chút gợi cảm, Mạc Ninh bỗng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

“Món ăn đã bày lên”. Anh nói.

Hoàng Kỳ Hoa nói “Ừ, vậy mau vào ăn cơm”. Rồi nhìn cái người vừa rồi vì tranh tivi mà giận dữ nói. “Này, ông già kia, buổi tối còn chưa ăn cháo sao?”.

Cố Khải Nguyên nói: “Hôm nay tôi ăn cơm”.

Hoàng Kỳ Hoa cùng Mạc Ninh bị bộ dạng trêu đùa này làm cười, Hoàng Kỳ Hoa kéo cô “Đi, chúng ta lên tầng tâm sự”.

Mạc Ninh không từ chối được, chỉ phải đi cùng bà. Hai người vừa đi lên cầu thang, Hoàng Kỳ Hoa đột nhiên dừng lại, đứng trên bậc thang quay đầu lại nói: “Này, con trai, đem phòng của con dọn sạch đi, buổi tối Mạc Ninh sẽ ở lại nhà mình”.

Mạc Ninh không tưởng tượng nổi, quay đầu nhìn Hoàng Kỳ Hoa, vừa hay tầm mắt Hoàng Kỳ Hoa đã rời khỏi người Cố Chuẩn, đối với sự trừng mắt của Mạc Ninh, ngọt ngào cười hề hề. Nụ cười này giống như muốn nói: “Dì hiểu con”.

29. Chương 29: Cuộc Chiến Thứ Hai Chín

Cảm giác cùng ăn cơm thật ấm áp. Loại cảm giác này khiến Mạc Ninh nhớ tới khi mình cùng ba mẹ ăn cơm, còn làm Mạc Ninh không khỏi liên tưởng sau này cũng cùng “ai đó” một chỗ, đại khái là cũng sẽ có cảm giác tốt như lúc này.

Ý nghĩ trong đầu khiến Mạc Ninh có hơi mỉm cười, miệng cô lúc này đang nhai nhai cơm, nếu không sẽ bất giác mà nở nụ cười. Sợ ánh mắt Hoàng Kỳ Hoa bắt gặp, cô vội nhanh chóng cúi đầu, khoe miệng hây còn đang nhắc lên.

Lúc này, Hoàng Kỳ Hoa đang vì Cố Khải Nguyên không chịu ăn thịt bò mà dạy dỗ ông, cho nên không để ý. Bà không phát hiện, bà cùng cô đang có những mối quan tâm sâu sắc nhưng... đối tượng lại khác.

Sau bữa cơm, Mạc Ninh lên lầu tắm rửa. Hoàng Kỳ Hoa chủ động muốn sấy tóc cho Mạc Ninh, cô không thể từ chối, đành phải đồng ý. Mấy phút sau, mái tóc vốn mềm mại buông thẳng của Mạc Ninh biến thành một dải lụa bông bênh, Mạc Ninh nhìn mái tóc mình, có chút bất đắc dĩ nhìn Hoàng Kỳ Hoa. Người sau lưng che miệng cười: “Thực đẹp, nếu con sinh ra sớm thêm vài năm nữa, hẳn sẽ mê hoặc được khối kẻ”.

“Dì thật sự là...”.

Hoàng Kỳ Hoa ngồi xuống cạnh Mạc Ninh, trong mắt tràn đầy yêu thương, lấy tay vuốt tóc của cô, bà thở dài nói: “Duyên phận thật không thể lý giải nổi. Ngay từ lần đầu nhìn thấy con, đã muốn định ngay con là bạn gái của Cố Chuẩn”.

Mạc Ninh cười cười, không phủ định mà cũng không nói gì.

Hoàng Kỳ Hoa thấy vậy, nhìn cô không chớp mắt. Mạc Ninh cảm thấy không được tự nhiên, bối rối vuốt tóc.

Hoàng Kỳ Hoa đột nhiên đứng dậy, nói: “Đi thôi, dì dẫn con xuống dưới lầu”.

Mạc Ninh có chút do dự: “Con ngủ cùng với dì, con không quen...”.

“Không quen ngủ phòng Cố Chuẩn?”. Hoàng Kỳ Hoa ngắt lời cô: “Về sau các con kết hôn cũng muốn phân phòng mà ngủ?”.

Mạc Ninh “...”

Hoàng Kỳ Hoa: “Đi thôi, dì vừa nói với Cố Chuẩn, con vừa rồi cũng không có cự tuyệt chứng tỏ là chấp nhận!”.

Mạc Ninh: “...”

Mạc Ninh quả là có im lặng. Nhưng vừa rồi không cự tuyệt là vì tâm trí khi ấy không tỉnh táo cho lắm, sau khi tắm xong, cô cũng đã có chút thanh tỉnh. Cùng Cố Chuẩn kết giao tới nay, cô vẫn không thực sự có cảm giác luyến ái, chỉ khi ở bên cạnh anh, cô mới cảm thấy có lẽ mình thích anh, cô thậm chí không dám dùng từ “Yêu” để diễn tả tình cảm của mình đối với anh.

Cô biết anh, nhưng cũng chỉ biết anh không thường biểu đạt, chỉ biết anh có ý nghĩa với cô, là người cô thường nghĩ tới. Nhưng cô lại không biết anh suy nghĩ gì, không biết trong lòng anh chứa nổi niềm gì, không biết địa vị của cô trong lòng anh đến tột cùng là cái gì.

Mà đáng buồn là, cô cũng không dám hỏi anh. Hài hòa như bây giờ khiến cho cô có cảm giác nồng hậu hạnh phúc, cô đã thấy đủ, cảm thấy như vậy là tốt lắm rồi.

Nhưng, càng tiếp xúc, cô thật sự càng để ý tới anh.

Nhưng lại không nghĩ đến, Cố Chuẩn cũng không ở trong phòng, cái cảnh tượng xấu hổ mà cô tưởng tượng ra cũng không có xuất hiện. Hoàng Kỳ Hoa đứng ở cửa nghỉ hoặc nhìn, Mạc Ninh còn chưa kịp nhìn qua phòng của Cố Chuẩn ra sao, Hoàng Kỳ Hoa liền xoay người gọi to: “Cố Chuẩn!”.

Cố Khải Nguyên từ trong phòng khách đi ra, chấp tay sau lưng nói: “Ở thư phòng”.

Hoàng Kỳ Hoa hỏi: “Con anh ở thư phòng làm cái gì?”.

Cố Khải Nguyên trực tiếp đi lên lầu, rầm rì nói: “Chưa gì đã đối xử như cai ngục!”. Sau đó lại phì phò tiêu sái đi lên lầu.

Hoàng Kỳ Hoa ngăn người tự hỏi, sau làm bộ thở dài nói: “Lão già này phỏng chừng lại giận lấy, dì phải đi dỗ dành ông ta, ‘tên nhóc’ kia giao cho con vậy!”. Nói xong, Hoàng Kỳ Hoa đã xoay người, lạch bạch chạy lên lầu, miệng không ngừng nói thầm: “Này, lão già, ông làm sao vậy?”.

Mạc Ninh cười hạnh phúc.

Lò sưởi phòng khách thật ấm, Mạc Ninh mặt áo ngủ cũng không cảm thấy lạnh, cô tìm trong phòng khách hộp trà, ấm chén, cẩn thận pha trà. Cô không thích uống trà, nhưng ba cô thì lại rất thích, đối với trà rất chú ý, ông thậm chí còn đem vài loại trà trồng thử, tiện cho việc thưởng thức. Vì vậy, Mạc Ninh đối với việc pha trà rất thành thạo, am hiểu. Thư phòng ngay lầu một, nơi đón ánh sáng đầu tiên lúc hừng đông. Cô một bên pha trà, một lơ đãng suy nghĩ. Đợi cho lá trà bắt đầu thoát vị, cô lại bắt đầu khăn trương đứng lên, sợ trà mất vị, cô cố ý đem cả khay trà, chậm rãi đi về phía thư phòng.

Thoạt nhìn trông cô rất điềm tĩnh, kỳ thật là trong lòng cô đang rất gấp gáp, đứng trước cửa, Mạc Ninh khẽ gõ cửa.

Bên trong không có tiếng đáp lại. Lại gõ cửa lần nữa, cũng vẫn không có tiếng trả lời. Nghĩ đến anh còn đang mắc công việc, cô đành phải nhẹ nhàng xoay cửa mở, đập vào mắt là ánh đèn vàng yên tĩnh trên bàn làm việc của Cố Chuẩn. Cố Chuẩn đang ngồi gục trên bàn, gối đầu lên tay mà ngủ.

Mạc Ninh bưng khay ngậy người trong chốc lát. Anh cũng đã tắm qua rồi, mặc quần áo màu trắng bạc, máy tính trước mặt vẫn mở, màn hình đã không còn sáng hẳn, chuyển sang chế độ ngủ từ bao giờ.

Mạc Ninh im lặng đi vào, vốn muốn không phát ra tiếng động, cảm giác mềm mại dưới chân làm cô bất giác cúi đầu, thì ra là thảm trong thư phòng thật dày. Cô bưng trà đi qua, đem sách trên bàn dời đi, chậm rãi buông khay trà xuống. Cô tính gọi anh dậy, nhưng nhìn bộ dáng ngủ an lành của anh, cô lại không nỡ đánh thức.

Mạc Ninh có chút động tâm, lấy trong hộp bút ra một cây bút, viết nhẹ trên giấy: “Khi tỉnh, nếu trà đã lạnh thì không nên uống”.

Dán tấm giấy ghi chú lên, Mạc Ninh nhịn không được lại lẳng lặng nhìn anh trong chốc lát, nhìn một hồi, cô liền mỉm cười mà ngay cả bản thân cũng không phát giác.

Khi anh tỉnh táo, anh tựa như là biển lớn, thường xuyên đem tới cho cô phong ba bão táp, nhưng khi anh ngủ lại như dòng suối chảy êm ả, trong suốt mà ngọt lành. Nhịn xuống thôi thúc dùng tay mình chạm vào ngũ quan trên mặt anh, Mạc Ninh xoay người rời đi.

Quay trở lại phòng Cố Chuẩn, Mạc Ninh nhìn quanh thăm thú. Nhớ rõ lần trước ghé Cố gia, Hoàng Kỳ Hoa còn cố tình giới thiệu gian phòng này sẽ là nơi cô ngủ.

Phòng không nhiều đồ đạc lắm, nhưng đúng phong cách của Cố Chuẩn, trong phòng có giá sách, chứa toàn sách dày mỏng, ngoài ra còn có rất nhiều tạp chí ra giường màu xanh biển, mềm như nhung, khiến cho người ta cảm thấy thật dễ chịu. Cảm giác đó vừa mới chạm vào, Mạc Ninh đã muốn nằm ngay lên giường.

Cô có thói quen nằm sấp ngủ, nằm sấp xuống giường, muốn ngủ.

Nhưng sao hôm nay nằm sấp lại không có cảm giác thoải mái, khó đi vào giấc ngủ. Cô đứng dậy tắt đèn, lại nằm lại trên giường, kéo chăn lại, nhưng vẫn không ngủ được.

Trợn tròn mắt, trong đầu Mạc Ninh không ngừng nhớ tới hình ảnh Cố Chuẩn say ngủ. Không thể nói rõ nguyên nhân, nhưng hình ảnh ấy làm cho trong lòng cô bắt đầu sinh ra một loại dục vọng mãnh liệt, muốn cùng anh vĩnh viễn một chỗ, muốn vĩnh viễn nhìn bộ dáng anh khi ngủ, được vì anh mà pha trà.

Mà nhất là, ý niệm này cô muốn ngay lập tức, ngay lập tức thực hiện nó.

Thở dài một hơi, Mạc Ninh trở người. Đúng lúc này, từ cửa truyền tới tiếng bước chân nhỏ. Cô cả kinh trong lòng, phản ứng đầu tiên là nhắm hai mắt lại.

Trên cửa truyền đến động tĩnh, chốt cửa đang được vặn, Mạc Ninh vội dùng sức đem chăn đá xuống dưới chân.

Cảm quan trên toàn thân bắt đầu trở nên mẫn cảm. Cô có thể xác định, người đứng ở cửa là Cố Chuẩn. Mười giây trôi qua, anh không hề động, hai mươi giây trôi qua, anh đi từng bước, đóng cửa lại, nhưng không có bật đèn. Nhịp tim Mạc Ninh đập tăng vọt, không ngừng suy đoán anh lúc này đang dùng biểu tình gì nhìn cô.

Không ngờ, ngoài dự đoán mà lại khiến cô ngạc nhiên, anh kéo chăn cho cô, kéo lên tận cổ. Anh cật lực cố gắng nén lại hô hấp của bản thân nhưng vẫn không kiềm giữ được vài hơi thở phải nhẹ lên mặt cô, đúng lúc này Mạc Ninh mở mắt.

Ánh mắt của cô mở lớn, bên trong tuy rằng không bật đèn, nhưng cũng có những ánh sáng phản chiếu vào, lơ mơ đan trên mặt anh, cô nhìn anh, nhìn sâu vào đôi mắt thâm trầm của anh.

Cố Chuẩn muốn đắp chăn cho cô, sợ đánh thức cô, anh mở rộng tấm chăn, khiến tấm chăn trùm hết cả người cô không có lấy một kẽ hở, trong tầm mắt anh lúc này, chỉ nhìn thấy từ cổ trở lên đến khuôn mặt của Mạc Ninh. Cô không biết nên phản ứng thế nào, chỉ trừng mắt nhìn, vừa định mở miệng nói lại bị khóe miệng cười tinh tế của Cố Chuẩn dọa cho sợ, giây tiếp theo, chủ nhân của nụ cười đó cúi xuống hôn cô.

Mạc Ninh thích anh hôn sâu như vậy.

Cô đưa tay ôm lấy cổ anh, nhưng mà, tư thế như vậy không tiện duỗi người, Cố Chuẩn một tay chạy xuống hông cô, một tay luồn dưới cổ. Tấm chăn nháy mắt lại bị kéo xuống, trực tiếp rơi xuống sàn. Mạc Ninh bị anh bế đứng lên, an vị bên giường, Cố Chuẩn một tay đặt phía sau cô, cố định đầu, một tay còn lại chặt chẽ ấn bên hông cô.

Hô hấp của hai người dần dần nặng nề hơn. Cố Chuẩn mang theo Mạc Ninh áp lên phía tường phòng, đồ đạc trên tủ đầu giường bị liên lụy, ngã rớt xuống sàn phát ra tiếng “rầm” lớn nhưng không ai để ý tới.

Bởi vì tay của Cố Chuẩn ngăn cách tường cùng thân thể Mạc Ninh không trực tiếp tiếp xúc, nên cô không cảm thấy lạnh, nhưng tư thế này của hai người khiến cô cảm thấy thật bất an, trời đất như quay cuồng, cô căn bản không đứng vững, sức lực còn lại trong ý chí của cô giành cho việc ôm lấy bờ vai Cố Chuẩn. Cô chặt chẽ ôm lấy anh, để cho anh ở thế công chiếm, cảm giác thấy chính bản thân mình đang trôi dạt đi...

Dường như không đủ hưởng thụ, Cố Chuẩn dùng sức, siết chặt thắt lưng Mạc Ninh về phía mình, hai người thân thể dán chặt vào nhau, Mạc Ninh nhịn không được thoát ra một tiếng than không rõ ngữ nghĩa.

Đúng lúc này, Cố Chuẩn đột nhiên chậm rãi buông cô ra, thấy cô không còn sức lực đứng vững, lại khom người một phen ôm lấy cô, đi hai bước, đem cô thả lại trên giường. Anh thậm chí xoay người nhấc chăn lên, một lần nữa đắp lên người cho cô. Cuối cùng, anh hôn nhẹ lên mặt Mạc Ninh, nói: “Ngủ ngon”.

Mạc Ninh dù trong lòng có ngàn vạn nghi hoặc nhưng cũng không hỏi cái gì, nói: “Ngủ ngon”.

30. Chương 30: Cuộc Chiến Thứ Ba Mươi

Thứ hai, lúc làm việc, có chuyện đột ngột xảy ra làm ảnh hưởng đến tâm tình Mạc Ninh, Phó Tịch Nhan đập cửa xông vào, ném lên bàn một tờ báo, tay đập rầm lên mặt bàn, khiến toàn bộ đồng nghiệp chú ý đến. Phó Tịch Nhan thấy số lượng người xem đã đủ nhiều, thừa nước đục thả câu, lớn tiếng nói với Mạc Ninh: “Cô biết rõ bản thảo về Vương thị là của tôi, vậy cô còn bảo thực tập sinh đi viết là có ý gì?”.

Mạc Ninh chưa kịp phản ứng Lý Hàm đã nhanh bước đến trước mặt Mạc Ninh, trên mặt lộ vẻ xin lỗi, cô nói: “Cô Nhan, chuyện này cô Mạc không biết gì”.

Phó Tịch Nhan tiếp tục gây sự “Cô là thực tập sinh dưới quyền cô ta, viết bản thảo đều phải qua mắt cô ta, hiện tại sao có thể nói cô ta không biết?”.

Lý Hàm vẫn cùng Phó Tịch Nhan giải thích “Là thế này, cô Phó, nhiệm vụ phỏng vấn hôm qua quá gấp gáp, chủ nhiệm để em đi tìm cô, nhưng cô không ở đây...”

“Lấn chiếm đối với phóng viên là chuyện tối kỵ, cô là thực tập sinh, cô không biết tôi không trách cô, mấu chốt là, cô giáo của cô, là phóng viên của toà soạn này chẳng lẽ cũng không biết”. Phó Tịch Nhan châm chọc khiêu khích, ánh mắt sắc bén không hoà hảo chuyển qua Mạc Ninh.

Mạc Ninh vẫn im lặng ngồi trên ghế, cầm cuốn tạp chí Phó Tịch Nhan ném xuống, mắt khẽ quét qua tin tức, một bên hỏi “Lý Hàm, em đem mọi chuyện nói rõ ra”.

Lý Hàm còn đang suy nghĩ, Phó Tịch Nhan đã chen vào nói “Sự tình quá đơn giản, bản thảo Vương thị vốn là tôi làm, cô lại cho thực tập sinh của cô chen vào của tôi là thế nào?”.

Mạc Ninh không mặn không nhạt hỏi “Lý Hàm, em nói đi”.

Phó Tịch Nhan. “Cô”.

“Tôi không muốn mới sáng sớm đã ồn ào với chị, mặc kệ chị tin hay không tin, chuyện chị nói tôi hoàn toàn không biết. Chị kích động như vậy, tôi không có cách nào khiến chị tin lời tôi, nếu chị thật sự muốn biết rõ sự tình, xin hãy bình tĩnh một chút”. Mạc Ninh trịnh thượng áp đặt nói, trong lúc đó quần chúng cảm thấy chuyện không còn thú vị, tự giác tản mát.

Lý Hàm chăm chú tường thuật lại một lượt, Mạc Ninh nhanh chóng đưa ra kết luận, ánh mắt sắc bén ngừng đầu nhìn Phó Tịch Nhan. “Xem ra mấu chốt là ở chủ nhiệm, đợi chủ nhiệm đến hỏi một chút không phải sẽ rõ mọi chuyện hay sao?”.

Phó Tịch Nhan “Chuyện này không liên quan đến chủ nhiệm, mặc dù là cô ta hạ lệnh, nhưng công việc là của tôi, cũng nên nói với tôi một câu, tiền trạm hậu tẩu như thế...”

“Xin lỗi”. Mạc Ninh đứng dậy nói.

Phó Tịch Nhan bỗng nghẹn họng, thật sự không nghĩ Mạc Ninh lại xin lỗi một cách dứt khoát như vậy, muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng oán hận xoay người rời đi. Mạc Ninh một lần nữa ngồi xuống, cô chưa từng cảm thấy quan hệ của mình và Phó Tịch Nhan tốt đẹp, nhưng cô thật không nghĩ sẽ cùng cô ta ồn ào như thế này.

Cô mơ hồ cảm thấy, việc này cũng không thể yên.

Phó Tịch Nhan vừa đi, Lý Hàm vẫn đứng ở chỗ cũ kéo góc áo, qua nửa ngày, cô cúi đầu nói “Cô Mạc, em xin lỗi”.

“Vì sao phải xin lỗi?”.

“Trước đó không nói cho cô, làm cô bị mắng oan, em xin lỗi”.

“Còn có gì không nói với tôi sao?”. Mạc Ninh dùng ngữ khí đùa giỡn nói vì muốn làm Lý Hàm cảm thấy thoải mái hơn.

“Có”. Lý Hàm đáp.

Mạc Ninh bị đáp án này làm kinh ngạc.

Mấy phút sau, sau khi xem hết bưu kiện Lý Hàm đưa, Mạc Ninh kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được. Trên mạng Lý Hàm nhận được thư tố giác Mạc Ninh, từ tối thứ sáu, người gửi thư là một cái tên tuy tiện đăng ký. Trong thư chỉ có một tệp tin, sau khi mở ra có tất cả năm mươi ba trang, tất cả đều là những lời lên án không công bằng đối với công ty Hà Nguyên. Trừ lần đó ra, còn nhận được một lá thư với một file nén, sau khi giải nén, bên trong có đơn từ chức, lệnh cưỡng chế từ chức, còn có chữ ký của mười mấy nhân viên.. Thậm chí còn có thư viết tay của người nhà, chứng minh người chết có quan hệ trực tiếp với công ty Hà Nguyên.

Mạc Ninh nằm ngửa ra sau ghế, cố gắng suy nghĩ. Nếu công ty Hà Nguyên thật sự vì giảm biên chế khiến nhân viên công ty tự sát thật, như thế, tin này nhất định phải công bố. Công ty Hà Nguyên nếu thật sự đã dùng tiền để bịt miệng, tin này nhất định phải đưa.

Có điều, những chứng cứ này hiển nhiên là không đủ.

Bị lá thư nặc danh hành hạ liên tục hai ngày, tới ngày thứ ba, lúc gặp Cố Chuẩn tâm tình cô mới khá hơn một chút. Cố Chuẩn cũng không phải người kén ăn, Mạc Ninh đề nghị đi ăn món Tứ Xuyên, anh cũng vui vẻ lái xe.

“Tâm tình không tốt?”.

“Vâng, có tin không tốt lắm”. Mạc Ninh nói.

“Tin gì?”.

“Em ở trước mặt anh càng ngày càng sợ phải che giấu”.

Cố Chuẩn nở nụ cười, lát sau nói: “Đây là dấu hiệu tốt”.

“Có phải anh là người rất giỏi dấu diêm”.

Cố Chuẩn thu lại nụ cười: “Thế này phải không?”.

Mạc Ninh nghiêng đầu nhìn anh “Không phải, anh so với trước kia che dấu tinh ranh hơn”. Bởi vì trước kia có lẽ anh không có cảm giác với cô, nên không cần phải che dấu, mà hôm nay, cô có thể cảm thấy rõ ràng khát vọng của anh với mình, đêm hôm đó khi anh ôm lấy cô, cô đã cảm nhận được rõ. Thế nhưng, có thể môi trường sống đã ngăn cản khát vọng này, chặn lại bao hành động a?

Mạc Ninh chìm sâu trong suy nghĩ của mình, không trông thấy Cố Chuẩn đột nhiên cầm chặt tay lái, giọng của anh cũng trầm hơn nhiều: “Em nghĩ nguyên nhân là gì?”.

Mạc Ninh: “Chuyện gì?”.

“Anh ở trước mặt em không hề có gì che dấu”.

Mạc Ninh nhìn anh, cảm thấy hình như anh đang giận: “Ý của anh là, em không hiểu anh?”.

Cố Chuẩn không lập tức đáp lại, lông mày khẽ nhíu.

Mạc Ninh cười lạnh, tâm tình vừa vui vẻ lên một chút đã tụt xuống, cô lại không nghĩ đến, một việc nhỏ như thế cũng có thể khiến hai người khắc khẩu. Hiển nhiên, cô không ý thức đến tầm quan trọng của nó. Cô nói tiếp “Hiểu được nhau chính là cần một thời gian dài, anh cái gì cũng không nói với em, em làm sao hiểu anh đang nghĩ gì?”.

“Em tin tưởng anh sao?”.

Mạc Ninh không hiểu hỏi: “Anh nói đến cái gì?”.

“Tin lời nói của anh?”.

Mạc Ninh nói lời cầu huyết: “Chỉ cần anh chịu nói, em đều tin”.

“Tin hơn mắt nhìn và phán đoán của em với hành vi của anh sao?”. Cố Chuẩn đề cập vấn đề rất trôi chảy, làm người ta cảm thấy anh giống như đã sớm chuẩn bị, chỉ đợi ngày nói ra mà thôi.

Mạc Ninh không trả lời, ngược lại hỏi: “Anh có ý gì?”.

Khoẻ miệng Cố Chuẩn cong lên, có chút lạnh lùng: “Em hiểu rất rõ”.

“Anh có thể nói”.

“Xin lỗi, anh không thích ngữ khí đưa ra câu hỏi của em”. Cố Chuẩn vừa nói, vừa ngoặt nhanh vào một khúc quanh ở ngã tư, vì chuyển hướng đột ngột nên vang lên tiếng phanh chói tai khiến người qua đường xung quanh cảm thấy chói tai.

Mạc Ninh kinh ngạc nhìn Cố Chuẩn, anh tắt đèn xe, ánh đèn đường chiếu lên mặt anh không rõ ràng, cô nhìn dáng vẻ của anh có gì đó không quen, giống như một người xa lạ, giống như chỉ cùng xem một vở kịch, kịch đã xem xong, hai người quay lại thành người xa lạ. Thật giống như, bọn họ chưa bao giờ ở cùng một đường, bọn họ cho đến giờ chưa từng yêu nhau, thật giống như những ngày ngọt ngào lúc trước, tùy lúc có thể biến thành bọt xà phòng, tan đi không dấu vết...

Sự mất kiểm soát của Cố Chuẩn cũng không duy trì lâu, tốc độ xe dần chậm lại, anh đưa một tay vuốt thái dương nói: “Thật xin lỗi, hôm nay công việc hơi mệt. Ngày mai anh phải đi công tác, vốn muốn cùng em ăn một bữa cơm. Hiện tại, anh đưa em về nhà”.

Trái tim Mạc Ninh có chút đau đớn, tự giấu nói: “Em là vừa khi quân phạm thượng, chọc giận long nhan sao?”.

“Anh không muốn cãi nhau”. Cố Chuẩn ném lại năm chữ.

“Em cũng không muốn, Nhưng em không thích không hiểu nổi vì sao sắc mặt anh thay đổi”.

Ánh mắt Cố Chuẩn trầm xuống: “Anh nói rồi, anh hiện tại rất mệt. Mời em không cần gây sự”.

Gây sự? Mạc Ninh bị những lời này làm tổn thương. Hôm trước Phó Tịch Nhan cũng nói cô cố tình gây sự, cô đến giờ vẫn không hình dung ra những từ này lại khiến người ta khó chịu thế. Vô dụng nhất chính là, cô lại muốn khóc.

Cô vốn nghĩ đêm nay gặp mặt, Cố Chuẩn sẽ cho cô một vài đề nghị về công ty Hà Nguyên. Trương Kiệt Chí gần đây được thăng lên làm bộ trưởng bộ tuyên truyền của tỉnh uỷ, cô gần đây cũng bị nhiều chuyện phiền nhiễu, cả người đều không có tinh thần. Tranh chấp với Cố Chuẩn như thế, làm cô vẫn đang hoang hốt, cảm giác này thật giống như đang gặp một cơn ác mộng, bị đe dọa sợ chết khiếp, sau đó tỉnh lại mới phát hiện giấc mơ đáng sợ này không phải một giấc mơ mà là cảm giác hậm hực.

Cố Chuẩn đưa cô về nhà, giúp cô mở cửa xe, ngồi trong xe nhìn cô lên nhà, cũng không quay đầu, lái xe rời đi.

Mạc Ninh lần đầu cảm thấy đau lòng, gió đêm thổi tới, cô dùng sức kéo chặt áo cũng không cảm thấy một chút hơi ấm. Vào phòng, mở nhiệt độ lên đến tối đa, áo ngoài cũng không cởi, trực tiếp nằm lên giường. Nằm sấp không nhúc nhích, hồi tưởng lại chuyện vừa rồi. Nghĩ đến đầu muốn nổ tung cũng không hiểu được cô và anh vì sao lại cãi nhau.

Hơn nửa giờ qua đi, tiếng chuông cửa vang lên, Mạc Ninh tưởng là người đàn ông biến thái đối diện, cũng không có ý định để ý đến, vì vậy tiếp tục giả vờ không ở nhà. Lại qua mười phút sau, điện thoại của cô vang lên, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp mở miệng “Alô” một tiếng.

Đầu kia truyền đến giọng nói lễ phép: “Xin hỏi, là Mạc Ninh tiểu thư sao?”.

Mạc Ninh thất vọng “Ừ” một tiếng.

“Xin chào, chúng tôi là cửa hàng đồ ăn, đến giao hàng”.

“Giao hàng gì?”.

“Bốn mươi phút trước cô đã gọi ạ”.

Mạc Ninh buông một tiếng thở dài: “Nhầm người rồi. Tôi không có gọi”. Mạc Ninh nói xong cúp điện thoại,

Rất nhanh, điện thoại một lần nữa vang lên, Mạc Ninh rất muốn ném ột câu “Có phiền hay không” bên kia lại có một giọng ngọt ngào vang lên khiến cô ngừng lại: “Chúng tôi là Hảo Đường Gia chuyên cung cấp đồ ăn, xin hỏi có phải Mạc Ninh tiểu thư không?”.

Mạc Ninh “Ừ” một tiếng.

“Là thế này, lúc bảy giờ ba mươi tối, có một vị tiên sinh đã đặt hai phần ăn mang về, trong đó có một phần ăn đưa đến nơi của ngài ấy là Hương Uyển, hiện tại phần ăn của cô đã đưa đến nơi, cô có thể ra nhận một chút không?”.

“Tiên sinh? Tiên sinh nào?”. Mạc Ninh hỏi.

“Chờ chút, tôi sẽ kiểm tra”. Bên kia có tiếng gõ bàn phím, sau đó, giọng nữ ngọt ngào lại vang lên: “Thật xin lỗi, để cô đợi lâu, vị tiên sinh kia họ Cố”.

31. Chương 31: Cuộc Chiến Thứ Ba Mốt

Mạc Ninh cũng không ăn đồ ăn, cô gọi điện cho Hảo Đường Gia, hỏi đường đến đó, mười phút sau hạ quyết tâm. Mang theo phần ăn ra khỏi nhà.

Anh ngày mai còn đi công tác, muộn như vậy còn đến công ty, chắc hẳn có rất nhiều chuyện cần làm. Hai người cùng ăn... như vậy, cũng không phải không hay.

Ra cửa gọi xe, đi đến toà nhà Vincent, lên tầng mười tám, cô đứng trước sảnh gọi điện cho Cố Chuẩn, điện thoại đổ chuông chốc lát, bên kia có tiếng “Alô”.

“Ách... ăn cơm xong rồi sao?”.

“A, đang chuẩn bị ăn”.

“A? Một mình?”. Mạc Ninh chỉ vì phần ăn anh gọi ình, trong lòng bỗng vui vẻ.

“Cùng một người bạn”. Dừng một chút, Cổ Chuẩn rất nhanh hỏi: “Em ở đâu?”.

Vui vẻ biến thành không vui, tâm tình Mạc Ninh nhanh chóng u sầu, nhẹ nhàng “A” một tiếng, bàn tay nắm túi đồ ăn không tự giác nắm chặt, dùng một giọng thoải mái nói: “Em ở nhà. Em chỉ là muốn xác định có phải anh đặt đồ ăn cho em, em đã ăn”.

Cổ Chuẩn im lặng một lúc, sau đó mở miệng, giọng của anh đột nhiên rất rõ ràng: “Là anh đặt”.

“Ngày mai mấy giờ bay, có cần...”.

“Xin lỗi, anh đang lái xe, lát nữa gọi lại cho em”.

“A, được”. Lời còn chưa nói xong, Mạc Ninh đã nhanh tay tắt máy, rất sợ chỉ một giây thôi cũng có thể phát sinh sự việc gì đó ngoài ý muốn. Hít sâu một hơi, cô ổn định lại bản thân, ngẩng đầu không cẩn thận chạm phải một cô gái đang đứng gần đó, tặng Mạc Ninh một nụ cười, Mạc Ninh lại không cách nào đáp lại cô ấy một nụ cười như thế.

Lại mang đồ ăn về nhà.

Cổ ý để tài xế dừng xe bên ngoài, cô muốn suy nghĩ một chút. Mạc Ninh bây giờ thật sự tin lời Chu Nhất Nặc đã nói, tình yêu thật sự có thể khiến con người trở nên không còn là mình, hi vọng vô thường, nói cũng không nói được, đặc biệt để ý đến ý nghĩ và cái nhìn của người đó, một câu nói của anh hay một biểu lộ lơ đãng cũng có thể khiến cô cảm thấy không biết làm thế nào.

Chu Nhất Nặc đã sớm nói cho cô biết kết quả, không cần phải nhanh chóng giao trái tim cho anh, trừ phi anh mang trái tim trao ình trước. Tâm lý phòng bị đối với đàn ông quá nặng, vài năm trước cơ hồ không có người nào có thể đến gần trái tim cô. Cô hoàn toàn không quan tâm đến những người đàn ông không phải của cô.

Cho đến khi Cổ Chuẩn xuất hiện, anh là một ngoại lệ. Thì ra yêu là chuyện đáng sợ như vậy, trong lúc vô tình đã thôn tính tất cả con người.

Đêm khuya có gió, cô bước từng bước chậm. Không ngừng dẫm phải bóng của chính mình hắt trên đường, cô nghĩ, có lẽ chính mình nên thay đổi. Không, chính xác mà nói, nên quay lại bộ dạng ban đầu. Như vậy, cô cũng không cần phải khổ tâm nhiều như vậy, sẽ không có những sự chờ mong yếu ớt kỳ quái như thế, cũng không có những suy nghĩ lung tung thế này.

Đi một đoạn, lại vòng lại đi thêm một lần. Tay tiến vào túi áo khoác, mang theo túi đồ ăn khiến cô cảm thấy vướng víu, thế nhưng, mặc dù cách hai bước có thúng rác, cô lại không nỡ ném đi, cứ như thế cầm theo.

Đêm càng tối, sương cũng xuống nhiều hơn, nỗi lòng theo hoàn cảnh hiện tại cũng bình tĩnh hơn, cô lúc này mới cất bước đi về phía nhà mình. Đến dưới tầng, tiếng phanh xe nặng nề dẫm vào màng nhĩ cô, ngay sâu đó, ánh đèn xe chiếu thẳng lên mặt cô, cô đưa tay che mắt, phía trước là chiếc xe quen thuộc, trái tim nhỏ bé của cô vừa bình tĩnh nháy mắt đã kích động trở lại.

Cô ngẩng đầu nhìn cho đến khi Cổ Chuẩn bước xuống xe. Anh từ xa dò xét cô, ánh mắt bắn khoản nhìn túi đồ ăn trên tay cô, tâm mắt quét một lượt, anh lại ngẩng đầu, trong mắt có gì đó không rõ ràng chạy qua. Mạc Ninh vụng về nói: “Em xuống tầng vứt rác”.

Khóe miệng Cổ Chuẩn khẽ cong lên, giơ tay lên, dịu dàng phẩy sương trên mặt anh, cau mày nói: “Thật lạnh”.

“Đêm gió thường lớn”.

“Thư ký Phạm vừa gọi cho anh, cô ấy gặp em rồi khỏi công ty”. Cổ Chuẩn không mặn không nhạt nói.

Mạc Ninh xấu hổ rầu rĩ nói: “Đúng thế, em vừa đến công ty anh tìm anh”. Lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao ngất trước mặt cười cười: “Thật tiếc, anh không ở đó”.

Cố Chuẩn cúi đầu nhìn cô, sắc mặt cô dưới ánh đèn có chút nhợt nhạt, hết lần này đến lần khác vẫn nở nụ cười kiên cường. Khẽ chau mi lại, anh nhẹ thở dài, đưa tay ôm lấy cô.

Túi đồ ăn rơi xuống đất.

Đột nhiên bị cảm giác ấm áp xâm chiếm, cô nhận không được chun chun mũi, cứ như vậy ôm anh, cô gắng cọ mũi lên người anh để giảm bớt vẻ ghen tuông.

“Thăng thần với anh khó vậy sao?”.

Mạc Ninh hừ một tiếng: “Lời này từng chữ đem trả lại cho anh”.

“Ồ bên ngoài lâu lắm hả?”.

“Rất lâu, rất lạnh”.

“Như thế này khá hơn không?”.

Mạc Ninh nhắm mắt lại, tay của anh chậm rãi tăng thêm lực, cười nói: “Vâng, rất tốt, rất ấm”. Rất an tâm, rất an tâm, rất thoải mái... Giờ phút này, cô đột nhiên nhớ đến những lời Chu Nhất Nặc nói với cô, vui buồn trong tình yêu người ngoài nhìn không rõ, người với người khác nhau quá lớn, tình yêu cũng không giống nhau.

Thoáng chốc cô đã tự đánh gục những suy nghĩ của mình trước đó, càng thêm kiên định một niềm tin, mặc kệ phía trước có bao nhiêu đau thương, là buồn hay vui, bọn họ nhất định phải cùng nhau trải qua.

Ba ngày sau khi Cố Chuẩn đi chính là Trung thu. Hai ngày trước Mạc cha và Mạc mẹ đã gọi điện đến chúc mừng, vốn muốn khuyên Mạc Ninh trở về, bởi vì cô muốn làm một đề tài nên cuối cùng hai người đã không miễn cưỡng con. Thế nhưng, sáng sớm ngày Trung thu, cô còn đang mắt nhắm mắt mở ra mở cửa, đã thấy cha mẹ đứng ở ngoài cửa, thiếu chút nữa cô đã nghĩ mình đang nằm mơ.

Mạc cha chấp tay sau lưng, bộ dạng nghiêm trang, Mạc mẹ ở phía sau hắng giọng: “Cái ông này”.

Mạc Ninh mãi mới phản ứng lại, nắm tay mẹ nói “Mẹ, hai... người người...”.

Mạc mẹ khẽ nhéo lên mặt con gái, hiền dịu nói: “Bảo bối, thật sự là mẹ con, người này thật sự là cha con”.

Mạc cha đã tự đi vào phòng khác, nhìn ngấm xung quanh.

“Là mẹ nói muốn đến chỗ con, ông ấy cũng muốn, tạm thời chỉ có thế, nói cho con biết, cha mẹ ở siêu thị gần đây đã mua đồ ăn, giữa trưa làm vài món con thích cho con”. Vừa nói, Mạc mẹ đã đi vào bếp, cuối cùng, còn ló ra nói: “Ninh bảo bối, con nếu mệt có thể đi ngủ thêm, phòng bếp cứ giao ẹ và cha con, mẹ mua chân gà, tất cả đều làm cho con ăn”.

Trái tim Mạc Ninh ấm áp, sửa lại tóc, cô đi về phía Mạc cha, xếp lại đồng tạp chí trên sofa, cô nói: “Chỗ này của con chỉ có Thiết Quan m, ba, ba chê chứ?”.

Mạc cha đi thăm hết các phòng trong nhà con gái, có chút xem thường nói: “Cái phòng gì mà có thế này, có quen không?”. Cũng không giận Mạc cha nói thế, phòng của Mạc gia vốn cũng là một biệt thự, trước khi cô lên đại học, cô và cha mẹ vẫn sống ở nhà tập thể của nhân viên, sau đó, không biết Mạc cha lấy tiền từ đâu, tìm người đến xây lại nhà, mở rộng rất nhiều, còn cho người thiết kế một cái ao nhỏ trong vườn. Mạc Ninh cũng có một phòng rất lớn, lúc nghỉ hè năm ba, Mạc cha mang về một chút chó nhỏ, Mạc Ninh cùng con chó kia cũng ở chung không lâu, đối với nó cũng không có nhiều tình cảm, Mạc cha và Mạc mẹ lại vô cùng yêu quý con chó kia, coi như con cái, đi đến đâu cũng mang theo.

“Sao có thể ghét được?”. Mạc cha ngồi xuống sofa, vỗ vỗ bên cạnh nói: “Đến đây, để ba nhìn con xem nào”.

Mạc Ninh cười đi qua. Ngồi xuống, đưa tay sờ lên bụng Mạc cha nói: “Mỗi ngày chạy bao nhiêu tiệp tùng? Bụng bia đã thành thế này”.

Mạc cha cười ha ha: “Nuôi con gái không phải vì một ngày này bị con chê bai. Cha của con hiện tại đang đi vào giai đoạn về hưu, không còn nhiều cơ hội hưởng phúc lợi rượu thịt, để cho cha phóng túng chút a”.

“Thân thể là quan trọng, a, ba và mẹ gần đây rảnh lắm sao?”.

“Rảnh? Sao có thể rảnh? Mẹ con đang thời kỳ mãn kinh, mỗi ngày không có việc gì miệng cũng không ngừng, còn có thể cùng người ta hùng hổ tranh cãi cả ngày, Dạ Bạch cũng ghét bà ấy”.

Dạ Bạch chính là con chó nhỏ, tên là Mạc Ninh đặt, chính là lấy từ tên con ngựa yêu quý nhất của Đường Huyền Tông, Dạ Bạch.

“Nghe mẹ con nói con đang hẹn hò”. Mạc cha đột nhiên hỏi.

Mạc Ninh kỳ quái hỏi: “Sao mẹ biết a?”.

“Lần trước Tô Dã Nghi nói với mẹ con trên QQ”.

Biểu tình của Mạc Ninh phút chốc cứng đờ, vừa nghĩ đến Tô Dã Nghi, Mạc Ninh không nhịn được hung hăng nguyên rửa, cái gì gọi là cứ tin bọn mình. Lại nghĩ, dù sao cũng chẳng có gì phải dấu diếm, thoải mái thừa nhận: “Vâng, có đang hẹn hò với một người”.

Mạc cha biểu lộ cao thâm: “Đùa giỡn, hay thật sự?”.

Mạc Ninh không do dự trả lời thẳng: “Thật sự ạ”.

Mạc cha nghe những lời này xong, biểu tình không thể nói là vui sướng.

Mạc mẹ ngược lại rất cao hứng, trong khi ăn cơm không ngừng cười nói, “Dã Nghi đã gửi anh ẹ xem, không tệ không tệ, rất được. Khi nào thì ra mắt cha mẹ đây? Bằng không hiện tại gọi cậu ta đến ăn cơm đi?”.

Mạc Ninh trừng mắt nhìn mẹ. Cô nhanh chóng giải thích: “Anh ấy đang đi công tác, mấy ngày nữa mới về”.

Mạc mẹ cười cười: “Không vội, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ gặp”.

Mạc Ninh nhanh chóng nhét rau vào miệng, chính là đề phòng hai vị đại gia liên hợp tấn công, tìm hiểu vấn đề. Nhưng cũng là cô tự mình đa tình, vì sau đó, Mạc mẹ hỏi “Này, ông nói xem, chúng ta không ở nhà, đi giúp việc sẽ cho Dạ Bạch ăn gì? Sẽ không cho ăn rau họ ẹ chứ? Thằng bé dị ứng với rau họ ẹ”.

Mạc cha khẽ nhướn mày, “Chúng ta đã dặn đi dặn lại, không đến mức đáng trí đâu”.

“Sẽ không cho nó ăn bánh bao chứ? Thằng bé cũng không thích bánh bao”.

“Không biết”.

“Dạ Bạch thật đáng thương”.

“...”

“Tôi đã sớm nói, sao phải mời người đến chăm sóc, không bằng đưa đến nhà ông Hứa, vừa hay nhà ông ấy có một con mèo lớn, Dạ Bạch có thể làm bạn với nó...”. Nói đến đây, Mạc mẹ đột ngột dừng lại, tầm mắt dời về phía Mạc Ninh, biểu tình chăm chú nói: “Bảo bối, thiếu chút nữa đã quên hỏi con”.

Biểu tình Mạc Ninh nghi ngờ.

Mạc cha nói tiếp “Gần đây không có tin của Hứa Thư Hoài, anh chị Hứa đều rất lo lắng, lần này tới chủ yếu là muốn hỏi con một chút, còn biết tin gì về nó không?”.

Mạc mẹ nói: “Nhất là chị Hứa, cả tháng khuôn mặt u sầu, người gầy hằn đi, anh Hứa cơ thể cũng không tốt, bà ấy không tiện đến thành phố G, lúc trước cha mẹ cũng hơi bận, bà ấy muốn nhờ cha mẹ giúp mà cũng không được, thế nhưng hôm trước đã đến tìm cha mẹ”.

Nghe cha mẹ nói vậy, Mạc Ninh cũng đột nhiên quan tâm đến một chuyện. Quả thật đã lâu không có tin tức của Hứa Thư Hoài, trước đó có một cuộc điện thoại vô duyên, cô không có bất cứ tin nào của anh nữa. Anh trước kia cũng chưa từng biến mất như thế, chỉ là dù ở bất cứ đâu, anh cũng sẽ gọi điện cho cô, hoặc gửi tin nhắn... Nếu không phải trong thời gian này Mạc Ninh bị công việc và chuyện tình cảm làm bẽ bộn, cô nhất định sẽ chú ý đến chuyện này.

Không thể làm gì khác, Mạc Ninh lúc này đang nhấn số của Hứa Thư Hoài, trong điện thoại truyền đến giọng nói: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”. Giống hệt lần trước cô gọi cho anh.

32. Chương 32: Cuộc Chiến Thứ Ba Hai

Ngày hôm sau, Mạc Ninh đi thẳng đến cục thuế vụ.

Hứa Thư Hoài lúc trước đưa cho cô cách thức liên lạc với người ở nơi này, cũng để thuận tiện cho công tác của cô đã sớm đem các đồng nghiệp của hắn giới thiệu hết với cô. Khi đó Hứa Thư Hoài còn nói: “Về sau khó tránh khỏi gặp phải một số đồng nghiệp tiến thủ, nếu ngày nào đó bọn họ thăng quan phát tài, chúng ta có thể dựa hơi họ một chút cũng tốt”.

Nhưng mà hôm nay, những đồng nghiệp này bộ dạng đều thực cẩn thận, đối với vụ việc của Hứa Thư Hoài cũng không có nguyện ý nhiều lời, cô thật vất vả mới hỏi được tình hình của Hứa Thư Hoài, Mạc Ninh nhớ tới câu nói kia, lại cảm thấy có chút bi ai. Có chút gì đó, vẫn là không thể nói thành lời.

Hứa Thư Hoài bởi vì là kẻ khả nghi nhận hối lộ nên đã bị tạm thời cách ly thẩm tra.

Sau khi rời khỏi cục thuế vụ, Mạc Ninh lại đi đến chỗ Hứa Thư Hoài bị tạm giam, quản giáo truyền lời của anh nói anh không muốn gặp bất cứ người nào. Mạc Ninh tức giận, nhờ quản giáo chuyển lời: “Nếu anh hy vọng ba anh bởi vì anh ngồi tù mà bệnh tim bột phát, anh tốt nhất vĩnh viễn đừng gặp tôi nữa”.

Lúc vị quản giáo trở ra, Hứa Thư Hoài theo phía sau. Anh ta mặc trên người bộ quần áo tù rộng thùng thình, Mạc Ninh lúc này mới ý thức được anh gầy đi rất nhiều, râu mọc lộn xộn trên mặt, hai mắt thâm quầng suy sụp, vừa thấy Mạc Ninh, nháy mắt anh cúi gầm mặt xuống.

Mạc Ninh hết sức kìm chế sự tức giận, bình tĩnh nói với hắn: “Bác Hứa và dì Hứa tìm anh khắp nơi, tết Trung thu bố mẹ em đã đi một chuyến tới đây, coi như là vì anh. Gần đây thân thể của bố anh không được tốt”.

Hứa Thư Hoài cúi đầu, bộ dạng bất cần đời trước kia hoàn toàn không thấy, anh ta giống như con muỗi bị dính điện, không còn cách nào ngoài rớt xuống. Mạc Ninh có chút đau lòng, dùng ngữ khí nhẹ nhàng hơn: “Sau khi lập án thì nói cho bố mẹ anh biết đi? Anh hi vọng em nói thế nào với bọn họ?”.

Hứa Thư Hoài trầm mặc trong vài phút, sau đó mở miệng, giọng nói thật sự có vị chua chát nói: “Việc này anh đã xử lý tốt, sẽ không có người tìm đến bố mẹ anh. Anh chỉ cầu em... Đừng nói cho bọn họ biết”.

Mạc Ninh không có nói tiếp, cô biết lúc này cảm xúc của Hứa Thư Hoài rất yếu ớt, cô thông cảm với anh chờ cảm xúc của anh tốt lên. Cũng không lâu lắm, Hứa Thư Hoài lại lần nữa mở miệng: “Em gần đây, có khỏe không?”.

“Ừ, khá tốt”.

“Nghe nói em và Cố Chuẩn của Vincent đang qua lại?”.

“Đúng vậy”.

“Anh ta đối với em có tốt không?”. Lúc hỏi câu này, Hứa Thư Hoài làm như vô ý ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt Mạc Ninh đang nhìn, lại nháy mắt cúi đầu.

Tuy rằng chỉ là một lát, Mạc Ninh lại rõ ràng thấy nước mắt trong mắt anh chưa rút, nghĩ đến cảm tình anh đối chính mình, Mạc Ninh biết nên ngưng hắn đề tài này tại đây, trở lại nói: “Em sẽ nói với hai bác anh...”.

“Nói cho bọn họ anh đã đi du học” Hứa Thư Hoài ngắt lời của cô, sau đó đột nhiên đứng lên, xoay người, nói: “Chúc em hạnh phúc”. Sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Không có nhìn lại, trong đầu cô bây giờ là hình ảnh Hứa Thư Hoài cô đơn rời đi, thật lâu không tiêu tan.

Lần này chắc là đã kích lớn nhất từ trước đến giờ đối với Hứa Thư Hoài, đến mức Mạc Ninh trông thấy anh cũng không dám trách cứ tại sao anh lại lâm vào tình trạng này, không dám hỏi anh có thể bị kết án hay không, không dám nói anh một câu đúng hay không. Dù sao mười mấy năm tình bạn, Hứa Thư Hoài như hiện tại, cô cảm thấy áy náy, cảm thấy giống như mắc nợ anh cái gì.

Vì thế cô đành phải đem phần ý xin lỗi của Hứa Thư Hoài chuyển dời đến cha mẹ anh, trong điện thoại, cô nhấn nhủ lời của Hứa Thư Hoài, cũng thay anh thực hiện nghĩa vụ của con cái, đối với cha mẹ anh hỏi han ân cần, quan tâm gấp đôi. Việc Hứa Thư Hoài bị giam giữ, ai cũng không biết.

Trung thu đi qua, chính là kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn.

Trong tòa soạn báo, cả nam lẫn nữ đã sớm tụ tập thành nhóm bàn bạc với nhau nên đi chỗ nào du lịch, cuối cùng thống nhất ý kiến là đi xuống phía nam tìm một hòn đảo nhỏ nào đó, phơi nắng, chơi thoải mái vài ngày. Có người hỏi ý kiến Mạc Ninh, Mạc Ninh vốn không có ý muốn ra ngoài, nhưng sau khi xem mấy cái hình ảnh bọn họ đưa cho lại đột nhiên muốn đi chơi.

Mong muốn nhất là được cùng đi với anh. Tuy rằng biết anh cũng không nhất định có thời gian, Mạc Ninh vẫn là nhịn không được gọi sang Mĩ cho anh.

“Uhm, quốc khánh sắp đến rồi”. Mạc Ninh khéo léo nói.

“Ừ, sau đó?”. Cố Chuẩn bên kia nói còn có âm thanh lách cách đánh máy.

“Anh, anh chừng nào thì trở về?”.

“Không rõ. Chuyện lần này có vẻ phiền toái, về sẽ nói cho em biết”. m thanh đánh máy dừng lại, anh hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Không có gì, sắp tới tòa soạn tổ chức đi du lịch quốc khánh...”. Nói tới đây, Mạc Ninh cảm thấy ngữ khí của mình nghe giống như con dâu nhỏ, vì thế thay đổi khẩu khí: “Vốn muốn cùng anh cùng đi du lịch ...”

Bên kia đột nhiên truyền đến tiếng cười trầm thấp của ai đó, không có êm tai như Dạ Oanh (chim sơn ca), trực tiếp đánh vào tâm của Mạc Ninh. Bị cười trêu chọc như vậy, Mạc Ninh cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, lại không thể giải quyết được, nửa ngày không thông.

“Cười đã chưa?”.

“Không tốt lắm”.

“Vậy anh cười cái gì?”.

“Muốn cười thôi”.

Mạc Ninh cũng muốn cười, nhưng nhịn xuống, hỏi: “Vậy anh sẽ về chứ?”.

“Anh sẽ cố hết sức”. Dừng một chút, kia lại có thanh âm bàn phím, “Định đi nơi nào chưa?”.

“Đi đến một cái đảo nhỏ ở phía nam tên là đảo Tahiti”. Ý cười vui vẻ, Mạc Ninh bổ sung nói: “Có lẽ anh chưa từng nghe qua chỗ này, đây là mấy người đồng nghiệp của em tìm được, cũng có biển, cũng không phải giới hạn trong Đông Nam Á, lại tiện nghi và tương đối được... giá cả lại hợp lý”.

“Đúng là không tệ”.

Kế tiếp, đoàn người của tòa soạn báo thẳng tiến bước vào sân bay, làm thủ tục, tắt điện thoại di động. Mạc Ninh cũng chưa nhìn thấy Cố Chuẩn, cũng không thấy anh gọi điện giải thích, vì cái gì không gửi cho cô một tin nhắn. Cô không rõ lắm vì sao Trương Kiệt Chí cùng Phó Tịch Nhan hiện tại lại đi theo đoàn, nhưng nhìn ra được, ánh mắt hai người nhìn cô đều có chút khoe mẽ, thêm chút trào phúng, ý tứ hàm xúc.

Mạc Ninh không nhàm chán đến mức đi so đo ý tứ với hai người này, trong lòng lại vẫn có chút buồn bực. Thiếu chút nữa là mang hành lý quay về, không đi nữa.

Mọi người ở Thâm Quyển chuyển máy bay, bay thẳng đến Sydney. Lại từ Sydney chuyển máy bay, bay thẳng về phía địa điểm đã chọn.

Hai ngày một đêm sau, tòa soạn báo một hàng tới được nơi kêu Tahiti. Hướng dẫn viên du lịch là một cô gái trẻ, tốt nghiệp đại học ngoại ngữ, tiếng Anh lưu loát, nghe nói cô ấy còn tinh thông ba ngoại ngữ khác nữa. Ra khỏi sân bay lên xe bus, lúc này đã là đêm khuya, những người khác đại khái là gần không được phấn khích, cũng không như thế nào an phận. Mạc Ninh lại cảm thấy mệt chết đi, dựa vào lưng ghế ngồi chợp mắt. Trong mơ hồ, giống như đã xảy ra chuyện gì đó bất ngờ, trên xe vang lên một trận huyền ảo.

Đến được khách sạn đã là rạng sáng, Mạc Ninh nhận thẻ phòng, đi thẳng lên phòng, leo lên giường nặng nề ngủ. Làm một giấc mơ đẹp, trong mơ Cố Chuẩn cười một đám mây bảy sắc cầu vồng đáp xuống trước mặt cô, bầu trời, bãi biển làm nền cho anh, cách xuất hiện của anh thật thần kỳ, làm những người đi cùng cô kinh ngạc không thôi, khiếp sợ nhất là Phó Tịch Nhan cùng Trương Kiệt Chí, biểu tình của bọn họ cũng rực rỡ không kém. Mạc Ninh ở trong mơ nhớ tới, thì chuyện bất ngờ trên xe bus chính là Phó Tịch Nhan cùng Trương Kiệt Chí không khai ở trên xe hôn nhau.

Hơn một giờ chiều ngày hôm sau, mọi người được hướng dẫn viên du lịch dẫn đến bờ biển giới thiệu sơ qua, sau đó để lại mọi người tự do hoạt động. Rất nhiều đồng nghiệp của cô vì muốn nịnh nọt Trương Kiệt Chí, và muốn cùng Phó Tịch Nhan ở chung một chỗ, đều kết thành bầy đàn đi theo hai người bọn họ.

Cảnh biển ở Đảo Tahiti này rất đẹp, gió rất lớn, ẩm áp, ẩm ướt, thổi vào mặt mặt tựa như được một bàn tay to cái ẩm áp vuốt ve. Mạc Ninh không mặc áo tắm, mặc một chiếc áo dài mỏng manh, ôm cánh tay đi dọc trên bờ cát, gió thổi phồng quần cô, mái tóc dài cũng phiêu tán trong không trung. Mùa này người đến bờ biển du lịch cũng không ít người, trừ bỏ người da vàng, người da trắng cũng rất nhiều. Có người thấy cô, thật nhiệt tình vẫy tay với nàng, nói một câu “Hello”, Mạc Ninh hết thấy mỉm cười đáp trả.

Trên bờ biển mọi người phần lớn mặc áo tắm trực tiếp nằm giữa ở trên bờ cát, Mạc Ninh cố hết sức không nhìn tới bọn họ, cô bước tiếp, ngẩng đầu lên, phía trước xuất hiện một hàng người trần truồng, có nam có nữ, không có một ai mặc quần áo trên người.

Nơi này là khu tắm lỏa thể sao? Nghĩ như vậy, Mạc Ninh không khỏi đỏ mặt. Xấu hổ chuyển tầm mắt, nâng tay vuốt vuốt tóc, vội vàng xoay người đi chỗ khác. Kiểm một cái ghế nằm, cô liền ngồi xuống, tìm góc độ thoải mái, nằm ngắm bầu trời xanh biếc với với cùng với những tảng đá lớn lờ mờ chồm đàng xa mọc lên trên đảo Tahiti này.

Bên tai truyền đến các âm thanh ngôn ngữ khác nhau, ánh mặt trời không lớn, Mạc Ninh nhắm mắt, lắng lắng cảm thụ gió hòa cùng ánh nắng. Nằm được một lúc, trước mắt đột nhiên tối qua một bóng người, nghiêng đầu nhìn, thì ra có người vừa ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô.

Người nọ nhận thấy được ánh mắt của Mạc Ninh, cũng quay đầu lại nhìn cô, sau một lúc lâu, lộ ra một hàm răng trắng nõn: “Hi! Là người Trung Quốc sao?”.

Mạc Ninh bị bộ dáng người nọ làm cho hoa mắt, nghe được ngôn ngữ quen thuộc, cô không thể không mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy”.

Người nọ vừa nghe tựa hồ cũng thật cao hứng: “Tôi là người Bắc Kinh, cô ở đâu?”.

“Người thành phố J, nhưng hiện tại đang làm việc ở thành phố G”.

“Tôi gọi là Khâu Tuấn, xin hỏi phương danh?”.

“Mạc Ninh”.

“Lần đầu tiên tới chỗ này sao?”. Khâu Tuấn tuy rằng là người Bắc Kinh, nghe giọng lại không giống giọng Bắc Kinh cho lắm. Diện mạo cũng là góc cạnh rõ ràng, thực anh tuấn. Màu da đại khái là bị phơi nắng, có chút rám nắng.

Mạc Ninh gật gật đầu: “Đơn vị tổ chức đi”. Tại nơi đất khách quê người, cảm thấy rằng có duyên phận rất lớn mới gặp được đồng hương ngồi ngay cạnh, xem cùng ngắm phong cảnh, cùng đón gió biển thổi.

Khâu Tuấn nói: “Tôi thường tới chỗ này. Đây là địa phương có rất nhiều điều thú vị”, nghe nội dung lời nói có lẽ sẽ cảm thấy người này thực không khiêm tốn, nhưng khi Mạc Ninh nghe anh ta nói lời này, lại cảm thấy anh ta thực khiêm tốn.

“Tôi chỉ biết nơi này có phong cảnh biển”.

“Ha ha”. Khâu Tuấn cười vang, “Không lạ, không lạ. Hành trình của mọi người là mấy ngày?”.

“Một tuần”.

“Ồ, như vậy”. Khâu Tuấn chuyển tầm mắt, khóe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười, “Vừa rồi thấy Mạc tiểu thư ở phía trước đột nhiên thu chân, là bị dọa sao?”.

Mạc Ninh “A” một tiếng, không nghĩ tới anh ta sẽ nói cái này. Nhưng là, không biết vì sao, nguyên bản là chuyện xấu hổ, tại bối cảnh này, cô lại không thấy xấu hổ, cực tự nhiên trả lời: “Quả thật thực không quen, trước kia tôi chỉ nghe nói qua, nhìn... vẫn là có chút chần chừ. Thẳng thắn mà nói, tôi là người bảo thủ”.

Khâu Tuân lại cười to, nói: “Đã nhìn ra”.

“Khâu tiên sinh thường tới chỗ này hay thường đi du ngoạn khắp nơi?”. Mạc Ninh vòng vo chuyển đề tài.

“Vâng, có lẽ phải nói, tôi hầu như ít về nước”.

Mạc Ninh “Ồ” một tiếng, xuất phát từ phép lịch sự, cô không hỏi chi tiết thêm nữa. Như đoán được thế nào cô không hỏi tiếp, Khâu Tuân tự nói: “Tôi trước kia là làm IT, sự nghiệp làm được nhất định môn quy, sẽ không rất nguyện ý lại cầm rế, rất phí tinh lực. Không làm gì, bỏ bê hai năm, đi khắp các nơi lớn nhỏ trên thế giới tìm niềm vui”.

“Nghe thấy khiến cho người ta cảm thấy hâm mộ”. Mạc Ninh chân thành nói.

Khâu Tuân cười cười, còn nói: “Mạc tiểu thư bảo thủ, cô có đồng ý nhận lời mời của tôi, ngày mai cùng tôi đi biển chơi? Tôi mang cô đi chơi”.

Mạc Ninh rơi vào suy nghĩ.

“Nếu cô tới nơi này cùng với bạn trai, hoặc là bạn trai cô không hy vọng cô đi chơi cùng người đàn ông xa lạ, cô có thể trực tiếp từ chối tôi”.

Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn hắn, hắn như cũ cười với cô. Tâm buông lỏng, cô thật sự bị hấp dẫn, gật gật đầu nói: “Được!”.

33. Chương 33: Cuộc Chiến Thứ Ba Ba

Sáng sớm thứ hai, Mạc Ninh mặc trên người một bộ đồ ngủ kiểu dáng thể thao, tóc buộc gọn lại, dầu gội mũ. Đi đến bãi biển đã hẹn trước, Mạc Ninh không nhìn thấy Khâu Tuân, ngược lại chỉ trông thấy một chiếc du thuyền cao hơn mười thước. Có mấy người đàn ông cao lớn mặc quần đùi đang ở trên thuyền làm công việc sửa chữa.

Mạc Ninh đang định đi vượt qua du thuyền, tầng chót đột nhiên có tiếng hô to truyền đến “Morning”.

Mạc Ninh ngẩng đầu, mặt trời buổi sáng cũng không quá gắt, cô liếc mắt thấy Khâu Tuân đang dựa vào lan can, chào hỏi cô. Bầu trời bao la xanh thẳm, nụ cười của anh ta như ánh mặt trời, ấm áp rơi xuống. Gặp nụ cười kia, Mạc Ninh thậm chí còn vô thức đưa tay lên che mắt.

Có điều, anh ta hình như chỉ mặc một chiếc quần ngắn màu xám nhạt, cơ thể tinh tráng làm Mạc Ninh cảm thấy xấu hổ, chỉ đáp lại bằng một nụ cười, khẽ nói: “Chào buổi sáng, Khâu tiên sinh”. Sau đó lại đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Khâu Tuân vẫn cười ở phía trên, nói: “Chờ tôi một chút”.

Mạc Ninh nghe thấy tiếng bước chân trên thuyền, nghĩ anh ta muốn xuống. Hít sâu một hơi, ôm cánh tay thưởng thức du thuyền trước mắt, cô trước kia vốn sinh hoạt trên đất liền, thành phố G tuy ở ven biển, nhưng cô cũng chưa có cơ hội ngồi trên du thuyền, lúc này có thể ngồi du thuyền rời bến, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác hưng phấn.

Dò xét tỉ mỉ chiếc du thuyền này, du thuyền màu trắng, bên trên có dòng chữ “Sunning” màu xanh lam, đoán rằng từ này nhất định có hàm ý, Khâu Tuân đã hạ thuyền, thấy Mạc Ninh cẩn thận quan sát du thuyền, anh ta đưa tay lên, gõ gõ lên thân thuyền bằng gỗ “Du lịch một ngày, sợ sao?”.

Mạc Ninh lúc này mới phát hiện ra anh ta, tầm mắt dời đi, phát hiện anh ta đã mặc thêm một chiếc áo phông màu trắng, cảm tình của Mạc Ninh dành cho người này càng lúc càng tăng, tâm tình buông lỏng, cười nói: “Chỉ là rời bến, cũng không phải thám hiểm, tôi nên sợ cái gì?”.

Khâu Tuân “Quả là hào kiệt”. Dừng một chút, anh ta hất cằm, chỉ vào du thuyền. “Lên đây đi, tôi đưa cô đi thăm quan”.

Mạc Ninh vui vẻ đi về phía trước.

“Đây chỉ là chiếc du thuyền loại trung, du thuyền du lịch, cho nên đại khái là không xa hoa cho lắm”. Khâu Tuân đi đến phía trước, Mạc Ninh ngửi thấy có mùi sơn mới. Trùng hợp lúc này, Khâu Tuân quay lại, thấy bộ dáng nhíu mày của cô, anh ta cười cười “Du thuyền này tôi mua lại của người ta, sau khi mua phải sơn lại một số chỗ, trước đó không lâu mới kiểm tra tổng thể, hôm nay mới bắt đầu khai trương”.

Mạc Ninh mang ánh mắt hiếu kỳ nhìn theo sự giới thiệu của anh ta.

“Đây chỉ là một chiếc du thuyền bình thường, giá trị cũng không lớn, nhưng thiết bị vẫn rất đầy đủ”. Vừa nói, hai người đã đi đến tầng thấp nhất, Khâu Tuân đi đến một gian phòng phía trước, đứng dựa vào cửa, mở đèn bên trong nói “Đây là phòng ngủ, nếu qua đêm ở đây sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, cô sẽ cảm nhận rõ ràng sự dịu dàng của nước biển”.

Sau đó, Khâu Tuân mang cô đi thăm tầng giữa, cuối cùng, anh ta dẫn cô đến tầng chót. Không biết có phải tâm lý hay không mà Mạc Ninh cảm thấy trên này gió biển nhiều hơn trên bờ rất nhiều.

“Sao, cũng không tệ phải không?”. Khâu Tuân híp mắt, hai tay chống lên lan can, nhìn đường ven biển mờ mờ, giọng của anh ta mặc dù bị gió át đi nhiều, nhưng vẫn rất rõ ràng.

Mạc Ninh cũng dựa vào lan can, quần bị gió thổi phồng lên, cô nói “Rất tuyệt, những người khác khi nào thì đến?”.

“Không có những người khác, chỉ có chúng ta”.

Mạc Ninh nghi hoặc quay đầu nhìn anh ta. “Chúng ta?”.

“Đúng vậy, hai chúng ta”. Dừng một chút, anh ta nói “Sao, cô sợ?”.

“Có chút sợ”.

“Sợ gì, cũng chỉ là đi ngắm cảnh biển, không có yêu quái, cũng không có cá mập, hơn nữa...”. Nói đến đây, Khâu Tuân cố tình dừng lại, vui vẻ thành thật nói. “Không lẽ cô sợ tôi?”.

Mạc Ninh cười nhẹ, từ chối cho ý kiến, trong lòng lại bắt đầu tự hỏi muốn dùng lý do gì để từ chối.

Khâu Tuân nhìn cô nửa ngày, đột nhiên “ha ha” cười lớn lên.

Mạc Ninh bất đắc dĩ, nghi hoặc nhìn anh ta.

“Bạn trai cô rất xuất sắc sao”.

“Ừ, vô cùng xuất sắc”. Mạc Ninh không do dự trả lời.

Khâu Tuân bày ra bộ dạng không để ý, xoay người đổi lại tư thế, dựa vào lan can, khuỷu tay chống ở phía sau, cười nói. “Mỹ nữ có đầu óc luôn khiến người ta mê muội nhỉ, Có điều, tôi là người có tính nguyên tắc rất cao, không thích làm chuyện không có đạo đức, cho nên cô yên tâm, vừa rồi chỉ là nói đùa với cô thôi, chỉ với hai chúng ta, không thể làm gì với du thuyền này”.

Đi về phía trước hai bước, Khâu Tuân đến ghế dài nằm xuống, cầm ly nước trái cây trên bàn, uống một ngụm nói. “Hãy dùng cả trái tim để cảm nhận vẻ đẹp của biển thôi”.

Khâu Tuân nói không sai, trên du thuyền không chỉ có hai người bọn họ. Ngoại trừ hai người ở phòng điều khiển và lái tàu là người nước ngoài, còn có hai người phục vụ chịu trách nhiệm phục vụ nước quả và điểm tâm. Nghĩ đến chuyện khi này Khâu Tuân nói du thuyền này là mua lại, cô thật sự bắt đầu hoài nghi thân phận của người kia. Giằng co một hồi lâu, cho đến khi Khâu Tuân dẫn cô đến vòng đài ngắm cảnh, cô mới thu hồi lại tâm tư phức tạp. Nhìn bọt nước bắn tung lên trắng xóa giữa cảnh biển trời xanh thẳm, bên tai vang lên tiếng nước, tiếng gió, rất nhẹ, lấp đầy thính giác của cô, mũi ngửi thấy vị mặn của biển, mang theo hơi ấm, cùng với gió biển từng đợt lướt qua mặt, rất thoải mái. Giữa vùng biển lớn như vậy khiến cả trái tim cô cũng trở nên im lặng lạ thường.

“Thiên nhiên thật là tuyệt diệu, rộng lớn, đem con người chúng ta trở nên vô cùng bé nhỏ”. Khâu Tuân đưa ly ược chanh lên, chậm rãi nói.

Mạc Ninh cười cười, phía xa có mấy chú chim đen nhánh bay qua, trên biển rộng và dưới trời xanh, thật nổi bật, đúng là rất bé nhỏ, chỉ như vài chấm nhỏ. Cô cũng đã bị cảnh sắc này mê hoặc, lúc này lòng càng xúc động, thuận miệng nói “Thật sự rất đẹp”. động hay tĩnh đều rất đẹp, yên lặng hay ồn ào cũng đẹp...

Khâu Tuân gật đầu, “Đây chính là lý do tôi đã rời xa tro bụi của thành thị, rời xa tiếng động ầm ĩ, mỗi ngày đùa chơi giữa sơn thủy nhân gian. Cô sẽ thấy, giữa trời đất rộng lớn, mới có thể cảm giác được lúc trước mình có bao nhiêu hạn hẹp, có bao nhiêu cưỡng ép, có bao nhiêu mệt mỏi”.

Mạc Ninh nhìn về phía anh ta, lúc này anh ta đang nhìn thẳng về phía trước, bộ dạng cảm giác có chút siêu thoát.

Cảm nhận được ánh mắt của Mạc Ninh, Khâu Tuân thu hồi tầm mắt, nhìn về phía cô, đồng thời nói: “Sao, cảm thấy tôi giống một lão già không?”.

“Sao có thể như thế?”.

“Tang thương, nhìn thấu thế sự... anyway”. Khâu Tuân lại không tự giác tuôn ra một từ đơn tiếng anh “Cô có thể hiểu những gì tôi đã hình dung không?”. Ánh mắt Khâu Tuân đột nhiên mang chút chờ mong.

Mạc Ninh cười ra tiếng, ngay sau đó Khâu Tuân lộ ra biểu tình khổ sở, như là bị tiếng cười của Mạc Ninh đả kích. Sợ anh ta hiểu lầm, Mạc Ninh nhanh chóng giải thích “Tôi hiểu ý anh, nhưng mà, tôi không có suy nghĩ đó”.

“Vậy cô nói xem, vừa rồi, khi tôi ngẩn người là đang suy nghĩ gì?”.

“Tôi đang nghĩ, có lẽ trước kia anh... Thật xin lỗi, hi vọng lời nói của tôi sẽ không khiến anh suy nghĩ”.

“Không sao, cô cứ nói”.

“Tôi chỉ cảm thấy, có lẽ trước kia anh đã từng bị tổn thương”.

Khâu Tuân nghe xong lời này, sững sốt một chút, lập tức quay đầu, “ha ha” cười nhẹ một chút, nhẹ nói: “Thật sắc bén”.

Mạc Ninh ngạc nhiên, cho là mình đã đoán đúng, ai ngờ, một giây sau Khâu Tuân lại nói, “có điều, cũng chưa chính xác”.

Mạc Ninh yên lặng nhìn anh ta, cũng đợi anh ta nói tiếp. Thế nhưng Khâu Tuân cũng không nói tiếng, rất nhanh bày ra một nụ cười, cúi mở nói: “Đi, mang Mạc tiểu thư sắc bén đi câu cá”.

Cả ngày hôm đó, Mạc Ninh luôn cảm thấy vui vẻ. Cơm trưa được hai đầu bếp chính là hai phục vụ khi trước chế biến, cá Khâu Tuân câu tới, thịt rất mềm, ăn rất ngon, phối hợp với rượu cũng rất hợp. Người trên thuyền về sau còn đảm đương công việc thợ chụp ảnh. Mạc Ninh cũng tự mình chụp một số cảnh đẹp, Khâu Tuân hứa hẹn sau khi về nước sẽ gửi ạc Ninh một quyển album. Hai người chơi đến khi mặt trời ngả về tây mới về điểm xuất phát, cả ngày cười cười nói nói, Mạc Ninh đã rất thoải mái. Khâu Tuân là kiểu người rất biết “chơi”, anh ta đã đi đến nhiều nơi, hiểu nhiều phong thổ, những điển tích hay những sự kiện văn hoá, trong lúc không ngờ, Mạc Ninh đã đem anh ta trở thành một người bạn tốt ở nơi đất khách quê người, rất có cảm tình.

Khâu Tuân đưa Mạc Ninh về khách sạn, hai người đều rất vui vẻ vì hành trình hôm nay. Trên đường về, bọn họ gặp Trương Kiệt Chí, không, nói chính xác là Trương Kiệt Chí xuất hiện trước mặt hai người. Anh ta mặc một cái quần đùi, trên người mặc một chiếc áo phông kỳ quái, hết lần này đến lần khác giọng điệu nói chuyện của anh ta đúng là rất hợp với quần áo anh ta mặc: “Đi ra ngoài chơi một ngày?”.

Khâu Tuân nhìn Mạc Ninh, vừa hay thấy cô nhú mày, phối hợp nói: “Vị này là?”.

Mạc Ninh “Là bạn trai của đồng nghiệp tôi, Trương tiên sinh”.

Sắc mặt Trương Kiệt Chí lập tức trầm xuống. Khâu Tuân hiểu rõ “A” lên một tiếng.

“Đây là bạn của tôi, Khâu Tuân”. Mạc Ninh lễ phép giới thiệu Khâu Tuân với Trương Kiệt Chí.

Mặt Trương Kiệt Chí đã đen.

Khâu Tuân bật cười, giống như nụ cười này dùng để lý giải cho lời giới thiệu đó, Khâu Tuân còn cố ý vươn tay ra. “Trương tiên sinh, xin chào”.

Trương Kiệt Chí mang theo khuôn mặt đen xì bắt tay Khâu Tuân, Mạc Ninh phát hiện được hình như Trương Kiệt Chí còn muốn nói gì đó, vì vậy bắt đầu mở miệng “Chơi một ngày, có chút mệt mỏi, hai người có thể từ từ tâm sự. Đúng rồi, Khâu Tuân, Trương tiên sinh cũng muốn mua du thuyền đó”. Nói xong, Mạc Ninh nhanh chóng mang theo mũ bước nhanh về khách sạn.

Vào phòng, cô nhặt một bộ đồ và lao vào phòng tắm, sau khi tắm rửa thoải mái xong, cô vừa lau tóc vừa đi đến bên giường, lúc này điện thoại đầu giường vang lên. Cô lúc đầu còn hơi sợ, cô vốn tưởng điện thoại này chỉ để trang trí, hoàn toàn không nghĩ nó sẽ kêu lên, đi qua nhắc máy, cô nói “Hello?”.

“Em đã trở lại”. Giọng nói lọt vào tai cô, chìm mà có lực, có chút vội vàng, có chút sung sướng, còn tràn đầy mệt mỏi. Mạc Ninh chỉ nghe bốn chữ này, vui vẻ cả ngày thoáng chốc bị cướp sạch, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác mà cô không thể lý giải được.

34. Chương 34: Cuộc Chiến Thứ Ba Tư

Mạc Ninh không thể không nghĩ anh sẽ tìm mình, nhưng cũng không thể không nghĩ là lúc này đáng lẽ anh phải xuất hiện ở sân bay, thời gian xuất hiện nên thật đột ngột để cho cô một bất ngờ, xác nhận cùng cô ngồi chung trên máy bay, cùng cô thưởng thức buổi sáng ở đất nước xa lạ trên máy bay, cùng cô đi xe trên đảo, khi Trương Kiệt Chí cùng Phó Tịch Nhan cố ý lánh xa cô, anh nên cùng cô đi du thuyền ngắm cảnh cầu cá...

Ý niệm nhỏ trong đầu, Mạc Ninh ngược lại nghĩ, đây là đảo nhỏ, di động của cô hoàn toàn không có tín hiệu, tác dụng của nó giờ chỉ như một chiếc đồng hồ báo thức. Bỏ qua chi tiết anh biết rõ số điện thoại của khách sạn, cô vừa lau tóc vừa trảo phúng nói. “Tìm em có việc gấp?”.

Cổ Chuẩn không nói tiếp, một giây sau có tiếng đập cửa vang lên.

Tim Mạc Ninh đập mạnh, hạt giống hi vọng lúc trước bị chôn chặt trong lòng một lần nữa trời lên, cô sợ mình tự đa tình rồi sẽ thất vọng, bởi vậy vẫn ngồi yên trên giường, lắng tai nghe.

Lại một tiếng đập cửa vang lên.

Mạc Ninh không cần chờ, nói vào điện thoại. “Đợi em chút, có người gõ cửa”. Sau đó để điện thoại xuống, chậm rãi bước đi. Khách sạn tại Tahiti cũng không nhiều lắm, điều kiện tốt nhất cũng chỉ có khách sạn Mạc Ninh đang ở, có điều dù điều kiện tốt, cách âm thật sự rất kém, Mạc Ninh đi đến bên cửa, lễ phép hỏi. “Ai đó?”.

Đáp lại cô lại là một tiếng gõ cửa.

Cô vươn tay đến cánh cửa đang đóng, chậm rãi vặn mở. Qua khe cửa nhỏ ánh mắt đột nhiên sáng lên, khuôn mặt quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt. Cô mặc một bộ đồ màu đen, bởi vì vừa rồi lau tóc quá mạnh nên tóc rối tung, khuôn mặt vì vừa tắm xong, lúc này có vẻ rất trắng, con mắt sáng ngời trên mặt động lòng người.

Cổ Chuẩn một giây cũng nhìn cô không rời, sau đó “cạch” một tiếng gấp điện thoại lại, con mắt sắc chìm nơi vòng một. “Vừa tắm xong?”.

Sự xuất hiện của anh khiến Mạc Ninh kinh hỉ, trên thực tế, sự kinh hỉ của cô hoàn toàn hiện lên trên mặt, có điều, sự kinh hỉ này cũng không duy trì lâu. Thấy được tầm mắt của anh, Mạc Ninh cúi nhìn lại mình, cổ áo của cô rất rộng, lúc này vì mở cửa mà người hơi cúi xuống, vốn định đi ngủ, cô lại không mặc nội y. Với chiều cao của Cổ Chuẩn, cô khẳng định đến 89%, nếu nhìn qua, anh đã thấy được hết. Nghĩ đến đây, cô không khỏi đứng thẳng người, cười cười. “Đêm khuya đến thăm, có điều gì muốn làm?”.

Mặt cười, ngữ khí lại rõ ràng lộ ra một chút không cam lòng. Cố Chuẩn không chú ý đến ngữ khí của cô, cũng có chút nghiêng người, cùng Mạc Ninh đầu mắt, khoe miệng Cố Chuẩn cong lên, kế tiếp tiến đến, nhẹ nhàng mà chậm chậm, dịu dàng chạm lên mặt cô.

Mạc Ninh lại không kịp trốn. Quan trọng là cô lại không muốn trốn. Đúng là không có cốt khí, cô vì thế mà đỏ mặt.

Cố Chuẩn dùng hai tay ôm mặt cô, khẽ nói: “Anh cũng vừa tắm xong”.

Mạc Ninh định đưa tay đánh lên tay anh, lại bị tay anh bắt được, tay kia còn chưa kịp động đã bị nắm trong bàn tay anh, Mạc Ninh nhướn mi: “Muốn gỡ trò lưu manh?”.

Cố Chuẩn đợi không được, một cái hôn nhẹ rơi trên trán cô. Sau đó trực tiếp kéo eo của cô, dùng lực, đẩy cô trở lại phòng. Cố Chuẩn theo sát vào, dùng chân đóng cửa lại. hai tay Mạc Ninh còn đang phải kháng, Cố Chuẩn dứt khoát cố định hai tay cô ra phía sau, thuận tiện ôm lấy eo cô, anh cao hơn cô rất nhiều, hôn môi không dễ. Cô lại một mực cố gắng phản kháng. Cố Chuẩn đành phải sử dụng phương pháp tối ưu nhất để hôn cô – đem cô áp lên cửa.

Mạc Ninh biết cô phản kháng vì cô ngượng ngùng, mặt đã đỏ bừng, trong phòng khách sạn, dưới ngọn đèn mờ ám càng thêm rực rỡ động lòng người. Không thích mọi thứ đều bị anh nắm chủ đạo, cô nhả tâm lớn tiếng nói: “Anh thả em ra”.

Cố Chuẩn dừng lại, Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn anh, rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh có nội dung kỳ quái hiện lên, cô có chút hưng phấn, còn một chút không đánh lòng, cuối cùng vẫn là cảm giác hưng phấn chiến thắng sự nhàn từ, cô nói tiếp: “Cố tiên sinh, em là nữ giúp việc của anh sao? Nếu chủ nhân cần tiết dục em phải trông coi sao?”.

Cố Chuẩn thả cô ra, nụ hôn câu dẫn cô tạm thời bị nhăng ra, kế hoạch của anh ban đầu không phải thế này. Nhưng mà, sự việc đang khiến anh cảm thấy kinh ngạc, xúc động, giống như khiến mọi chuyện trở nên hồng bét.

Tuy thả tay cô ra, Cố Chuẩn lại kéo cô vào trong lòng mình, anh mặc một chiếc áo Polo màu trắng, cánh tay ôm lấy vai Mạc Ninh, cô liếc nhìn, lại ngẩng đầu, hết sức tránh cho anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Đây là ý gì?”.

Cố Chuẩn tự giễu: “Không có ý gì”.

Mạc Ninh hận đến nghiêng răng, anh vừa nói không có ý gì, nhưng cũng không buông cô ra. Cô không để ý anh tạo áp lực cho cô, cái cô để ý chính là, anh vẫn dùng tư thế ôm cô để cố định cô, một mực kiêu chiến cô với định lực của anh, từ giây phút anh xuất hiện ở cửa, oán hận trong lòng cô đã tan biến, thật muốn được anh ôm, từ khi cô thấy khoe môi anh tinh tế cong lên nụ cười, cô cũng chỉ muốn được anh hôn, quả thật tất cả tự tôn hay kiêu ngạo cũng không sánh bằng nỗi nhớ dành cho anh, du lịch rất vui, trời đất bao la không chỉ cho cô cảm giác con người thật nhỏ bé, còn làm cho cô khắc sâu cảm giác hư không, nơi sâu nhất trong đáy lòng vẫn hi vọng sự xuất hiện của anh, sẽ giống như một giọt mực rơi vào hồ nước trong xanh, khuấy thành cả một nghiêng mực đen nhánh...

Chính là, dù có muốn nhớ, cô cũng cưỡng chế để bảo vệ bản thân, bảo vệ cho điểm máu chốt của mình, cô muốn hiểu rõ anh, cô không phải cô gái muốn gọi đến là đến, muốn ném đi là đi.

“Công ty...”.

“Em không muốn nghe”. Mạc Ninh cắt lời, thậm chí có chút trẻ con đưa tay che lỗ tai lại, nhưng cô cũng biết, chính vì nguyên nhân này khiến cô vô cùng bức bối, cô không muốn làm một cô gái chỉ công vô tư, không muốn thông cảm cho anh.

Cố Chuẩn nhìn bộ dạng quần quýt của cô, đưa tay kéo tay cô ra, dịu dàng nói: “Anh không nói”.

“Đã bận rộn, vì sao còn lãng phí thời gian đi đến nơi này? Hiện tại chúng ta còn chưa tài cán đến mức có thể chịu trách nhiệm tương lai anh bởi vì em mà có tổn thất, em cũng không gánh nổi”.

Cố Chuẩn bị lời nói của cô chọc cười, đột nhiên nói: “A? Không tới trình độ đó sao?”.

“Đương nhiên”.

“Em cho rằng, trình độ chịu trách nhiệm với đối phương... cụ thể là trình độ nào?”.

Mạc Ninh bị câu hỏi này của anh làm đỏ mặt, nội dung vốn đã mập mờ lại bị ngữ khí trì hoãn và kéo dài của anh khiến càng mập mờ hơn. Mạc Ninh vẫn đang trong ngực anh, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, cảm giác này thật sự không tốt, nhưng trên mặt anh vẫn bày ra bộ mặt bình tĩnh giả tạo. “Anh cảm thấy thế nào?”.

Cố Chuẩn vui vẻ dào dạt. Đột nhiên cách xa cô, xoay người, tầm mắt rời đi, rất nhanh quét một lượt qua căn phòng, anh đề nghị: “Muốn cùng anh đi hóng gió biển không?”.

Mạc Ninh vô thức định cự tuyệt, lại bị Cố Chuẩn chặn trước “Khuyên em một câu, căn phòng này không khí quá tốt, thật không thích hợp để nói chuyện tình tảo”. Nói xong, Cố Chuẩn còn tặng cho cô một nụ cười ý vị thâm trầm, liếc mắt nhìn Mạc Ninh.

Mạc Ninh bị ánh mắt của anh làm mất tự nhiên, cảm giác thật giống như mình rất nhỏ bé khi đứng trước anh.

Quả thật lúc này mới chỉ hơn tám giờ, bờ biển vẫn có nhiều du khách. Mạc Ninh một mực nghĩ cách làm thế nào để đem những suy nghĩ trong đầu nói ra, làm cho người đàn ông bên cạnh này nhận ra sai lầm của mình. Đương nhiên, giờ phút này cô cũng không chỉ muốn anh nhận ra sai lầm của mình mà thôi, cô càng hi vọng tương lai anh sẽ không phạm lỗi như vậy nữa... Nếu như lạnh nhạt với cô, tin tức gì cũng không nói cho cô, cụ thể chuyện gì cũng không thẳng thắn nói với cô chính là sai lầm.

Cô chưa từng yêu đương nhe thế, ví dụ bên người chỉ có mười phần thất bại và mười phần thành công, không ai như cô, lúc tốt lúc không, như ngồi trên cáp treo vậy. Cô không có kinh nghiệm, chỉ có thể giống như người mù, men tảng đá vượt sông.

Đến tối, hơi ẩm trên bãi biển rất nặng, một lớp sóng đánh tới, đều là vị mặn của biển. Mạc Ninh rời nhà đã khoác thêm một chiếc áo, mặc vậy dài nên cũng không lạnh. Khung cảnh rộng lớn, đúng như Cố Chuẩn nói, mọi người đều tỉnh táo hơn nhiều.

Dần dần, hai người đi đến một nơi yên tĩnh, Cố Chuẩn đề nghị đến bãi biển ngồi xuống. Mạc Ninh cũng ngồi xuống theo anh, đột nhiên nhìn thấy anh đáng nhìn thẳng ra phía biển rộng, Mạc Ninh không thể ức chế tìm mình đập liên hồi khi thấy bộ dạng chuyên chú của anh.

“Hôm nay làm em vui sao?”. Cố Chuẩn đột nhiên hỏi.

Mạc Ninh biết rõ anh có thể khiến một chủ đề bình thường biến thành một chủ đề quan trọng, hòa theo anh. “Vâng, rất vui”.

“Có dành sức cho ngày mai chưa?”.

“Vâng?”.

Dừng một chút, Cố Chuẩn mở miệng trước: “Anh trước kia cũng chưa từng cho em bất ngờ, lần đầu tiên, hình như đối phương cũng không cảm thấy kinh hỉ lắm, không những không kinh hỉ, anh còn cảm thấy hình như người ta còn tức giận nữa”. Ngữ khí của anh sâu kín, thật giống như đang nói chuyện một người khác. “Công việc quá bận, nhiều sự việc xảy ra, nhưng đó cũng chỉ là lý do, nghe lại như lấy cớ. Trước đây anh vẫn là người dùng công việc làm cuộc sống, cuộc sống của anh ngoại trừ cha mẹ thì không thứ gì được sức nặng...”.

Mạc Ninh chân thành nghe anh nói.

Anh đột nhiên đưa tay, nhìn Mạc Ninh, bình tĩnh nói: “Sau đó, em xuất hiện”.

Trái tim Mạc Ninh lại đập không ngừng. Không dám đáp lại tầm mắt của anh, cô sợ một khi mình nhìn vào, sẽ không có cách nào tiếp tục giả vờ. Vì vậy cô làm bộ nói: “Nói thế có vẻ địa vị của em đúng là quan trọng nhỉ”.

“Đáng tiếc, em lại hoàn toàn không cảm nhận được”. Ngữ khí của Mạc Ninh bằng phẳng, biểu lộ chăm chú, “Nếu anh thật sự để ý đến em như thế, sẽ để ý đến suy nghĩ của em... Em đột nhiên rất ngạc nhiên, Cố

Chuẩn, anh trước kia đã từng yêu ai chưa?”. Sự vấn đề mình nói ra có vẻ quá buồn cười, Mạc Ninh bỏ thêm một câu. “Ý của em là, anh trước kia đã thật sự yêu ai chưa?”.

Cố Chuẩn bị cô hỏi, dời tầm mắt đi. Qua vài giây, giống như không thể nhin nổi nữa, anh đột nhiên nở nụ cười, thoát nhìn đặc biệt sung sướng.

Mạc Ninh nhìn bộ dạng đang cười của anh, âm trầm nói. “Chuyện này đáng cười ở chỗ nào?”.

Cố Chuẩn lắc đầu, anh rất muốn nói anh không phải đang cười vấn đề cô hỏi, mà là cười bộ dạng đáng yêu thường xuyên xuất hiện của cô. Thế nhưng, cuối cùng anh đã không nói gì.

Lại bắt đầu tự hỏi vấn đề của cô, anh trước kia đã từng thật sự yêu sao?

Có yêu. Chỉ là khi đó anh còn rất trẻ, mặc dù chuyện giờ sao anh cũng không nhớ rõ. Sau khi đi ra xã hội, phụ nữ đối với anh đều có được khí chất cộng đồng, hoặc xuất phát từ việc yêu anh... có thể kiếm được bao nhiêu tiền... hoặc xuất phát từ tướng mạo của anh, quả thật đối với hình dáng, Cố Chuẩn một mực không quan tâm. Càng lâu về sau, anh cũng không thích người nào đó biểu hiện tình cảm yêu thích anh quá nhiều.

Phụ nữ bên ngoài nhiều như thế, anh lại hơi hột chuyện tình cảm. Tuy quan hệ cùng với cha khá tệ, nhưng Cố Chuẩn tính cách lại rất thực tế, những chỗ anh cần tỉ mỉ anh sẽ cẩn thận chăm chú... Thứ duy nhất anh không quan tâm lắm, đại khái là đối đãi tình cảm.

Suy nghĩ lan man, Cố Chuẩn dùng một loại tâm tình kỳ lạ mở miệng: “Mặc kệ anh tin hay không, những thứ em để ý về anh không hề giống những người khác”.

Trái tim Mạc Ninh say rồi.

“Anh thật sự muốn vượt qua giới hạn, thật sự mong muốn”. Ngữ khí của Cố Chuẩn kiên định giống như hứa hẹn, “Thế nhưng trước đây, em đồng ý tìm hiểu anh sao?”.

Quả thật, đối với đáp án của Cố Chuẩn, Mạc Ninh cũng không yêu cầu cao lắm. Thời gian lúc trước ở chung với anh, cô có cảm giác, cảm thấy như có chiến tranh, từng giây từng phút cô tính toán sự được mất của bản thân, tấn công và phòng thủ, khi anh mở cánh cửa trái tim với cô, cô dùng “Binh pháp Tôn Tử” để phỏng đoán và tính toán về anh, tuy nhiên cuối cùng lại bị sự tính toán kia phản lại... Thế nhưng, khi bọn họ càng lúc càng hiểu nhau, cô cũng không thể thoải mái tiến lui như trước. Có một cảm giác không thể tự chủ xâm chiếm khiến cô cảm thấy bất lực, có đôi khi cô cảm thấy tình yêu của mình giống như đã thoát khỏi thể xác, đang đứng ở nơi rất cao, rất xa, nhìn xem thể xác cô không ngừng rơi vào tay giặc, liên tục thất thủ. Cô chỉ có thể đứng và nhìn...

Cô cho rằng cô vĩnh viễn đều thất bại, hoặc nếu không phải vĩnh viễn, có một ngày ý nghĩ và sự yêu thương, tình cảm đều đã quan đi, không còn như lúc này, có lẽ cô sẽ quay đầu lại. Vậy nhưng, không biết vì sao, khi nghĩ mình sẽ đạt đến trình độ ấy, Mạc Ninh lại cảm thấy đau lòng, vì thế thà rằng tiếp tục bị vây hãm, cũng không hi vọng bản thân sẽ buông tay.

Như hôm nay, Cố Chuẩn nói chuyện cùng cô, nói anh để ý cô, nói cô đã có vị trí trong trái tim và cuộc sống của anh, đây là lần đầu Cố Chuẩn thẳng thắn như thế, sự thẳng thắn này đối với Mạc Ninh mà nói, nó như một cơn sóng hạnh phúc khổng lồ, mãnh liệt xâm chiếm, đây cũng là lần đầu tiên.

Thì ra cô rất để ý từng câu từng chữ anh đánh giá cô, để ý, không những thế còn vô cùng trân trọng.

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô cảm thấy khoẻ mắt lạnh lạnh, mở trừng hai mắt mới phát hiện nước mắt đã trượt dài trên má.

Cố Chuẩn phản ứng rất nhanh, vẫn như ngồi như cũ, bên mặt cũng đã đến gần cô, cúi người xuống, hôn lên nhưng giọt nước mắt tinh nghịch kia, dùng ngữ khí sủng nịnh mà chính anh cũng không phát hiện ra nói: “Không thể ngồi yên sao? Cần anh lập tức biến mất sao?”.

Mạc Ninh đưa tay đẩy anh ra, anh lại thuận theo hơi rời đi, Mạc Ninh phản xạ có điều kiện duỗi tay kéo anh lại, bị anh dùng lực kéo vào trong lòng.

Thời gian về sau, Cố Chuẩn thoải mái để Mạc Ninh tự lên người mình giống như ngồi trên sô pha, cô cứ như thế bị vây hãm trong ngực anh, cùng anh ngắm bầu trời đầy sao, cùng hai vì sao sáng trong mắt anh,

vô cùng thoải mái.

35. Chương 35: Cuộc Chiến Thứ Ba Lăm

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Ninh lần nữa dậy thật sớm.

Cố Chuẩn mặc một chiếc áo màu xanh da trời cộc tay, quần dài màu xám nhạt, ngoài ý muốn hợp đôi với váy xanh biển của Mạc Ninh. Mạc Ninh nhìn cách ăn mặc phối hợp ăn ý vô cùng cao hứng. Cố Chuẩn lại hơi nhú mi nói “Em biết hôm nay chúng ta đi đâu không?”.

“Du lịch a”. Mạc Ninh cúi đầu nhìn mình. “Sao, bộ váy này nhìn không đẹp sao?”. Lắc qua lắc lại làn váy dài bay trong gió, vô cùng lôi cuốn.

“Ồ”. Cố Chuẩn nhìn cô, trầm ngâm một lát, nói. “Có lẽ không sai”.

Mạc Ninh nhìn anh, khó hiểu.

Hai người ăn bữa sáng đơn giản ở khách sạn, Cố Chuẩn đưa cô đi về phía sau khách sạn, ngược hướng với biển. Xuyên qua một mảng rừng nhỏ, một chiếc xe ngắm cảnh xuất hiện trước mắt. Mạc Ninh đã đồng ý sẽ không hỏi anh sẽ đưa cô đi đâu và định làm gì, vì thế yên tâm để anh kéo cô lên ngồi trên chiếc xe nhỏ nhỏ ngắm cảnh.

Chiếc xe thoát nhìn như khúc gỗ mục lại chạy như bay xuống sườn núi, mang theo Mạc Ninh với mái tóc xoã dài, tầm mắt của cô phóng ra ngoài ngắm cảnh, tầm mắt của Cố Chuẩn lại dừng trên người cô. Đảo Tahiti là nơi có bầu trời cao và xanh, không khí vô cùng mát mẻ, hai người kết hợp với khung cảnh hiện tại giống như một bức tranh tuyệt đẹp, người qua đường cũng không nhận được phải ngoài đầu nhìn.

Xe ngắm cảnh dừng lại nơi đỉnh núi, hai người chậm rãi xuống xe. Nhìn theo ánh mắt của Cố Chuẩn, Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn về phía trước có một căn phòng nhỏ.

“Đi thôi”. Cố Chuẩn dắt tay cô, kéo cô đi về phía trước.

Thì ra là một nơi được trang trí rất đầy đủ, phòng rất lớn, có rất nhiều tủ âm tường, có một người dáng vẻ cao lớn mập mạp đi đến, lịch sự cười với hai người, tự giới thiệu về bản thân.

Sau khi nói chuyện, Mạc Ninh mới biết được thì ra mình là người không có chút kiến thức du lịch. Đảo Tahiti nổi tiếng thế giới không phải bởi cảnh biển mà chính là hình thái địa chất đặc biệt. Nơi đây không phải thuộc khu vực địa lý nhiệt đới nhưng vẫn có được những khu rừng nhiệt đới rậm rạp và động vật phong phú, bởi vì thực vật tươi tốt nên đã tạo nên một mảng rừng mưa nhỏ, rừng mưa có một lớp bùn đầy xốp, giống như không thể để người dẫm lên. Chính phủ vốn hủy diệt khu rừng mưa kỳ quái này, nhưng vì một số nguyên nhân đã không thể thực hiện. Bởi vì nơi đây chính là khu vực dân bản xứ vô cùng tôn kính, vì thế, nơi này không thể bị hủy hoại.

Bảy mươi năm qua đã có rất nhiều nhà sinh vật học cùng với nhà thám hiểm, lập thành đội đến đây khảo sát, quay chụp, tạo ra nhiều phóng sự và ảnh chụp, cũng đã được lưu truyền rộng rãi. Cũng vì nguyên nhân này, Tahiti càng lúc càng nổi tiếng. Chính phủ cũng dựa theo tình huống mà phát hiện ra lợi ích của nơi đây, bắt đầu triển khai kế hoạch khai thác các khu du lịch. Giờ đây, tuy du lịch biển được thúc đẩy mạnh mẽ và được coi là trọng tâm, nhưng du lịch rừng mưa gần đây cũng đã được mở lại, và cũng được hoan nghênh rất rộng.

Đánh chết Mạc Ninh cũng không nghĩ được anh sẽ đưa cô đến đây chơi.

“Em sợ?”. Cố Chuẩn nhìn bộ dạng của cô, không khỏi cười nói “Anh còn co rằng không gì có thể khiến em sợ hãi”.

Người hướng dẫn viên cao lớn tuy không hiểu tiếng Trung nhưng cũng nhìn ra biểu hiện sợ hãi và kháng cự của thân thể Mạc Ninh, anh ta tốt bụng an ủi. “Hôm nay người tới không nhiều lắm, chỉ có hai nhóm, buổi sáng chỉ có hai người, cho nên không cần phải sợ hãi như thế được không?”.

Cố Chuẩn càng lúc càng vui vẻ, Mạc Ninh một mực không chịu nói, anh càng trêu chọc cô “Hiện tại bỏ cuộc đã không kịp nữa rồi”.

Mạc Ninh trừng mắt nhìn anh, chỉ vào một ngăn tủ đã mở bên cạnh anh. “Những thứ kia đều là để mặc lên người?”.

Cố Chuẩn gật đầu. “Những thứ kia đều là để bảo đảm an toàn cho em”.

“Chúng ta sẽ chơi thế nào?”. Mạc Ninh vẫn không hiểu.

“Cảm giác bay lượn trên không rất thú vị, em sẽ có được cảm giác mình đang bay”. Cố Chuẩn chỉ một chiếc máy bay đang bay qua cửa kính. “Ừ, chính là nó, nó sẽ mang chúng ta bay lên, xuyên qua đỉnh rừng mưa, bay đến đầu kia”.

“Chúng ta bị máy bay nhắc lên?”.

“Ồ, chính xác, nhắc”. Cố Chuẩn bày ra bộ dạng vô cùng nhàn nhã, một chút cũng không lộ ra dáng vẻ sợ hãi và khẩn trương.

Mạc Ninh có chút tò mò hỏi. “Anh trước kia đã từng chơi?”.

Cố Chuẩn khẽ cong miệng, cười nói. “Không có”.

Mặt mũi Mạc Ninh trắng bệch.

Lúc này hướng dẫn viên lại chen vào, có điều lần này anh ta đưa đến một chiếc điện thoại màn hình siêu lớn, hình ảnh lần lượt hiện lên trong mắt Mạc Ninh, vui vẻ chân thành nói

“Đây là những người đã từng đến đây chơi đùa, trước khi lên máy bọn họ còn sợ đến chân run, khóc lóc ầm ĩ, thế nhưng sau khi bay một vòng ai cũng la hét nói lần sau nhất định đến chơi”.

Mạc Ninh rất nhanh bị tấm hình, thứ kích thích cô không phải cảnh sắc trên không trung, mà là hai người trên hình đang cùng nhau ở chung một chỗ, tay đan vào nhau. Bọn họ giống như đang ngao du giữa không trung, thế gian giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đẹp như thế, động lòng người như thế, cả tiếng hét chói tai cũng rất hài hoà. Mạc Ninh nhìn không được ngẩng đầu nhìn người trong lòng mình, đúng lúc vừa hay thấy anh thu hồi tầm mắt, cô thấy được nội dung trong mắt anh, giống những gì cô đang nghĩ.

Mạc Ninh cuối cùng chỉ có thể lựa chọn thử nghiệm.

Cả tiếng đồng hồ trôi qua, có đến ba, bốn người trang bị mọi thứ lên người cô, từ chiếc đinh vít nhỏ, từng bước được lắp lên người cô, bị những thứ như thế bao bọc, cô cuối cùng hiểu vì sao lúc đầu Cố Chuẩn nhú mi khi thấy cô mặc vậy, ngẩng đầu nhìn anh phát hiện tình trạng của anh cũng không khá hơn là mấy, cả người đã bị bao bọc thành kim cương, cô nhìn không được cười lên.

Bên hông được một dụng cụ không biết tên là gì bọc lấy thành đai lưng, trên người được bao phủ những trang bị nhìn như một người máy, Mạc Ninh đưa tay ra, chỉ có năm ngón tay có thể cử động linh hoạt. Sau khi chuẩn bị xong, bên ngoài gò đất, hướng dẫn viên đang cùng phi công loay hoay với chiếc máy bay màu bạc, nhìn bên ngoài so với nhìn qua cửa kính càng đầy đủ hơn, đem hơn nhiều. Ánh nắng nhu hòa chiếu xuống, trên thân máy bay tản ra một vòng sáng chói mắt.

Cố Chuẩn đưa tay nắm tay cô, dùng sức nắm chặt lại, dịu dàng nói. “Em sợ sao?”.

Mạc Ninh chăm chú nhìn bộ dạng của anh, gật đầu. “Sợ”.

Cố Chuẩn nhìn cô lo lắng. “Bay lượn trên không sẽ không có áp lực lớn như nhảy bungee, nhưng vẫn có chút nguy hiểm, nếu em thật sự không thể bình tĩnh được, chúng ta có thể từ bỏ”. Vừa nói, anh còn đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên mặt cô, bởi vì bị bọc trong nhiều lớp trang bị, động tác đưa tay này thoạt nhìn cũng không dễ dàng gì.

Mạc Ninh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của anh, không tự giác bật cười. Nụ cười này khiến cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vì cảnh đẹp nhu hoà trên bầu trời, cô cố gắng di chuyển để mặt mình tìm được tay anh, nói. “Em không muốn bỏ cuộc”.

Người điều khiển máy bay cũng đã vào chỗ, hướng dẫn viên cùng mấy nhân viên mặc đồ màu cam bắt đầu công việc lắp đặt và kiểm tra lần cuối cho Mạc Ninh và Cố Chuẩn, sau khi hoàn thành, nhân viên giúp họ

đội mũ bảo hiểm và bao tay... Sau đó, máy bay từ từ cất cánh, Mạc Ninh cho rằng tiếng ồn sẽ rất lớn, không nghĩ chỉ có tiếng động cơ rất nhỏ. Eo của hai người bị dây cáp cố định, những bộ phận khác được những sợi nhỏ hơn giữ lại, Cố Chuẩn ở ngay bên cạnh cô.

Cơ thể chậm rãi rời mặt đất, eo bị nâng lên, bởi vì có được sự cân đối nên cảm giác cũng không khó chịu lắm, chỉ là tim đập rất nhanh, giống như muốn nhảy khỏi miệng. Chậm rãi, máy bay càng lúc càng bay càng cao, mặc dù đã mặc rất nhiều trang bị, Mạc Ninh vẫn cảm nhận rõ ràng từng cơn gió đang len vào, bởi vì tốc độ bay cũng không nhanh nên cũng không cảm thấy có quá nhiều lực cản không khí, nhưng cô bắt đầu hưng phấn vì trái tim đập quá nhanh.

Cả đời chưa từng chịu qua sự kích thích như thế.

Sau đó, máy bay hoàn toàn rời khỏi mặt đất, phía trước mũ bảo hiểm có một lớp kính bằng nhựa trong suốt, Mạc Ninh trông thấy một mảng xanh rộng lớn, giống như một ly kem, nhẹ rơi trên đấy, chen chúc nhau, giống như thiên đường. Không kịp suy nghĩ, tiếng hét chói tai của cô đã vang lên, cô nghe thấy mình vội vàng nói “Đẹp quá!!!”. m cuối giống như vờn trong không khí thật lâu.

Quả thật hướng dẫn viên đã dặn bọn họ khi đang di chuyển không nên nói chuyện, mở miệng nói chuyện cần rất nhiều dưỡng khí, thét lên càng dùng nhiều hơn, hơn nữa là vì có lực cản của không khí và kính của mũ bảo hiểm khiến họ sẽ không thể bổ sung dưỡng khí kịp thời. Lại bởi vì người bị treo giữa không trung nên phổi rất khó co bóp để nạp và bơm oxy đi, vì vậy, sau khi hét lên mọi người sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mạc Ninh hoàn toàn quên lời dặn. Trên thực tế, cô không hề cảm thấy khó chịu chút nào, bên dưới mũ bảo hiểm có một lỗ hồng, giọng của cô cũng truyền ra từ đó, không khí cũng đến từ đó.

“Cố Chuẩn, anh ở đâu?”. Mạc Ninh cho rằng cố chuẩn là người thành thật, sẽ ngoan ngoãn nghe lời hướng dẫn viên, cả thở mạnh cũng không dám.

Cô lại không nhận ra, một bên bao tay của Cố Chuẩn đã được bỏ ra, bởi vì trạng thái hiện tại của hai người chính là bị treo lên thành hình chữ đại bởi vô số dây nhỏ, Cố Chuẩn phải mất rất nhiều thời gian mới chạm được vào tay Mạc Ninh, lại cũng mất bằng đấy thời gian giúp cô thành công cởi một bên găng tay ra, dùng lực cổ tay dùng sức nắm chặt tay cô.

Cho đến khi Cố Chuẩn dùng sức gọi tên cô, cô mới phát hiện tay đã bị anh nắm, cả người đều bị giam cầm, chỉ có chỗ bị nắm là có được cảm giác chân thực, người kia dùng sức nắm tay cô như thế, loại cảm giác kỳ quái khó có thể hình dung chạy nhanh lên não, sau đó đưa về tim, tiếp đó trái tim như một ngọn núi lửa đang chuẩn bị cho đợt phun trào, lộn xộn, kích thích, cảm giác này thật khiến cô không thể hình dung nổi.

Cô cảm động đến muốn khóc.

Khó khăn nhất đã trải qua, đúng là nhờ cái nắm tay này.

Đột nhiên bên tai truyền đến tín hiệu âm thanh, giọng của hướng dẫn viên vang lên.“Trời ạ, hai người đang làm gì. Tại sao lại cởi bao tay ra”.

Lúc này Mạc Ninh mới nhớ ra, bên dưới thân máy bay có gắn camera để chụp hình cho du khách, hành vi này của hai người đã bị phát hiện, trong lúc Mạc Ninh kích động trong lòng, lại nghe được giọng của Cố Chuẩn.“Xin lỗi, bao tay hình như đã rơi trong rừng rậm, hướng dẫn viên, anh muốn chúng tôi quay lại nhặt sao?”.

Hướng dẫn viên rầm rì một tiếng, nhưng cũng không nói gì nữa, tín hiệu đã không còn, Mạc Ninh cảm thấy được nơi bị nắm kia căng lên rất nhiều.

Đột nhiên, máy bay hơi nghiêng, nghiêng dần. Mạc Ninh còn chưa kịp hỏi, bên kia Cố Chuẩn đã đưa ra đáp án.“Muốn tăng tốc, nắm chặt tay anh”.

Mạc Ninh nắm chặt tay anh, đột nhiên muốn nhấn chặt mắt, Cố Chuẩn lại bồi thêm một câu “Không cần phải nhắm mắt”.

Cảm nhận được sự kích động của bản thân, lại cảm nhận được cảm giác kích thích chết người, Mạc Ninh nhanh chóng trả lời.“Em không mở”.

Máy bay đã tăng tốc, rời khỏi tốc độ bay bình thường khiến lực cản không khí bốn phía tấn công họ, bởi vì bị phân tán cho nên dưới áp lực này, Mạc Ninh cảm nhận rõ ràng cảm giác mình đang bay lượn trong những cơn gió. Trái tim càng đập nhanh hơn, càng đập mạnh hơn, giống như đang trôi nổi giữ không trung, cô cảm giác cơ thể mình càng lúc càng nhẹ, chỉ có nơi được anh nắm chặt mới có cảm nhận được sự hiện hữu của bản thân, cô cảm thấy từng tế bào trong cơ thể như đang giãn ra, bay lượn giữa trời đất bao la, như một chú chim nhỏ, máy bay vì tăng tốc mà chao nghiêng, trong thoáng chốc cô có thể nhìn thấy Cố Chuẩn, nhưng cũng bởi vì hồi hộp mà đã vội thở ra một làn khí, phủ lên kính khiến cô không nhìn rõ anh lắm. Thực chất với tốc độ bay như thế, những cảm giác chấn động đó, nếu kính không bị mờ cô cũng sẽ không thể nhìn rõ anh. Nhưng cô lại ôm một suy nghĩ đơn giản như thế, lần thứ hai chao nghiêng, cô cố gắng nín thở, sau đó, chỉ trong tích tắc, cô đã nhìn thấy ánh mắt anh.

Anh cũng nhìn thấy cô.

Anh cũng bởi vì muốn nhìn cô mà cũng nín thở để kính không bị mờ. Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng đôi mắt kia đang nhìn mình thế nào, nhất định là đang toả sáng, sẽ cho người ta cảm thấy anh đang hút mình vào sâu trong mắt, chân thật chứ không phải là ảo ảnh.

Anh cứ như thế chăm chú mà trực tiếp nhìn cô.

Có lẽ vì muốn chứng thực ý tưởng của cô, Cố Chuẩn nắm tay cô chặt hơn, khi cảm nhận được cảm giác này cả người Mạc Ninh chấn động, sự kích động này giống như có một luồng điện chạy qua người cô, có điều chỉ trong chớp nhoáng, trái tim Mạc Ninh đập liên hồi, trong đầu cũng có chút nhạy cảm, sau đó, toàn thân trở nên nóng bừng, nội tâm điên cuồng gào thét.

Cô say mê trong cảm giác đó, những âm thanh của tiếng động cơ lọt vào tai, tất cả đều như hư ảo, cô muốn hét lên nhưng hoàn toàn không có sức lực, chậm rãi, cô dần dần không cảm thấy được sự tồn tại của bản thân nữa, có cảm giác mình sẽ cứ như thế mà ngất đi.

Bởi vì lo lắng trái tim phụ nữ không chịu được kích thích lâu, vì thế thời gian tăng tốc cũng không kéo dài, sau một hồi cao trào, tốc độ dần trở nên bình thường, tốc độ cao đã qua đi, trở lại tốc độ bình thường khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, gió như những bàn tay bé nhỏ dịu dàng đùa chơi, nhẹ nhàng vuốt qua mỗi dây thần kinh trên người cô, sau đó dần dần, cô khôi phục lại tri giác, trong mắt lần nữa hiện lên khung cảnh tuyệt đẹp, chim chóc bay ngang qua người bọn họ. Bởi vì máy bay không giống với những thứ lưu chuyển trong không khí, nó sẽ không sợ chim. Cũng chính vì thế mà những sinh mệnh tồn tại song song này càng làm người khác cảm thấy mình giống như chúng, giống như đang mọc cánh, giữa khoảng trời bao la, tự do bay lượn...

Cả đời Mạc Ninh chưa từng có cảm giác thư thái như thế, có thể chân thật cảm nhận được một cảm giác “thần tiên” thần kỳ.

36. Chương 36: Cuộc Chiến Thứ Ba Sáu

Máy bay mang theo hai người bay qua rừng mưa, đến một nơi khác trên đảo. Có ba người chạy đến giúp đỡ, lúc chân Mạc Ninh chạm đất đã hoàn toàn không đứng vững, may mà lập tức được đỡ nằm ngửa trên một tấm đệm, không chút sức lực ngửa cổ nhìn bầu trời xanh thẳm, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nhắm mắt lại vẫn thấy choáng váng. Nhân viên công tác đầu tiên giúp họ kiểm tra sức khỏe, xử lý một số trang bị quan trọng, giúp hai người làm quen với môi trường, lúc này mới cởi bỏ hoàn toàn trang bị trên người.

Sau khi gánh nặng trên người được trút bỏ, Mạc Ninh vẫn nằm trên khối bọt biển, miễn cưỡng không muốn di động. Cho đến khi Cố Chuẩn gọi cô: “Đứng dậy đi một chút đi”.

Hai mắt Mạc Ninh mờ mịt, cố gắng mở mắt, mặt trời đã lên cao, đập thẳng vào mắt, Mạc Ninh không thể không nhắm mắt lại lần nữa, khẽ “Ồ” lên một tiếng, biểu đạt ý mình không muốn đứng dậy.

“Mệt lắm sao, mang em đến một nơi mát mẻ để nghỉ ngơi, cầm tay anh”. Cố Chuẩn đi đến trước mặt cô, hơi nghiêng người, giúp cô che đi ánh nắng mặt trời, cô hơi trợn mắt, lại chỉ thấy hình ảnh anh đang khuếch đại trước mặt mình, ánh mặt trời chiếu vào phía sau anh, trái tim Mạc Ninh đập không ngừng, không do dự, vươn tay nắm tay anh.

Anh dùng sức đem cô kéo lên, Mạc Ninh nghĩ anh chỉ muốn kéo cô dậy rồi sẽ dìu cô đi, không nghĩ đến sau khi cô được kéo lên, anh thuận tay bế bổng cô lên. Gần hai mươi năm qua Mạc Ninh chưa từng bị người nào ôm, vừa bị anh ôm lên một giây kia, vì không quen thiếu chút nữa cho rằng bản thân sẽ ngã xuống, vì vậy theo phản xạ có điều kiện nắm tay vai anh, tay kia tiện đà quàng lên cổ anh.

Cố Chuẩn vui vẻ, cúi đầu nhìn cô một cái, bởi vì có ánh mặt trời nên Mạc Ninh kiên quyết cúi đầu trong ngực anh, ý định trốn tránh ánh mặt trời, Cố Chuẩn cúi xuống nhìn cô vừa vặn tạo thành bóng râm, Mạc Ninh rất nhanh đem mặt chuyển qua đối diện với mặt anh, cứ như thế tùm tùm cùng anh đối mặt.

Cũng vì có nắng nên cô không nhìn rõ bộ dạng của anh, không cần đón nhận áp lực từ ánh mắt anh.

Ngược lại, anh lại nhìn cô rất rõ ràng.

Thì ra trên bãi biển có một biệt thự nhỏ, có một người đàn ông đang cầm vòi nước rửa những vụn đá trên đường, nhìn thấy Cố Chuẩn, vô cùng khách khí bắt chuyện cùng anh. Quãng đường không xa, Mạc Ninh được ôm như thế lại rất thoải mái, vốn không muốn xuống, nhưng nghĩ có người nhìn thấy sẽ không hay lắm, khẽ nói với Cố Chuẩn: “Thả em xuống đi”.

Cố Chuẩn khẽ liếc nhìn cô: “Không cần xuống”.

“Anh không phải cùng muốn đến nhà người ta như thế chứ?”.

“Gi? Nhà ai?”.

Ánh mắt Mạc Ninh khẽ dời qua phía bên phải, một toà biệt thự màu hồng đào. Cố Chuẩn đón nhận ý tứ của cô, biểu tình thoải mái: “Không cần lo lắng, bọn họ rất hiếu khách”.

Mạc Ninh càng lo lắng hơn “Bọn họ? Có rất nhiều người sao?”. Vừa nói vừa muốn giãy xuống.

Cố Chuẩn thấy được sự căng thẳng của cô, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nghiêm túc nói “Không nên lộn xộn”.

Trong lòng Mạc Ninh phiền muộn, rất sợ phía trước có vài người ngoại quốc cao lớn ở đó, đứng xem kịch vui, nhìn bộ dạng mình trong lòng Cố Chuẩn...

Cuối cùng vẫn phải nằm im.

Cho đến khi Cố Chuẩn ôm cô mở cửa, vào trong phòng, không có người nào ra chào đón, Mạc Ninh mơ hồ cảm thấy lạ, khó hiểu hỏi: “Trong này... có người ở sao?”.

“Đương nhiên”.

“Bạn của anh?”.

“Ừ”.

“Anh có bạn ở Tahiti? Em nhớ lần trước em nói với anh, anh nói anh không biết gì cơ mà”.

“Anh có nói người này là người Tahiti sao?”.

Cố Chuẩn nói đến đây, Mạc Ninh chắc chắn rằng nơi đây là của một người bạn giàu có nào đó của anh, chỉ có điều người giàu có này không phải người đảo Tahiti. Suy nghĩ một lúc nói “Thả em xuống đi”.

“Lên tầng trước đã”. Sau một hồi xóc nảy, có tiếng bước chân đạp lên bậc thang gỗ dội vào tai, Mạc Ninh đã không bị ánh sáng chiếu thẳng vào, trong mắt chỉ nhìn thấy một chiếc giường, không biết vì sao, khi Mạc Ninh ngẩng đầu và nhìn thấy giường anh lại cảm thấy có một chút xúc động, thật muốn xông lên cắn một cái.

Mạc Ninh cảm thấy vô cùng xấu hổ vì định lực không đủ, mặc dù cô ý thức được việc này, nhưng lại không ngừng nghĩ đến hành động kia.

Cố Chuẩn đưa cô đến một căn phòng, giường rất lớn, rất êm, anh đem cô đặt cẩn thận trên giường, sau đó ở bên giường nói “Phòng tắm ở bên kia, em có thể tắm một chút, trong tủ có khăn tắm, nếu quá mệt có thể ngủ một lát”. Sau đó nhìn ra phía ngoài, anh nói tiếp: “Cơm trưa sẽ gọi em”.

Rời khỏi khuôn ngực kia, mất đi sự ấm áp, Mạc Ninh lại vô thức đưa tay vuốt tóc.

Cô vuốt tóc đến cả nửa ngày, Cổ Chuẩn nhanh tay nắm lấy tay cô, anh cười đến gập cả bụng, đem tay cô áp lên giường, trong mắt dạt dào ý cười, bờ môi như gió, thổi bai mọi rung động. Sau đó, cúi đầu, chuẩn xác và nhanh chóng hôn cô.

Quả thật Mạc Ninh hoàn toàn không tiêu hoá kịp nụ hôn này, hôm nay khi bay trên không hô hấp của cô đã đạt giới hạn, Cổ Chuẩn hôn cô sâu như thế, không tránh khỏi khiến cô liên tục thở hổn hển.

Cổ Chuẩn rất thông cảm lùi xa cô, Mạc Ninh hít thở thật nhanh. Buông tay cô ra, anh giúp cô vuốt lại tóc đang lộn xộn, đứng thẳng người nói: “Em nghỉ ngơi trước đi”.

Mạc Ninh “Ừ” một câu.

Cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy anh nữa, tay Mạc Ninh mới tìm lại được cảm giác, nâng lên ôm lấy mặt, mặt cô đã nóng như bị bỏng.

Cô không tắm, bởi vì giường quá mềm, không đến mười phút, cô đã ngủ say.

Ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy, khi bay trên không, trên người không ít mồ hôi lạnh, hiện tại cô mới cảm thấy cả người không thoải mái. Vì thế đến tủ tìm khăn tắm để đi tắm.

Qua nửa tiếng, tư duy mới trở lại, giờ mới nghĩ ra hiện tại cô không có quần áo để thay, cô giống như những lần đi công tác trước, nhanh chóng giặt sạch nội y, sau đó phơi tại phòng tắm. Cầm máy sấy tóc đi ra cửa, trong phòng có tiếng điện thoại vang lên.

Mạc Ninh tìm nửa ngày mới tìm thấy điện thoại, nhấc máy lên, đầu bên kia có một giọng nói tiêu chuẩn, tiếng phổ thông trôi chảy hỏi: “Mạc Ninh tiểu thư ạ?”.

“Vâng, xin hỏi ai vậy ạ?”.

“Tôi là Hank, Cổ tiên sinh dặn tôi sáu giờ tối điện thoại cho cô, ngài ấy muốn cô lên sân thượng, bởi vì trên đó không có điện thoại, vì thế ngài ấy đặc biệt dặn tôi thông báo cho cô, không cần suy nghĩ nhiều, tầng chót chỉ có mình ngài ấy”.

Mạc Ninh nhẹ nhàng cảm ơn.

Mạc Ninh không tìm được đồng hồ, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, trong phòng rèm cũng che kín, cô cũng không biết được bây giờ đang là giờ nào. Vừa rồi nghe Hank nói là sáu giờ, cô còn có chút không tin, đi đến cửa sổ lớn bên cạnh, kéo rèm lên, đập vào mắt chính là cảnh biển trời chiều đỏ sộ. Mặt trời như một khối cầu khổng lồ, lại giống như một lòng đỏ trứng, đang tan trong nước biển, phía xa xa mặt biển như được nhuộm một sắc cam rực rỡ.

Mạc Ninh đột nhiên cảm thấy đói. Đứng ở cửa sổ nhìn hồi lâu, cô cuối cùng quyết định nắm chắc dây áo, sau đó soi gương chải lại mái tóc, mở cửa phòng, men theo bậc thang đi lên tầng.

Sân thượng quả nhiên có đầy đủ điều kiện. Một giàn hoa dài, trên mặt đất một lớp cỏ sạch sẽ, đi lên, tầm mắt Mạc Ninh phóng ra xa, ở phía tây, nơi mặt trời đang hạ xuống, nhìn thấy một bóng lưng, anh đang nhàn nhã ngồi trên ghế, bên cạnh bày một chiếc bàn trà, bên trên đặt một chiếc ấm bằng sứ tinh xảo.

Mạc Ninh nhét hai tay vào túi áo, nhẹ nhàng đến gần anh mới phát hiện lúc này anh cũng đang mặc áo ngủ, gác chân, lười biếng dựa dựa ghế, khi Mạc Ninh nhìn thấy mặt anh là lúc anh đang vươn tay cầm chén bằng sứ trên bàn. Mạc Ninh thấy anh không mở mắt, biểu hiện cũng không thay đổi, vừa muốn mở miệng tạo tiếng động làm anh giật mình lại nhìn thấy khoé miệng anh đột nhiên cong lên: “Thật xin lỗi, anh cũng muốn phối hợp với em, nhưng anh thật sự không nhịn cười được”.

Bị phát giác Mạc Ninh mới ý thức được sự ngây thơ của mình, nhẹ nhàng đi đến chỗ anh. Ngồi xuống ghế bên cạnh, cô nói: “Ngồi ở đây lâu rồi sao?”.

“Cũng không lâu lắm”. Cổ Chuẩn xoay đầu lại: “Đói bụng không? Em đã ngủ rất lâu”.

“Vâng, có hơi đói”. Mạc Ninh thẳng thắn: “Bạn của anh không có nhà sao? Em thật sự không tiện gặp người lạ”.

Cổ Chuẩn tiếp tục vui vẻ: “Đây là một khách sạn”.

“A? Anh nói bạn của anh ở...”.

“Anh cùng bạn gái của anh ở nơi này”. Cố Chuẩn cắt lời cô, buông chén sứ trên tay, anh đứng dậy nói: “Đi lấy đồ ăn cho em”.

Mạc Ninh trừng mắt nhìn từ phía sau anh, anh gần đây càng lúc càng thích đùa giỡn cô. Mà cô ở trước mặt anh càng ngày càng giống kẻ ngốc nghếch. Vừa nghĩ đến ngu ngốc, trong đầu Mạc Ninh không nhận được hiện lên hình ảnh của Tô Dã Nghi, bộ mặt làm người khác không thể không giáo huấn, nghĩ bản thân cũng dần trở nên giống cô ấy, trong lòng Mạc Ninh buồn bực.

Sau đó, cố gạt đi buồn bực, cảm xúc của cô lúc này chủ yếu vẫn là hạnh phúc. Cô nhớ rõ Tô Dã Nghi đã từng nói với cô, phụ nữ trước mặt người đàn ông của mình ngốc nghếch không phải vì ngu ngốc, mà vì tin tưởng, quá ỷ lại, tin tưởng vào anh, ỷ lại vào anh cho nên mới lười biếng, không muốn suy nghĩ, phỏng đoán, không muốn lãng phí chất xám...

Trong lòng Mạc Ninh vô cùng hi vọng mình sẽ là một người như thế, ở trước mặt anh, cô có thể không phải một mỗi tính toán gì, yên ổn an toàn, chỉ cần làm một cô gái ngốc của anh là được rồi. Cô đã làm người thông minh quá lâu rồi, đột nhiên cũng đã đến lúc muốn trở thành kẻ ngốc.

Nghĩ đi nghĩ lại, xét theo khía cạnh khách quan mà nói, Mạc Ninh cảm thấy Tô Dã Nghi cũng là người như thế, phần lớn thời gian trôi vào vòng xoáy cuộc đời, thời khắc mấu chốt cũng sẽ tìm ra ánh sáng.

Cố Chuẩn mang đến cho cô một phần ăn rất lớn, Mạc Ninh nhìn cách ăn mặc của anh và cô giống nhau, có chút vui vẻ đoán rằng chắc anh cũng làm giống mình, trên người ngoại trừ áo choàng tắm chắc cũng không có gì. Nghĩ đến khả năng này Mạc Ninh lại bắt đầu tưởng tượng nếu bỏ chiếc áo choàng tắm kia ra Cố Chuẩn sẽ thế nào.

Ánh trăng phía ngoài làm cô càng thêm YY, càng thêm kiên định.

37. Chương 37: Cuộc Chiến Thứ Ba Bảy

Cố Chuẩn bưng đến cho Mạc Ninh một bát cháo hoa, gạo được ninh nhừ, nhìn rất nhiều. Bên cạnh còn cần thận bày một phần quả trám.

Mạc Ninh cười hì hì nhận lấy: “Nhân viên biết nói tiếng phổ thông, còn biết nấu cháo... Xem ra đã tiêu rất nhiều tiền”.

Cố Chuẩn cười cười, không nói gì, dọn xong đồ ăn, đứng thẳng người, tiếp tục nhìn về phía xa.

Mạc Ninh bê cháo lên, dùng thìa bằng sứ múc từng thìa từng thìa uống.

Cùng với cảnh sắc, hành động của hai người rất hài hòa, giống như không cần tập cũng đều như nhau. Mạc Ninh ngoan ngoãn ăn cháo, thỉnh thoảng kẹp một chút trám, ánh mắt ngẫu nhiên dời đi, cũng chỉ nhìn lướt qua những bông hoa trên sân thượng, Cố Chuẩn vẫn tiếp tục nhìn biển, ánh mắt bị dòng nước lôi đi, suy nghĩ giống như đang dừng ở tận chân trời.

Mạc Ninh không cam lòng để anh yên, tìm chủ đề nói “Cháo này là người Trung Quốc nấu sao? Rất có vị của gia đình”.

Cố Chuẩn nhìn cô một cái, lại quay đầu đi, nói “Ừ”.

“Trên đảo này cũng có gạo sao?”.

“Có một loại có tên là gạo thơm”.

“Trong cháo này có muối”.

“Ừ”.

Mạc Ninh cười xấu xa “Cháo này là anh nấu?”.

Cố Chuẩn lúc này mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng nhìn Mạc Ninh, bắt gặp nụ cười của cô, lại khẽ lắc đầu, không nói gì nữa.

Mạc Ninh nhạy cảm phát hiện được ánh mắt của mình ảnh hưởng đến anh.

Hai người yên ổn trong chốc lát.

“Trời sắp tối rồi”. Cố Chuẩn nói. Nghiêng đầu nhìn thấy Mạc Ninh đã ăn cháo xong, anh đề nghị: “Xuống dưới đi một chút nhé”.

Mạc Ninh lau miệng, nói: “Đi thôi”.

Cô cho rằng đi xuống dưới sẽ đi đường cũ, cứ thế đi xuống, Cố Chuẩn lại giữ tay cô nói “Đi bên này”.

Bên phía kia có một đường xuống thẳng bãi biển, Mạc Ninh có chút khó xử cúi đầu nhìn mình, nói: “Em mặc thể này có phải không tiện không”.

Cố Chuẩn nhìn cô từ trên xuống dưới: “Chúng ta đến nơi không có người”. Nói xong xoay người qua chỗ khác, trước khi đi một bước, đưa lưng về phía Mạc Ninh nói: “Anh cũng mặc không khác mấy”.

Mạc Ninh lúng túng, những lời này, tình cảnh mập mờ này càng khiến lòng người nổi lửa.

Hai người một trước một sau đi trên bờ cát, Cố Chuẩn chậm rãi đi về phía trước, khi lại đưa tay nhìn mặt trời đang chìm dần xuống biển, Mạc Ninh đi theo bước chân anh, trước khi nước biển cuốn trôi những vết chân của anh, vội vàng dẫm lên, dưới chân cảm thấy nhẹ nhàng khi được nước biển vỗ nhẹ, đang đi bằng dép lê, cô nhẹ nhàng tháo dép, ném lên một chỗ khô ráo, để đôi chân trần nhẹ nhàng bước đi trên cát.

“Mùi gió biển thật thơm”. Mạc Ninh ở đằng sau Cố Chuẩn nói. “Mùa này biển rất dịu dàng, gió cũng rất thoải mái”.

Mạc Ninh nhìn bóng lưng anh, cảm thấy anh có chút xa xôi, vì thế thuận miệng hỏi “Cố Chuẩn, anh dừng chút đi”.

Cố Chuẩn bị ngữ khí của cô làm giật mình, trầm giọng “Ừ” một tiếng, sau đó ngừng bước, xoay người nhìn cô. Mạc Ninh khẽ nhìn, cô cùng anh cách nhau khoảng ba bước chân, cô vẫn im lặng đứng tại chỗ, đột nhiên khoe miệng cong lên, ba bước làm hai nhảy đến trước mặt anh, khi anh còn sững sờ trước nụ cười tươi tắn của cô cô đã nhào đến ôm anh.

Bởi vì quá đột ngột nên cơ thể Cố Chuẩn có chút nghiêng về phía sau, vẫn vô thức đỡ được cô, thành công ôm được lưng Cố Chuẩn, Mạc Ninh cao giọng nói: “Cộng em”.

Cố Chuẩn công cô trên lưng.

Bước đi của anh vẫn vững vàng như trước, nhưng vì công thêm cô nên bước chân của anh có phần lún sâu trong cát hơn. Mạc Ninh quay đầu nhìn màn trời đang tối dần, đột nhiên nghĩ, ghé đầu vào vai Cố Chuẩn hỏi: “Em vừa rồi đã dẫm lên dấu chân của anh để bước đi”.

Cố Chuẩn “Ừ”. Một tiếng.

Mạc Ninh mặt thoáng buồn: “Anh nói xem dấu chân của anh khi bị em dẫm lên với dấu chân khi anh công em... dấu chân nào sâu hơn?”.

“Không biết”. Cố Chuẩn kiên quyết nói.

“Vì sao?”.

Cố Chuẩn nhếch môi lên: “Em đoán xem”.

Mạc Ninh không để ý đến anh, khẽ cắn lên cổ anh một cái, nói: “Anh đừng mơ chuyện đùa giỡn em”.

Cố Chuẩn ngừng bước chân, Mạc Ninh vòng tay ôm cổ anh, cười xấu xa: “Tiếp tục đi về phía trước đi a, con ngựa yêu quý của em”.

“Em vừa rồi cắn anh”. Cố Chuẩn trầm giọng nói.

“Đúng thế, là em cắn”. Nghe ngữ khí của Cố Chuẩn, Mạc Ninh chỉ cảm thấy có một dòng suối đang chảy trong lòng mình, cười thế nào cũng không hết: “Anh định làm gì?”.

Cố Chuẩn không trả lời cô, đột nhiên buông tay, Mạc Ninh trượt xuống khỏi người anh, tay lại vẫn đang ôm chặt cổ anh, bị anh nhẹ nhàng kéo lại phía trước.

Rời khỏi chiếc lưng ấm áp, nụ cười của Mạc Ninh lập tức thu lại, nhú mày nhìn anh.

Cố Chuẩn cười nhẹ nhàng, đặt tay lên hồng của cô, anh nghiêng người hướng tới cổ cô, môi đưa tới, dừng ở cô nhấn rõ từng chữ. “Em hỏi anh định làm gì, anh cho em biết, anh sẽ cẩn lại”.

Mạc Ninh lại càng hoảng sợ, không dám để anh cắn mình, còn cố gắng tránh, thế nhưng khi đôi môi lạnh của anh chạm lên da cổ cô, cô lập tức dừng né tránh, bởi vì anh dùng sự dịu dàng nhất của mình để hôn cô.

Cô rất nhanh bị anh đánh bại, hô hấp của anh trượt dần lên trên, chạm đến môi cô, hôn sâu, xâm nhập, trước khi hô hấp của cô cạn kiệt mới chậm rãi buông ra, đợi khi lực của cô đã bình thường hơn, lại lần nữa phong bế cô. Eo của cô bị anh kéo sát vào người.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, chỉ có tiếng nước rì rào hát bên tai, bàn chân bị nước biển chạm vào ngứa ngứa, sự mất cảm ở chân chỉ bằng một phần cảm giác ngứa ngứa trên người, sau đó cô ôm chặt anh, hôn trả lại anh.

“Chuẩn bị xong chưa?”. Cố Chuẩn đột nhiên rời môi cô, dùng giọng nói khàn khàn khiến lòng người rộn ràng nói bên môi cô.

Mạc Ninh kiên định gật đầu, lập tức dùng một nụ hôn sau đáp lại vấn đề của anh.

Cố Chuẩn một bước ôm lấy cô.

Đi về phía trước, một bãi cát bằng phẳng, Cố Chuẩn nhẹ nhàng buông cô xuống, cứ như thể từ trên cao nhìn cô, trăng đã lên cao, bờ biển vô cùng yên tĩnh, biệt thự cách đó cũng không xa, có ngọn đèn nhẹ tỏa sáng trong đêm, bởi vì bờ biển cách đây đá ngầm không xa, cho nên sóng biển dồn đến dồn đi rất nhanh, tiếng động này càng khiến cho nhịp tim cô đập nhanh hơn. Cô có chút xấu hổ, tóc dài xoa tung trên cát, xinh đẹp đến cực điểm.

“Em không nhìn rõ anh”. Giọng của cô rất dịu dàng, như một làn nước.

Cố Chuẩn nghiêng người, quỳ gối xuống cạnh cô, hai tay chống xuống, tới gần cô.

Mạc Ninh đã nhìn rõ anh, trong mắt anh có một loại cảm giác bình thường không thể nào nhìn thấy, giống như một dòng nước biển đang chảy xiết, khiến người ta kích động. Mạc Ninh nhìn không được, đưa tay ôm cổ anh, kéo anh xuống, có chút ủy khuất nó.

“Em lạnh”.

Cố Chuẩn một tay cởi áo choàng tắm của cô, vì trấn an cảm xúc lo lắng của cô, lại lần nữa hôn cô, hai tay lại không rảnh rồi, không đợi Mạc Ninh kịp phát hiện đã cởi xong áo cô.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, Mạc Ninh vẫn rất hồi hộp, tim đập liên hồi, lúc Cố Chuẩn cởi xong áo của cô, cô nhanh chóng nhắm chặt mắt, vốn định đưa tay ngăn cản lại bị Cố Chuẩn đi trước đè lại. Không biết anh có nhìn thấy không, mặt cô đã hồng như bàn là rồi. Hô hấp của Cố Chuẩn không ổn, lúc tay vạch trần áo choàng tắm của cô, lưu luyến vẻ đẹp của cô, anh cất tiếng trêu đùa. “Em quả nhiên bên trong không mặc gì”. Cúi đầu hôn lên nơi xinh đẹp của cô.

Mạc Ninh bị anh giữ chặt tay không thể giãy ra, cô lại chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt cổ áo anh, môi của anh rất có ma lực, làm cô trong nháy mắt từ Nam Cực chạy đến Hỏa Diệm Sơn, toàn thân như bị thiêu đốt. Hạ thân có cảm giác như có dòng điện chạy qua, mỗi tác trên cơ thể đều như có từng đốm lửa được nhóm lên, còn có người cầm quạt, thổi bùng thành những đám cháy.

Mạc Ninh không nhìn được khe hở lên, một cảm giác đau đớn nhỏ khiến cô giật mình mở mắt, trông thấy người đàn ông đang chính tề nguyên trên người mình, cô có chút không cam lòng, dùng toàn bộ sức lực đưa tay giật phẳng áo choàng tắm của anh. Dục vọng thoáng chốc trở nên thẳng thắn thành khẩn. Cố Chuẩn ngẩng đầu lên, trong mắt sâu như biển rộng, mộng mị đại dương mệnh mông, nụ cười của anh mang theo chút hương vị xấu xa, Mạc Ninh bị bộ dạng chưa từng thấy bao giờ của anh mê hoặc, sau nửa ngày mới kịp phản ứng, còn làm bộ trấn định nói: “Anh quả nhiên cũng không mặc gì”.

Cố Chuẩn càng vui vẻ hơn, nửa người trên thẳng lên, nhanh chóng cởi bỏ áo choàng tắm, vung tay, trải xuống bên cạnh Mạc Ninh, một giây sau, anh kéo Mạc Ninh dậy, để cô nằm lên áo tắm của anh, sau đó, anh lần nữa ép xuống, không có quần áo, động tác của anh càng cuồng dã hơn. Mạc Ninh bị anh hôn muốn phát điên, vài lần muốn phát ra tiếng động gì đó nhưng hoàn toàn vô ích... cho đến khi tay Cố Chuẩn chạm được vào nơi bí ẩn nhất của cô. “Đừng sợ”. Cố Chuẩn dịu dàng nói bên tai cô, tay kia khẽ lau đi mồ hôi trên trán cô, cười dịu dàng nói “Hôn anh”.

Mạc Ninh ngẩng đầu hôn anh.

Cố Chuẩn như thế tiếp nhận cô, thật sâu. Nhanh, chuẩn, tàn ác.

Đối với động tác của Cố Chuẩn, trong lòng Mạc Ninh chỉ có thể dùng những từ đó để hình dung, thời gian cũng chỉ vài giây lại đủ khiến Mạc Ninh khắc sâu suốt đời. Không phải vì lãng mạn và kích thích, mà vì đau.

Mạc Ninh ủy khuất duỗi tay đánh lên lưng anh. “Đau quá”. Nước mắt cũng đã chảy ra.

Trong mắt Cố Chuẩn có sự đau lòng, anh không nghĩ đây là lần đầu tiên của cô, điều này gây cho anh sự kinh hãi ngoài ý muốn, cơ hồ làm cho anh nhìn không được muốn ở trong người cô cuồng xông mãnh liệt, thế nhưng, cô dùng giọng nói như thế kêu đau với anh, anh liền dừng lại.

Cảm nhận được thời gian trôi qua, anh vẫn bất động, nhưng vẫn kiên quyết ở lại trong người cô. Tuy đau nhưng Mạc Ninh không hề có một chút ý định bỏ cuộc nào, biết rõ anh quan tâm mình, cô nhẹn hàng đưa tay vuốt lưng anh nói. “Em không sao”.

Cố Chuẩn bị cảm giác môn trớn nhẹ nhàng từ tay cô đâm trúng, ép người xuống hung hăng hôn cô....

Mạc Ninh cảm cánh tay anh, nghe thấy âm thanh của sóng biển, từng lớp từng lớp, giống như tần suất anh đang du động trong người cô. Cô cảm thấy đau nhức, dần dần, cô bắt đầu có cảm giác kỳ lạ, có đôi khi nó trì hoãn thời gian quá dài, cô lại mong nó thật nhanh đi đến. Bởi vì nó không đến, Cố Chuẩn cũng sẽ không tới....

38. Chương 38: Cuộc Chiến Thứ Ba Tám

Một hồi kích tình như hoa trong gió ào ạt bùng xuống.

Thời điểm Cố Chuẩn phóng thích bản thân, Mạc Ninh theo bản năng gấp rút như muốn bắt lấy một cái gì đó, nhưng anh ở trên người cô ép thật chặt, khiến cô không thể động dậy, đành phải duỗi thẳng đôi tay, gắt gao siết chặt chiếc áo choàng tắm. Cô cũng không thể biết được dưới ánh trăng này, trên bờ biển trống trải, lại có thể có cảnh tượng hoan ái này xảy ra với cô, cô cảm nhận thật rõ ràng sự cuồng dã của Cố Chuẩn, ngay cả khi cô còn chưa kịp bình ổn sự run rẩy của bản thân, Cố Chuẩn đã lại độc ác tiếp tục cuồng hôn cô.

Cái hôn này hoàn toàn khác những nụ hôn trước kia, Mạc Ninh bị anh tước đoạt toàn bộ hô hấp, hai tay anh đè chặt tay cô, tước đoạt hết toàn bộ sức lực phản kháng của Mạc Ninh, hai người mật thiết gắn kết, Mạc Ninh thiếu chút nữa bị anh hôn đến ngất.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Mạc Ninh một chút khí lực cũng không có, chỉ cảm thấy đau nhức vô hạn cùng một loại cảm thụ thân thể kỳ quái. Cố Chuẩn chậm rãi nhấc thân mình lên, một luồng nhiệt phía trên thân thể đột nhiên biến mất, trên người Mạc Ninh nhất thời lạnh lẽo, nổi một trận da gà.

Ngay sau đó, đôi tay ấm áp của Cố Chuẩn luồn qua hông cô, nâng cô dậy, áo choàng của cô đã hỗn độn thành một đống, trộn lẫn với y phục của anh, trông thật bừa bộn, Cố Chuẩn rõ ràng muốn bỏ Mạc hai bộ áo choàng kia, cứ như vậy mà ôm cô đứng lên.

Mạc Ninh sợ anh cứ như vậy mà ôm cô trở về, vì thế trước khi anh đứng dậy, vội quơ lấy đại một chiếc áo choàng, phủ nhanh lên người mình, cũng không để ý quần áo đó là bẩn hay sạch.

Cố Chuẩn xiết chặt tay ôm cô, khoe miệng hiện lên ý cười.

Vừa rồi, Cố Chuẩn tuy rằng thật cuồng dã, nhưng quả thật cũng rất chiều chuộng cô, không để cho thân thể anh nghiền nát cô, nhưng cũng khiến cô mệt mỏi không ít, tóc vương lại không ít bụi cát và cỏ. Ngẩng đầu

nhìn vẻ mặt thoải mái cùng bộ dáng thỏa thuê của Cố Chuẩn, cô có chút khó chịu, liếc mắt nói: “Em đã nghĩ định lực của anh rất tốt, thế mà cũng không đợi được? Không thể kiên nhẫn tới khi vào đến phòng sao?”.

Cố Chuẩn cúi đầu liếc nhìn cô một cái, lơ đãng đáp: “Cũng vậy thôi”.

Lời này xem như cố ý nhắc nhở Mạc Ninh đã quên mất rằng... chính cô vừa rồi cũng vô cùng nhiệt tình đáp lại, chỉ thiếu nước tự đem chính mình dâng lên cho anh ăn mà thôi. Cả người cô nhất thời lại nóng lên, nơi vừa bị xé rách truyền đến cảm giác đau đớn, trực tiếp tấn công vào cảm quan của cô, cô cố gắng nhịn xuống để cơn đau này cùng cảm giác quái dị qua đi, nhưng tay của Cố Chuẩn đang ở dưới đỡ chân cô, rõ ràng anh đi rất chậm rãi nhưng cô vẫn cảm thấy xóc nảy như tra tấn.

Rốt cuộc chịu không được, cô thấp giọng “A” một câu, sau đó cắn nhẹ lên bờ ngực trần của Cố Chuẩn, nơi đó rất có da thịt, lại cường tráng. Thấy cô cắn mình, Cố Chuẩn dừng lại.

“Làm sao vậy?”. Thanh âm của anh có chút kiềm chế dục niệm.

Mạc Ninh ậm ừ một tiếng, không nói chuyện, nhưng cũng không nhả ra.

“Anh vừa nói rồi, nếu em cắn anh, anh sẽ cắn lại”.

Mạc Ninh xấu hổ không kiềm chế được, sợ anh thực sẽ cắn cô, đành thấp giọng nói: “Đau”.

Cố Chuẩn im lặng một lúc, sau Mạc Ninh mới nghe thấy anh hít sâu một hơi. Sau đó anh nói: “Ráng nhẫn một chút”. Dứt lời, bước chân vẫn bình ổn như vậy nhưng biên độ từng bước dường như tăng lên thì phải.

Hai người theo con đường mòn trở về, Cố Chuẩn trước đem cô đặt ở trên giường, đắp chăn cho cô, lấy áo choàng trong tay cô, đơn giản quần quanh người mình đi vào trong phòng tắm. Mạc Ninh nhịn không được cười anh: “Lúc ở bên ngoài thì không mặc gì, sao vào trong nhà lại mặc làm gì?”.

Cố Chuẩn lắc đầu đi về phía phòng tắm, Mạc Ninh mơ hồ thấy anh mỉm cười.

Tắm rửa xong đã hơn mười giờ, Mạc Ninh mệt muốn chết, không muốn động dậy thân mình, chính là để Cố Chuẩn ôm ra khỏi phòng tắm. Tóc của cô vốn dính cát, liền làm nũng Cố Chuẩn giúp cô gội sạch. Phía sau, Cố Chuẩn cực kì dịu dàng giúp cô. Sau đó, anh cũng đi tắm rửa.

Mạc Ninh nằm trên giường lớn, được khăn tắm lau đi nước trên người nên cơ thể khô ráo lại rất ấm áp, tuy rằng thân thể vẫn bủn rủn vô lực, nhưng tinh lực đã mau chóng tràn đầy trở lại trong cô. Nhịn không được lăn mình trên giường, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc.

Ấm áp, kiên định, an toàn, thoải mái... dù sao cô cũng là người theo nghiệp văn chương, không tránh khỏi ngập chìm trong từ ngữ.

Nhất thời nhớ ra một việc, cô nhịn không được hướng người trong phòng tắm hỏi: “Ồi, hai chiếc áo choàng tắm sao rồi?”.

Tiếng nước dừng lại, phòng tắm mở cửa ra, âm thanh từ bên trong truyền ra: “Cái gì?”. Tiếng nước lại vang lên lần nữa.

“Hai bộ áo choàng của anh và của em?”.

“Một cái ở trên bờ cát, một cái ngay bên cạnh anh”.

“Em muốn giữ lại”. Mạc Ninh nói: “Về sau nếu anh không còn tình cảm hay không muốn ở bên em nữa, em sẽ giữ làm kỉ niệm”.

“Anh nghĩ em muốn giữ nó vì muốn anh chịu trách nhiệm”.

Mạc Ninh bỗng nhiên có chút buồn bã nói: “Anh không muốn chịu trách nhiệm thì lưu lại cũng có ích sao?”.

Tiếng nước nhỏ lại, thanh âm của Cố Chuẩn vang lớn hơn nhiều: “Em làm sao vậy?”.

Mạc Ninh cố gắng bật cười, nhưng thật gượng gạo, hoàn toàn không giống cô mọi ngày, cô khẽ hít nhẹ không khí trong lành nói: “Không sao cả. Chỉ là không ồm mà rên thôi”.

Cố Chuẩn không khỏi tiếp. Tiếng nước chảy lại vang lên, phiền muộn của Mạc Ninh cũng không xua đi được, cô đành đơn giản kẹp chăn, đem chính mình cuộn lại trong chăn ấm mong xóa đi tạp niệm trong đáy lòng.

Cố Chuẩn nhẹ nhàng kéo chăn ra khỏi người cô, hai tay chống trên giường, ngẩng nhìn gương mặt Mạc Ninh. Đôi mắt anh lúc này chứa biết bao nhiêu là nhu tình, Mạc Ninh chưa bao giờ thấy qua, nhưng bị anh nhìn chăm chú như vậy, cô lại nhịn không được muốn khóc.

Cố Chuẩn nhíu mày hỏi: “Em vẫn chưa sẵn sàng? Không tin tưởng anh?”.

Mạc Ninh cố gắng không để cho đôi mắt mình trở nên phiếm hồng, sợ anh hiểu lầm, cũng không che dấu tâm ý của mình cứ như vậy nói: “Anh đột nhiên tốt như vậy, em nghĩ, có một ngày chúng ta chia tay, hoặc là anh tìm thấy được người tốt hơn em, hoặc là anh không tốt với em...”.

Cố Chuẩn hôn cô.

Trên người anh, mùi hương sữa tắm còn chưa tản đi hết, hòa quyện cùng hương thơm trên người cô. Hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái thoáng lan truyền trong gian phòng, phòng ngủ mở điều hòa, thân thể Mạc Ninh lúc này khô ráo nên cực độ miễn cảm, trong chốc lát cô lại có cảm giác bị đánh úp. Kích thích đột này chưa lắng xuống lại dâng trào lên một đợt khác như sóng vỗ đánh úp vào bờ.

Giường lớn rung động mà hỗn loạn. Mạc Ninh bị anh ép buộc đến thét chói tai vang vọng bốn phía, nhưng cô không cố gắng kìm nén bản thân, cũng không gây áp lực với chính mình, bởi vì cô có thể cảm thấy rõ ràng, phản ứng của mình khiến cho Cố Chuẩn càng thêm hưng phấn, lại càng ra sức... Anh đã bị lạc. Cô thích nhìn thấy anh lạc lối, nhìn anh điên cuồng, nhìn thấy anh mê say.

Hai người lại trầm luân một vòng ác chiến.

Mạc Ninh trong lòng loáng thoáng cảm thấy, ngày mai khẳng định là không xuống giường được. Nhưng rồi chính cô cũng không rõ là mình mệt mỏi mà thiếp đi lúc nào, chỉ là run rẩy ngất đi khi bị chạm tới nơi tận sâu trong linh hồn mình.

Đêm nay, Mạc Ninh nằm mơ, trong mơ, Chu Nhất Nặc giống như một người thầy, chỉ cô mà nói: “Đàn ông càng cường hãn, sẽ chỉ làm phụ nữ càng không thể rời đi”.

“Cậu xem, Mạc Ninh, anh ta là đang tìm cách không để cho cậu rời khỏi anh ta”.

“Vì cái gì? Bởi trên đời này không phải cô gái nào cũng có hạnh phúc được gặp người đàn ông của mình, hơn nữa, thâm hiểm nữa là, nếu cậu cứ đối nghịch với anh ta, cậu sẽ càng thống khổ”.

“Cho nên, đối với anh ta! Phải nắm thật chắc, đừng buông tay!”.

Sau đó Chu Nhất Nặc nở nụ cười quỷ dị, hình ảnh khuôn mặt ấy như đi ra từ trong giấc mơ làm đau mắt của cô. Giật mình bừng mở mắt, thì ra là ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào phòng. Cố Chuẩn vẫn nằm bên cạnh cô, anh ngủ thật an lành, đường nét ngũ quan vững vàng mà thư thái. Mạc Ninh chống đầu nhìn anh một lúc, nhịn không được vụng trộm hôn anh một chút, rồi rời khỏi giường.

Nội y phơi nắng cả ngày hôm qua đã khô, cô đi vào trong phòng tắm Mạc quần áo, Cố Chuẩn vẫn chưa tỉnh. Cô có chút thỏa mãn nhìn anh ngủ say, sau đó xoay người mở cửa, đi ra ngoài.

Khu vườn hoa được chiếu rọi bởi ánh mặt trời chói lòa, Mạc Ninh tùy tiện hái một bông hoa, bước đi trong chiếc váy dài màu lam. Từ trong hoa viên nhìn xa xa, ngập tràn trong mắt cô là sắc xanh thẳm của biển. Tầm mắt nhịn không được mà đảo qua nơi hôm qua cùng Cố Chuẩn làm càn, không ngoài ý muốn mà nhìn thấy áo choàng tắm nằm hỗn loạn trên cát, lặng im không hề suy chuyển, cách nước biển một khoảng. Mạc Ninh nhịn không được đi về phía đó.

Mới từ nơi ẩm áp bước tới, thỉnh thoảng bị gió thổi qua, Mạc Ninh có chút không quen, vội ôm lấy chính mình, ngồi xổm xuống nhấc áo lên. Cô không biết mình có loại tâm tình gì khi nhặt nó lên, nhưng cô biết khi chính mình nhìn thấy vết máu ghê người kia, lòng chợt thấy thật phức tạp.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết rằng lần đầu tiên lại lưu lại vết máu lớn như vậy.

Chiếc áo dính đầy cát, thoát nhìn thật bẩn, nhưng Mạc Ninh lại coi như là trân bảo, muốn lưu giữ lại. Vì thế liền giữ sạch cát, đặt lại trên bờ cát, mà cô cũng ngồi xuống.

Chống mặt xem cảnh biển. Trong lòng không ngừng nghĩ tới đêm qua mây mưa thất thường, dần dần, cô lại cảm thấy đói, lúc này mới nhớ tới chính mình trừ lúc uống chút cháo tối hôm qua đã không ăn gì cho tới lúc này.

Nhưng cô lại miễn cưỡng không muốn động, liền nằm ngửa ra trên cát, đầu gối lên hai tay, nhìn trời xanh.

Lúc Cố Chuẩn xuất hiện, Mạc Ninh ngửi thấy được mùi thức ăn. Ngồi dậy nhìn theo hướng anh đi tới từ ngôi biệt thự, phía sau có một người phục vụ bưng theo một cái khay, mùi thức ăn từ đó mà truyền đến.

Cố Chuẩn đi tới trước mặt cô, tiếp nhận cái khay từ người phục vụ, nói: “Cám ơn”.

Người phục vụ khẽ gật đầu làm dấu hiệu chữ thập rồi cung kính rời đi.

“Thật là! Vì sao anh không tự mình mang lấy? Không nên lãng phí nhân lực như vậy chứ?”.

Cố Chuẩn cười cười, ngồi xuống cạnh cô, nói: “Món cơm này không phải ai cũng có thể làm”. Dứt lời, liền lấy từ trong khay gói cơm đưa cô “Đặc sản bản địa”.

Mạc Ninh nhận lấy, trong tay là một gói thực nóng hổi, cũng không quá nhỏ, lại có cảm giác dính dính. Cô tò mò hỏi: “Cái này với bánh chưng có gì khác nhau?”.

“So với bánh chưng lớn hơn, lại thơm hơn, gói bằng loại lá của cây bản địa, bọn họ không cần nguyên liệu nấu ăn đặc thù nào, chỉ là cơm bình thường, thêm một chút rau dưa hoặc là quả hạch, nhưng mùi vị rất khác biệt”. Cố Chuẩn nói xong liền lấy gói cơm trong tay Mạc Ninh, tinh tế thay cô mở ra.

Mạc Ninh nhìn động tác của anh, trong lòng mau chóng cảm thấy ngọt ngào.

39. Chương 39: Cuộc Chiến Thứ Ba Chín

gày ngọt ngào đó của Mạc Ninh dừng lại vì một cuộc điện thoại của Cố Chuẩn. Lúc ấy cô ở bên cạnh anh, mặc dù không biết rõ nội dung nhưng Mạc Ninh cũng có nghe được nguyên nhân. Vincent xảy ra sự cố an toàn.

Sau khi nghe điện thoại, Cố Chuẩn cười mở vui vẻ đã không còn, lừa được bản thân một ngày, coi như trên thế giới này chỉ còn cô và anh, bọn họ cũng đã có một ngày không bị ai quấy rầy cuộc sống, Mạc Ninh đã cảm thấy rất thoải mái. Vô cùng thông cảm nói: “Đặt vé ngày mai đi, em và anh cùng về”.

Cố Chuẩn nhíu mày, Mạc Ninh cho là anh muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Hai người trở về khách sạn đã là đêm tối, lúc đi trên bãi biển, Mạc Ninh nắm tay anh, cô biết rõ giờ phút này anh cũng không cần cô an ủi, nên không nói gì, chỉ làm hành động anh thích nhất là tốt rồi.

Lúc đi đến cửa khách sạn, Cố Chuẩn đột nhiên nói: “Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, em không cần trở về vội”.

Mạc Ninh biết anh sẽ nói thế nên cũng đã sớm chuẩn bị lời để đối lại anh: “Anh cho rằng em về là vì anh sao? Vincent vẫn thuộc tuyến của em, bên đó xảy ra vấn đề em cũng phải về điều tra”.

“Trà lạnh của bọn anh cũng không có vấn đề”. Biểu hiện của Cố Chuẩn rất chân thành.

Mạc Ninh nở nụ cười, vừa muốn mở miệng giải thích lời mình vừa nói, cách đó không xa đột nhiên có tiếng gọi truyền đến “Morning”. Là Khâu Tuấn đang cười nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt hai người, trong tay anh ta còn ôm một cái thuyền buồm thuật to, quần áo màu sắc sặc sỡ, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Cố Chuẩn nhìn Khâu Tuấn, Mạc Ninh nhanh chóng giới thiệu: “Ách, đây là một người bạn em quen ở đây, Khâu Tuấn”.

Khâu Tuấn cũng chăm chăm nhìn Cố Chuẩn, hơn nửa ngày mới đột nhiên nhớ đến gì đó, nói “A, tôi biết Cố tiên sinh”. Lại không ý tứ cười cười “Khả năng anh không nhận ra tôi...” Gãi gãi đầu, anh ta nói tiếp “Anyway, gặp được anh thật vui”. Khâu Tuấn đưa tay.

Cố Chuẩn lễ phép nở nụ cười, bắt tay Khâu Tuấn.

Ánh mắt Khâu Tuấn dời về phía Mạc Ninh, lại là sự ảm áp vui vẻ, trên bãi biển có khá nhiều đèn, ánh sáng cũng không ít. Mạc Ninh bị nụ cười mờ ám của anh ta làm cho xấu hổ, chỉ hừ hừ hai tiếng kéo tay Cố Chuẩn nói “Khâu tiên sinh, đây là bạn trai tôi”.

Khâu Tuấn lộ ra một sự ngạc nhiên ngẩn ngừ. Có điều thời gian rất ngắn, trên mặt lại khôi phục nụ cười, gật đầu nói “Rất xứng”.

“Cảm ơn”. Cố Chuẩn nói.

Nhận thức được mình không còn lý do gì để ở lại, Khâu Tuấn đưa tay lên chỉ thuyền buồm “Qua bên kia đi, cái thuyền này hơi xấu. Nếu hai vị có hứng, ngày mai có thể cùng tôi ra biển”.

“Được”. Mạc Ninh nói.

Đưa mắt nhìn Khâu Tuấn rời đi, Mạc Ninh quay đầu lại, ánh mắt chạm phải tầm mắt mới thu lại của Cố Chuẩn. Trong lòng vô cùng hi vọng Cố Chuẩn chú ý đến việc mình cùng người đàn ông khác quen biết, nhưng tâm tình của anh lúc này vốn không tốt, để tránh rắc rối, Mạc Ninh không nói chuyện Khâu Tuấn với anh nữa.

Đêm ngày thứ ba hai người đã về đến thành phố G, Cố Chuẩn đưa cô về nhà. Bởi vì hành lý khá nhiều nên Cố Chuẩn đưa cô lên tầng. Đi hai ngày một đêm Mạc Ninh đã khá mệt mỏi, mí mắt đều muốn sụp xuống. Chỉ có điều, loại mệt mỏi này tại thang máy lên đến phòng cô đã biến mất trong nháy mắt.

Một bóng lưng màu xám... lưng hơi cúi thấp đang ghé vào cửa nhà cô.

“Kia là phòng em mà?”.

Mạc Ninh sợ hãi nhìn Cố Chuẩn, gật đầu, cô nhú mào, đi nhanh khỏi thang máy, đến sau lưng người đàn ông kia. “Tiên sinh, ngài đang nhìn gì đấy?”.

Người đàn ông bị giật mình, run rẩy xoay người lại.

Thì ra là người đàn ông bị ối ối đối diện. Mạc Ninh đau đầu, sắc mặt vô cùng khó coi, “Anh có đồ vật gì đánh rơi trước cửa nhà tôi sao?”.

Người đàn ông kia mạnh mẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn ra xa, lập tức thấy Cố Chuẩn ở phía sau Mạc Ninh, con mắt tròn tròn lên, lập tức nói “Tôi... Tôi chỉ... đến mượn gì đó. Tôi... tôi đi về trước”.

Sau đó, anh ta dùng tốc độ đáng sợ biến khỏi tầm mắt hai người.

Cố Chuẩn nhìn theo, có chút lắc đầu nhìn về nơi người đàn ông đi chạy đi, lông mày nhíu lại.

“Anh ta ở phía đối diện?”.

Mạc Ninh đi đến trước cửa nhà mình, vừa mở khóa vừa nói. “Vâng, hay qua nhà em mượn đồ”.

Cố Chuẩn trầm ngâm hồi lâu, cho đến tận khi vào trong nhà, cô nhận hành lý trên tay anh nói “Đưa em đi, lái xe còn đợi anh bên dưới, anh về trước đi”.

Cố Chuẩn không buông tay, ngược lại giữ chặt hành lý trên tay, trầm giọng hỏi/“Dọn nhà được không”.

Mạc Ninh “A” lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh “Chuyển... dọn nhà?”.

“Ừ. Chỗ anh ở cách tòa soạn của em không xa”.

Mạc Ninh xấu hổ cười “Ở nhà anh?”.

“Không được sao?”.

“Không tiện lắm”. Sợ Cố Chuẩn hiểu lầm, Mạc Ninh nhanh chóng bổ sung: “Ý của em là...”. Ở chung gì chứ, thật không hay. Mạc Ninh cuối cùng không thể đem những lời này nói ra.

Cố Chuẩn chăm chú nhìn mặt cô, hơn nửa ngày mới chậm rãi buông tay cô ra, đặt hành lý xuống, bàn tay nâng lên, chạm lên đầu cô, anh giúp cô vuốt thẳng lọn tóc đang rối bởi nói “Nghỉ ngơi thật tốt”. Sau đó hôn lên trán cô, xoay người rời đi.

Môi của anh thật lạnh, Mạc Ninh nghĩ.

Trà lạnh của Vincent xảy ra sự cố nhỏ, có ba phụ nữ sau khi uống trà lạnh đột nhiên xuất hiện phản ứng tiêu chảy, đi bệnh viện kiểm tra đi được thông báo là ngộ độc thức ăn. Mà ngày hôm đó họ cũng chỉ uống một loại trà thuộc tập đoàn Vincent có tên trà lạnh. “Magic tea”.

Sau khi trở về thành phố G Cố Chuẩn lập tức đến chỗ xảy ra sự cố, tự mình đến gặp ba người bị hại, cũng quyết định thu hồi toàn bộ sản phẩm “Magic tea” đã bán ra, yên cầu nhân viên kỹ thuật đến cùng bộ vệ sinh an toàn thực phẩm kiểm tra kỹ càng.

“Giải quyết mọi chuyện rất khả, đúng là công ty lớn có khác”. Sáng sớm hôm sau Mạc Ninh đã có mặt ở phòng chủ biên Lý, chăm chú nghe ông cho ý kiến.

“Tin tức này đăng hay không đăng?”. Mạc Ninh nói.

“Trước mắt, đợi kết quả kiểm tra đã, tạm thời không cần hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ là, xảy ra sự cố như thế, mặc kệ sự thật thế nào, hình tượng của Vincent nhất định đã bị tổn hại, người tiêu thụ cũng không phải kẻ ngốc, bọn họ hoàn toàn có thể cho rằng Vincent đang che giấu sự thật...”

“Cho nên, Magic tea là sản phẩm nguy hiểm?”. Mạc Ninh một câu đã vạch trần.

Lý chủ biên gật đầu “Thanh danh ở nước ngoài của Vincent rất tốt, bọn họ chuyên làm những sản phẩm tiêu dùng hàng ngày, Cố Chuẩn kết hợp với thị trường Trung Quốc, nghiên cứu phát triển sản phẩm trà, chuyện này chắc chắn đã có khảo sát thực tế, nhưng tất nhiên vẫn ảnh hưởng đến uy tín của tập đoàn, nếu như tôi đoán không nhầm, Magic tea rất có thể sinh nói, chính xác mà nói là sẽ chết non”.

Mạc Ninh lo lắng nhất chính là chuyện này. Ngành sản xuất thực phẩm trong nước sẽ bị viện giám sát quản lý rất nghiêm, một khi thực phẩm xảy ra vấn đề không an toàn, mặc kệ đúng hay sai, danh tiếng của công ty với thực phẩm đó sẽ bị ảnh hưởng. “Magic tea” là một tay Cố Chuẩn nghiên cứu phát triển, cô biết anh đã vất vả bao nhiêu, cô thậm chí còn đoán được nguyên nhân anh nhất định phải đưa “Magic tea” ra ngoài thị trường...

Bởi biết rõ điều này, cô cũng có thể dự đoán được chuyện này sẽ dẫn đến anh thế nào.

“Không cần quá lo lắng, nếu Cố Chuẩn không có năng lực đối phó với những chuyện này, anh ta cũng không có tư cách mang “Magic tea” đi xa hơn”. Lý chủ biên giống như đang an ủi.

Mạc Ninh giả bộ cười thoải mái.

Ngay người ở toà soạn một ngày, trên mạng không ngừng cập nhật những thông tin mới về Vincent Trung Quốc, vô tình cũng nắm được chút thông tin về trạng thái của Cố Chuẩn, Mạc Ninh biết anh bận rộn nhiều việc, cũng không dám quấy rầy anh. Toà soạn đa phần đang nghỉ phép, bản thảo cũng đã viết xong, Mạc Ninh một mình nhàn chán trong văn phòng lớn, nằm ngửa trên ghế, cuối cùng đưa tay nhấn một tin nhắn.

Buổi tối có thời gian rảnh không?

Buổi chiều lúc giao bản thảo bộ dạng Lý Hàm như muốn nói nhưng lại thôi, Mạc Ninh nghe chủ biên Lý nói hình như dạo này cô ấy có quen bạn trai, thực tập phỏng vấn rất cần sự tích cực nhưng cũng không liều mạng như trước.

Cho đến khi tan làm, Mạc Ninh vẫn không nhận được hồi âm của Cố Chuẩn. Ra khỏi toà soạn, cô gọi một cuộc điện thoại, vẫn là âm báo bận. Mạc Ninh thở dài, trong lòng cảm giác nặng nề, không có tâm trí làm chuyện khác, tâm trạng cũng không nâng cao lên được.

Cuối cùng vẫn là gọi xe đến Vincent.

Phạm Mông cũng không ở công ty.

Ngược lại ở tầng mười tám vô tình gặp Tạ Linh. Tạ Linh nhận ra cô trước, vui vẻ gọi cô “Mạc Ninh tiểu thư”. Lúc này thành phố G rất lạnh, Mạc Ninh mặc áo khoác rất dày, thế nhưng Tạ Linh lại chỉ mặc một bộ váy màu lam nhạt rất mỏng, tóc dài buông xoã, bộ dạng giễu giàng.

Mạc Ninh lễ phép chào lại: “Tạ Tổng”.

“Tìm Cố Chuẩn?”.

“Vâng”.

“Anh ta vừa lên máy bay đi tổng bộ rồi”.

Trong lòng Mạc Ninh xuất hiện một cảm giác không thoải mái, nhưng không biểu hiện ra mặt, nói “Thì ra thế”.

“Cô đang không vui sao?”. Tạ Linh đi đôi giày rất cao, đứng với Mạc Ninh cao hơn một chút, vốn có khí phách hơn người, cho nên có phần lấn át Mạc Ninh: “Cô không biết anh ta đi Mỹ sao?”.

Mạc Ninh không nghĩ tới cô ta có thể nhìn ra cảm xúc của mình, lại không muốn đối phương có thể đoán ra. Dù sao đúng là cô đang không vui, còn không phải bởi Tạ Linh. Nghe cô ta nói thế, Mạc Ninh không nhịn được muốn tìm người phát tiết, vội cầm pháo nã đạn: “Tạ Tổng không phải quá tò mò sao?”.

Tạ Linh thu hồi nụ cười: “Không phải tôi hỏi nhiều, cô cũng biết ít”.

“Cảm ơn nhắc nhở, tôi xin nhận, còn có việc...”.

“Vậy là không muốn nói chuyện cùng tôi?”. Tạ Linh chặn lời cô: “Cô gái gặp chuyện bỏ chạy như cô, sao có thể giúp đỡ gì cho Cố Chuẩn đây? Anh ta đang xảy ra chuyện, cô hình như chỉ khoanh tay đứng nhìn lo lắng suông thì phải”.

Mạc Ninh bị lời nói của cô ta khiêu khích mạnh mẽ, nhướn mày nói: “Tạ tổng nói nhiều như thế, mục đích là gì đây? Sợ người khác không biết cô ái mộ bạn trai tôi sao?”.

Tạ Linh cao giọng cười: “Thật đúng là, tôi ước gì toàn bộ thế giới này biết tôi yêu anh ấy. Từ bốn năm trước, lần đầu gặp anh ấy tôi đã yêu rồi”.

Nghe những lời này, Mạc Ninh đột nhiên cảm thấy vô cùng kính nể Tạ Linh, không biết sống trong hoàn cảnh nào mới có được da mặt dày như thế? Đột nhiên cảm thấy bản thân thật may mắn, khẽ cười nói “Bốn năm trước không thể thay đổi gì, bốn năm sau... Tạ tổng không nên khờ dại như thế. Tôi thật sự có việc, tôi đi trước”.

Lần này Tạ Linh không ngăn cô lại, hai tay khoanh lại đứng nguyên tại cô nhìn bóng lưng Mạc Ninh rời đi, cười.

40. Chương 40: Cuộc Chiến Thứ Bốn Mười

Hơn mười một giờ khuya, Mạc Ninh nhận được tin nhắn của Cố Chuẩn

Ba chữ: Đã ngủ chưa?

Mạc Ninh đáp: Chưa ngủ.

Sau đó, điện thoại của anh gọi tới, Mạc Ninh bắt buộc chính mình không cần ở phía sau giận dữ với anh cái gì, hết sức điềm đạm nói: “Alo?”.

“Sự tình quá đột ngột, anh vừa mới nhận được điện thoại riêng gọi tới. Không nhận được điện thoại của em, thật có lỗi”.

Mạc Ninh trong lòng ảm áp, oán giận bỗng dưng biến mất không thấy tăm tích, cô tiếp lời: “Việc này không quan trọng lắm, không cần xin lỗi em. Sự tình xử lý sao rồi?”.

“Anh hiện tại đang ở trên đường tới công ty”.

“Hy vọng kết quả sẽ không quá tệ”.

“Yên tâm, với anh mà nói, kết quả tệ nhất cũng chỉ đơn giản là sản phẩm bị ngừng lại, việc này anh không lo lắng”. Ngờ khí của Cố Chuẩn thực trầm ổn, đã tính trước mọi việc.

Mạc Ninh suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra nên nói với anh cái gì, dứt khoát đáp câu cầu huyết: “Em tin anh”.

Cố Chuẩn ở bên kia trầm mặc trong chốc lát: “Anh sẽ mau chóng đem chuyện này xử lý xong”.

“Không được quá vất vả”.

“Ừ”.

“Không được nhịn đói muộn quá”.

“Được”.

“Không được...”.

“Ba ngày sau anh sẽ trở về”. Cố Chuẩn ngắt lời cô, dùng một câu hoàn toàn không sát ý nói, bởi vì kỳ thật điều anh muốn nói là, anh rất muốn cô.

Sau khi ngắt điện thoại, tầm mắt Cố Chuẩn hướng ra ngoài cửa sổ.

Mùa đông New York, ngoài đường đầy những người qua đường mặc áo khoác dài lui tới, chỗ này là ngã tư đường, không rộng lắm, bởi vì đèn đỏ nên trên đường rất chật chội. Nhà cao tầng hai bên đường che khuất đi phần lớn ánh nắng tự nhiên, tại vạch kẻ đường dành cho người đi bộ phía trước những người Mỹ vừa băng nhanh qua đường vừa bó chặt áo khoác, gió lạnh thổi qua làm rối loạn mái tóc dài của mấy cô gái không đội mũ. Chỉ là nhìn cảnh phố xá này, Cố Chuẩn đã cảm giác được sự lạnh lẽo. Đảo Tahiti ánh mặt trời thật đẹp, làm cho anh quên lúc này đúng là mùa đông ở Bắc bán cầu. Cũng làm cho anh quên, anh lúc này đang bận rộn.

Lâu rồi không nghiêm túc nói chuyện tình cảm, thói quen không nói trước bất kỳ ai hành tung và ý định của chính mình. Anh thực ra có chút không thích ứng được lúc nói cho bạn gái công việc của mình, lúc trước bởi vì Cố Khải Nguyên cũng không thích nghe được tin tức của anh liên quan đến Vincent, nên anh trước mặt bố mẹ cũng không bao giờ nhắc đến công việc của mình.

Nghĩ tới khuôn mặt của cô luôn sắc bén bởi vì lo lắng ình mà nhăn mặt nhúm mày, ở bên kia đại dương lo lắng chờ điện thoại của anh, anh lại bỗng nhiên cảm thấy, anh nên thử nói ra. Tối thiểu, đem tin tức tốt nói cho cô biết.

“Magic tea” là một sự cố ngoài ý muốn, báo cáo điều ra của nhóm kiểm soát chất lượng đã có kết quả, “Magic tea” không có vấn đề gì về chất lượng, chính là, mùa đông thật sự không phải là lúc thích hợp uống trà thảo dược. Ba cô gái kia đem trà thảo dược cùng ăn với lẩu, không biết là đồ trong lẩu cùng với thành phần thảo dược trong trà sinh thành phản ứng hoá học, kết quả tạo ra tác nhân có thể gây tiêu chảy, vì vậy phải vào bệnh viện.

Đây là sự thật, nhưng sự thật này không để công bố được. Mọi người sẽ nghĩ rằng, nếu trong trà có thành phần không an toàn, như vậy mọi người bất luận ở thời điểm nào uống cũng vẫn có nguy cơ xảy ra chuyện như trước, bọn họ làm gì mạo hiểm đem chính mình đi khiêu chiến với thực phẩm có nguy cơ gây độc đầu.

Đây là vấn đề giải thích không rõ ràng lắm.

Hơn nữa mấu chốt chính là, Tập đoàn Vincent cũng sẽ không chấp nhận giải thích như vậy. Chỉ cần bọn họ muốn, họ sẽ bỏ qua toàn bộ thị trường Trung Quốc. Ban đầu, bởi vì nguyên nhân chủng tộc và thể chất, người châu Á và người u Mi sử dụng hàng tiêu dùng hằng ngày có khác biệt rất lớn. Những thứ người u châu thích sử dụng cũng không thích hợp cho người châu Á sử dụng, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới muốn mở rộng thị trường tại châu Á, mặc dù Trung Quốc là khối thịnh vượng ai cũng muốn tranh giành, nhưng đối với tập đoàn Vincent việc thâm nhập thị trường hàng tiêu dùng mà nói, có hay không thị trường này đều không có ý nghĩa quá lớn lao gì, dù sao bọn họ không dựa vào nơi này mà thiếu lợi nhuận. Nhất là Cố Chuẩn mang Vincent đến Trung Quốc, lại không ngừng đem sản phẩm của Vincent Trung Quốc hóa, bọn họ không thích chuyển biến như vậy, theo cách nói của bọn họ chính là: “Cảm giác này cũng tương tự như, tôi bán

một nhãn hiệu Vincent cho anh, anh tự sản xuất ra sản phẩm của mình, nhưng mà khi có sự cố, chịu tiếng xấu toàn bộ cho người khác là Vincent”.

Trong những năm gần đây, Cổ Chuẩn vẫn dốc sức làm cho Vincent Trung Quốc nội địa hóa sản phẩm, anh thật cẩn thận bảo vệ nhãn hiệu này, mãi cho đến mùa hè năm nay anh mới cho “Magic tea” tung ra thị trường. Nhưng là, người tính không bằng trời tính, sự cố này đúng là tối mẫn cảm trong ngành công nghiệp thực phẩm.

Tại ghế phụ trợ lý Joanna quay đầu nói đã đến công ty .

Cổ Chuẩn gạt đầu, mở cửa xe, vừa bước xuống đất, một cơn gió thật lớn liền hướng anh đánh úp lại, Joanna mắng một câu thô tục, Cổ Chuẩn nghe được, lại không biết cô ấy nói cụ thể là cái gì.

Thì ra thật sự rất lạnh.

Vô cùng nhớ ánh mặt trời của đảo Tahiti, càng muốn nhớ tới cảm giác tại nơi đó được ôm cô trong ánh mặt trời ấm áp.

Mạc Ninh bị áp lực vì chưa có bản thảo về Vincent. Kỳ thật cô thực không phải làm việc theo cảm tình riêng, cô từ trước đến nay đều không thích viết bản thảo khi chưa có kết luận xác đáng, sở trường của cô là tin tức dài kỳ, hơn nữa thích làm chuyên đề tin tức. Cái mà cô viết ra bản thảo, chưa bao giờ có bất kỳ con số hoặc tên công ty mơ hồ xuất hiện. Mặc kệ là tin tức phê bình hay tán dương, cô cho tới bây giờ đều chỉ mặt gọi tên. Cái cô thích là tin tức chân thật, về phương diện khác, cô rất ghét dùng “một doanh nghiệp nổi tiếng”, “Một doanh nhân nổi tiếng” những từ này đều là muốn tránh né trách nhiệm.

Cô nổi tiếng trong giới cũng một phần là vì điều này, cô từng một lần bởi vì một bài viết mà được người ta đặt cho cái danh hiệu “Nữ phóng viên to gan, sắc bén nhất thành phố G”.

Chủ nhiệm kinh doanh đưa cho cô thông tin về sự việc của Vincent, nhưng toàn bộ dùng “Một doanh nghiệp nổi tiếng nước ngoài” thay thế cho Vincent, đưa ra một tin tức nhỏ. Đây không phải là vì tránh rủi ro, chỉ là vì muốn bảo trì tin tức như các tòa soạn khác. Bởi vì là một tập đoàn lớn, vì thế chưa đến một tuần bản tin địa phương đã đưa ra nhiều thông tin hơn mọi tạp chí, chủ nhiệm muốn bản thảo đã muốn phát diên rồi, sáng sớm liền lôi kéo Mạc Ninh nói: “Nếu cô thật sự bởi vì quan hệ cá nhân mà không muốn viết, tôi có thể đem bản thảo này đưa cho người khác”.

Mạc Ninh nói với cô ấy: “Tôi sẽ đợi đến khi có kết luận chính xác và đưa ra tin tức chân thực, đầy đủ nhất”.

“Thời gian không đợi người”. Chủ nhiệm khóc không ra nước mắt, vươn một bàn tay đáng thương, “Tôi chỉ muốn một cái tin tức nhỏ năm trăm chữ, năm trăm chữ thôi”.

“Hiện tại kết quả còn chưa rõ ràng, đưa tin trước thì không tốt?”.

Thị trường truyền thông tại thành phố G tỉ lệ cạnh tranh vô cùng khốc liệt, vả lại thủ đoạn cạnh tranh cực kỳ không công bằng. Chủ nhiệm cũng là không còn cách nào, dứt khoát nói thẳng: “Tin tức này nhất định phải đăng”.

“Nếu tôi nói lấy tin tức độc nhất vô nhị ba ngàn chữ để đổi lấy cái tin năm trăm chữ này?”.

“Xác định là độc nhất vô nhị?”.

“Xác định”.

“Khi nào thì có?”.

“Trong một tháng”. Mạc Ninh kiên định nói.

“Được, thành giao”.

Mạc Ninh gạt đầu.

Sau khi xác định giao dịch, chủ nhiệm tin tức thở dài nói: “Vay tin tức này trước hết tạm gác lại. Có điều, bên kia Cổ Chuẩn nếu đã giải quyết xong, cô cần phải là người đầu tiên lấy được tin tức đầy đủ nhất”.

Mạc Ninh bắt đầu dĩ lại gạt đầu.

Thời điểm tan tầm đi siêu thị một chuyến, cô không biết nấu cơm, liền nhanh chóng tiện thể mua ình bánh sủi cảo đông lạnh, cũng mua rất nhiều thịt bò, thịt lợn, khô mực cùng mấy thứ linh tinh về nhà ăn. Lên xe taxi quay về, cô nhận được điện thoại của Chu Nhất Nặc, giống như nhận được than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Cô nhận được điện thoại một cái liền nhin không được muốn tâm sự với cô ấy. Chẳng qua, Chu Nhất Nặc không đợi Mạc Ninh nói xong, dùng dùng đoàng đoàng một hơi thật dài nói lớn.

“Tớ cùng Chu Xung yêu nhau. Nghe được không, chúng tớ là yêu nhau. Hai bên đều tình nguyện. Anh ấy đuổi theo tới Tây Tạng, tớ không nghĩ tới anh ấy lại chấp nhất như vậy, thẳng thắn mà nói, tớ chưa từng nghĩ tới trừ bỏ hồ thẹn cùng trách nhiệm ở ngoài, anh ấy đối với tớ còn có cái tình cảm gì khác, nhưng trên thực tế, anh ấy yêu tớ hơn so với tớ trong tưởng tượng của tớ, không không không, chính xác mà nói, anh ấy rất rất yêu tớ. Ít nhất từ trước tới giờ chưa từng có bất kỳ cô gái nào làm cho anh ấy nhớ mãi không quên như đối với tớ. Vì thế tớ tha thứ cho anh ấy, hai năm vừa qua với tớ mà nói là rất tra tấn, nhưng ở Lhasa tớ nhìn thấy mây núi trùng điệp, trời xanh với vợi làm cho người ta chỉ nghĩ muốn bay lên khoảng xanh bao la đó, tớ bỗng nhiên cảm thấy tớ cả đời này không thể yếu ớt như vậy. Tớ không thể bỏ qua người mà tớ yêu thương, tớ không cho phép anh ấy không thương tớ, tớ lại càng không cho phép anh ấy thật vất vả để yêu tớ, tớ đã mang hai năm bị thương, ủy khuất một mình sống qua. Tớ nghĩ, chúng tớ sẽ có vô số vô số cái hai năm, đủ để bù đắp hết những thương tích này”.

Chu Nhất Nặc nói chuyện nói đến nghẹn ngào, lại vẫn như cũ cố chấp đọc nhẩm rõ từng chữ. Cảm xúc Mạc Ninh vừa dâng lên muốn nói hết tâm sự của chính mình nhưng bị tình cảm dào dạt của Chu Nhất Nặc thoáng chốc đi xuống. Chu Nhất Nặc yêu quá sâu sắc, vì thế Mạc Ninh cũng không dám tin tưởng thật sự cô ấy dùng cách này để tuyên bố hạnh phúc của chình mình.

Chu Nhất Nặc tiếp tục nói: “Chúng mình sẽ trở về Bắc Kinh, anh ấy kiêm thêm chức giáo sư, tớ sẽ bắt đầu từ chức trợ giảng nho nhỏ, chúng tớ tính cứ như vậy đem thanh xuân cùng thì giờ cống hiến cho sự nghiệp giáo dục”.

Chu Nhất Nặc là người như vậy, chỉ cần một ít thời gian đã đưa ra quyết định, sau đó lại dùng một thời gian rất lâu để thực hiện nó. Mạc Ninh cũng không nói gì dư thừa, chỉ nói: “Tớ nghe cậu nói, cảm thấy thực hạnh phúc, thực thỏa mãn”.

Chu Nhất Nặc cười ha ha, đột nhiên nói: “Này, Chu Xung! Mạc Ninh đang nghe, anh nói mau anh yêu em, miễn cho cô ấy cảm thấy em đang nói nói mới”.

Mạc Ninh mỉm cười mở ra, sau đó nghe thấy đầu bên kia một cái giọng nam nói: “Đừng nháo”.

Chu Nhất Nặc sáng giọng: “Anh hai ơi! Cho chút mặt mũi được không? Hiện tại đầu bên kia điện thoại là chị em tốt nhất trên đời của em, anh đem cô ấy làm người ngoài hay là anh vẫn không coi em là người yêu?”.

Sợ Chu Xung xấu hổ, Mạc Ninh nói nhanh: “Ách... Kia cái gì, Chu tiên sinh, anh đừng để ý cô ấy, cô ấy thật sự trúng gió rồi, chuyện của hai người... Tôi hiểu”.

Chu Nhất Nặc hình như ở đầu bên kia làm cái gì mờ ám đối với Chu Xung, có âm thanh nhỏ đùa giỡn, sau đó Mạc Ninh thực rõ ràng nghe được một giọng nói: “Anh yêu Chu Nhất Nặc, rất yêu”.

Mạc Ninh nghe được tim của mình đập, rất nhanh, thế nhưng là bởi vì một người chưa từng gặp mặt đối với bạn thân của mình thổ lộ mà tim đập nhanh hơn.

Sau đó Chu Nhất Nặc hi hi ha ha còn nói cái gì đó nữa, Mạc Ninh không có nghe vào nội dung, vì miên man suy nghĩ, nếu Cố Chuẩn nói với cô “Anh yêu em, rất yêu”, cô sẽ thế nào? Sau đó cô nghĩ, cô nhất định sẽ rất hạnh phúc tiến lên ôm lấy anh, hôn anh, sau đó đáp lại anh rằng cô cũng rất yêu anh. Nhưng là, nghĩ nghĩ, cô mà bắt đầu mất mát, cô rất hiểu anh, anh vĩnh viễn sẽ không nói như vậy đối với cô.

41. Chương 41: Cuộc Chiến Thứ Bốn Mốt

Chủ tịch hội đồng quản trị công ty Hoa Long – Tạ Linh là nhân vật nổi danh trong nước tham gia chuyên mục “Nói chuyện phiếm về kinh tế”, tin tức còn chưa phát sóng đã được lan truyền rộng rãi trên internet.

Hôm chương trình được phát sóng, Mạc Ninh đang đắp mặt nạ, trước khi đắp mặt nạ cô đã cùng Cố Chuẩn đã nói chuyện điện thoại, anh nói còn chưa có kết quả xử lý chính thức, anh đang cố gắng hết sức, Mạc Ninh nghe được thái độ của anh cũng không mấy khả quan, giống như đang rất dễ ý.

Trên TV, Tạ Linh mặc một bộ váy vàng nhạt, tôn lên ngũ quan ưu tú, ngồi bên cạnh người dẫn chương trình, sáng chói không khác nào một minh tinh màn bạc. Nụ cười của cô có vẻ linh hoạt vừa vặn, lại cũng không khiến người khác cảm thấy quá gần gũi, dù cách màn hình TV, khí thế cường đại vẫn không ngừng đánh tới.

Mạc Ninh nhớ lần đầu gặp cô, cô mặc áo choàng tắm xuất hiện trước cửa phòng Cố Chuẩn, lúc này chỉ có một suy nghĩ, một suy nghĩ kỳ quái bất an nổi lên.

Đến khi Mạc Ninh trực tiếp nhìn thấy cảnh “Magic tea” được đưa ra bàn luận, lúc này nỗi bất an nhỏ khi trước bỗng trở thành nỗi bất an lớn.

Tạ Linh cũng không làm như mấy cô người mẫu quảng cáo “Magic tea”, nói trà này tốt thế này thế kia, chỉ đơn giản sử dụng loại trà này trong một chuyên mục cô tham gia được phát trên toàn quốc. Mạc Ninh không biết sẽ thế nào, chỉ biết được hành vi hôm nay của chủ tịch Tạ Linh sẽ đưa đến tiếng vang lớn.

Trên thực tế, chưa cần hết đêm, trên mạng đã bắt đầu truyền tin, tin tức về Tạ Linh và Vincent, cùng với “Magic tea”, cùng với Cố Chuẩn, rất nhanh đã trở thành chủ đề nóng.

Thảo luận này làm Mạc Ninh rất phiền lòng, tiện tay đóng máy tính, cô ôm gối, nặng nề quay lại giường.

Đối với bài phỏng vấn độc nhất vô nhị càng khiến Mạc Ninh lo lắng. Suy nghĩ kỹ về tiêu đề, ý tưởng nào vừa xuất hiện cũng bị chính cô đập tan. Mạc Ninh lo lắng cái nhìn của Lý Hàm, cô cũng bắt đầu lo lắng. Chiều thứ sáu, cô cuối cùng không nhịn được nữa, đem một phong thư đưa tới tay Mạc Ninh, thừa dịp văn phòng không có ai hạ giọng nói: “Chị Mạc Ninh, cái này... chị đọc kỹ đi”.

Mạc Ninh nhìn thoáng qua thần sắc của Lý Hàm, lại cúi đầu nhìn những thứ trong phong bì, một bức thư nặc danh. Mạc Ninh nghi hoặc mở ra, rút từ bên trong ra một tập giấy dày, một xấp được đóng dấu, tờ thứ nhất có tiêu đề: “Sự thật về vụ tự sát của nhân viên công ty Hà Nguyên”.

Mạc Ninh vừa nhìn thấy tiêu đề của bản thảo trong lòng không tránh được khẽ rung mình, phong bì này so với bức thư điện tử lúc trước cô được xem không khác là bao, điều khác biệt duy nhất chính là tại trang cuối cùng có thêm gần năm mươi chữ ký bằng tay cùng dấu đỏ.

Thứ này khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi giật mình.

“Nhận được khi nào?”.

Lý Hàm nuốt nước miếng: “Nhận được hai tuần rồi”.

Mạc Ninh gật đầu.

“Em đã điều tra qua, có tất cả bốn mươi chín chữ ký, đó đều là nhân viên thuộc phòng thị trường của công ty Hà Nguyên, bỏ ba người đã từ chức thì còn lại bốn mươi sáu người vẫn đang làm việc. Vì muốn giữ bí mật nên em không liên lạc với bất kỳ người nào”.

Mạc Ninh cúi đầu hít một hơi thật sâu, im lặng hồi lâu.

Lý Hàm khó hiểu nói: “Lá thư này không có dấu bưu điện, là trực tiếp đặt ở hòm thư của chị”.

“Cho ai xem qua chưa? Chủ biên Lý?”.

Lý Hàm lắc đầu “Không có”.

Quả thật Mạc Ninh đã hứa với chủ nhiệm sẽ nộp một bản thảo đặc biệt, chính thức đưa công ty Hà Nguyên ra ánh sáng, nhưng tài liệu không đủ, nội dung cũng không nhiều lắm, công ty Hà Nguyên căn cơ lại quá cứng nhắc, bản thảo này muốn đăng, trừ khi phải nắm chắc mười phần. Những tin tức tiêu cực Mạc Ninh làm không nhiều, nhưng đây là một tin tức chấn động, phần lớn có thể khiến xôn xao dư luận. Làm được nhất định nổi tiếng, những thứ khác càng cần phải cẩn thận hơn, đây cũng là nguyên nhân khiến Mạc Ninh không muốn vội vàng đưa tin này.

Buổi tối mang theo lá thư kia về nhà, Mạc Ninh vẫn đang do dự không biết nên làm gì với bản thảo này.

Vào thang máy, suy nghĩ của cô một mực bị bản thảo nắm giữ, ra khỏi cửa thang máy kia không chú ý đến cửa phòng đối diện đang mở hé. Vừa tra khóa vào ổ, cách một cái, một lực mạnh đẩy cô ngã về phía trước, muốn hô lên một tiếng lại bị người ta bịt miệng lại.

Trong đầu Mạc Ninh chợt hiểu, ý thức được mình vừa bị người ta tập kích, vô thức dấy dựa lại phát hiện đối phương đang cố tình cướp đi tập tài liệu trên tay, thời tiết đang lạnh nên trong hành lang rất vắng, chỉ có tiếng gió thổi tới, trên cổ Mạc Ninh quàng khăn, lại vẫn cảm nhận được tiếng thở hổn hển ẩm ướt nóng của người đằng sau.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích”. Sau lưng có tiếng nói trầm thấp truyền đến, giọng hơi khàn khàn, là đàn ông.

Nghe như cố ý giả giọng nói, trong lòng Mạc Ninh vô cùng sợ hãi, lại ép buộc đại não vận động, cơ thể phía sau cọ sát vào người cô, một tay bịt miệng cô, một tay khống chế cánh tay định mở cửa của cô, Mạc Ninh quanh co hỏi: “Anh muốn làm gì?”.

Người nọ ho khan một tiếng, khí tức cũng không ổn. “Không được phép hô lên, không được phép nói gì, tôi không cần tiền”.

Mạc Ninh cảm giác được mồ hôi mình đang chảy sau lưng áo, nhiệt độ vốn rất thấp nhưng người nọ ở sau lưng túm chặt lấy cô khiến cô cảm thấy hô hấp khó khăn.

Người nọ ở sau lưng bỗng dừng nhúc nhích bước chân, cần cọ sát vào gáy cô, cô phát hiện được hần ta đang nhìn đông nhìn tây, có lẽ hần ta đang cân nhắc bước tiếp theo nên làm gì, xem ra người đàn ông này cũng không chuẩn bị kỹ. Thời gian cũng không lâu, lực tay của người nọ càng thêm mạnh, hô hấp của Mạc Ninh càng thêm khó khăn, cô cảm thấy mình có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Sau đó, người đàn ông hình như muốn đưa cô đi đâu đó, một tay đưa tay cô ra sau lưng khiến cho cả người cô bị cuốn lại, ánh mắt Mạc Ninh nhìn vào cánh cửa phòng đối diện đang ở rộng, chợt hiểu ra, Mạc Ninh dùng chút sức lực cuối cùng cố nói: “Anh là người đàn ông ở đối diện? Anh đang muốn bắt cóc tôi sao?”.

Cô vừa nói xong, người đàn ông phía sau càng hoảng sợ, động tác càng mạnh hơn, Mạc Ninh không thoát được, chỉ biết dùng giày cao gót không ngừng đạp lên chân hần ta. Tuy không đạp nát được chân hần nhưng cũng có chút tác dụng, người đàn ông bị đau, thoáng cái buông Mạc Ninh ra. Mạc Ninh đã thoát ra được, hô hấp cũng không kịp, vội vàng xoay người, nhắc chân hung hăng đá cho hần ta một phát, chân còn chưa kịp thu hồi vội xách túi, tục tiếp nhảy qua anh ta bước về phía cầu thang, nhanh chóng chạy xuống phía dưới.

Cô sợ phải chết, căn bản không thấy rõ cầu thang bên dưới, chỉ là theo quán tính nhắc chân, chạy xuống, nhắc chân chạy xuống.. trong ngực nghẹn lại, cô thở không được, đưa tay vuốt vuốt ngực mình, vẫn không ngừng chạy thục mạng...

Chạy một lúc lâu, đến một nơi bằng phẳng, bởi vì theo quán tính, cô ngã nhào xuống, rất đau, cô lại không kịp nhìn lại, vẫn tiếp tục chạy, tiếp tục chạy.

Ra đến cổng, ngăn một chiếc xe lại.

Lái xe bấm đèn tính tiền, nhìn vào gương chiếu hậu thấy cô đang thở hồng hộc, hỏi: “Tiểu thư, rất gấp sao? Cô đi đâu?”.

Mạc Ninh lúc này đã khóc, hung hăng cởi khăn quàng cổ, cô vẫn cảm thấy không thở nổi, mở cửa kính xe, đón được một cơn gió lạnh thổi qua.

Lái xe cho rằng đây là một người vừa cãi nhau xong, nhưng không được như ý, rất thông cảm không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Cô đi đâu?”.

“Tùy tiện”. Mạc Ninh nói, nước mắt càng lúc càng rơi nhiều, từng giọt từng giọt.

Lái sư lắc đầu nói: “Đưa cô đến bệnh viện nhé”.

Mạc Ninh không nói gì, lái xe cũng không nói gì, khởi động xe.

Nước mắt rơi thật lâu, Mạc Ninh lấy điện thoại ra, nhấn số của Cố Chuẩn. Lúc này New York là sáng sớm, Mạc Ninh cũng không ôm hi vọng Cố Chuẩn sẽ nhắc máy, cô chỉ là muốn gọi cho anh, mặc dù đáp lại cô chỉ có tiếng máy bận.

Ngoài ý muốn chính là Cố Chuẩn nhận điện rất nhanh, ngữ khí của anh rất nhẹ nhàng: “Alo?”.

Mạc Ninh “A” một tiếng, nhện không được, vội đưa tay che mũi, khóc lên. Cô nghĩ lại mà vẫn hoảng sợ, rất sợ, rất sợ. Cô có thể cảm nhận được trên người mình đổ rất nhiều mồ hôi, bị gió thổi qua, cảm giác rất lạnh.

Ngữ khí của Cố Chuẩn thay đổi rất nhanh: “Em sao thế?”.

Mạc Ninh ai oán thật lâu mới nói “Em... em bị... em bị người đàn ông ở nhà đối diện... tấn công”.

Mạc Ninh không nhìn thấy, Cố Chuẩn ở bên kia đột nhiên dừng bước, lông mày nhíu lại, đồng như nheo lại. Nếu như dùng một từ để miêu tả biểu hiện lúc này của anh, thì chỉ có thể là...bão tố.

Mạc Ninh ở khách sạn nghỉ ngơi cả đêm, trong khi đó Cố Chuẩn và cô cũng không cúp điện thoại. Cho đến khi nằm ở trên giường lớn ở khách sạn, cô còn có thể nghe được tiếng Cố Chuẩn nói với cô: “Ngủ ngon”.

Cú điện thoại này một mực duy trì liên tục đến khi Cố Chuẩn bước chân lên máy bay về nước.

Trên thực tế, vẫn chưa có kết quả xử lý sự cố trà “Magic tea” của Vincent.

Giữ trưa chủ nhật, Mạc Ninh còn đang cuộn mình trong khách sạn, xem tập tài liệu kia, chuông cửa đột nhiên vang lên, lúc đầu cô còn nghĩ là người phụ vụ mang đồ ăn đến, đi dép lê ra mở cửa, tầm mắt mơ hồ vừa nhìn ra cửa, ánh mắt cô đột nhiên sáng lên, người đàn ông ở cửa ra vào nhìn cô từ trên xuống dưới, lông mày lúc này mới buông ra, sau một khắc, anh đưa tay ôm lấy cô.

Thì ra, lo lắng cho ai đó có thể điên cuồng đến như vậy.

Mạc Ninh bị anh ôm đến không thở nổi, đẩy đẩy anh, cô nói: “Sao anh đã về rồi?”.

Cố Chuẩn không buông cô ra, ngược lại ôm ngang người cô, chân phải khẽ nhấc lên, đóng cửa lại, anh đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường lớn của khách sạn, đột nhiên nghiêng người, hai tay chống xuống giường, bao phủ người cô, anh cẩn thận nhìn chằm chằm vào mặt cô, cổ của cô có vết xanh tím, nét mặt của anh hiện lên một chút đau lòng, sau đó anh đưa bàn tay ấm áp chạm lên chỗ bị tím kia: “Đau không?”.

Mạc Ninh được anh quan tâm vô cùng cảm động, cười cười, nắm lấy tay anh nói: “Không đau”.

Cố Chuẩn từ khi nhận được điện thoại của Mạc Ninh bắt đầu hoảng hốt nghĩ, nếu như cuộc điện thoại kia không phải Mạc Ninh gọi tới, mà là người xa lạ nào đó tìm được điện thoại của cô, gọi điện thông báo tin dữ của cô cho anh... anh bị chính suy nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ, hận là không thể dùng một giây bay đến bên cạnh cô.

Anh thì ra rất sợ mất cô.

42. Chương 42: Cuộc Chiến Thứ Bốn Hai

Theo lẽ thường Mạc Ninh bị Cố Chuẩn dẫn về nhà. Lúc đầu Mạc Ninh còn cố gắng phản kháng, Cố Chuẩn chỉ buông một câu: “Nếu như ngay lần đầu tiên khi anh muốn em chuyển nhà em nghe lời anh, vậy em có xảy ra chuyện ngoài ý muốn này không?”.

Những lời này của Cố Chuẩn đối với Mạc Ninh mà nói rất có tính uy hiếp, cô chỉ sợ anh sẽ nói thế, vì vậy đành phải ngoan ngoan nghe theo lời anh, buổi tối trở về nhà trọ thu thập đồ dùng.

Cố Chuẩn ôm cánh tay tựa vào cửa ra vào, cứ như thế nhìn cô thu dọn, hơn nửa ngày Mạc Ninh mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn anh, mày khẽ nâng “Anh không giúp em?”.

Cố Chuẩn nhàn nhã cười: “Anh không làm”.

Mạc Ninh trừng mắt nhìn anh, nghĩ đến anh giống như đang xem kịch hay, nhẹ nhàng cân nhắc, nhìn trái nhìn phải, cô hít một hơi nói: “Anh có phải thấy em bộ dạng hiền lành nên động tâm không?”.

Cố Chuẩn cười lớn lên.

Quần áo Mạc Ninh nhiều, Cố Chuẩn phải chuyển đến ba lần mới chuyển hết. Cuối cùng, Mạc Ninh ôm món đồ Tô Dã Nghi gửi cho lưu luyến rời khỏi phòng trọ. Đi ra đến cửa, tầm mắt lơ đãng nhìn về phía cửa nhà đối diện, trong lòng không ngừng dâng lên một cảm giác kỳ quái, Cố Chuẩn phát hiện được tâm tình của cô, đưa tay quàng qua vai cô: “Cảnh sát sẽ giải quyết chuyện em lo lắng”.

Ngẩng đầu nhìn, Mạc Ninh lắc đầu, cười cười nói: “Em đã ở đây hai năm”.

Cố Chuẩn không nhìn cô, tầm mắt cố định tại cách đó không xa, tầm mắt anh thu lại, trầm giọng nói: “So với cả đời mà nói, hai năm là quá ngắn”.

Đến nhà Cố Chuẩn, lại lần nữa bận rộn thu dọn. Mạc Ninh chưa bao giờ nghĩ sẽ ở cùng với anh, bởi vậy vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thật là, cứ như vậy bị anh tính kế, cuối cùng lại thuận theo tự nhiên. Phòng ở của Cố Chuẩn rất rộng, phòng khách cũng lớn, thư phòng cũng lớn, kết hợp với ban công hình bán nguyệt, còn có buồng vệ sinh độc lập. Mạc Ninh vừa đi vào phòng sách đã phát hiện hình như mình yêu nơi này từ rất lâu.

“Phòng ngủ thay đổi sao?”. Mạc Ninh đem thùng sách của mình kéo vào thư phòng, thoáng cái sách đã được xếp lên giá, thích thú đem thùng của mình đặt bên cạnh chiếc rương màu đen.

Cố Chuẩn giúp cô xách hai vali quần áo vào phòng ngủ, nghe được câu hỏi của cô, trả lời “Đúng”.

Mạc Ninh đứng cạnh giá sách tò mò: “Đây là cái rương lần trước ở Tahiti sao?”.

“Cái nào?”.

“Bên cạnh giá sách”.

“Hình như thế”. Qua vài giây, giọng của anh truyền đến từ phòng khác: “Muốn ăn gì không? Anh gọi người mang đến”.

Hai người đặt một ít thức ăn, thật nhanh đã tiêu diệt hết. Sau khi ăn Mạc Ninh sợ Cố Chuẩn tay chân luống cuống, đem anh đuổi ra khỏi phòng ngủ, chính mình cẩn thận thu dọn lại. Thu dọn quần áo, Cố Chuẩn quả thật không thể giúp gì, đành phải cầm quần áo đến phòng tắm tắm rửa.

Thu dọn nhanh chóng, Mạc Ninh lại cảm thấy hiếu kỳ với thứ ở thư phòng, vì thế bỏ quần áo đấy, đi thẳng vào thư phòng.

Tiếng nước truyền đến, thì ra Cố Chuẩn đang tắm ở thư phòng. Kính mờ khiến cô có thể nhìn được bóng người bên trong, Mạc Ninh thấy thế, nghịch ngợm huýt gió: “Thoạt nhìn đúng là vóc dáng Cố tiên sinh rất đẹp nha, công việc bận rộn thế mà cũng đi tập thể hình sao?”.

Tiếng nước không ngừng, Cố Chuẩn giống như đã sớm nhận ra dấu vết của cô, giọng anh một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi tiếng nước: “Cần đến gần nhìn không?”.

Khóe miệng Mạc Ninh khẽ cong lên, một chút cũng không thẹn thùng nói: “Được, anh đừng chạy đấy”.

“Cửa không khóa”.

“Lưu manh”. Mạc Ninh ném lại hai chữ, quay đầu nhìn cái rương màu đen. Không biết vì sao, cô mơ hồ cảm thấy bên trong nhất định có gì đó bí mật.

Đương nhiên, chính thì thế cô mới muốn biết.

Mạc Ninh loay hoay, kéo lên kéo xuống cái khóa, bên trong quả nhiên có thứ khiến cô không ngờ đến.

Là một chiếc áo choàng tắm màu trắng. Bởi vì chủ nhân không mặc nên mới bị tống vào đây, trông ngược Mạc Ninh đập nhanh hơn, cầm lấy rải ra mặt đất, mở rộng ra, chỗ vạt áo có một vết máu khô đã biến thành màu đen làm mặt cô nóng bừng, như điện giật, vội quàng áo vào trong rương. Cô bắt đầu ảo não, cô làm sao lại tiện tay lấy áo ra rồi?

Cố Chuẩn lại giữ chiếc áo này sao?

Quả thật Mạc Ninh cũng muốn giữ lại, nhưng vẫn muốn giặt sạch đi, nhưng vẫn chưa làm, vì để ỉnh nhấm mắt làm ngứa, cô cầm áo tắm ném đến một góc bí mật, lần này dọn nhà, cô hình như đã quên đến góc bí mật cầm áo tắm theo.

Thôi bỏ đi, Mạc Ninh nghĩ lung tung.

Thật ra lúc này tâm tình cô đang trở lại bãi biển đêm đó. Loại tâm tư này khiến Mạc Ninh mất đi cảm giác với xung quanh, vì thế cả khi tiếng nước trong phòng tắm dừng lại cô cũng không biết.

Cho đến khi Cố Chuẩn nhẹ nhàng mở miệng: “Nhớ lại rất vui sao?”.

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên khi giặt mình Mạc Ninh hoảng sợ khẽ kêu lên một tiếng, vỗ ngực đang đập thình thịch, khuôn mặt anh tràn đầy trong lòng. Có chút không dám nhìn thẳng, có điều, khi cô nhìn thấy bộ đồ ngủ khêu gợi Cố Chuẩn đang mặc, nhiệt ở trong người không ngừng lan toả toàn thân, ánh mắt của cô bắt đầu trốn tránh, miệng đắng lưỡi khô.

Cố Chuẩn nhìn thấy thùng bị mở, tự nhiên cũng nhìn vào chiếc áo choàng tắm màu trắng, lại nhìn biểu hiện của Mạc Ninh, anh không nhịn được cười lên, đến gần cô, một tay đang dùng khăn lau tóc, anh đột nhiên cúi người, mặt để sát vào mặt Mạc Ninh nói: “Nghĩ đến chuyện tốt đẹp sao? Chia sẻ với anh chút đi?”.

Lúc này Mạc Ninh có chút khó khăn, nghĩ thầm, nếu cứ thế che giấu sẽ không hiệu quả vì thế dứt khoát đứng thẳng đối diện với chính mình, cô quay mặt lại, nhìn thấy anh đã tắm rửa sạch sẽ, ánh mắt sáng trong, cùng với nụ cười nhu hoà, càng thêm khô nóng, đơn giản ném một câu: “Anh không biết sao?”.

“Biết gì?”. Cố Chuẩn cầm khăn tay quàng qua cổ, mặt càng gần hơn, hô hấp đã dừng ở mũi Mạc Ninh.

Mạc Ninh cũng không trốn, mặc cho anh vây lấy mình, bởi vì cô cũng thích như thế. Nhanh chóng lướt qua môi anh, cô nhếch mi nói: “Em muốn hôn anh”.

Biểu lộ của Cố Chuẩn dừng lại, giống như không ngờ với sự thẳng thắn của Mạc Ninh, Mạc Ninh thừa dịp anh chưa phản ứng kịp một lần nữa tập kích môi anh, không phải hôn, chỉ là một cái chạm ngắn ngủi, cô quả thật muốn chọc Cố Chuẩn bốc hỏa lên.

Trên thực tế, Cố Chuẩn không phải người dễ trêu đùa.

Đúng lúc Mạc Ninh định đánh lén lần thứ ba, Cố Chuẩn quàng khăn mặt trên tay, một bước kéo eo cô, chế trụ không cho người cô lộn xộn, hôn thật sâu. Mạc Ninh “ô” một tiếng, lùi khỏi môi anh, thản nhiên cười nói: “Anh đúng là không kiềm chế được trước sự hấp dẫn”.

Cố Chuẩn cũng cười, dùng lực bế cô lên, tiện tay đặt cô lên bàn sách, cô mở rộng hai chân kẹp anh ở giữ, anh ôm chặt lấy cô, lần nữa hôn thật sâu.

Mặc dù trong thư phòng có hệ thống sưởi, nhưng trên bàn vẫn có cảm giác mát mát, cả người Mạc Ninh nóng lên, thỉnh thoảng bị đặt xuống nơi mát mẻ, cả người cảm thấy có cảm giác khó chịu khó nói nên lời, tay Cố Chuẩn cũng khá lạnh, cách một lớp quần áo rộng thùng thình của cô, nhẹ nhàng chuyển động, tay anh di chuyển đến đâu, mồ hôi cô như chảy đến đó.

Nụ hôn của anh lan tràn rất nhanh, Mạc Ninh phối hợp ngửa đầu, mặc cho anh cởi từng nút áo trên người cô, sau đó, tại thư phòng rộng rãi này, nửa người trên của cô chỉ còn một chiếc bra tơ lụa màu đen.

Từ năm ba đại học sau khi biết đến Lace Mạc Ninh đã rất thích, từ đó về sau nội y của cô toàn là Lace, chính cô cũng không biết xấu hổ cảm thấy mặc nội y Lace rất quyến rũ, hô hấp của Cố Chuẩn quá nặng, Mạc Ninh không phục, ôm cổ anh, tay trượt trên lưng anh, cô kéo cổ áo kéo quần áo của anh xuống.

Hai người rơi vào trận chiến cởi quần áo.

Thư phòng không mở đèn lớn, chỉ mở một chiếc đèn treo tường nhỏ, ánh sáng nhẹ nhẹ vỗ về hai cơ thể trẻ tuổi, tràn ngập cảnh đẹp. Loại cảnh đẹp này đều rất tự nhiên, thoáng chốc đã trở thành dục vọng vô cùng, vì thế Cố Chuẩn càng dùng sức ghé thăm cơ thể cô, Mạc Ninh càng lúc sức làm loạn trên lưng anh. Trong lúc nhất thời, thư phòng tràn ngập hương vị hoan ái cùng tiếng thở gấp gấp của hai người, kết hợp với tiếng cơ thể chạm vào nhau.

Thời khắc hưng phấn qua đi, Mạc Ninh nằm trên bàn sách, tay cô còn ôm trên vai Cố Chuẩn, trong mũi ngửi thấy mùi của sách, trước mặt của cô một mảng mơ hồ.

Cố Chuẩn ôm cô vào phòng tắm, sợ thấm ướt khó duy trì, anh để cô tắm dưới vòi sen, mở vòi tắm, cẩn thận giúp cô tắm. Mạc Ninh quả thật cũng không cảm thấy mệt quá như thế, chỉ là đang hưởng thụ sự chăm sóc của anh, vì thế đành mặt dày giả bộ như mệt chết đi được, để người đàn ông đã chiếm hết tiện nghi của mình hầu hạ.

Tắm rửa xong, Cố Chuẩn dùng một chiếc khăn tắm lớn bao quanh cô, lại ôm cô đi ra thư phòng. Lúc nằm trong ngực Cố Chuẩn, Mạc Ninh không cẩn thận nhìn lướt qua bàn sách, khung cảnh thật kinh dị, quần áo của cô và anh bị ném đầy trên đất, nhìn thế nào cũng thấy mập mờ, nhìn kiểu nào cũng thấy kịch liệt.

Mạc Ninh nhin không được trêu: “Cuối cùng là ai không thể chống lại sự hấp dẫn a”.

Cố Chuẩn ôm cô vào phòng ngủ, mở khăn tắm ra, còn chưa kịp nhìn thấy quần áo, đem cô nhét vào trong chăn. Điều chỉnh nhiệt độ trong phòng thật tốt, anh cùng chui vào chăn, bá đạo ôm cơ thể Mạc Ninh vào trong lòng, anh nhắm mắt hôn lên trán cô nói: “Ngủ đi, hấp dẫn”.

Trong lòng Mạc Ninh ngọt ngào không thôi, đầu chôn dưới cổ anh, mơ hồ cười toét miệng.

Nhưng sao lại ngủ không được.

Lần đầu tiên nằm trong lòng người đàn ông như thế, người đàn ông này lại là người mình yêu. Tim Mạc Ninh đập nhanh đến mức không có dấu hiệu ngừng lại, tuy khinh bỉ hành vi này nhưng cô nhin không được hỏi anh: “Anh ngủ chưa?”.

Cố Chuẩn buồn bực đáp: “Tim của em đập rất nhanh”.

Mạc Ninh đánh lên ngực anh: “Tim em đập nhanh liên quan gì đến chuyện anh ngủ hay chưa?”.

“Sẽ lây bệnh”.

“Đi”. Mạc Ninh nói: “Em mới phát hiện ra, anh còn rất có khả năng dễ ngon dễ ngọt”.

Cố Chuẩn như nghĩ hoặc hỏi: “Anh dễ ngon dễ ngọt?”.

Mạc Ninh thở dài: “Em rất áp lực”.

“Anh xin lỗi, làm em áp lực. Lần sau anh sẽ dịu dàng”. Một cái hôn rơi lên trán Mạc Ninh, vô cùng dịu dàng.

Mạc Ninh lại đánh lên ngực anh tỏ vẻ kháng nghị nói: “Em hỏi anh, anh sao lại muốn giữ lại áo choàng tắm kia?”.

Cố Chuẩn nói: “Anh đoán em sẽ thích”.

Mạc Ninh phản ứng rất nhanh: “Anh đã sớm tính toán để em nhìn thấy?”.

“Sắp xếp cái này... quá khách khí đi”.

“Có thể anh thật sự làm như thế, anh vì em thích nên mới giữ lại?”.

Cố Chuẩn trầm giọng cười, vòng tay ôm cô chặt hơn, anh vô cùng yêu chiều nói: “Cô bé ngốc”.

Mạc Ninh không phục, tiếp tục đánh lên ngực anh, vừa muốn mở miệng, Cố Chuẩn buồn bực chặn cô lại: “Vũ khí của em rất sắc bén. Em đang tuyên chiến với anh sao?”.

Mạc Ninh cũng không e ngại sự uy hiếp của anh, mỉm cười nói: “Dù sao cũng ngủ không được, tái chiến cũng có sao?”.

“Thật?”.

“Thật”.

43. Chương 43: Cuộc Chiến Thứ Bốn Ba

Ngày thứ ba sau khi cố Chuẩn về nước, tổng bộ Vincent đã gửi kết quả xử lý.

Cũng đêm đó, Mạc Ninh dự thính toàn bộ cuộc trò chuyện của tổng bộ và Cố Chuẩn.

Cố Chuẩn nhận điện thoại xong ra ban công đứng thật lâu, anh đứng bao lâu, Mạc Ninh đứng nhìn bóng lưng anh bấy lâu. Cô có thể ôm để cổ vũ tinh thần anh khi Cố Khải Nguyên nằm viện, bởi việc đó liên quan đến tình thân, dù sao cũng vẫn là về tình cảm. Cô cũng biết rõ điểm này cố Chuẩn giống mình, những chuyện liên quan đến công việc anh sẽ không tiếp nhận bất cứ sự an ủi hay lời khuyên nào từ cô.

Quả thật, Cố Chuẩn cũng không bị đả kích quá lớn như Mạc Ninh tưởng tượng, kết quả về “Magic tea” đều nằm trong dự toán của anh. Anh chỉ theo thói quen đứng trên ban công, nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nhau, xuyên qua những tòa nhà, tầm mắt của anh xa hơn, nhìn lên bầu trời, ý nghĩ sẽ cảm thấy thoáng đãng hơn.

Đứng đủ rồi, xem đủ rồi, nghĩ đủ rồi, quyết định của anh cũng đã có, thở dài một hơi, anh xoay người, đột nhiên trông thấy Mạc Ninh ôm cánh tay đứng trong thư phòng, đèn đã sáng rõ, chiếu lên nét mặt cô, ẩn chứa sự lo lắng.

Cố Chuẩn nhếch môi cười, trong lòng bị một thứ gì đó anh không thể gọi tên ra nhét đầy, rất thỏa mãn, cực kỳ thỏa mãn. Hôm sau, tin tức giật gân về “Magic tea” được thông báo thu mua với giá cao ở thành phố G được đưa ra. Bởi vì trước đó không lâu xảy ra vấn đề về an toàn thực phẩm, lại thêm chuyện chủ tịch Hoa Long – Tạ Linh cố ý sử dụng trường hợp vô tình làm chỗ dựa cho “Magic tea”, người quảng cáo cho “Magic tea” cũng là một đại minh tinh, vì chuyện này mà cũng bị đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió. Trong lúc nhất thời, mọi chú ý ở thành phố G này đều đặt lên mọi thông tin về “Magic tea”.

Chủ nhiệm ban kinh tế lúc này không thể không tìm đến Mạc Ninh, rất chân thành nói: “Lúc này không đưa ra bản thảo chúng ta sẽ tổn thất rất lớn. Cô xem, cô có thể nhờ cậy... xem bên trong mọi chuyện thế nào không phải sao?”.

“Chuyện thu mua ‘Magic tea’ tôi cũng không rõ lắm”.

“Đây không phải chuyện quan trọng, bắt được bài về Cố Chuẩn là được rồi”. Dừng một chút, chủ nhiệm nói tiếp: “Nghe nói ‘Tuần san kinh tế’ đã có được một bản thảo trang nhất, nghe nói là do Trương Kiệt Chí viết, là thông tin độc nhất vô nhị”.

Mạc Ninh nghi hoặc “Về ai?”.

“Người thu mua”.

Mạc Ninh trầm mặc suy nghĩ.

Chủ nhiệm bắt đầu: “Nếu cô thật sự có điều khó nói, vậy bản thảo này giao cho Phó Tịch Nhan đi, tôi lại không thể trông cậy vào một bài hoành tráng, nhưng cũng có thể từ chỗ Trương Kiệt Chí lấy được chút thông tin góc cạnh nào đó...”. Lời nói đến đây, chủ nhiệm phát hiện sắc mặt Mạc Ninh đã bắt đầu kém đi, vì vậy ho khan một tiếng, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Bản thảo lần trước cô hứa với tôi còn chưa đưa chủ đề. Cũng đã hơn tuần lễ rồi, còn chưa động tĩnh gì sao?”.

“Vincent vẫn để tôi làm, về phần bản thảo đặc biệt... Trước thứ hai tôi nhất định giao”.

Cố Chuẩn mấy ngày này đều tăng ca đến khuya. Đối với cố Chuẩn mà nói, tăng ca như thế là chuyện bình thường, nhưng với Mạc Ninh mà nói, đây đúng là sự dày vò. Bởi vì cố Chuẩn không về nhà, cô lại cứ như thế một mực đợi chờ.

Có đôi khi cô nghĩ, ở chung cũng không làm cho cô có thể nhìn thấy anh nhiều hơn, ngược lại khiến cho cô với anh thêm lo nghĩ hơn. Từ đó nói lên, cô cũng không thích sống chung.

Cô thậm chí bắt đầu chán ghét cảm giác về nhà sớm, bởi vì càng về nhà sớm, thời gian đợi anh càng dài hơn. Hơn nữa, lại là cảm giác chờ đợi mà không có kết quả, Cố Chuẩn có khi về rất khuya, đến mức cô không chịu được đã ngủ mất, có khi cô lo lắng gọi điện cho anh thì lại được báo là sẽ không về.

Vì thế, cô bắt đầu phát tiết tinh lực thừa trên công việc, tập trung vào bản thảo về công ty Hà Nguyên.

Cố gắng liên lạc với những người cổ tên trên bản danh sách ký tên, toàn bộ đều bị từ chối. Không ngừng bị từ chối, đối phương thậm chí còn không đề cập gì đến phần nân của mình về công ty. Mạc Ninh đành phải tìm ba người đã tạm thời rời khỏi công ty. Chỉ liên lạc được với một người phụ nữ, thoạt nhìn tuổi còn trẻ. Mạc Ninh hẹn cô ta hơn bảy giờ, cô ta đến còn sớm hơn Mạc Ninh.

Cô ta tên Nhạc Dung. Ba năm trước đã vào Hà Nguyên làm việc, ngay từ đầu đã làm ở phòng thị trường, điều lệ ở phòng thị trường rất nghiêm khắc, công nhân viên tiến vào phải trả qua ba tháng làm việc tại cơ sở, cực khổ làm công tác bán hàng... sau ba tháng, theo biểu hiện mà quyết định sẽ thu nhận hay sẽ sa thải. Nhạc Dung năm đó tiến vào công ty chính là nhân viên xuất sắc nhất, vì vậy sau ba tháng, cô trực tiếp được nhận vào tổng bộ.

“Tôi vẫn cho là khi làm ở cơ sở rất cực khổ, thế nhưng khi tiến vào công ty mới biết cơ sở chính là thiên đường. Công việc của chúng tôi mỗi tuần đều có thể khiến cho những người ở cơ sở thổ huyết”. Nhạc Dung nhún mày lại, mắt đỏ lên, Mạc Ninh có chút không đành lòng tiếp tục hỏi chủ đề này.

“Chị Vương Lộ là tổ trưởng của chúng tôi, cũng là tự mình đi lên, đối với chúng tôi, tâm lý của cô ấy tốt hơn nhiều. Chị ấy rất hiền lành, trên đưa áp lực cho chúng tôi chị ấy cũng gánh vác trách nhiệm, tổ chúng tôi là tổ trực tiếp liên lạc với khách mua, mỗi ngày đều không thể ngừng nói chuyện với người này người kia, đây cũng chỉ là một phần nhỏ công việc của chúng tôi, phần nhỏ này cũng đủ khiến chúng tôi phiền rồi... Chị Lộ mỗi lúc trời tối đều tăng ca đến hơn mười giờ...Bọn tôi đều không ngờ tới... chị ấy lại có thể nghĩ quẩn như thế...”. Nhạc Dung vừa nói nước mắt vừa rơi, Mạc Ninh biết điều chờ đợi tâm tình cô ấy tốt hơn. “Trình tự từ chức của mọi người hình như rất phức tạp?”.

“Công nhân viên bình thường đều ký hợp đồng ba năm, nếu vi phạm hợp đồng tiền phạt rất lớn. Để vào được phòng tiêu thụ đã rất vất vả, chưa từng nghĩ đến sẽ không tiếp tục làm nữa, lại thêm việc công ty Hà Nguyên là một công ty lớn, lúc ký kết, tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ nghỉ việc”.

Mạc Ninh gật đầu, mi cũng nhăn lại sâu hơn. Kế tiếp lại biết được nhiều chuyện không may mà Vương Lộ gặp phải, càng biết nhiều càng hiểu rõ, Mạc Ninh cảm thấy bản thảo này nhất định phải đăng.

Sau khi phỏng vấn Nhạc Dung xong, Mạc Ninh tiễn cô về, đưa tay nhìn đồng hồ, đã tám giờ. Kéo chặt áo khoác quay lại nhà hàng, gọi một chút điểm tâm ngọt, một người nhàm chán vừa ăn điểm tâm vừa xem lại những điều vừa phỏng vấn Nhạc Dung.

Tám giờ rưỡi, cô Chuẩn gọi điện đến, mở miệng là giọng nói quen thuộc “Hôm nay tăng...”.

Mạc Ninh chặn lời anh.“Ngày nào không tăng ca anh hay gọi cho em”.

Có thể nghe được giọng của Mạc Ninh có chút khó chịu, Cố Chuẩn trầm mặc một lúc hỏi “Em đang ở đâu?”.

“Ăn cơm bên ngoài”. Mạc Ninh vô thức đưa chén đến bên môi, lúc này mới ý thức chén đã không còn nước, nhàm chán buông chén, tâm tình càng lúc càng tệ.

“Có hẹn?”.

“Một mình”.

Cố Chuẩn tiếp tục trầm mặc, Mạc Ninh nghe được bên kia có tiếng click chuột, nhắm mắt lại, cô khẽ nói.“Anh làm việc trước đi, em có thể tự chăm sóc mình”.

“Mai em có rảnh không?”. Cố Chuẩn ở đầu kia chậm rãi mở ra một website, di con chuột đến một bức hình, bờ môi chậm rãi cong lên.

“Buổi tối sao?”.

“Ừ”.

“Muốn hẹn em?”. Mạc Ninh đang trong tình trạng không thuốc nào chưa được bỗng nhiên lại thấy tốt hơn.

Khi Mạc Ninh về nhà tâm tình đã tốt hơn, mặc dù cố Chuẩn nói vì cuộc hẹn ngày mai mà đêm nay sẽ không về nhà, mặc dù Mạc Ninh cũng tự giận bản thân sao lại có thể lụy tình như thế, mặc dù giờ là cuối thu, thời tiết lạnh thấm vào người, tâm tình cô vẫn rất khá.

Buổi tối tắm rửa xong, kiểm tra thư một chút, sửa sang lại nội dung tư liệu về Nhạc Dung, cô an tâm bò lên giường, ở trên giường tìm kiếm hương vị của Cố Chuẩn, ngọt ngào thiếp đi. Đang say trong mộng đột nhiên bị tiếng điện thoại đánh thức.

Mở đèn bàn, Mạc Ninh nhắc điện thoại, còn chưa mở miệng trong điện thoại đã nhảy ra giọng nói vô cùng hương phấn “Bảo bối Ninh”.

Mạc Ninh ngu ngơ một hồi mới nhận ra người gọi đến là ai, cầm điện thoại lên nhìn nhìn, mười hai giờ lẻ ba phút, cô nhắm mắt lại, nặng nề nằm lại lên gối nói: “Sao thế mẹ?”.

Bên kia Mạc mẹ vẫn không ngừng “ha ha” cười nói: “Hôm nay là ngày mười tám tháng mười nha”.

Mạc Ninh “Vâng” một tiếng “Ngày gì đặc biệt sao?”.

“Đương nhiên. Ngày này hai mươi bốn năm trước, một đêm gió tuyết, mẹ... sinh ra con”.

Trong nháy mắt Mạc Ninh tỉnh lại. Mười tám tháng mười, chính là sinh nhật tròn hai mươi bốn của cô.

Sau đó, Mạc cha Mạc mẹ cùng ghé vào điện thoại nói lời chúc phúc, hai người đều chúc Mạc Ninh sớm mang con rể quý về nhà, sau đó hai người vì tranh nhau nói mà xảy ra khác khẩu.

Lúc Mạc Ninh cúp điện thoại, ỡng lòng tràn ngập hạnh phúc. Trong điện thoại không ngừng nhảy lên những tin nhắn gửi đến, Có Tô Dã Nghi, có Chu Nhất Nặc, có những bạn học thời trung học, còn cả người tỏ tình với cô nữa...

Đều đã là trời đêm mùa thu, Mạc Ninh chưa kịp đọc kỹ từng tin, điện thoại lần nữa vang lên, là Cố Chuẩn.

“Có người cướp lần đầu của anh rồi”. Cố Chuẩn giả bộ ủy khuất hỏi “La ai?”.

Mạc Ninh cười khanh khách nói: “Là cha mẹ em”.

Cố Chuẩn nhanh chóng thay đổi ngữ khí: “Bác trai bác gái anh minh thần võ”.

“Đến khi gặp anh, anh sẽ gọi cha vợ mẹ vợ”.

“Chiếm tiện nghi”.

“Sin h nhật vui về”. Cố Chuẩn đột nhiên trịnh trọng nói.

“Em rất vui”. Mạc Ninh cũng chăm chú trở lại, hai người trầm mặc một lúc. Mạc Ninh đột nhiên nghĩ đến lúc này cũng đã khuya, ân cần hỏi thăm, “Còn chưa xong sao?”.

Cố Chuẩn “Ừ” một tiếng “Nhanh thôi”.

“Không cần quá vất vả”. Nói xong cảm thấy những lời này đã nói quá nhiều, lại thêm một câu: “Em không cần một cơ thể không khỏe mạnh, lúc thì khó thở lúc lại đau chỗ này chỗ kia”.

“A? Dừng không tốt sao?”. Ngữ nghĩa của câu nói lộn xộn, mập mờ không rõ hỏi, giọng nói lại nhẹ nhàng vui vẻ.

“Ờ”.

“Buổi tối có thời gian làm kiểm tra nhé, Mạc tiểu thư”.

“Lưu manh”.

Cố Chuẩn thấp giọng cười, giống như rất hạnh phúc.

Nghe tiếng cười của anh, Mạc Ninh cảm thấy rất thành công, cô biết rõ vì sao anh bận rộn, cô cũng hoàn toàn hiểu được anh đang rất bận rộn, thế nhưng cô không độ lượng như thế, không thể mãi thông cảm với anh, vì thế cô không thể tránh khỏi nhiều khi anh bận rộn là buồn bực lo lắng, vậy nhưng anh lại có thể

hiểu hết cảm giác của cô, biết tất cả và lập tức có thể trấn an cô, dùng phương thức khiến cô chỉ có thể tiếp nhận.

Anh như vậy làm cho cô muốn ngừng mà không thể ngừng.

44. Chương 44: Cuộc Chiến Thứ Bốn Bốn

Ngày hôm sau trước khi đi làm, vợ chồng Cố Khải Nguyên cũng gọi điện đến chúc mừng sinh nhật. Hoàng Kỳ Hoa oán giận nói: “Khó lắm mới đợi được sinh nhật con, gần đây lại không thấy đâu, vốn muốn kéo con về nhà ăn cơm, tên nhóc Cố Chuẩn kia lại nói hôm nay chúng ta không cần làm phiền con, không có cách nào khác, sinh ra đứa con như thế, chúng ta chỉ biết nhượng bộ thôi à”.

Mạc Ninh ở đầu này điện thoại cười “ha ha” nói “Cuối tuần chúng cháu sẽ qua”.

Hoàng Kỳ Hoa lúc này mới vui vẻ hơn: “Quyết định vậy đi”.

Cúp điện thoại, Mạc Ninh nhìn ánh mặt trời cuối thu, trong lòng cô cùng hạnh phúc.

Buổi sáng nhận được quà sinh nhật của đồng nghiệp, cầm bó hoa tiến vào phòng lại nhận được rất nhiều lời chúc, tới tận trưa tâm tình vẫn rất tốt, thật nhanh đến giờ nghỉ trưa, chủ nhiệm kéo cô vào trong phòng, bày ra nụ cười kinh doanh nói: “Sinh nhật vui vẻ”.

Mạc Ninh nhìn chủ nhiệm chúc mừng sinh nhật cô như nói chuyện chuyên môn, vì thế kéo ghế ngồi xuống, nói “Cảm ơn”.

Chủ nhiệm đưa ngón tay gõ lên mặt bàn, thân thể ngã về phía ghế, nhìn Mạc Ninh nửa ngày mới nói: “Lý tổng biên đi công tác một tháng, trong tháng này chuyện của tôi tương đối nhiều, chắc sẽ không thể quản bản thảo của cô một cách thấu đáo được”.

Mạc Ninh gật đầu.

Dặn dò một chút xong, chủ nhiệm ý vị thâm trầm cười cười, đưa đến một tấm thiệp hồng, một tay xoa xoa cằm, nói: “Hoạt động này cô đi đi”.

Mạc Ninh khó hiểu tiếp nhận, trước mặt chủ nhiệm mở ra, bên trong có một tờ giấy nhỏ, trên đó viết.

Kính gửi “Nhà quan sát kinh tế”.

Công ty Thần Thị có buổi họp báo công bố sản phẩm mới.

Mắt kẻ quét qua địa chỉ, Mạc Ninh nghi vấn hỏi: “Thần thị? Công ty nào đây?”.

“Đầu năm nay mới đăng ký tại cục thương mại, nửa năm qua không có một chút động tĩnh nào, trước đó không lâu vừa thu mua ‘Magic tea’”.

Nghi hoặc trong Mạc Ninh càng tăng thêm, có điều duy trì không lâu, cô đột nhiên nghĩ đến gì đó, cũng không nói thêm gì, chỉ nói: “Được, xế chiều tôi sẽ đi”.

Rời khỏi phòng chủ nhiệm, Mạc Ninh vẫn không ngừng nghiên cứu tấm thiệp.

Sự nghiên cứu này kéo dài đến tận xế chiều, khi cô đến buổi họp báo, được người ta xếp chỗ cho, cô yên tĩnh đợi cuộc họp báo bắt đầu.

Năm giờ chiều, buổi họp báo chính thức bắt đầu, những thành viên ban chấp hành Thần Thị đều tham gia họp báo, người đầu tiên họ Trình, là một người đàn ông trung niên, rất có khí chất. Ông ta dùng một giọng điệu có phần đàm tiếu đem sự cố lúc trước của “Magic tea” áp đảo, sau đó dùng một tư thái sắc mùi giới thiệu về sản phẩm mùa đông của Thần Thị.

Trà sữa Morning.

Thăng thần mà nói, Mạc Ninh cơ hồ đứng sững tại chỗ, vì sao sản phẩm này lại có tên như thế. Cô không ngừng sững sờ, thậm chí kể cả khi những người ở hội trường tản mát dần đi cô cũng không biết. Đến khi cô suy nghĩ xong mới từ từ đứng dậy, an phận rời đi.

Vừa ra hội trường, cô vội gọi điện cho Cố Chuẩn.

Đầu kia Cố Chuẩn thu hồi tầm mắt đang nhìn lên TV, nhắc máy, khoe miệng không tự giác cong lên “Alô?”.

“Là anh làm?”.

Cố Chuẩn cố kéo dài giọng: “Chuyện gì?”.

“Morning? Trà sữa?”. Mạc Ninh nện giày cao gót trên nền gạch hội trường, cô cũng không quan tâm tiếng động này ảnh hưởng đến người khác, chỉ muốn bước mạnh hơn một chút, nhanh hơn một chút.

“Nếu anh nói không phải, em tin không?”.

“Quý mới tin”. Mạc Ninh ném qua một câu, không rõ vui hay giận. Chính cô cũng không biết tâm tình của cô lúc này thế nào, dù sao cô hiện tại muốn làm nhất là, đối mặt với anh hỏi anh vấn đề này, sau đó hôn anh, lao vào anh.

Ở đầu kia Cố Chuẩn hình như rất vui.

Mạc Ninh đã đi ra khách sạn, ngăn một chiếc taxi lại, trước khi lái xe hỏi cô, cô hỏi người trong điện thoại trước: “Tan làm chưa?”.

“Cũng không khác là mấy”.

Sau đó Mạc Ninh nói với tài xế: “Bác bài, tòa nhà Vincent”.

Mười lăm phút sau Mạc Ninh đã xuất hiện ở tầng mười tám của tòa nhà Vincent. Lễ tân vừa thấy Mạc Ninh liền đứng dậy cúi chào: “Mạc tiểu thư”.

Mạc Ninh gạt đầu, đi thẳng về phía văn phòng Cố Chuẩn, gõ cửa, người bên trong nói: “Mời vào”. Sau đó, cô đẩy cửa vào, ổn định lại hơi thở, nhanh chóng đóng cửa lại, cô ném túi xách lên sofa, đi nhanh đến bàn làm việc của ai kia.

Người nọ đang ngồi trên ghế, cười nhẹ nhàng nhìn cô.

Mạc Ninh chống hai tay lên bàn làm việc, cười có chút giảo hoạt nói: “Nói cho em biết sự thật không được sao?”.

Mặt Cố Chuẩn không đổi sắc: “Sinh nhật vui vẻ”.

“Thần Thị là của anh?”.

Cố Chuẩn lắc đầu: “Chuyện này không thể nói”.

Mạc Ninh thu tay lại đứng thẳng người: “Không nói cho em em cũng thừa biết”. Men theo dọc biên bàn công tác, một tay lướt qua cạnh bàn, chân bước dần về phía Cố Chuẩn, Cố Chuẩn có chút vui thích dò xét cô.

Mạc Ninh đi đến trước mặt anh, đưa tay ôm cổ anh, đưa mình đến sát mặt anh, cẩn thận nhìn sâu vào đôi mắt đen như ngọc của anh, cô hí hóp mắt, dò xét anh, cuối cùng quyết định, nhắm mắt hôn anh. Một hồi kịch liệt trôi qua, Mạc Ninh hớn hớn nói: “Anh đúng là người đàn ông khó chịu. Thật đáng ghét”. Sau đó thu lại cánh tay đang ôm cổ anh, muốn tạo khoảng cách với anh.

Cố Chuẩn chặn tay cô đang để trên cổ mình lại, dùng sức kéo, cô ngã vào ngực anh. Kéo tay của cô dờ xuống lưng, lại dùng một chút lực kéo cô ngồi lên đùi anh. Hai người trong mắt đều rực lửa, Cố Chuẩn cười nói: “Một phần quà sinh nhật đổi lấy đái ngô như thế, đúng là có lãi”.

Kéo đầu của cô xuống, hung hăng hôn lên.

Mạc Ninh lúc này mới ý thức được mình lỡ nặng, nhưng vẫn không quên lo lắng: “Cửa, cửa còn chưa đóng...”.

Cố Chuẩn cười vui vẻ, đem đầu cô đặt trên lồng ngực anh, nhấn nút điện đàm liên lạc bên ngoài.

“Cố tổng, có chuyện gì sao?”. Có tiếng của thư ký Phạm.

Trống ngực Mạc Ninh đập không ngừng, nghe thấy Cố Chuẩn nói: “Trong một giờ không được cho bất kỳ ai bước vào bàn làm việc của tôi”.

Phạm thư ký trả lời rất nhanh: “Được”.

“Tút”, một tiếng, cuộc trò chuyện kết thúc. Cố Chuẩn lần nữa nâng đầu cô dậy, nhìn đôi mắt sáng trong của cô, mặt đỏ bừng, trong lòng càng thêm khô nóng, đưa tay nhẹ nhàng tháo cúc áo sơ mi, dưới ánh mắt hờn dỗi của Mạc Ninh anh lần nữa hôn xuống.

Nụ hôn này dần dần tràn xuống dưới. Trong lòng Mạc Ninh vốn có một chút nặng nề, lại bị Cố Chuẩn từ từ cuốn đi hết, biết rõ vẫn phòng giờ đã an toàn, cô cũng bỏ mặc Cố Chuẩn, cứ như thế tùy ý để mình và anh tiếp tục làm loạn.

Thời gian không chỉ một giờ.

Cả người xụi lơ bước ra khỏi phòng tắm, Mạc Ninh còn oán hận nhìn người đàn ông không biết kìm chế kia, vừa rồi trong phòng tắm cô bị anh lấn qua lấn lại thiếu chút nữa gáy đập xuống đất, thế mà tinh thần của anh lúc này lại phơi phới tươi tỉnh, bộ dạng đắc chí vừa lòng a. Mặt khác, Mạc Ninh lại cảm thấy trình độ can đảm của mình đã tăng lên vài bậc, lúc trước khi thử làm trắc nghiệm về dục vọng của Tô Dã Nghi, Mạc Ninh thuộc loại: “Không lên tiếng thì thôi, chỉ cần lên tiếng ai cũng phải hoảng sợ”. Cô khi đó còn không tin, giờ thực tế chứng minh, hai mươi bốn tuổi cô đã đang khảo nghiệm cuộc sống dục vọng muôn đời bất hoang.

Từ khi hẹn hò cùng Cố Chuẩn đến giờ, kết quả kiểm tra dần dần xuất hiện, hơn nữa càng ngày càng được chứng thực.

Mạc Ninh cô tuyệt đối không phải con người rụt rè.

Sau khi xử lý “hiện trường” thật tốt, Cố Chuẩn tốt bụng đề nghị: “Đi ăn cơm?”.

Mạc Ninh trừng mắt nhìn anh: “Đi không nổi”.

Cố Chuẩn nhướn mày nhìn cô: “Ý em là muốn anh bế em?”.

Mạc Ninh cả giận nói: “Anh là đồ lưu manh”.

Cuối cùng Mạc Ninh tuy đi bằng hai chân nhưng cũng không khác bị Cố Chuẩn ôm là mấy. Rất nhanh đi đến bãi đỗ xe, Mạc Ninh nhận được điện thoại của Lý Hàm. Nghi hoặc nhận điện, bên kia có tiếng đút quăng của Lý Hàm, cô hỏi: “Sao thế?”.

“Chị Mạc Ninh, em.. em... em bị iu hiếp”.

“Cái gì?”. Giọng Mạc Ninh có phần lớn hơn làm Cố Chuẩn vừa mở cửa xe không nhận được quay đầu nhìn cô một cái.

Mạc Ninh ngồi vào xe, giọng nói hoà hoãn hơn: “Em từ từ nói, sao vậy?”.

Cố Chuẩn đóng cửa xe, lên xe ngồi, nghiêng người giúp cô cài dây an toàn. Khởi động xe, đạp ga, xe từ gara chạy ra ngoài.

Lý Hàm nói như sắp khóc: “Chiều hôm nay em về nhà, nhận được một cuộc điện thoại của một số lạ, giọng của hắn rất kỳ quái, nói cho em biết không được phép can dự vào chuyện của công ty Hà Nguyên nữa, nếu không sẽ xử đẹp em”.

Trong lòng Mạc Ninh thoáng sợ hãi, cổ tỉnh táo nói: “Số nào gọi đến?”.

“Người ta dấu số ạ”.

“Báo cảnh sát chưa?”.

“Chưa ạ, hắn nói nếu em báo cảnh sát...”.

“Em đừng sợ. Vấn đề này rất có thể dò công ty Hà Nguyên làm, vì an toàn, lần phỏng vấn này em đừng can dự...”. Mạc Ninh nhẹ giọng an ủi, không phát hiện sau khi Cố Chuẩn nghe đến bốn chữ “công ty Hà Nguyên” sắc mặt đột nhiên nghiêm trọng.

Sau khi trấn an Lý Hàm, Mạc Ninh thở dài, vừa muốn mở miệng tìm kiếm sự an ủi giọng lạnh băng của Cố Chuẩn đã truyền đến: “Chuyện về công ty Hà Nguyên em vẫn đang điều tra sao?”.

Mạc Ninh vì ngữ khí đột nhiên lạnh lùng của anh mà khó hiểu, nhưng vẫn cẩn thận trả lời “Gần đây em đang viết bài”.

“Anh chưa nói với em, công ty này tốt nhất em không nên dây vào sao?”.

Đó là một câu trách cứ mang theo ý nghi vấn, Mạc Ninh nghe rất không thoải mái, nói thẳng “Anh đã nói, nhưng mà... chuyện này là công việc của em”. Bốn chữ “công việc của em” được cường điệu lên, Mạc Ninh rầu rĩ dựa đầu vào cửa xe, nhìn ra bên ngoài cửa kính.

Sắc mặt Cố Chuẩn càng kém hơn “Công ty Hà Nguyên không đơn giản như em tưởng tượng đâu”.

“Vậy anh nói cho em biết, họ không đơn giản ở chỗ nào, em phải chú ý gì nào?”.

“Cụ thể anh không thể nói với em, chuyện này cũng không phải quan trọng”.

Mạc Ninh càng thêm khó chịu, khẩu khí cũng có phần ác ý hơn. “Vậy anh cũng đừng hỏi đến chuyện của em”.

Cố Chuẩn trầm tĩnh trong chốc lát, lại mở miệng, ngữ khí đã dịu dàng hơn. “Bối cảnh công ty này vô cùng phức tạp, anh không hi vọng em mạo hiểm”.

“Nếu như vấn đề của công ty đó đáng để em mạo hiểm, như thế em lại càng không thể buông tha”. Mạc Ninh kiên định nói, chuyện liên quan đến mạng người, cô không thể làm trái với lương tâm mình.

“Không phải như em nghĩ”. Cố Chuẩn nói. “Em không cần phải quá cố chấp”.

“Em cố chấp ư?”. Ngữ khí của Mạc Ninh nặng thêm “Là anh bao che gì đó không dám nói cho em, càng lấy ý nghĩ của anh áp đặt cho em, anh nói em quá cố chấp? Đây vốn là công việc của em, xin hãy tôn trọng em. Nếu như muốn cản em, vậy hãy cho em một lý do đáng tin thuyết phục, nếu không có, xin đừng rảnh rỗi quá mà quản việc không đâu...”.

“Két...”. Một tiếng phanh chói tai, chữ còn thiếu bị nhốt luôn trong miệng Mạc Ninh, biểu hiện của Cố Chuẩn bị ánh đèn ven đường che khuất, Mạc Ninh chỉ trông thấy hai tay anh đang nắm chặt tay lái.

Cô lựa chọn làm như không thấy.

45. Chương 45: Cuộc Chiến Thứ Bốn Lăm

Im lặng thật lâu, Cố Chuẩn một lần nữa khởi động xe.

Đường phía trước rõ ràng, nỗi lòng Cố Chuẩn cũng dần dần hiểu rõ. Mạc Ninh tuyệt đối không phải cô gái trong khi cãi nhau vẫn có thể vui vẻ, cô biết rõ nói điều gì có thể làm anh tổn thương, lời nói chính là vũ khí của cô, cô sử dụng vũ khí của mình cũng rất giỏi.

Cuộc sống nhàm chán quá lâu, Cố Chuẩn học được cách khắc chế nhược điểm của bản thân. Anh đem những nhược điểm của mình giấu đến nơi bản thân cũng không biết là nơi nào, điều khiến anh không ngờ tới là, sau khi Mạc Ninh xuất hiện, nhược điểm của anh càng lúc càng nhiều thêm.

Hiện tại mới hiểu được, không phải nhược điểm nhiều lên, chẳng qua anh để ý nhiều hơn thôi.

Anh biết rõ nhiệt độ ngoài xe rất thấp, nhưng vẫn không nhịn được mở hé một chút cửa sổ xe, những làn gió như những lưỡi dao nhọn thổi đến, chậm rãi, nỗi lòng cũng an tĩnh hơn, ngữ khí của anh đã có phần dịu đi. “Như vậy, dù có chuyện gì em cũng vẫn quyết tâm điều tra chuyện của công ty Hà Nguyên?”.

Mạc Ninh kiên định nói. “Đúng”.

“Được”. Cố Chuẩn bỏ qua đề tài này, cũng không nói thêm chuyện gì nữa.

Cố Chuẩn mở cửa sổ ra, không khí mới mẻ thổi tới bên Mạc Ninh, cũng khiến cô tỉnh tâm nhiều hơn. Thật lâu sau cô cuối cùng mở miệng. “Em xin lỗi”.

“Vì sao nói xin lỗi?”. Cố Chuẩn lạnh lùng.

“Lời em nói ra quá nặng nề, anh luôn rất tốt với em”. Mạc Ninh nói, dừng một chút nói tiếp “Chuyện công ty Hà Nguyên là chuyện rất nghiêm trọng, anh không thể nói cụ thể cho em, em cũng không thể nghe theo anh”.

“Anh hiểu”.

“Em còn hi vọng... Chuyện công việc của hai người chúng ta... Có thể tự do”.

Cố Chuẩn trầm ngâm nói “Tùy em”. Giọng nói có chút bất lực, thở dài.

Hai người cùng ăn tối, khi về nhà, Cố Chuẩn tặng quà sinh nhật cho Mạc Ninh, đặt bên trên chiếc rương là một bó hoa cùng một hộp quà nhỏ.

Người nhận được quà tuy đang vô cùng mệt mỏi nhưng cũng rất bất ngờ và hạnh phúc. Chỉ là người tặng quà hình như không có một chút vui vẻ nào.

Cố Chuẩn quả thật đang cố chịu đựng, anh hiểu rõ, thái độ trầm mặc lạnh lùng lúc này là tốt nhất, bởi vì trước khi Mạc Ninh hoàn toàn tin tưởng anh, cô có thể không biết nặng nhẹ nói ra những lời sắc nhọn, đâm anh bị thương.

Mấu chốt chính là, cô căn bản không biết mình sai ở chỗ nào.

Anh không quan tâm cô không nhận ý tốt của anh, điều anh để ý chính là câu: “Xen vào việc của người khác”. Của cô.

Một lần cuối cố cưỡng chế cảm xúc trong lòng, Cố Chuẩn cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi, chân dài sải bước đi vào thư phòng, ở cửa, anh nhìn tâm, đưa lưng về phía Mạc Ninh nói “Trà sữa mới tung ra thị trường, buổi tối anh còn có chút bận rộn”. Sau đó vào phòng đóng cửa.

Giọng nói và cơ thể anh biến mất trước mặt Mạc Ninh, cô sững sờ ôm quà tặng trong tay, đột nhiên có cảm giác sinh nhật lần này... rất không ý nghĩa.

Chiến tranh lạnh suốt ngày thứ sáu.

Nói thật ra, nói cả ngày cũng không tính là chiến tranh lạnh, bởi vì bọn họ căn bản không gặp nhau.

Mạc Ninh đã hứa với chủ nhiệm sẽ đưa bản thảo, lại dùng cả ngày để chạy bản thảo, ghi chép về công ty Hà Nguyên, sau khi tu sửa ngược xuôi cuối cùng cũng thoả mãn, đứng dậy cầm bản thảo đến phòng chủ nhiệm.

Trước cửa văn phòng gỗ cửa một lúc, bên trong không có bất kỳ phản ứng nào, hỏi đồng nghiệp gần đó mới biết hôm nay chủ nhiệm không đi làm, gọi điện thoại, trình bày một chút về bản thảo của mình, chủ nhiệm cảm thấy được vì thế cô trực tiếp mang cho phòng biên tập. Đã giải quyết xong một mối nợ, lúc này Mạc Ninh mới có tâm trí suy nghĩ về tình trạng của mình và Cố Chuẩn.

Sáng sớm thứ bảy, Mạc Ninh cuối cùng cũng tìm được một lý do, đi đến trước cửa phòng làm việc của Cố Chuẩn gõ cửa.

Cửa không khóa, cô đi vào, Cố Chuẩn đang nằm trên giường lớn ở thư phòng, trên người đắp một chiếc chăn màu xanh biển, anh nằm nghiêng, bộ dạng đang ngủ rất sâu. Mạc Ninh không đành lòng quấy rầy anh, nhưng nhịn không được vẫn đến gần anh, chậm rãi, cứ như thể đứng nhìn anh ngủ.

Anh hình như rất mệt mỏi, lông mày có vết nhăn lại, Mạc Ninh không tự giác đưa tay chạm lên.

Anh không tỉnh, cô vẫn đưa tay di di, cô cảm giác nếu như làm thế dấu vết sẽ mờ đi và biến mất vậy. Tóc của anh cũng đã dài ra, rũ xuống, càng khiến bộ đồ ngủ đặc biệt hợp, lại khiến Mạc Ninh nảy ra ý định muốn ôm ấp. Cô lặng lẽ ngồi xuống giường Cố Chuẩn, nghĩ chắc anh đã ngủ rất muộn, bằng không sẽ không ngủ sâu như thế. Có thể là bởi vì anh không hề biết nên cô mới có thể không kiêng nể gì nhìn anh.

Anh mặc một chiếc áo T Shirt màu trắng, chăn mềm dề lên cánh tay tinh trắng, Mạc Ninh nhìn tay anh, nghĩ đến anh đã từng ôm mình, còn những ngón tay thon dài kia... anh từng nhận lúc cô không để ý mà dạo chơi rất nhiều nơi trên người cô...

Cứ như thế nhìn, Mạc Ninh lại có cảm giác mình thật sự nhớ chủ nhân đôi bàn tay này.

Loại cảm xúc kỳ quái này trong người cô, dần dần chiếm trọn tư duy của cô, Mạc Ninh có chút không chịu được tình trạng này, thật nhanh đứng dậy, cô nhanh chóng rời khỏi thu phòng.

Lúc Cố Chuẩn tỉnh lại đã là hơn chín giờ, Mạc Ninh đang ở phòng ngủ lên mạng, nghe được tiếng của anh, cô lớn tiếng gọi: “Cố Chuẩn”.

Tiếng bước chân ngoài phòng khác dừng lại, có tiếng Cố Chuẩn truyền đến. “Ừ?”.

“Em và mẹ anh nói hôm nay mình sẽ qua bên đó ăn cơm”.

Cố Chuẩn đáp “Ừ, mẹ có gọi cho anh”. Nói xong, Cố Chuẩn đi vào phòng ngủ, từ tủ quần áo lớn lấy một bộ ra, tùy ý lột bỏ áo T shirt trên người.

Mạc Ninh xoay người lại trông thấy lưng anh, nhin không được khe nuốt nước miếng, lại nhanh chóng quay đầu đi, trong lòng không ngừng niệm, sắc sắc không không.

Sau khi Cố Chuẩn thay đồ xong, xoay người nhàn nhạt hỏi: “Em khá hơn chưa?”.

Mạc Ninh nghe giọng của anh, có chút buồn bực, gật đầu nói: “Vâng”.

“Đi thôi”.

Hai người Hoàng Kỳ Hoa và Cố Khải Nguyên đã sớm chuẩn bị cơm. Lúc Mạc Ninh và Cố Chuẩn đến, Cố Khải Nguyên đang dọn dẹp ở phòng khách, thấy hai người ông vui vẻ ra mặt “Cuối cùng cũng đến”.

Hoàng Kỳ Hoa trên người mặc tạp dề, trong tay còn cầm một chiếc muôi chạy từ trong bếp ra, ánh mắt dừng lại nơi Cố Chuẩn và Mạc Ninh sau đó lưu luyến rồi đi, đột nhiên mỉm cười “Đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ a”.

Mạc Ninh lập tức đỏ mặt... thật xấu không thể bỏ. Cố Khải Nguyên vẫy tay với Hoàng Kỳ Hoa, “Em xem nồi soup đi, đến lúc đó vị không ngon đừng phàn nàn này đây”.

Hoàng Kỳ Hoa hờn dỗi một câu “Ông già, thật đáng ghét”. Rồi cười cười với Mạc Ninh “Để cho hai lão chồng nói chuyện đi, con đến giúp dì nhé”.

Mạc Ninh buông túi, khe liếc Cố Chuẩn, thấy anh đang nhìn mình, vì thế phối hợp nói “Dì, để con giúp dì”.

Phòng bếp của Cố gia rất rộng, Hoàng Kỳ Hoa đang hầm canh gà, cười giúp Mạc Ninh mặc tạp dề, sau đó ghé sát vào nói với Mạc Ninh: “Ồ cùng chỗ với Cố Chuẩn rồi hả?”.

Mạc Ninh gật đầu.

Hoàng Kỳ Hoa bộ dạng cao hứng “hắc hắc” cười sau đó mới nghiêm túc hỏi: “Chuyện khi nào? Tiến triển thuận lợi chứ”.

Mạc Ninh nhìn bộ dạng bất quá của bà, trong lòng cảm thấy vô cùng thân thiết. Ngắc đầu suy nghĩ. “Chắc khoảng mười ngày? Hình như không phải, cháu cũng không nhớ rõ ngày nào nữa”.

“Sao thế? Không khỏe à? Nó bắt nạt con à?”.

Mạc Ninh lắc đầu.

“Ai, con dì dì hiểu, nó và cha nó tính cách giống nhau, vô cùng bướng bỉnh”. Khuấy nồi soup, Hoàng Kỳ Hoa nói, vẻ mặt không tin lắm. “Thật không làm gì khiến con giận chứ?”.

Sợ người lớn lo lắng, Mạc Ninh kiên định nói: “Thật sự không có”.

Hoàng Kỳ Hoa yên tâm cười: “Cãi nhau cũng không sao, con cũng đừng sợ chúng ta lo lắng. Hiện tại đang là người yêu, không cãi nhau mới lạ, quan trọng là, đứa con này của dì không biết thể hiện bản thân, đi Mỹ vài năm, nó thật sự học được tính độc lập cao, nhiều khi không tiếng động chọc Cố Khải Nguyên tức gần chết. Dì nói con nghe, đối phó loại người này...”.

Mạc Ninh đang vô cùng hứng thú, Hoàng Kỳ Hoa đột nhiên chặn lại, cô không khỏi hiếu kỳ nhìn Hoàng Kỳ Hoa, thấy bà vẫn mỉm cười, giả bộ nghĩ chuyện gì đó. Mạc Ninh hiểu rõ mỉm cười, cũng không quấy rầy bà, nửa ngày sau Hoàng Kỳ Hoa mới hỏi phục sau trạng thái ngây ngốc, cười hì hì nói: “Dì đúng là già rồi, đối

phó với lão Cổ Khải Nguyên kia chính là phải có phương pháo, lão già này ưa mềm không ưa cứng, nếu con càng ép sẽ không hiệu quả, con phải như một vũng nước, khi đó mới có thể chiến thắng”.

Mạc Ninh cái hiểu cái không gật đầu.

Bữa trưa rất phong phú. Hoàng Kỳ Hoa và Mạc Ninh ngồi gần nhau nói chuyện quần áo giày dép, Cổ Chuẩn và Cổ Khải Nguyên ngẫu nhiên sẽ bàn một chút chuyện thời sự. Không hề có cơ hội cho sự xấu hổ xuất hiện, mọi người ai cũng vui vẻ hoà thuận. Sau khi ăn xong, Hoàng Kỳ Hoa nói bên ngoài mặt trời rất tốt, khuyến khích cả ba người còn lại ra ngoài tản bộ phơi nắng.

Mạc Ninh cùng Cổ Chuẩn đứng ở hai bị trí khác nhau, lại không hẹn mà nói được, Cổ Khải Nguyên cũng không có ý kiến, vì thế, một nhà bốn người bước đi chậm chậm trên con đường nhỏ quanh chung cư.

Lúc này ở miền nam, mặt đất không ít là khô, trên cây cũng còn chút lá xanh, ánh mặt trời từ trên xuống, xuyên qua lá cây vẽ những vệt nắng trên đất, ngẫu nhiên cũng có gió thổi tới, Hoàng Kỳ Hoa cùng Mạc Ninh vô thức xiết chặt khăn quàng cổ, bốn người kẻ trước người sau nói chuyện vui vẻ, Hoàng Kỳ Hoa bị Mạc Ninh chọc cười, thỉnh thoảng khẽ huých nhẹ cánh tay cô, Cổ Chuẩn ở đằng sau nhìn thấy bộ dạng thân mật của họ, không tự giác nở nụ cười dịu dàng. Nghiêng đầu nhìn Cổ Khải Nguyên bên cạnh, ông chấp tay phía sau, ánh mắt cũng nhìn về phía hai người đi trước, biểu hiện cũng không khác Cổ Chuẩn.

Phát hiện cái nhìn chăm chú của con trai, nụ cười trên mặt Cổ Khải Nguyên cũng không thu lại, quay đầu nhìn anh, hơi uy nghiêm nói: “Cũng không phải người đàn ông nào cũng tìm được một cô gái tốt, sự nghiệp tuy quan trọng, nhưng không thể làm bạn cả đời. Sống đến tuổi này, con sẽ biết, làm cho người phụ nữ mình yêu hạnh phúc so với sự nghiệp thành công còn khiến con có cảm giác thành công hơn nhiều, đồng thời, đây cũng là chuyện rất khó”.

Ánh mắt Cổ Chuẩn trầm tĩnh, nhìn ra phía xa của con đường nhỏ, thật lâu, giọng anh trầm trầm vang lên: “Con biết”.

Tiếng cười của Hoàng Kỳ Hoa và Mạc Ninh ở phía trước lại vang lên, Cổ Khải Nguyên thay đổi một chút, cảm thấy chủ đề của mình có vẻ hơi nghiêm túc quá, thích thú thoải mái cười ha ha nói: “Khi nào thì cho cha mẹ một đứa cháu nội đây?”.

Cổ Chuẩn thoáng giật mình sợ hãi, nhưng rất nhanh che giấu cảm xúc, cẩn thận nói: “Sẽ không quá lâu”.

Cổ Khải Nguyên “ha ha” cười to nói: “Tuy con là con ta, nhưng cha vẫn phải nói, vấn đề này không phải chuyện một người có thể quyết định, con đừng quá khẳng định”.

Tiếng cười của Cổ Khải Nguyên đã gây được sự chú ý của hai người phụ nữ phía trước, Hoàng Kỳ Hoa đang ôm tay Mạc Ninh, quay đầu nhìn về phía Cổ Khải Nguyên, cười hỏi “Có chuyện gì mà ông cười vui như thế?”.

Cổ Khải Nguyên không cố kỵ nói: “Chuyện bà đang rất mong mỏi”.

Hoàng Kỳ Hoa giật mình, suy nghĩ một chút xem chuyện mình đang mong mỏi là gì, kéo Mạc Ninh đi đến trước mặt cha con Cổ Khải Nguyên, ánh mắt dừng lại trên người Cổ Chuẩn, bà hất hàm hỏi “Nói đến chuyện cháu của mẹ sao?”.

Cổ Khải Nguyên lại lần nữa “ha ha” cười lên.

Mạc Ninh bị những lời này làm cho ghen không nói được gì, quay đầu bắt gặp ánh mắt đầy thoả mãn của Cổ Chuẩn cười với mình, ánh mắt Mạc Ninh hỏi chuyện gì, Cổ Chuẩn bất đắc dĩ nhếch môi với cô, bộ dạng bất đắc dĩ.

Sau đó trên đường đi, Hoàng Kỳ Hoa và Cổ Khải Nguyên đi một hàng, Mạc Ninh và Cổ Chuẩn lặng lẽ đi theo sau, Mạc Ninh nghe được Hoàng Kỳ Hoa nói muốn đến gặp cha mẹ mình, thật muốn nhanh chóng đến ngày cưới, cả người giống như đang nằm mơ.

“Sao, em sợ à?”. Cổ Chuẩn trêu chọc.

“Sợ gì?”.

“Nét mặt của em hình như đang sợ hãi”.

“Không có gì là sợ hãi cả, chỉ là em không quen lắm”.

Cố Chuẩn nói: “Anh cũng không có thói quen này”.

Mạc Ninh thở dài, đưa tay vào trong áo khoác, tư thế chậm rãi bước bên Cố Chuẩn, cô không nhìn anh, nhẹ giọng gọi: “Cố Chuẩn”.

Cố Chuẩn nghiêng đầu nhìn cô: “Ừ?”.

“Chúng ta ở cùng một chỗ bao lâu rồi?”.

“Không nhớ rõ”. Cố Chuẩn thành thật trả lời, giống như đã rất lâu rồi, không phải như sự thật là bọn họ mùa hè này mới quen nhau.

“Em cũng không nhớ rõ”. Coi như đánh cuộc đi, Mạc Ninh cũng nhanh chóng nói.

Nụ cười hiện lên, Cố Chuẩn nói: “Đợi Thần thị ổn định lại...”. Nói đến đây, anh cố ý dừng lại, tinh tế nhìn vào biểu hiện của Mạc Ninh, nửa ngày sau anh nói: “Em rất lo lắng sao?”. Rút tay khỏi túi quần, đầu nhón tay của anh nhẹ nhàng xoa cằm cười nói “Mặt em rất hồng”.

Mạc Ninh đưa tay đẩy tay anh, trợn mắt “Vô sỉ”. Sau đó cô nhìn thấy trong mắt anh ẩn chứa gì đó, thật sâu, nồng nàn, ấm áp, nhìn thấy khiến cảm xúc trong cô phập phồng.

Thì ra cũng không phải chỉ thổ lộ mới khiến người khác động tâm, giống như giờ phút này, cô nhìn sâu vào mắt anh, ở nơi đó bắt gặp bóng dáng của mình, nhìn thấy phía sau anh, ánh mặt trời chiếu xuống, ấm áp bao quanh anh. Cô chính là bị bức tranh này làm động tâm.

Ngay giây phút này, Mạc Ninh phảng phất nghe được từ trong sâu kín trái tim mình vang lên giọng nói, giọng nói đó đang nói: “Anh là người đàn ông, là người duy nhất trên thế gian, có thể cùng cô vượt qua quãng đời còn lại”.

Không có tiêu chí gì đặc biệt. Dù sao Cố Chuẩn cùng Mạc Ninh chính là rất hoàn hảo.

Chỉ là cảm giác đó còn chưa được bao lâu, Cố Chuẩn lại đi công tác, may là lần đi công tác này tương đối gần, ở Thượng Hải, hơn nữa trước khi anh đi cũng đã báo cho cô biết, chỉ là một hoạt động nhỏ, anh sẽ không đi khỏi thành phố G quá ba ngày.

Mạc Ninh không hi vọng bản thân có vẻ già mồm cái lão, dù sao “Một ngày không gặp như cách ba thu” cũng chưa tìm đến cô, vì thế cứ tiếp tục buồn chán đến chết trải qua ngày cuối tuần cuối cùng.

Sáng sớm thứ hai, Mạc Ninh đến toà soạn, trong lòng rất không yên muốn biết bản thảo về công ty Hà Nguyên có được đăng hay không. Ở cửa vào, cô gặp người đã lâu không gặp, Trương Kiệt Chí, anh ta đang đóng cửa xe, từ bãi đỗ xe đi về phía cô, Mạc Ninh biết anh ta không thấy mình, cũng giả bộ không phát hiện ra anh ta, đi thẳng vào tòa báo.

Hai người gặp nhau ở thang máy, Trương Kiệt Chí lúc này mới phát hiện ra cô, trên mặt lộ chút vui vẻ: “Chào buổi sáng”.

Mạc Ninh lịch sự gật đầu với anh ta “Chào buổi sáng” tầm mắt của cô rất cao, trông trông thấy ánh mắt của anh ta thoáng hiện một tia nguy hiểm hung ác.

Thang máy đi lên, Trương Kiệt Chí và Mạc Ninh cùng ra một tầng, ra khỏi thang máy, anh ra đi nhanh đến phòng tin tức, nhìn theo bóng lưng anh ta, Mạc Ninh lúc này mới phát hiện trên tay anh ta mang theo một chiếc túi.

Lúc Mạc Ninh đi vào văn phòng, đầu tiên là nghe có tiếng cười nói, là nụ cười khó nghe của Phó Tịch Nhan. Nhìn thấy Trương Kiệt Chí đứng tại bàn làm việc của cô ta, hai người đang vui vẻ nói chuyện, Mạc Ninh không muốn quan tâm, kéo ghế ngồi xuống bàn làm việc của mình, cầm máy tờ báo trên bàn, mở máy tính.

Trang đầu tiên chính là bản thảo của cô “Hà Nguyên, còn muốn che dấu bao lâu nữa?”.

Trong lòng xuất hiện một chút vui sướng, Mạc Ninh lật đến trang, lúc này mới phát hiện bản thảo của mình chiếm hết một trang lớn, đối với “Nhà quan sát kinh tế” mà nói, chuyện này chỉ xảy ra với một bản thảo công bố một tin tức cực kỳ trọng đại.

Cẩn thận nhìn qua một lượt, cũng không có gì thay đổi lắm, nhìn thấy bức ảnh “chữ ký” kia cô cảm thấy vui vẻ, lại bắt đầu chú ý đến những tin tức khác. Đúng lúc này, tiếng cười bên Phó Tịch Nhan cùng Trương Kiệt Chí dừng lại, Trương Kiệt Chí có chút lưu luyến không muốn dời đi, trước khi đi còn bày ra bộ mặt ý vị thâm trầm nhìn lướt qua Mạc Ninh.

Đến tận trưa có rất nhiều cuộc họp báo, mười giờ hơn Mạc Ninh chạy đến cuộc họp của phòng tuyên truyền, bởi vì trực tiếp phụ thuộc vào công ty nên Mạc Ninh không mở điện thoại, đến khi họp xong mở điện thoại ra mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, hơn nữa hầu hết toàn là số cô lạ, đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến.

Là Tổng biên tập, ông đang đi công tác ở xa, Mạc Ninh nghi ngờ nhấc máy, còn chưa mở miệng, bên kia đã truyền đến tiếng nói: “Bản thảo về công ty Hà Nguyên là cô viết?”.

Mạc Ninh khó hiểu “Vâng” một tiếng.

“Sao không báo với tôi một câu? Vương Lam đã xem bản thảo chưa?”.

“Vương chủ nhiệm nói có thể đăng”.

“Tôi hỏi cô để anh ta đọc bản thảo sao?”. Lý tổng biên hỏi.

Mạc Ninh thành thật nói: “Không có”.

Vừa dứt lời, giọng nói tức giận của Lý tổng biên tập truyền đến “Loạn rồi. Không chịu trách nhiệm, mấy người muốn làm loạn chỗ này sao?”.

Mạc Ninh đã đi ra khỏi toà nhà, vẫn chưa hiểu vì sao tổng biên tập lại tức giận. “Hôm nay tôi sẽ trở về, cô... không được hành động thiếu suy nghĩ, bất cứ chuyện gì cũng phải đợi tôi trở về rồi nói tiếp”.

Mạc Ninh nghe tổng biên tập nói thế, trong lòng dâng lên một chút lo lắng bất an hỏi “Cuối cùng là có chuyện gì vậy, tổng biên?”.

Lý tổng biên giận dữ nói “Bản thảo trang nhất này... ai... Cô chính là quá sơ suất”

46. Chương 46: Cuộc Chiến Thứ Bốn Sáu

Trở lại tòa soạn báo đã là buổi chiều, mở máy tính, tin tức bên trong đã muốn nổ tung, Mạc Ninh tâm hoảng hốt, thiếu chút nữa nghĩ đến việc này là do chuyện của chính mình mà nổ tung, kéo kéo xuống dưới nhìn, đọc tin tức mới biết được nguyên lai không phải nói chính mình.

Vừa thả lỏng, nháy mắt lại nhìn thấy một bức ảnh chung vô vùng hài hòa được nhắc tới trong bài.

Là ảnh chụp Cố Chuẩn cùng Tạ Linh đang cùng nhau nâng chén chúc mừng ở tiệc rượu, hai người đều cười rạng rỡ, độ cong của nụ cười đều thực giống nhau. Từng dòng đối thoại phía dưới đều đang nói về chuyện xưa của hai người.

Cố Chuẩn và Tạ Linh đã từng có một thời gian yêu nhau; Thần Thị thật sự là do Cố Chuẩn và Tạ Linh của Hoa Long hợp tác phát triển; Tạ Linh thực si tình, rất nhiều lần trước công chúng đều không chút nào che giấu tình yêu đối với Cố Chuẩn; Hai người này đến độ cùng đi Thượng Hải công tác, phòng khách sạn lại ở cạnh nhau...

Mạc Ninh buông xuống con chuột, hô hấp thật sâu, dựa vào sau ghế, không biết vì sao, bình thường tuyệt không để ý giống hôm nay, bởi vì thấy Cố Chuẩn và Tạ Linh chụp ảnh chung mà hậm hực.

Bởi vì luôn luôn có một loại trực giác, có cái gì đó, sẽ rời khỏi cô.

Bất an của cô lúc xế chiều được chứng thực, chủ nhiệm Vương Lam buổi chiều trở lại tòa soạn, văn phòng còn chưa vào, trực tiếp tiến lại bàn Mạc Ninh gõ gõ mặt bàn của cô, thanh âm cực kỳ âm lãnh: “Vào đây”.

Mạc Ninh đứng dậy đuổi kịp, vào văn phòng, Vương Lam mang theo cặp công văn đi thẳng đến bàn làm việc, vẫy Mạc Ninh: “Đóng cửa lại”.

Mạc Ninh đóng cửa, còn chưa xoay người, chợt nghe “rầm” một tiếng thật lớn, xoay người, là tiếng chủ nhiệm đem một xấp tạp chí vút lên trên bàn.

Mạc Ninh nhũu mày, dùng hết sức trấn áp cảm xúc của mình, lấy lại bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”.

Vương Lam là người đàn ông đã bốn mươi tuổi, rất trực lợi, cũng rất đầu cơ, Mạc Ninh thường ngày không thích cùng người này giao thiệp, phần lớn thời điểm, cô có việc gì đều trực tiếp tìm Lí tổng biên. Hắn ta nhìn Mạc Ninh, sau cặp kính là ánh mắt hận không thể ăn thịt người, nhưng chưa đầy một phút, hắn bắt đầu nửa nói nửa rít gào: “Ai cho cô đem bản thảo trực tiếp chuyển đến ban biên tập !?”.

“Buổi chiều thứ sáu anh đã chấp thuận”.

Mặt Vương Lam lập tức biến sắc: “Tôi chấp thuận? Ý của cô là, việc này cô bị oan ức tôi phải chịu trách nhiệm?”.

Mạc Ninh càng lo lắng: “Chủ nhiệm, anh có thể nói rõ hơn được không?”.

Vương Lam “Hừ” một tiếng, liền đứng ở phía sau bàn làm việc, ngón tay chỉ vào Mạc Ninh: “Cô còn kiêu ngạo nữa không! Cô đã biết sáng sớm hôm nay Công ty Hà Nguyên đã gọi điện khiếu nại đến Bộ truyền thông tỉnh rồi? Nếu tổng biên không tạm thời dàn xếp cho cô, cô hôm nay gặp rắc rối lớn rồi!”.

Mạc Ninh không rõ: “Tôi... đã phạm phải sai lầm gì?”.

Vương Lam thanh sắc câu lệ (nghiêm túc, nghiêm khắc): “Bản thảo của cô không có một chứng cứ nào là xác thực cả, cô căn cứ vào nhân chứng tên Nhạc Dung, tất cả hồ sơ nhân sự của công ty Hà Nguyên đều không ai có cái tên này, còn có bốn mươi sáu chữ ký với cái người chết tên Vương Lộ...”. Nói đến đây, chủ nhiệm dường như không thể tiếp tục nói, mặt tức giận đến trắng bệch, nói: “Bây giờ người ta muốn tố cáo chúng ta tội vi phạm, cố vấn pháp luật của bọn họ trực tiếp gọi điện đến thông báo, ban tuyên truyền tỉnh ủy tuyên đã hỏi trực tiếp vấn đề này, cô nói xem, cô tính làm sao bây giờ?”.

Này không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang, Mạc Ninh trong phút chốc bị chấn động, sắc mặt trắng bệch, hai chân của cô giống như không thể đứng thẳng chống đỡ được, cô có chút suy yếu đỡ lấy ghế trước mặt, dựa thể ngồi xuống.

Vương Lam càng tức giận hơn, bởi vì Lí tổng biên không ở đây, cho nên sự cố tin tức lớn này, hắn phải chịu gánh vác trách nhiệm lớn nhất. Chẳng hạn bọn họ bây giờ là đơn vị thuộc quyền quản lý của Ban tuyên truyền, chỉ cần công ty Hà Nguyên không từ bỏ việc khởi tố, như vậy, là người trực tiếp chịu trách nhiệm, hình thức xử phạt nhẹ nhất đối với Vương Lam cũng là bị khai trừ. Từ phóng viên đến biên tập, làm mười mấy năm mới lên tới chức chủ nhiệm, tiền lương cùng phúc lợi thật vất vả mới có khởi sắc, lại vì cô mà mang tội danh bị khai trừ, hắn làm sao có thể không tức giận cho được?

Xua đi cảm xúc sắp không chịu nổi, Vương Lam vẫn còn lý trí chỉ vào cánh cửa nói: “Cô trước hết đi ra ngoài, khi tổng biên đến lại bàn bạc cụ thể tiếp”.

Mạc Ninh không nói gì, ngây ngốc đứng dậy rời đi.

Trước cửa văn phòng chủ nhiệm vây quanh rất nhiều người, đều là bộ dáng bất quáị cộng với tò mò. Mạc Ninh nhìn lướt từng người một đứng xem, liếc mắt một cái liền nhìn thấu nội tâm bọn họ, tất cả đều là mang tâm tứ vô cảm “Việc không liên quan đến mình”, cô cảm thấy chính mình thật bị ai.

Không có một ai tới hỏi cô “Có làm sao không?”, “Xảy ra chuyện gì?”, không chỉ không có, cô còn phát hiện ra trong đám người hiếu kỳ có một người ôm cánh tay, mở nụ cười kỳ quái nhìn cô, Phó Tịch Nhan. Mạc Ninh đứng tại chỗ nhìn nhìn cô ta, đột nhiên hiểu được một việc.

Nhân duyên của cô hóa ra lại kém như vậy, là quá tự phụ quá bảo thủ sao?

Cười khổ, cô không hề đứng lại, uốn ngực, nhắc chân xoắn bước trở về bàn làm việc của mình. Xem như không có việc gì như người khác mở trang web, xem xét báo chí ngày hôm nay, cô nghĩ đến Lí Hàm. Đầu tiên là cả kinh, sau lại nghĩ ra, cô đã cho Lí Hàm về nhà nghỉ ngơi, bản thảo này cũng không có tên của cô ấy trên đó, mặc dù gặp nạn, hẳn là cũng sẽ không liên lụy đến cô ấy.

Mặc dù không có ôm hy vọng vào Nhạc Dung, Mạc Ninh vẫn là nhện không được điện thoại, cũng không bắt ngờ khi nghe thấy trên điện thoại: “Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy”.

Sự thật quá rõ ràng, cô không phải bị người ta hãm hại mà chính là công ty Hà Nguyên sức mạnh quá cường đại, bài viết của cô căn bản lay không đổ được nó.

Kỳ thật đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng lúc thực sự tuyệt vọng, Mạc Ninh vẫn là nhện không được muốn khóc.

Cô vẫn luôn tự hào về công việc của mình – nếu sự nghiệp làm nên chỉ bằng mấy bài trang nhất sắc bén thì cũng chỉ như hoa trong gương, trắng trong nước, thật cũng không thể giữ lại được gì, ngược lại cô nhận được một kinh nghiệm tàn khốc để đời, trào cang cao, té càng đau.

Ngay bây giờ, cô vô cùng vô cùng nhớ Cố Chuẩn, vô cùng vô cùng muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng là, do dự thật lâu, cô cuối cùng lại không bấm cú điện thoại kia, bởi vì cô không biết chính mình phải dùng loại ngữ khí, loại tâm tình nào để nói hết thấy mọi việc với anh.

Anh ấy sẽ nghe sao? Thật buồn cười, lúc trước là cô thanh cao nói như vậy, muốn hai người không can thiệp vào công việc của nhau. Giờ anh sẽ an ủi cô sao? Nếu như đổi lại là cô, sau khi tận tình khuyên bảo, anh không những không cảm kích còn phát cáu lên với cô, Mạc Ninh khẳng định bản thân sẽ không thể nào tiếp tục an ủi hay nịnh nọt gì nữa.

Cố Chuẩn giống cô, chính điều đó làm cô không đủ dũng khí gọi cuộc điện thoại kia.

Hơn bảy giờ tối Lí tổng biên đến tòa soạn báo, từ ban biên tập chủ nhiệm, cho tới bộ phận chụp ảnh phóng viên, đều bị giữ lại họp. Trước khi tổng biên đến, có người còn buông lời mặn ngọt thỉnh thoảng phun vài câu câu oán hận, tổng biên vừa hiện thân, tất cả mọi người im bật, cả đám người bị giam trong phòng bắt đầu cuộc họp. Mạc Ninh tức thì bị tổng biên bắt ngồi bên cạnh vị trí chủ tọa, tiếp theo cuộc họp phê bình đã hơn hai giờ vẫn tiếp tục kéo dài đến tận khuya.

Cuộc họp này Mạc Ninh xem như đã hiểu được, Công ty Hà Nguyên phản ứng rất nhanh, tin vừa mới đưa ra trong vòng một ngày, đối phương không chỉ tố cáo lên Bộ Tuyên truyền, nên cho công ty cổ vấn pháp luật chuyển thông báo đến tòa soạn báo, trong vòng ba ngày sẽ chính thức đến tòa án tố tụng. Người chịu trách nhiệm với sự cố này đầu tiên là phóng viên, tiếp đó là trách nhiệm của ban biên tập, chủ nhiệm... Liên lụy thật nhiều.

Đã không còn ai để ý tin tức của Mạc Ninh đưa ra có phải chính xác hay không, dù sao công ty Hà Nguyên đã tìm ra chứng cứ chứng minh bọn họ trong sạch. Chủ nhiệm thậm chí tại chỗ đưa ra một tin tức vừa mới được đưa ra, thay mặt công ty Hà Nguyên tổng giám đốc công ty trên màn ảnh TV đã nói: “Tôi mong chờ vụ kiện tụng lần này, vụ kiện lần này là tin tưởng chiến thắng là trăm phần trăm”.

Sau khi tan họp, Lý tổng biên giữ Mạc Ninh lại, ngay tại phòng họp vắng lặng tĩnh mịch nói với cô: “Cô vẫn là chuẩn bị tâm lý thật tốt đi, lần này... Tôi cũng bảo vệ không được cô”.

Mạc Ninh rời khỏi tòa soạn báo mới phát hiện di động hết pin, tâm tình rơi xuống tận đáy cốc, gió thổi lạnh thấu xương, toàn thân cô lạnh phát run, vì chống lạnh, cô cầm cổ áo kéo thật cao, nhưng mà cho dù lạnh như vậy cô vẫn không muốn ngồi xe. Theo gió lạnh thổi có thể làm cho chính mình suy nghĩ rõ ràng, cô tính cứ như vậy đi thẳng về nhà. Trên đường không bóng người, chỉ có tiếng đôi giày của cô gõ trên mặt đường lồi đi bộ phát ra tiếng vang rầu rĩ, Mạc Ninh bị tiếng vang có quy luật này nghĩ đến, nghĩ kết quả tệ nhất cho chính mình đại khái là...

Cô thật sự không dám nghĩ tới.

Lúc đi đến một ngã tư đường, có một chiếc xe dừng bên cạnh cô, Mạc Ninh không phát hiện ra, đợi cho đèn đường chuyển lại đi về phía trước, chiếc xe kia thông thả đi theo, ở một chỗ có thể dừng xe, chủ nhân chiếc xe nhấn còi. Mạc Ninh lúc này mới phát hiện chiếc xe kia, chính là, nhìn qua cửa kính xe phát hiện thật sự làm cho cô cảm thấy phiền lòng, cô cũng không để ý tới, tiếp tục nâng bước về phía trước.

Trương Kiệt Chí đã xuống xe, bước nhanh đuổi theo Mạc Ninh, anh ta chặn đường cô, khóe miệng tươi cười, tựa hồ rất thích khi nhìn thấy bộ dạng không tốt này của Mạc Ninh. Mạc Ninh không muốn cùng anh ta

dây dưa, lách người, lướt qua người hần đi tiếp, Trương Kiệt Chí châm chọc nói: “Đến lúc này, còn làm ra vẻ thanh cao sao?”.

Mạc Ninh tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn không đếm xỉa đến anh ta.

“Nếu em nguyện ý cầu xin anh, anh có thể giúp em bình yên vượt qua kiếp nạn lần này”. Trương Kiệt Chí xoay người, thấy bóng dáng Mạc Ninh đột nhiên dừng lại, khóe miệng của anh ta dần dần nâng lên nụ cười giấu cợt, giống như là sớm đoán được Mạc Ninh sẽ như vậy, giường như suy nghĩ đến cảnh Mạc Ninh quỳ gối trước mặt mình cầu xin chính mình... Tóm lại, tâm tình anh ta giờ phút này vô cùng tốt.

Mạc Ninh chỉ là ngừng lại không đến năm giây, lại tiếp tục bước về phía trước.

Thấy cô tiếp tục bước đi, Trương Kiệt Chí lập tức thu lại nụ cười, thanh âm có chút lớn, có chút lạnh lùng: “Tôi sẽ chờ xem cô có thể cứng rắn như vậy tới khi nào...”. Dừng một chút, anh ta hoặc như là nghĩ tới cái gì, nói thêm, “Hay là cô còn đang chờ Cố Chuẩn tới cứu cô?”.

Mạc Ninh biết nghe thấy lời anh ta nói, cô sẽ nhịn không được quay lại mắng anh ta, cũng biết rõ ràng, mấu chốt ở đây là, cô không có tư cách gì mắng anh ta, bởi vì cô không có thân thích làm bộ trưởng Bộ Tuyên truyền. Nghĩ được như vậy, Mạc Ninh rảo bước chân, bắt đầu không ngừng quan sát ven đường có cái xe taxi nào đi qua không. Cô đã đi được một đoạn khá xa, đã nghe không thấy tiếng của Trương Kiệt Chí, cô nghĩ chắc anh ta cũng thấy mất mặt nên không nói gì nữa.

Trên thực tế, Trương Kiệt Chí chính là đề thấp giọng, anh ta trước khi lên xe buông một câu cuối cùng: “Không làm cho cô sống không bằng chết tôi không phải họ Trương”.

Tiếng gió đêm xào xạc, thổi trên đường cái trống trải, tự dưng làm cho đêm trở nên càng thê lương.

Cứ thế đến hơn một giờ đêm, Mạc Ninh về đến nhà, tắm cũng không tắm, cũng không thay quần áo liền như vậy nằm ở trên giường nhìn chằm chằm lên trần nhà cả đêm. Rạng sáng, cô mới nghĩ đi động của mình còn chưa có bật, có lẽ có người tìm mình, vì thế tranh thủ thời gian nạp điện, vì bật dậy khỏi giường quá nhanh, khi đứng lên hai mắt trắng bệch, cứ như vậy ngã xuống chân giường, đụng vào đầu, rất đau.

Nước mắt rớt cục tìm được một cái cớ, chảy ra.

Kỳ thật đối với Mạc Ninh mà nói đả kích lớn nhất không phải là kết quả xử lý thế nào, mà là thất bại, từ trước tới nay luôn coi trọng bản thân, chính thức thất bại, cô cảm thấy khó có thể chấp nhận được, cảm thấy đây giống như là một cơn ác mộng.

Mấy ngày hôm trước Cố Chuẩn còn vì chuyện mà tranh cãi với cô, khi đó Cố Chuẩn khuyên cô, cô không nghe, cô tâm cao khí ngạo, cô cảm thấy bản thân là không thể không chiến thắng ...

Chung quy là quá ngây thơ rồi, cô cảm thấy thời gian vừa qua sống quá tiêu dao quá thoải mái đi.

Vẫn cảm thấy không còn cách nào đối mặt với Cố Chuẩn, vừa nghĩ đến anh, trong lòng liền đột nhiên cảm thấy khổ sở. Nghĩ đến đi động sau khi khởi động việc đầu tiên cô định làm là sẽ tìm anh, cô lại lùi bước, lại lần nữa lần mò nằm trở lại trên giường, buông tha cho việc nạp điện.

Thứ ba, các vị lãnh đạo các đơn vị truyền thông đến tỉnh ủy họp, đài truyền hình giữa trưa đưa một bản tin dài về nội dung của cuộc họp lần này. Vị trực hệ thân thích kia của Trương Kiệt Chí ngồi ở bàn chính giữa hội nghị, vô cùng uy nghiêm nói: “...Tin tức chân thật không chỉ là tố chất tu dưỡng của người làm báo, mỗi ngành nghề đều cần phải nghiêm khắc giữ vững đạo đức nghề nghiệp của mình. Mỗi người khi đưa ra một cái tin tức, đều phải mỗi giây mỗi phút nhớ kỹ phụ trách đối với cái tin mình đưa ra, đối với quần chúng nhân dân phụ trách. Đối với kiểu không có đạo đức nghề nghiệp đưa ra tin tức sai lầm, các đơn vị phải kiên quyết xử lý, quyết không thủ hạ lưu tình. Nhất định phải làm sạch toàn bộ bầu không khí của ngành sản xuất tin tức, đem...”.

Tổng biên lúc trở lại đem tinh thần này truyền đạt đầy đủ lại một lần, sau đó công bố kết quả tạm thời xử lý của “Vụ Hà Nguyên”, từ chủ nhiệm đến phóng viên, như nhau tạm thời cách chức chờ đợi xử lý cuối cùng.

“Vụ việc Hà Nguyên” trở thành tin tức sai lệch được đưa ra lớn nhất trong năm của thành phố G. Bởi vì trước đó không biết ai tung ra tin tức ‘Nhà Quan Sát Kinh Tế’ vì danh lợi, không ngại bịa đặt sự thật, giả

mạo nhân chứng, chỉ vì muốn thu hút người đọc. ‘Nhà Quan Sát Kinh Tế’ trên Internet được mọi người gọi là ‘Vô lương truyền thông’, có người thậm chí còn chỉ đích danh Mạc Ninh, không ít người còn hướng vào chỉ trích khốc liệt, trong lúc nhất thời, tòa soạn báo bị dư luận đưa ra nơi đầu sóng ngọn gió, mà bản thân Mạc Ninh ở trung tâm của cơn lốc.

Người trong cuộc, Mạc Ninh không rảnh đi bận tâm này nọ. Vì “Nhắm mắt làm ngơ”, cô rút cuộc không hề bị ảnh hưởng, chỉ là bưng bình đem báo chí và tạp chí trước kia chồng chất ở mặt bàn công tác đem sắp xếp lại, bộ dáng thật bình tĩnh – ít nhất ở trong mắt người khác là như vậy.

Giữa trưa hôm nay, Lí Hàm đến, cô ấy thật sự quan tâm Mạc Ninh, lời kéo tay của cô một bên khóc như mưa, một mực nói tất cả đều là do cô ấy, đều là chính mình kiên trì muốn xen vào sự việc gây rắc rối lần này, nên thật có lỗi. Mạc Ninh nhìn cô ấy, cảm thấy nhân phẩm của mình ít nhất không quá kém cỏi, ít nhất còn có một thực tập sinh quan tâm đến cô.

Thật tốt an ủi cô ấy một phen, Mạc Ninh đơn giản thu thập lật vạt, trước ánh nhìn soi mói của đám nam nữ ở văn phòng rời khỏi tòa soạn báo. Đi tới trước cửa lớn văn phòng, cô nghe thấy Phó Tịch Nhan không nhẹ không nặng nói một câu: “Xứng đáng”.

Vốn tính như vậy an phận đi ra, nghe thấy thế, Mạc Ninh đột nhiên muốn vì chính mình tìm nơi phát tiết những uất ức mấy ngày vừa qua, vì thế, cô bước dừng lại, lui trở lại trước mặt Phó Tịch Nhan, đối phương đang dùng một cái ánh mắt chăm chọc nhìn cô. Mạc Ninh cười cười, nụ cười kia rất lạnh, nhưng cũng thật xinh đẹp: “Biết mười giờ tối ngày hôm qua Trương Kiệt Chí đang làm cái gì không?”.

Về mặt Phó Tịch Nhan lập tức đóng băng, cảnh giác nhìn Mạc Ninh.

Mạc Ninh cười đến càng thêm rạng rỡ: “Hắn lái chiếc xe thường chở cô, đi theo sau tôi, tôi đi một bước, hắn tiến thêm một bước, theo thật lâu”.

Phó Tịch Nhan tức tối: “Cô nói hươu nói vượn!”.

Mạc Ninh không để ý tới tức tối của cô ta, lại ném một câu: “Trước kia tôi bội phục cô, bởi vì khi đó cô còn thực kiêu ngạo, kiên quyết không cần đồ của người khác không thêm, hiện tại...” . Cố ý dừng lại chỗ này, Mạc Ninh ngược lại còn nói, “Hiện tại, cô thế nhưng lại yêu thích đồ mà người khác không thêm, thật đúng là làm cho tôi được rửa mắt, chỉ trích hoặc khinh thường tôi, cô không có tư cách, bởi vì Mạc Ninh tôi cũng không thiếu của cô cái gì”.

Nói xong lời này, Mạc Ninh không chút nào yếu thế liếc mắt một cái nhìn Phó Tịch Nhan, xoay người tiêu sái rời đi.

Cho dù cô về sau thảm hại, chật vật không chịu nổi, ít nhất thời điểm cô rời đi... còn giữ được phần ngạo khí. Đây là sự kiêu ngạo của cô – không có cách nào che che giấu được cũng không có cách nào kiềm chế được sự kiêu ngạo đó.

Sau khi về nhà, Mạc Ninh vẫn là nạp đầy pin di động. Quả nhiên, có bốn mươi cuộc gọi nhớ, có hơn ba mươi cái là đến từ Cố Chuẩn. Trong lòng cô tràn đầy cảm xúc, nhìn đến những cuộc gọi nhớ hiện trên màn hình, ngón cái vừa động, điện thoại của cô đã gọi qua. Nhưng là, còn chưa thông cuộc gọi, Mạc Ninh liền dập máy, lại nhanh chóng tắt máy, như là sợ trễ một giây sẽ xuất hiện cái rủi ro gì.

Buổi sáng thứ tư, tranh thủ trước khi Cố Chuẩn trở về, Mạc Ninh chuyển khỏi nhà Cố Chuẩn, một mình rời nhà cũng không dễ tìm được khách sạn.

Mua một cái di động mới, đổi cả số mới, số và di động cũ vẫn giữ lại, nhưng mà không dám mở máy.

Liên hệ tòa soạn báo là dùng di động mới, tổng biên ở trên điện thoại nói cho cô biết, công ty Hà Nguyên không biết bởi vì lý do gì thu hồi tổ tụng, nhưng trở ngại là áp lực của Bộ Tuyên truyền, kết quả xử lý của tòa soạn báo đối Mạc Ninh vẫn là tương đối tàn khốc, trực tiếp khai trừ, nhưng mà, tất cả cùng “Vụ việc Hà Nguyên” có liên quan còn có phóng viên biên tập, nhưng chỉ có mỗi mình cô bị khai trừ.

Lí tổng biên trên điện thoại tò mò hỏi: “Mạc Ninh, cô nói thực đi, cô gần đây có đắc tội với ai không?”.

Mạc Ninh trong lòng kỳ thật đã có đáp án, trên miệng vẫn hỏi: “Làm sao?”.

Lí tổng biên thử dài: “Truyền thông ở thành phố G cô không có cách nào lưu lại được, ở Bắc Kinh Thượng Hải tôi đều có đồng nghiệp, cô muốn đi... Tôi có thể giới thiệu cô”.

“Cám ơn tổng biên, về sau có cần, tôi sẽ tìm ngài”.

Biết kết quả kia một khắc này tâm tình thật phức tạp.

Mạc Ninh nhớ rõ Chu Nhất Nặc có một lần bói cho cô, nói hai mươi tư tuổi, năm tuổi của cô sẽ gặp một việc thất bại nhất trong đời, quả này nói trải qua là tốt rồi, không phải cả đời không thuận. Khi đó Chu Nhất Nặc thường tự xưng là Linh Tiên Nhi, đến bây giờ Mạc Ninh không thể không thừa nhận, cô ấy quả thật linh, thực linh.

Nhịn không được muốn gọi điện thoại cho cô ấy, vì thế gọi qua.

Nói liên miên cần nhẫn còn vừa nói vừa khóc nức nở kể cho Chu Nhất Nặc sự việc đã trải qua, nghe xong ngay tức thì Chu Nhất Nặc lớn tiếng mắng Trương Kiệt Chí cùng Phó Tịch Nhan cả cái ngành giải trí không công bằng, tâm tình của cô dễ chịu rất nhiều. Chu Nhất Nặc còn giới thiệu rất nhiều phương pháp giải phiền muộn của mình cho cô, sắp cúp điện thoại, Chu Nhất Nặc thử dài, thật chân thành nói: “Lúc này người cậu cần nhất bây giờ là Cố Chuẩn”.

Lòng Mạc Ninh naoảng lên một cái, không muốn làm cho Chu Nhất Nặc lo lắng, vì thế nhẹ nhàng nói: “Tớ biết”.

“Lòng kiêu ngạo có khi sẽ làm cậu có vẻ... Luôn luôn như vậy có chút thần bí, nội tâm, sức hấp dẫn gì đó, nhưng có đôi khi, nó cũng dễ dàng thương tổn người chung quanh cậu, nhất là người quan tâm nhất đến cậu, cho nên... có lẽ nên thu nó lại một lần này đi”.

Mạc Ninh miệng nói được, trong lòng cũng mơ hồ nghĩ sẽ làm theo. Nghĩ tới đối mặt với anh, Mạc Ninh liền vô cùng tự trách, cảm thấy chính mình rất cuộc còn không mặt mũi nhìn anh. Cô thậm chí biết rằng bản thân mình sớm hay muộn có một ngày sẽ bị kiêu ngạo của chính mình hại chết, nhưng vẫn ngoan cố không từ bỏ, cảm thấy phải đợi một cái cơ hội nước chảy thành sông, phải đợi chính mình hết thấy phải bình tĩnh lại đã...

Ba ngày sau đó dành thời gian đi chơi khắp thành phố G, mua sắm hết mấy vạn đồng, lại không chút nào tiết chế ăn thật nhiều đồ hải sản, hơn nửa buổi tối một mình thuê một gian hát, hát suốt đêm hát đến khàn cả giọng...

Những cách phát tiết mà Chu Nhất Nặc đề cử cô đều dùng hết, đến ngày thứ tư, cô nằm trên giường khách sạn, rốt cuộc không thể động dậy.

Thật sự quá mệt mỏi, nhưng mà cũng xác thực là một phương thức trợ giúp đi vào giấc ngủ rất tốt.

Nhưng mà vẫn nhớ tới Cố Chuẩn đến phát điên, ngay cả trong giấc mộng không dễ đến đều là bóng dáng của anh, anh tại anh mặt trời sáng lạn mỉm cười với cô, tay anh vươn tới mặt cô, nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve, anh nói với cô: “Đừng sợ, có anh ở đây”. Nụ hôn của anh trí mạng dụ hoặc, cái ôm của anh trời buộc gắt gao... Cô nằm trong ngực anh cảm thấy hết thấy bảo tố đều có thể hóa thành làn gió nhẹ...

Rõ ràng là mộng đẹp, tỉnh lại không có Cố Chuẩn bên cạnh, phòng khách sạn tối đen, yên tĩnh, chỉ có tiếng chạy của máy sưởi, có thể cảm giác được tất cả sự phát sinh xung quanh mình là thực, làm cho Mạc Ninh cảm thấy giấc mộng kia kỳ thực là ác mộng. Mắt mê mang nhìn phương hướng cửa sổ, trong lòng cô kịch liệt đau đớn.

Anh sẽ tìm cô sao? Mạc Ninh tim đập như sấm, nửa đêm, cô run run mở di động cũ, nghĩ đến sẽ nhảy ra vô số thông báo cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, làm cô thất vọng đến tuyệt vọng là, ba ngày qua, Cố Chuẩn không có một cuộc điện thoại, cũng không có một cái tin nhắn nào của anh.

47. Chương 47: Cuộc Chiến Thứ Bốn Bảy

Gần đây Cố Chuẩn càng lúc càng xã giao nhiều hơn. Bình thường ở Vincent anh cũng không hay tham gia những sự kiện kiểu này, nhưng khi Thần Thị vừa khởi bước, mặc dù đã có Trình Phương thay anh điều

hành nhiều chuyện, nhưng những chuyện quan trọng vẫn phải chính anh tự mình tham gia.

Lần tụ hội này là hợp tác cùng với Tạ Linh, trên bàn rượu tình ý của cô với anh quá rõ ràng, anh lại một mực lạnh lùng, cô cũng vẫn cúi người đuổi theo, Cố Chuẩn không cách nào chỉ đành lơ đi cho qua loa. Như đuổi bất kỳ vị khách khó đối phó nào đó.

Cố Chuẩn rất ghét quy củ trên bàn rượu, chán ghét là chán ghét, anh vẫn phải nhận rượu khi người khác mời và lịch sự đáp lễ, cũng may anh là người tử lượng tốt, ngoại trừ uống rượu không nói thêm gì nữa. Vì thế mọi chuyện cũng từ từ lắng xuống, chuyện Cố Chuẩn làm nhiều nhất chính là uống rượu.

Lái xe đưa anh về nhà.

Tại bãi đỗ xe trước cửa khách sạn, Cố Chuẩn lên xe trước, anh uống rượu rất được, nhưng phản ứng khi say rượu lại rất mạnh. Vì thế lên xe bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Xe từ từ khởi động, xa hoa trụ lạc biến mất khỏi tầm mắt, trong đầu Cố Chuẩn bắt đầu hiện lên hình ảnh một người, bóng dáng dần dần tới gần, hiện rõ khuôn mặt, khuôn mặt đầy quật cường nhìn anh, lạnh lùng nói “Chuyện của em không cần anh quan tâm”.

Ngực lại cảm thấy nhói, Cố Chuẩn đưa tay sờ cổ carvat, mở cửa sổ xe, gió lạnh thấu xương len vào, anh vẫn cảm thấy buồn bực khó chịu, vì thế cởi luôn áo khoác, ném sang bên cạnh, nhắm mắt như đang ngủ say.

Lúc xe dừng, Cố Chuẩn đã tỉnh. Đầu đau như búa bổ, anh vẫn ngồi yên trên xe, mắt nhìn thấy lái xe ở phía trước mở cửa đi ra, sau đó đến cửa sau đưa tay mở cửa xe, một giọng nữ truyền vào “Cố tổng, đến rồi”.

Cố Chuẩn kinh ngạc trong giây lát, ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng của Tạ Linh, đầu anh càng đau hơn. Ngửi khí cũng không mấy hòa thuận. “Tạ tổng thật rảnh rỗi?”. Vô cùng tự nhiên nghiêng người mở cửa bên kia, cầm áo khoác xuống xe.

Tạ Linh ôm cánh tay đứng trước mặt anh. “Làm lái xe miễn phí cho anh, chắc không đến mức tuyệt tình như thế chứ”.

“Cô có thể đi xe của tôi về”. Cố Chuẩn thản nhiên nói, nhắc chân muốn rời đi thật nhanh.

“Tôi khát, không thể mời tôi một ly nước hay sao?”.

“Ra khỏi cổng có siêu thị”.

“Cố Chuẩn”. Tạ Linh đột nhiên trầm giọng gọi anh.

Cố Chuẩn đầu không ngoảnh lại, vẫn đứng như cũ, đáp lại cô chỉ có sự đối nghịch.

Khuôn mặt Tạ Linh ở phía sau thoáng đau thương, rất nhanh cô đã khôi phục lại bình thường, đột nhiên tiến nhanh về phía trước, đưa tay giằng lấy áo khoác của Cố Chuẩn nói. “Chìa khóa còn ở trong túi áo sao?”. Không đợi Cố Chuẩn trả lời, cô đã nhanh chóng tìm kiếm.

Không tìm được chìa khóa của anh, lại tìm thấy một chiếc điện thoại, cầm điện thoại lên, Tạ Linh liếc qua, nhìn thấy nội dung làm cô không tự giác mím môi, ngón trỏ khẽ ấn, điện thoại được kết nối, ở thời điểm mấu chốt cô đưa điện thoại đến tay Cố Chuẩn, đồng thời nói. “Điện thoại của anh”.

Tức giận của Cố Chuẩn bị cuộc điện thoại này cắt đứt, nhận lấy từ tay Tạ Linh, trên màn hình hiện lên dòng chữ “Đang kết nối với Morning”. Sau một khắc này, lòng anh chợt nảy lên, đưa điện thoại đến bên tai, anh cố gắng kìm chế giọng của mình.

Mạc Ninh rất muốn nói lớn một chút, thế nhưng thật sự giọng của cô lại rất nhỏ. “Anh... anh về đến nhà rồi sao?”. Cô rõ ràng đang đứng trước cửa nhà anh, cô biết rõ anh chưa về, cô biết rõ muốn gọi cho anh cả mười lần, nhưng... mở miệng ra lại nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cô cũng hiểu chính mình vì sao mình lại vì nghe giọng nữ truyền qua lại cảm thấy không thoải mái.

“Sắp rồi”. Cố Chuẩn nói, sau đó anh không nói gì nữa, anh đưa điện thoại lên, đứng bất động tại chỗ, như đợi cô nói tiếp.

Gió đêm mang theo chút mát mẻ, tâm tình Cổ Chuẩn lại vì chờ mong mà cảm thấy ấm áp, sau đó anh nghe thấy cô nói “Không có gì đặc biệt, em chỉ là muốn chúc anh ngủ ngon”.

Cảm giác thoải mái phút chốc xâm nhập đáy lòng anh.

Anh cũng nói “Ngủ ngon”.

“Tạm biệt”.

Cổ Chuẩn không nói tạm biệt với cô, bởi vì anh trực tiếp cúp điện thoại.

Tạ Linh nhíu mày nhìn anh, hơi thở của cổ Chuẩn chưa bình phục, mùi rượu thoang thoảng, đầu anh như muốn nổ tung. Mắt thấy Tạ Linh đến gần, anh không chút khách khí nói: “Cho cô ba giây, nếu như cô không tự đi xe tôi trở về, vậy chỉ còn một cách, cô tự mình gọi xe về”.

Tạ Linh nhất thời không hiểu ý của anh, chỉ nghe thấy anh đếm “Một, hai ba”.

“Chậm đã”. Tạ Linh đưa tay muốn ngăn lại, sợ bản thân mất đi cơ hội gì đó.

Cổ Chuẩn lạnh lùng nói “Cô đã không còn cơ hội”. Sau đó, anh xoay người, bước nhanh về phía xe của mình.

Đến khi anh mở cửa xe, Tạ Linh đột nhiên hiểu ý, chạy vội đến bên xe, cô có chút sợ hãi nói “Muộn như thế anh còn muốn đi đâu?”.

“Không liên quan đến cô”. Cổ Chuẩn cố nhẫn nhịn lịch sự đẩy tay cô ra, nhưng cô lại càng bám chặt hơn, tay của anh gần như chạm vào ngực cô. Để tránh tình huống xấu hổ, anh rút tay về.

Tạ Linh tức giận nói “Anh muốn lái xe? Anh điên rồi sao?”.

Cổ Chuẩn quay đầu, muốn đổi qua bên kia.

Tình thế cấp bách Tạ Linh đột ngột tiến lên ôm lấy anh.

Cái ôm này đột nhiên khiến Cổ Chuẩn lui lại mấy bước.

Cái ôm này rơi vào mắt Mạc Ninh đang từ chung cư nhà Cổ Chuẩn đi ra, lại thành một chút mờ ám. Như một dao sắc nhọn, đâm vào trái tim cô, mạnh mẽ khoét một lỗ hổng lớn.

Mạc Ninh kéo hành lý, tay run rẩy trong gió lạnh, áo khoác của cô chưa cài nút, cũng không kéo khóa, gió từ bốn phía thổi tới, khiến cả người cô lạnh run.

Cổ Chuẩn đẩy Tạ Linh ra, đầu càng đau hơn. Nhìn thẳng vào Tạ Linh, anh vừa muốn mở miệng nói điều gì đó sắc bén, lại vì nụ cười quý dị của cô mà ngừng lại. Theo tầm mắt của cô anh quay đầu, hiện rõ ràng trong mắt anh là hình ảnh một cô gái đang kéo vali hành lý.

Tạ Linh vẫn đang đứng sau lưng anh cười, mắt thấy anh dần xoay người qua chỗ khác, Tạ Linh từ phía sau phủ áo khoác lên người anh, sau đó vỗ vai anh, từ trong túi áo khoác lấy ra chìa khóa xe, đưa qua đưa lại trước mặt anh, có vẻ rất nghịch ngợm nói “Tôi đi”.

Cổ Chuẩn đứng yên tại chỗ, nhìn không chuyển mắt người đang ở hành lang kia, người kia cũng đang nhìn anh, hai người cách nhau một đoạn đường tối, vì thế cả hai đều không nhìn thấy cảm xúc trong mắt nhau.

Vẫn là Cổ Chuẩn bước về phía cô trước, anh cúi đầu xuống, thở dài một hơi. Mạc Ninh cũng không phát hiện ra.

Ở nơi này, Mạc Ninh đem toàn bộ thế giới đen tối, ủy khuất và bất hạnh nghĩ đến, cô mất công việc, cô còn gặp bạn trai đang có chuyện vui với người con gái khác, cô đã mất đi rất nhiều thứ.

Công việc là sự kiêu ngạo của cô, cô đã lấy làm vỏ bọc mình. Hôm nay, vỏ bọc đó vỡ nát, vẻ nhu nhược bên trong cô cứ thế bộc lộ ra. Dù là một sự đả kích nhỏ bé cũng sẽ khiến cô tê liệt. Cơ thể cô đã không còn biết cảm giác lạnh là gì, cả người run rẩy, nhìn Cổ Chuẩn đi về phía mình, cô rất muốn khóc, rất muốn nhào anh, thế nhưng, giống như để muốn chứng minh gì đó, cô miễn cưỡng bản thân phải đứng yên, cười lạnh lùng: “Em tiện thể lấy vài thứ?”.

Cố Chuẩn cười lạnh “Không phải trở lại tìm anh?”.

Mạc Ninh khẽ nói: “Không phải”.

Thật lâu sau Cố Chuẩn thản nhiên đem tầm mắt dời đi hỏi “Chúng ta đây đang là bạn trai bạn gái sao?”.

Mạc Ninh ngẩng đầu nhìn anh, hoàn toàn không nghĩ được anh sẽ hỏi cô vấn đề này, nhất thời tim đập mạnh hơn, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Tầm mắt Cố Chuẩn thu hồi lại, giọng anh phảng phất mang theo chút hương vị của gió đêm “Mạc Ninh, em có bao giờ cảm thấy... trên đời này, với anh nếu không phải là em thì không thể chưa?”.

Mạc Ninh nghe được một tiếng “rầm” ở trong đầu chấn động, sau đó, nhanh chóng nổ tung. Có từng mảnh đá lớn như đang lao xuống, Mạc Ninh khó tin nhìn anh, cứ như thể nhìn anh, hốc mắt đã cảm thấy chua xót, thế nhưng, cô không nhìn thấy trên mặt anh có bất kỳ cảm xúc nào.

Nước mắt cứ thế rơi xuống, cô nhanh chóng cúi đầu, kéo hành lý lên, vừa như muốn mượn chỗ để dựa vào, vừa như muốn rời đi, cô nói “Em chưa từng nghĩ như thế”. Sau đó cô giống như không thể chịu nổi sự giằng co này, nghiêng người, không chút do dự đi lướt qua bên người Cố Chuẩn.

Vạt áo của cô bị gió thổi khẽ lướt qua tay anh, anh có thể túm cô lại, sau đó đem cô kéo tới, ôm vào trong lòng, hung hăng ôm lấy. Thế nhưng, tốc độ cơ thể cô nhanh giống như tốc độ vạt áo kia, quá nhanh. Nhanh đến mức khó hiểu, vì thế, anh đã buông tay. Thật mệt mỏi.

Từ khi mới bắt đầu Cố Chuẩn chỉ biết, biết rõ cô hoàn toàn không tin tưởng vào anh, cô sẽ tổn thương anh.

Lúc mới quen nhau, anh từng nói với cô một câu rất quan trọng, anh nói anh đối với cô không có một chút tình cảm nam nữ nào, lúc anh nói những lời này anh mới phát hiện, như lúc này, cô chính là đã hoàn toàn tin tưởng vào lời nói đó của anh, nhưng nhất định không tin vào những gì hai mắt cô nhìn thấy.

Cô không tin anh đối với cô không phải “không có chút tình cảm nam nữ nào”. Cô không tin lời anh nói “không phải em thì không thể là ai khác”, cô không hỏi, cô chính là thể hiện mình là cô gái lạnh lùng, lạnh đến thấu xương, có thể bất chấp hậu quả về sau ra sao... bỏ rơi anh.

Quả thật anh có thể không so đo những điều này, có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, lúc trước anh cũng đã làm vậy, anh đã điên cuồng gọi điện cho cô, anh vì để cô thoát khỏi kiện tụng vụ dây dưa với Hà Nguyên, thậm chí anh đã tìm đến Trương Kiệt Chí, chấp nhận bị người đàn ông kia vũ nhục mình.

Vậy mà, cô đã mắc kẹt. Cô chỉ để ý lòng tự trọng đáng chết của cô, cô chỉ mãi ôm sự kiêu ngạo của mình, khi thì dùng nó để tự tổn thương bản thân, lúc lại dùng để tổn thương người khác.

Anh nghe thấy tiếng bánh xe hành lý của cô cọt két vang lên trên mặt đất, rất nhanh, rất có tiết tấu, một bước một giây đều không dừng lại. Nghĩ đến cô hoàn toàn tuyệt tình, không quan tâm, chính mình lại phải trả giá một cách hèn mọn, Cố Chuẩn nhắm mắt lại, cảm thấy bản thân cả đời chưa từng trải qua sự uất ức như thế.

48. Chương 48: Cuộc Chiến Thứ Bốn Tám

Sau mười hai giờ, ánh mắt trời mùa xuân thẳng chiếu xuống tòa nhà của tập đoàn G thị, mười tám tầng nhà tràn ngập ánh sáng, bộ cửa sổ rộng, cửa sổ lại lớn, chỉ cần kéo tấm rèm ra, toàn bộ văn phòng sẽ được chiếu sáng ầm ập dễ chịu.

“Đây là kết quả tiêu thụ quý một, đây là đề án mới nhất về sản phẩm phát triển, đây là phát chuyển nhanh từ thành phố S phát chuyển nhanh lúc giữa trưa... Ngoài ra, đây là báo sáng nay”. Nữ thư ký đoàn chính đem toàn bộ tài liệu đặt lên bàn công tác không tác vết bụi, trên bàn đang la liệt những bản đồ án. Trên ghế sau bàn công tác là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, người anh ta toát ra vẻ nhàn nhã từ đôi chân dài, từ độ cong của chiếc ghế dựa ngả ra phía sau, từ dáng vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ không để ý trở ngại gì ngắm phong cảnh thành thị.

Đợi nửa ngày không thấy có tiếng đáp lại, nữ thư ký bình tĩnh lập lại một câu: “Báo sáng nay, Cố tổng”.

Chiếc ghế dựa hơi động, sau đó một âm tiết đơn giản truyền ra: “Ừm”.

“Tôi đi ra ngoài trước”.

Tiếng cửa xập này chính là âm thanh cuối cùng của một ngày, thẳng tới khi tan tầm Cố Chuẩn được nghe.

Sau Tết âm lịch, anh có vẻ thay đổi thói quen, mỗi ngày ở nhà cùng Hoàng Kỳ Hoa và Cố Khải Nguyên ăn cơm trưa rồi mới đi làm. Rất nhiều giới truyền thông hiểu biết anh qua thói quen công tác từng hỏi anh nguyên nhân của sự thay đổi này, đa số mọi người nói anh thay đổi như vậy vì rời khỏi Vincent, dù sao, bản thân mình là ông chủ thì cũng tự do hơn so với người làm công. Cũng có cách nói khác cho rằng Cố Chuẩn rất hiếu thuận, thân thể ba mình không tốt anh vẫn luôn lo lắng, trong khi thật vất vả để ổn định sự nghiệp, anh luôn vì ba mình là tỏ ra hiếu thuận...

Đương nhiên, bình thường đưa tin kiểu này đều là những tòa soạn báo hay tạp chí nhỏ. Trong nhóm truyền thông của thành phố G còn lưu truyền lời bát quái (nhiều chuyện) giải thích hành vi của anh, hằng đêm anh đã uống rượu, không để tâm tới sự nghiệp nữa.

Lần đầu tiên nhìn thấy tin tức như vậy, Cố Chuẩn chỉ mỉm cười. Kết quả là hôm đó, quả thật anh mua một đồng bìa ngồi ở phòng uống, quả thật say đến bất tỉnh nhân sự. Sau một lần trải qua, anh nhận ra mình chưa từng thử qua cảm giác say rượu trong truyền thuyết, mà anh thật sự không thích cảm giác như vậy. Vì thế, loại tin tức nhảm chán mà lại buồn cười này anh cũng không thèm chú ý.

Nguyên nhân anh ăn qua cơm trưa mới đi làm thật ra rất đơn giản, anh quen giường.

Nhìn nhanh qua văn kiện thư ký đưa tới, xử lý tốt chuyện trọng yếu, anh cầm chìa khóa xe trên bàn, đứng dậy rời đi.

Lúc này là bốn giờ chiều, các gian trong công ty vang lên đủ các loại âm thanh bận rộn, Cố Chuẩn vừa đi tới, rất nhiều âm thanh không hài hòa thoáng chốc lắng xuống, lúc này tất cả ánh mắt đều đang cung tiễn ông chủ càng ngày càng tâm tâm sớm. Ánh mắt tiễn này đều cộng thêm ý tứ hàm xúc: hận đến mức ghen tị mà lại hâm mộ.

Cố Chuẩn nhìn không chớp mắt, dựa người vào bàn công tác của thư ký, giọng anh âm trầm mà hữu lực: “Văn kiện đã ký tôi để ở trên bàn, sửa chữa ý kiến cô thay tôi chia cho người phụ trách các ngành, nhất là Tần Phóng, báo cáo của anh ta là ráp lại cho có lệ, thời gian hai tuần mà giao cho tôi bản báo cáo như vậy sao, nói anh ta nhanh chóng chấn chỉnh lại, không nhìn ra Chu Ngũ đang không vừa lòng tôi cái gì, tiền thưởng năm nay của anh ta có thể chuyển cho những người khác”.

Nói chuyện vân đạm phong kinh, vừa nói vừa bước đi, ánh mắt một giây chưa từng vì sự vật gì mà dừng lại.

Phụ nữ trong văn phòng lại cố tình cho rằng dáng vẻ hung hay này của Cố tổng thật mê chết người, dưới đáy lòng vụng trộm một sự ngưỡng mộ nho nhỏ. Cái sự ngưỡng mộ khoa trương này ngay cả bóng đánh khi anh rời đi cũng cảm thấy nhìn không đủ.

Bóng dáng đột nhiên dừng lại, đứng tại một gian làm việc. Đó là chỗ ngồi của mỹ nữ khu vực hành chính đẹp nhất tầng mười tám này, dường như tất cả mọi người trong văn phòng vì Cố Chuẩn đột nhiên dừng bước mà kinh ngạc. Thậm chí có người không sợ chết mà ngẩng đầu từ gian làm việc của mình nhìn lên.

Nhưng mà ngoài dự đoán, Cố Chuẩn quả thực là đứng ở bên cạnh mỹ nữ, nhưng mà ánh mắt anh lại đang nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính của mỹ nữ. Đồng nghiệp ngồi gần đó nhất có thể thấy rõ, đại khái mỹ nữ kia đang coi tiết mục giải trí, hình ảnh tạm dừng ở một chỗ, đó là hình ảnh một người đàn ông bề ngoài anh tuấn ngồi trên sofa, trước mặt anh ta là một cô gái mặt áo trắng, quần dài màu quất đang chủ trì nói chuyện.

Mặt mỹ nữ kia bị dọa trắng bệch.

Mọi người vốn tính vậy lại xem đều cúi đầu, thăm nghĩ, lúc này tốt nhất là tự bảo vệ mình.

Ai cũng biết, yêu cầu của Cố Chuẩn đối với chính mình rất lỏng lẻo, nhưng yêu cầu với nhân viên lại vô cùng nghiêm khắc. Bởi vì Cố Chuẩn không yêu cầu tăng ca, cho nên công ty không có chế độ tăng ca, không

tăng ca tất nhiên rất tốt, nhưng đồng thời theo đó là yêu cầu phải có hiệu suất cao.

Tại công ty này, dường như không có kiểu công nhân đi làm nhàn hạ như cá kiểng.

Mọi người nhìn mỹ nữ lên coi tiết mục giải trí mà kinh hãi.

Trong văn phòng ngay cả âm thanh gọi điện thoại cũng không có, không ai dám động. Một lúc sau, mọi người nghe được âm thanh thấp nói: “Tua về phía trước một chút”.

“Sao ạ?”. Mỹ nữ run rẩy hỏi, ngẩng đầu nhìn Cố Chuẩn, nhìn thấy đôi mắt thâm sâu của anh bỗng nhiên co duỗi đồng tử.

“Bằng hình, tua về phía trước một chút”. Cố Chuẩn thông thả lặp lại.

“À?”. Cô gái không thể tin phát ra một từ cảm thán.

Thanh âm Cố Chuẩn càng lúc càng thấp: “Sao không làm?”.

Một đồng sự vẫn cúi đầu bên cạnh thay cô ta chỉnh lại thời gian bằng hình, cho tới khi Cố Chuẩn nói: “Dừng”. Đồng nghiệp kia mới buông chuột, cúi đầu lui về chỗ cũ.

Trên màn hình lưu trữ hình ảnh cô gái chủ trì tóc ngắn nói năng lưu loát, cô mỉm cười thân thiện nhìn khách quý, khí chất nổi bật.

Ngực Cố Chuẩn mạnh mẽ hít vào, còn chưa thở ra lại hít mạnh. Anh có chút cảm giác không chịu nổi áp lực, theo bản năng nâng tay giảm bớt cảm giác này, sau đó anh hết sức áp chế cảm xúc, hỏi: “Đây là chương trình gì?”.

Về điều này thì mỹ nữ đáp rất mau: “Nửa giờ cùng Hàng Phỉ”.

Tầm mắt Cố Chuẩn vẫn dừng ở biểu hiện của người trên màn hình, trầm mặc trong chốc lát, rốt cục anh mở miệng: “Tiếp tục công việc”. Sau đó không hề quay đầu lại rời đi.

Cho đến khi bóng dáng anh hoàn toàn biến mất, mỹ nữ giống như được đại xá, tựa vào bàn hộp hơi thở, thầm nghĩ, dù sao cô cũng chỉ vì muốn xem tinh anh của ngành IT mà thôi, lần đầu tiên chênh mảnh đã bị sếp lớn bắt gặp, làm cô sợ muốn chết.

Đang còn buồn bực, thì chủ quản hành chính đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, ánh mắt xuyên qua cô, thẳng tắp dừng trên màn hình máy tính.

Phạm Mông nhìn tới hình ảnh đầu tiên đập vào mắt ngay lập tức hiểu tất cả, cũng không nói thêm gì, trách cứ một câu lấy lệ: “Thời gian đi làm mà xem mấy thứ này, cô không ngại chính mình gặp nguy hiểm à? Hay cho cô đi ra ngoài thị trường nhé? Ở đó cô muốn làm gì thì làm!”.

Mỹ nữ còn đang gạt lệ nói: “Không cần nha”.

Trở lại văn phòng, Phạm Mông lập tức tìm tòi một chút về chương trình “Nửa giờ cùng Hàng Phỉ”, hơn nửa từ khóa tìm là Mạc Ninh. Rất nhanh cô tìm được đáp án. “Nửa giờ cùng Hàng Phỉ” là chương trình trò chuyện mới, đối tượng trò chuyện đều là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh tế, người chủ trì là Hàng Phỉ. Mà Mạc Ninh... lại là người biên đạo tiết mục mới.

49. Chương 49: Cuộc Chiến Thứ Bốn Chín

Tiết mục lần đầu tiên của Mạc Ninh rất thành công.

Lúc đi ra cô đã hít một bụng khí lớn, Khâu Tuân ở bên cạnh nói lỏng cổ áo, cười không ngớt đi về phía cô “Cảm giác thế nào? Đại chủ trì!”.

Mạc Ninh liếc nhìn anh ta một cái. “Chỉ cần anh tạm thời đưa cho tôi mấy vấn đề quan trọng, tôi sẽ thấy tốt hơn nhiều”.

Khâu Tuân lại cười ha ha.

Đợi Mạc Ninh thay đồ xong, dọn dò xong mọi chuyện, Khâu Tuân đã ở phòng tiếp khách đợi Mạc Ninh hơn bốn mươi phút, thời gian lâu như thế cũng khiến Mạc Ninh cảm thấy có lỗi, lúc hai người rời khỏi đài truyền hình, Mạc Ninh vẫn kiên trì nói: “Dù có như thế nào, cái này cũng là tôi mời anh”.

Khâu Tuân cười nói “Cô mời, cô mời. Không ai tranh với cô”.

“Không cho phép anh lén trả tiền”.

Khâu Tuân nhún vai vui vẻ nói: “Chắc chắn không”.

Hai người cùng cười vui vẻ.

Đến Bắc Kinh cũng gần nửa năm, Mạc Ninh đã quen với thời gian ở đây. Khác với ở thành phố G, thời gian ở đây không rõ ràng như thế. Dù sao khi trước lúc cùng đường, cô đã rất nhanh yêu nơi này.

Công việc khiến cô bận rộn, cũng làm cô tự tin lên. Nhờ quan hệ của chủ biên Lý, cô đã vào đài truyền hình làm việc, lão đại bên kia đã rất nể mặt cô, coi trọng kinh nghiệm làm việc lúc trước của cô, đem bản thảo tiết mục này giao cho cô, bởi vì tiết mục này vốn có nhóm khán giả nhất định, tăng thêm hay sửa đi, Mạc Ninh cũng không quá khó khăn.

“Chờ bọn họ ‘chém gió’ xong, tôi thật muốn mình là độc nhất vô nhị”. Mạc Ninh chậm rãi lắc nhẹ ly rượu, nhướn mày nói với Khâu Tuân: “Anh ôm hòa đều tự nói”.

Khâu Tuân đã ăn rất nhiều, một mực không ngừng dao nĩa, nghe Mạc Ninh nói xong, anh cầm khăn tay lau miệng cười nói: “Tôi xử lý, Dịch Tự... Cô phải tìm Tô Dã Nghi”.

Mạc Ninh bất đắc dĩ thở dài: “Anh và Tô Dã Nghi đều không có biện pháp? Tôi chắc là... anh cùng với cô ấy song kiếm hợp bích cũng chưa thấy hiệu quả”.

Khâu Tuân gật đầu: “Dịch Tự quả thật là khó đối phó”.

“Cho nên Tô Dã Nghi mới là dê vào miệng cọp, cả đời cứ như thế bị lừa bán”.

Khâu Tuân cười ha ha: “Ai lừa ai còn chưa biết nhé”.

Mạc Ninh không cười không nói.

Bối tối trở về, bị kẹt xe, xe bị chìm trong dòng xe cộ, Khâu Tuân làm như lơ đãng hỏi cô “Còn muốn thử không?”.

Mạc Ninh còn không phản ứng kịp: “Chuyện gì?”.

“Còn có thể thử không?”. Khâu Tuân dùng ngữ khí lúc trước hỏi lại lần nữa. Quay đầu nhìn thấy Mạc Ninh đang nhìn anh, vừa cười vừa bổ xung: “Còn có thể thử phản ứng của anh ta không?”.

Còn có thể thử sao?

Mạc Ninh hiểu ý của Khâu Tuân, quả thật cô cũng thường xuyên hỏi mình.

Thật sự muốn anh nhìn thấy, muốn nói cho anh biết mình vẫn sống tốt. Chưa từng nói chia tay, cô không cách nào nghĩ anh là “bạn trai cũ” được, thực tế trong lòng vẫn luôn nhớ đến anh. Mỗi ngày làm việc, bận rộn, phấn đấu... Bắc Kinh rất lớn, đi một vòng cũng phải mất cả tiếng, người đến đi không ngừng, cảm giác cô đơn cũng đi theo.

Buổi tối đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy, hệ thống sưởi ở Bắc Kinh rất tốt, thế nhưng cô vẫn cảm thấy rất lạnh. Sau một thời gian dài, cô từ chối gặp Chu Nhất Nặc, cũng không muốn gặp Tô Dã Nghi luôn. Đơn giản bọn họ đều có người ở bên, đơn giản bọn họ đều có một cánh tay để khoác vào.

Mà cô, lại chỉ có một mình.

“Lần đầu tiên thấy hai người tôi đã cảm thấy không thích hợp”. Khâu Tuân từ lâu đã nói điều này với cô. Khi đó Mạc Ninh còn rất thù địch với anh, hận anh nói những điều như thế, hận anh không thương cô, hận anh không đến tìm cô... Thế nhưng đến bây giờ, những hận ý đều đã giảm đi, cô đã bình tâm đứng ở lập trường của anh để suy nghĩ, tự hỏi vì sao anh lại giận, tự hỏi vì sao anh lại tuyệt tình như thế...

Tình yêu như một chiếc gương, luôn phản chiếu bản chất thật và khuyết điểm. Có người thông minh, khi tình yêu cuồng nhiệt phát hiện ra chuyện này, có người ngu ngốc, đến khi thất tình mới chợt phát hiện ra.

Mạc Ninh đã đặt mình vào anh.

“Có lẽ nên đổi một hướng đi khác, con đường này sợ không thông được”. Phía trước có rất nhiều xe, Khâu Tuân đột nhiên nói.

“Đổi thế nào?”. Mạc Ninh tự giễu cười.

“Đi đến một chỗ thông thoáng. Cô nhìn tôi, tôi là một thanh niên tốt đầy hứa hẹn, rất nhiều cô gái ngưỡng mộ tôi đấy nhé”.

Mạc Ninh bị những lời này chọc cười, hỏi lại: “Vậy Tôn Ninh trở về thì thế nào?”.

Nụ cười của Khâu Tuân thu lại “Cô ấy sẽ không về”.

“Sao thế?”.

“Tôi nhận được thiệp mời kết hôn của cô ấy, đang ở Canada, béo lên rất nhiều, nhìn có vẻ rất hạnh phúc”. Biểu hiện và ngữ khí của Khâu Tuân rất lạnh nhạt, thế nhưng Mạc Ninh vẫn nhìn ra anh đang che dấu cảm xúc.

Cùng bệnh, cùng hiểu nhau. Tôn Ninh là thanh mai trúc mã của Khâu Tuân, nói đến cả chuyện cưới xin, cuộc đời như một... Thế nhưng hai người giờ đã chia tay, những điều trên đã bị ông trời thu lại cả rồi. Những thứ bọn họ đã từng trải qua đều như nước chảy mây trôi, không thể đến đích, Mạc Ninh vẫn có thể hiểu rõ, Khâu Tuân đã có một khoảng thời gian như thế nào.

Cô còn nhớ lần đó ở trên đảo Tahiti, khi đó bọn họ đã chia tay hai năm, Khâu Tuân vẫn không bỏ được thói quen gọi tên những vật của mình là “Sunning”.

Tình yêu thật sự, cũng không phải nói bỏ là có thể bỏ.

“Ai?”. Mạc Ninh vỗ vai anh: “Anh thật không thích hợp với biểu hiện chán nản thương cảm như thế”.

“Đừng... Đừng động thủ với người đang chuyên tâm lái xe nhé”.

“Đi chết đi”.

“Nói thật, thật sự không được, chúng ta góp lại thành đôi. Nhưng người không tim không phổi kia thật không xứng với chúng ta”.

“Được rồi. Anh là người sâu sắc, lại kiếm được tiền, lại được các cô gái yêu mến... Cùng anh thành một đôi, tôi chính là đã tu ba kiếp”.

“Tình cảm tốt, chúng ta giờ đến cục dân chính, Khâu Tuân, Mạc Ninh...” vừa nói, Khâu Tuân còn đưa một tay lên vuốt cằm “Hai chữ này nghe cũng rất vợ chồng nhỉ”.

“Ha ha”. Mạc Ninh cười đến khom người trên ghế.

Trên thực tế, Mạc Ninh lúc này là người chỉ đạo của “Nửa giờ với Hàng Phỉ”, cũng đã có chút ít hiệu quả.

Một tuần sau, chi nhánh của Thần Thị ở Bắc Kinh chính thức thành lập, đồng thời, Cố Chuẩn tại nơi công cộng đã tỏ ý, sáu tháng cuối năm sẽ đem mọi chuyện quan trọng tập trung dời đến Bắc Kinh.

Mạc Ninh là người đầu tiên biết rõ tin tức này, bởi vì mỗi một giây một phút cô đều chú ý anh. Biết rõ tin tức này, cô càng có nhiều cảm nhận hơn, không chỉ kích động và kinh ngạc, mà là hưng phấn... tràn đầy ý chí chiến đấu.

50. Chương 50: Cuộc Chiến Thứ Năm Mười

Thần Thị mua một tòa nhà bên cạnh đài truyền hình, Cố Chuẩn vẫn thiết kế văn phòng của mình ở tầng mười tám.

Sau khi báo cáo tình hình, Phạm Mông lui ra ngoài, đóng cửa, bỏ lại Cổ Chuẩn một mình trong phòng. Trong văn phòng rộng lớn chỉ có tiếng hít thở đều đặn, ngẩng đầu lên cũng chỉ thấy một người đang làm việc. Mấy ngày nay vội vàng tuyển dụng nhân sự, bận rộn bố trí công việc, Phạm Mông rất mệt mỏi, nhưng cô biết rõ, Cổ Chuẩn còn mệt mỏi hơn.

Đã nửa năm cô chưa nhìn thấy hình ảnh làm việc liêu mạng như thế này của Cổ Chuẩn. Cô còn nhớ rõ trước khi rời khỏi thành phố G, Cổ Chuẩn đã sắp xếp đường lùi cho cô, “Tôi đến Bắc Kinh không nắm chắc mười phần thắng lợi, cô nên suy nghĩ thật kỹ lựa chọn của mình?”.

Phạm Mông suy nghĩ cả ngày. Mặc dù Cổ Chuẩn sắp xếp cô làm quản lý chi nhánh ở thành phố G, nhưng cô vẫn chọn đi cùng anh đến Bắc Kinh. Nguyên nhân rất đơn giản... Chỉ là muốn đi theo anh. Có lẽ đang ôm một hi vọng nhỏ bé, cũng có thể chỉ là muốn ở cạnh anh... dù chỉ là đồng nghiệp, hay một người thư ký.

Anh không biết tâm tư của cô, đây là hạnh phúc lớn nhất của cô. Có lẽ sau này cô sẽ có bạn trai, sẽ có chồng, nhưng cô sẽ không hối hận khi quyết định thế này. Cô vĩnh viễn cũng không cho anh biết, cô đã từng rất thích anh.

Cô đi theo anh đến Bắc Kinh.

Bắc Kinh quá lớn, lớn đến mức có thể bao dung mọi thứ, trên thực tế, từ khi mới bắt đầu bọn họ đã rất khó khăn. Lúc công ty chọn địa điểm, Cổ Chuẩn đã kiên quyết muốn đặt trụ sở ở đây, dù nhiều áp lực nhưng anh vẫn rất kiên quyết. Phạm Mông hiểu rõ, từ khi anh quyết định đến Bắc Kinh, chuyện quan trọng nhất đối với anh đã không còn là chuyện công việc nữa.

Thở dài một hơi, trong lòng Phạm Mông âm thầm cầu nguyện cho anh.

Cổ Chuẩn thích tầng mười tám không phải không có lý do, ví dụ như tầm nhìn ở đây rất tốt. Anh gọi Phạm Mông mang cho anh một ly cà phê, ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ sát đất, nhìn sang toà nhà đài truyền hình cách đó không xa, trước mắt như hiện lên khuôn mặt người nào đó, khuôn mặt với bộ dạng quật cường, cương quyết quay đầu, xoay người...

Tay không tự chủ đưa lên muốn chạm vào.

Nhưng cuối cùng chỉ có thể nắm chặt lại, sau đó lại buông ra, thông thả bưng cà phê lên, như muốn đem phần nỗ lực xuống dưới... nhưng lại không thể nào nén được cảm giác muốn được gặp cô.

Chu Nhất Nặc đột nhiên nói muốn đi ăn nổi cay, vì thế hẹn Mạc Ninh và Tô Dã Nghi đến một cửa hàng gần trường, Mạc Ninh là người luôn đúng giờ, vì thế đến sớm. Tô Dã Nghi là người chậm chạp, hai người đối lập nhau ở điểm này, cô mới nghĩ đến đột nhiên một cơn gió thổi đến.

Tô Dã Nghi cả người mặc như chiếc bánh kem, trên người đều là lông xù, Mạc Ninh nhìn cô tháo mũ ra, lộ ra khuôn mặt không kị cỡ, nhin không được nói “Cậu không mặc bình thường được chút sao?”

Tô Dã Nghi trừng mắt nhìn cô.“Đến lúc mình mặc kiểu trường thành mấy cậu lại khuyên mình mặc trẻ trung à”.

Chu Nhất Nặc đem menu đập lên đầu Tô Dã Nghi “Nói nhảm vừa thôi. Bộ này là Dịch Tự mua cho chứ gì? Ôi... anh ta đúng thật là thú vị quá đi, thảo nào thiết bị ở nhà cậu nhìn chẳng khác gì chỗ chơi của trẻ con cả”.

Tô Dã Nghi đỏ mặt.“Đâu có, là do mình chọn”.

Đợi Tô Dã Nghi ngồi xuống, Chu Nhất Nặc đập thêm một cái lên đầu cô, nhẹ dùng lực đẩy, du côn nói.“Hai người chết đi”.

Ba người chỉ gọi một bát.

Nổi cay, ba người nhiệt tình ăn uống. Tô Dã Nghi thuận miệng hỏi một câu “Sao đột nhiên lại muốn ăn món này?”.

Chu Nhất Nặc rõ ràng trả lời “Tháng năm tới chị đây sẽ lập gia đình, vì sức khỏe của cục cưng chị đây sẽ không ăn món cay nữa, cho nên, trong thời gian này, từ lẩu cay, nổi cay, món ăn sống, hai người đều phải hầu chị đây ăn hết”.

Hai người nghe nói thế, động tác đều ngừng lại. Không thể không nhìn Chu Nhất Nặc.

Chu Nhất Nặc cười ha ha. “Sao? Mình cũng đã hai lần rồi, sinh con có gì kỳ quái sao?”.

Mạc Ninh nói. “Sinh con đúng là chuyện chính khi lập gia đình”.

Tô Dã Nghi. “Đúng thế, cậu muốn dùng con để trói chặt Chu Xung?”.

Chu Nhất Nặc lấy tay đẩy đầu bạn “Buộc cái đầu cậu ấy. Muốn buộc là anh ấy buộc mình, sau khi mình trở lại Bắc Kinh, không ít anh chàng độc thân nam tính đến tìm mình nha”.

Mạc Ninh giấu cợt nói. “Mấy hôm trước mình nhìn thấy Chu Xung...”.

Mặt Chu Nhất Nặc chăm chú. “Nhìn thấy anh ấy làm sao?”.

Đến lượt Tô Dã Nghi cười ha ha. “Cậu xem, cậu... thấy gì à?”.

Mạc Ninh “Ừm ở cùng chỗ với Dịch Tự, cậu đúng là thông minh”.

Tô Dã Nghi lại bắt đầu nháo Mạc Ninh. Cuối cùng Chu Nhất Nặc lấy đũa gõ lên bát, chăm chú nói. “Nuôi trẻ con ở Bắc Kinh này rất khó khăn, những năm vừa rồi Chu Xung cũng phá sản rồi, ngoài một phòng nhỏ không có thứ gì nữa, kể cả sách hay tranh. Mình nghe người ta nói, cho con đi nhà trẻ tốt của trung ương một năm cũng mất mười vạn đồng. Cho nên mình nghĩ, vì con của mình, mình phải sinh con ra trước khi tốt nghiệp, như thế khi mình tốt nghiệp rồi mới có thể kiếm tiền nuôi con”.

Mạc Ninh nghe những lời này xong có chút xúc động, mơ hồ cảm thấy chuyện tạo dựng một gia đình như đang ở trước mắt.

Tô Dã Nghi mơ mơ hồ hồ, cười hì hì nói. “Chu Xung không phải cũng có công việc sao? Anh ta không có tiền à?”.

Chu Nhất Nặc thở dài. “Anh ấy thích những thứ đó thôi, tuy bọn mình sống cũng coi là dư dả, nhưng mình cũng không hi vọng anh ấy quá vất vả, từ nay về sau bọn mình cũng chỉ làm nghề giáo thôi mà”.

Ba người tiếp tục nói chuyện đến hơn mười giờ mới tạm biệt nhau. Chu Nhất Nặc nhà ở gần đó nên tiễn hai người. Bởi vì gió lớn nên đã nhanh chóng bị Tô Dã Nghi và Mạc Ninh đuổi về. Mạc Ninh cùng Tô Dã Nghi đến bên đường đợi xe, taxi còn chưa đến, một chiếc xe màu đen có rèm cửa đột nhiên chạy về phía hai người.

Mạc Ninh biết chiếc xe này – Dịch Tự.

Trong mắt Mạc Ninh và Chu Nhất Nặc Dịch Tự luôn là một thần thoại, có điều giờ đây càng ngày càng định chuyện có thể hàng phục Tô Dã Nghi cũng là một thần thoại.

Dịch Tự mở cửa xe, khi cơ thể tươi mát kia đập vào mắt, trong ấn tượng của Mạc Ninh, Dịch Tự lúc nào cũng trong sáng và lạnh lùng như một ánh trăng, xa không thể chạm tới. Cho dù là hiện tại, cô cũng không dám cùng anh nói chuyện.

Khác với sự lạnh lùng của Cố Chuẩn, Dịch Tự hoàn toàn không bận tâm mắt mũi người khác, một mực... lạnh băng. Ví dụ như, nếu nói chuyện với anh, anh không muốn để ý đến mình thì tuyệt đối anh sẽ không để ý đến, cũng sẽ không quan tâm chuyện người nói chuyện với mình có phải sẽ bị mất mặt vì thái độ của mình hay không.

Tuy Tô Dã Nghi thường nói thật sự bản thân Dịch Tự không phải như thế, nhưng những bí mật của anh... đại khái cũng chỉ mình Tô Dã Nghi biết.

Vừa thấy Dịch Tự, Tô Dã Nghi hưng phấn rõ ràng, có đôi khi Mạc Ninh cũng âm thầm hâm mộ bọn họ, đến nay dù ở chung nhưng tình cảm của bọn họ vẫn giữ được như khi mới yêu nhau.

“Sao anh lại đến đây?”.

“Có việc gần đây, lúc này hình như rất khó gọi xe”. Dịch Tự nói, giọng cũng không khác thời còn học đại học là mấy, giống như một tiếng dương cầm đang ngân nga vậy.

Mạc Ninh lịch sự cười với anh, anh cũng lễ phép mỉm cười nói. “Lên xe đi”.

Tô Dã Nghi chính là một cô nàng không có tình người, giống như lúc này, cô ngồi ghế bên cạnh bạn trai, để mình Mạc Ninh ngồi ở phía sau, nghe bọn họ tùy tiện nói một chuyện gì đó...

“Vì sao không ăn? Không ăn ngày mai lại phải bỏ đi”.

“Khó ăn”.

“Em thấy bình thường mà, dù sao lúc em mua cũng đã lường trước được hương vị thế nào, em đã bỏ thêm cà rốt và đậu vào, thịt nữa... ninh nhừ cùng nhau. Em nghĩ mùi rất thơm mà”.

“Lúc bỏ vào tủ lạnh em đã quên không bật kín lại”.

“À”. Tô Dã Nghi cả kinh nói “Trời ạ, em nhớ ra rồi, tại lúc đó em nhận được điện thoại... em mới...”.

Mạc Ninh bỗng nhiên hi vọng xe này có thể chạy nhanh một chút, thật muốn xuống xe nhanh một chút.

Cuối cùng cũng về đến nhà, Mạc Ninh cố gắng nói câu “cảm ơn” rõ ràng, Tô Dã Nghi lại kiên trì muốn đưa cô lên tầng, lại bị cô ngăn lại, nhét trở lại trong xe, sau đó xua tay chào tạm biệt.

Đứng ở hành lang nhìn xe rời đi, Mạc Ninh cũng không lên tầng luôn, cứ đứng ở đó, đứng rất lâu cô mới xoay người rời đi. Cô ở tầng hai, ở cầu thang có một bóng người đang đứng, cô dẫm chân để mở đèn cảm ứng, tập trung nhìn, mơ hồ hỏi: “Khâu Tuân?”.

Giọng người nọ khàn khàn đáp lại “Ừ”.

51. Chương 51: Cuộc Chiến Thứ Năm Mốt

“Đi uống rượu không?”. Khâu Tuân tiếng nói phát ra khàn khàn, nếu Khâu Tuân là phụ nữ, Mạc Ninh nghĩ giọng như vậy chắc là vừa khóc.

“Làm sao vậy?”.

“Ở chỗ này chờ cô hơn nửa ngày, gọi điện thoại cho cô không được. Muốn uống rượu, tìm một vòng, bạn bè không có ai rảnh cả, nghĩ vẫn là tìm cô có vẻ tốt hơn”. Khâu Tuân đứng thẳng người, tạm dừng hồi lâu, bỗng nhiên thanh thanh cổ họng nói: “Dám theo tôi uống say túy lúy không?”.

Mạc Ninh hí hí hóp hóp, không có do dự bao lâu, gật đầu nói: “Có gì không dám?!”.

Mạc Ninh ở tại tiểu khu bên cạnh đài truyền hình, bên ngoài tiểu khu có vài tòa nhà rất cao tầng, mấy tòa nhà xung quanh có các loại khách sạn và nhà hàng, nhà hàng lúc này rất nhiều khách, có ý đồ thuận tiện cùng mau lẹ, hai người trực tiếp đi tới khách sạn cách đó không xa.

Kỳ thật từ khi biết tin Cố Chuẩn đến Bắc Kinh, trong đầu Mạc Ninh rất nhiều lần dự đoán hoàn cảnh khi hai người gặp mặt. Dựa theo hiểu biết của cô về Cố Chuẩn, anh nhất định sẽ không chào hỏi trước với cô, cô nghĩ tới khả năng tệ nhất chính là anh làm như không thấy cô. Nếu anh thực như vậy, Mạc Ninh ngược lại cảm thấy thực tế, dù sao, anh còn không có cách nào đem cô thành một người bạn bè bình thường.

Cô thật không có nghĩ tới tình huống xảy ra thực sự sẽ là như vậy.

Anh thấy cô.

Ánh mắt chỉ dừng lại trên người cô có vài giây, Mạc Ninh biết rõ ràng. Cô đứng bên cạnh Khâu Tuân, không biết trong lòng nghĩ thế nào, cô có chút chột dạ không dám nhìn anh lần nữa. Thế nhưng phản ứng này cũng là tự nhiên thôi, cách gần nửa năm không gặp, đêm khuya trễ như vậy, cô lại đứng cạnh một người đàn ông xa lạ, cô đương nhiên biết việc này sẽ tạo ra nhiều hiểu lầm.

Tựa như đã không có lập trường đi lôi kéo giải thích với anh. Lần trước đã hỏi máy tính ba mươi sáu cách phản ứng sau khi gặp lại đến giờ vì bất ngờ mà chẳng nghĩ được gì. Mạc Ninh còn chưa ổn định lại cảm xúc, Cố Chuẩn đã cùng đoàn người bên cạnh anh rời đi.

Giọng nói Khâu Tuân ý tứ hàm xúc không rõ từ đỉnh đầu truyền đến: “Thật là một cuộc gặp hồng phúc”.

Mạc Ninh lúc này mới phát hiện vốn dĩ chính mình vẫn cúi đầu. Có chút ảo não khí thế cam đảm của bản thân lại đi kém nhiều như vậy. Trong tận đáy lòng, cô lại sợ hãi gặp mặt anh... Cô thử nghĩ tình huống lúc này đáng lý ra phải là cô hăng hái, hào phóng, cúi mở đứng đến trước mặt anh, cùng anh nắm tay; Hẳn là khi cô ngẫu nhiên nhìn thấy anh, hướng anh mỉm cười, nói với anh xin chào; Hẳn là thời điểm khi anh thấy cô dùng một cái nụ cười nhàn nhạt, sau đó lạnh nhạt bỏ đi...

Tóm lại, cũng không phải cái bộ dáng uất ức như vừa rồi.

Tóm lại xong, Mạc Ninh rất nhanh ra một quyết định: “Đi nơi khác uống đi, chỗ này hôm nay không hợp với tôi”.

Khâu Tuân nhìn cô xoay người rời đi, vẻ mặt đầy chuyển, cuối cùng chính là hít một hơi dài, cầm lấy ví tiền rút vào túi, đuổi theo.

Hai người đều lười, lại rượu hưng quá, vì thế vẫn là tìm nhà hàng ở gần đó.

Sau khi người bán hàng bưng rượu tới, Khâu Tuân ngửa đầu uống một ngụm, hai khuỷu tay chống ở trên bàn, hẳn một tay cầm cốc rượu, cúi đầu nhìn chằm chằm màu vàng, thở dài dường như nói: “Cô ấy trở về tìm tôi”.

Mạc Ninh tâm tình cũng rất tệ, sau buổi tối ăn cơm cùng Chu Nhất Nặc, Tô Dã Nghị cô vẫn không nâng dậy được cảm xúc của mình, buổi tối sau khi gặp Cố Chuẩn, lòng cô đã lâu chưa từng gọn sóng trong cùng một ngày bị đẩy xuống đáy vực.

Rượu là thứ tốt, khi tất yếu có thể gạt người, tỷ như giờ phút này, Mạc Ninh há miệng uống, nghĩ mình cũng cho phép mình say, liền càng cố gắng uống. “Anh nói ai?”.

“Tôn Ninh”.

Mạc Ninh ngạc nhiên một cái, rất nhanh kịp phản ứng: “Cô ấy không phải đã kết hôn, còn béo, còn sống rất tốt?”.

“Cô ấy đã kết hôn, béo... Có điều cô ấy sống cũng không tốt”.

“Như thế nào không tốt?”.

“Cô ấy bị chồng ngược đãi”.

Mạc Ninh kinh sợ, thật lâu sau mới phản ứng lại kịp lời Khâu Tuân nói, sau đó cô nói: “Giọng của anh thực bình tĩnh, biết việc này khi nào?”.

“Hai giờ trước”. Khâu Tuân đem cốc rượu lớn uống hết, “Trước khi đến nhà cô tôi đem cô ấy đuổi về nhà. Cô ấy lấy một người đàn ông Canada, lúc ấy kết hôn với anh ta bởi vì nhất thời yêu nhau. Đại khái trước kia tôi rất lơ là cô ấy... Tóm lại, ít nhất thời điểm ở kết hôn, cô ấy sống rất tốt”.

Nói xong lời này, Khâu Tuân lại uống thêm vài chén rượu, uống như trước, thi thoảng sẽ nói một câu: “Tôi hình như mấy ngày này chưa có uống như trâu như vậy. Trời lạnh như thế này uống rượu là tuyệt nhất trần đời”. Nói xong liền cùng Mạc Ninh cụng chén.

Mạc Ninh có chút đắm chiêu nhìn hẳn, nói: “Cô ấy muốn quay lại?”.

Khâu Tuân lắc đầu: “Cô ấy là một người con gái kiêu ngạo”.

“Người con gái kiêu ngạo sẽ không cùng người cùng cô ấy thật lâu trước kia yêu nhau nói ra những bất hạnh của mình... Có lẽ, trước kia cô ấy thực kiêu ngạo, vài năm gần đây cuộc sống khổ sở cũng làm cho cô ấy... Nói như thế nào nhỉ, không thể không hạ thấp phong độ đi”. Nói tới đây, Mạc Ninh không khỏi liên tưởng đến chính mình. Người con gái kiêu ngạo, càng dễ dàng bị tổn thương, cho dù là bị người khác làm thương tổn như nhau, tác dụng chậm cũng so với người bình thường tới càng sâu hơn, cần thời gian để hồi phục lâu hơn.

Thật giống như cô, tuy rằng cũng không lâu lắm, nhưng nghĩ đến tối hôm đó cô kéo hành lý rời đi, cảnh tượng Cố Chuẩn lại dứt khoát kiên quyết không quay đầu lại, lòng của cô liền đau đến thất bại. Một mặt hối hận bản thân quá cự tuyệt không để đường lui cho chính mình, mặt khác chán ghét cái tính khí của

chính mình... Tóm lại, từ trước tới nay không muốn hoài nghi chính mình cô bắt mình nhiều lần tự chối bỏ, dường như có như vậy, những đau xót này mới có thể tìm cớ mà dịu xuống.

Khâu Tuân cười khổ: “Có lẽ thế”.

“Anh tính toán thế nào? Còn yêu cô ấy đúng hay không?”.

Mạc Ninh hỏi ra những lời này, Khâu Tuân trầm mặc thật lâu.

Chỉ uống mấy cốc rượu. Thấy Khâu Tuân này giờ không nói gì, Mạc Ninh nhin không được nói: “Nói thật, nếu thật sự còn có tình cảm với cô ấy... Có lẽ có thể...”.

“Nếu tôi nói”. Cô còn chưa nói hết, Khâu Tuân ngắt lời cô, hấn ngẩng đầu nhìn Mạc Ninh vô cùng lạ lẫm. Cô ngăn người, nghe thấy hấn nói, “Nếu, tôi nói cảm tình nồng thắm của mình đối với cô ấy đã qua...”. Dẫn đo tìm từ trong chốc lát, Khâu Tuân tiếp tục nói, “Cảm tình của tôi đối với cô ấy đã chết từ lúc cô ấy rời khỏi tôi mà không có bất kỳ tin tức gì”.

“Nhưng mà anh đã nhiều năm như vậy vẫn chưa từng quên cô ấy”.

“Quên? Vì sao phải quên? Cô ấy là khoảng thời gian tươi đẹp thuần túy nhất trong đời tôi, tôi chưa từng thử quên cô ấy. Nhưng mà cô biết không? Một người như vậy, khi tôi còn thanh xuân lại không quan tâm hết mực yêu cô ấy, nhưng mà có một ngày một lúc... Cô ấy không phải là cô ấy, khi đó tôi cũng không phải là tôi, chúng tôi đã không còn thích hợp...”.

Mạc Ninh cầm chén rượu, ánh mắt hoài nghi nhìn Khâu Tuân, hơi trào phúng nói: “Anh ghét bỏ cô ấy hiện tại? Hay là anh đã tự bỏ đi một phần tình yêu rồi?”.

Khâu Tuân vẻ mặt càng thêm nghiêm túc: “Cô thấy tôi như vậy?”.

“Rất rõ ràng, nếu cô ấy không kết hôn, không có bé lên, không bị ngược đãi, có lẽ anh sẽ lại lần nữa tiếp nhận cô ấy cũng không biết chừng”.

“Mạc Ninh!”.

Mạc Ninh thần nhiên cười cười, bỗng nhiên nói câu: “Tôi hay nói giỡn”.

Khâu Tuân bị ngữ khí của cô đâm trúng, nhắm mắt lại, suy nghĩ lại, hấn nói: “Thẳng thắn mà nói, tối hôm nay ý niệm lại cùng cô ấy ở chung một chỗ trong đầu tôi cũng lung lay. Tôi nghĩ, có lẽ tôi có thể bù đắp cho nỗi khổ của cô ấy mấy năm nay... Nhưng mà...”. Nói đến đây liền dừng lại. Bởi vì anh ta không có cách nào nói cho cô, đêm nay khi trong đầu anh bắt đầu sinh ra ý niệm này, một cái ý niệm khác trong đầu lại trối chặt anh.

Trong lòng anh đã có tục khí và cấu huyết xuất hiện một người khác, có lẽ tình cảm đối với người kia không sâu bằng đối với Tôn Ninh, nhưng mà, ham muốn ở cùng với người kia ở cùng một chỗ lại vượt qua ham muốn cùng với Tôn Ninh ở cùng một chỗ.

Mà người kia giờ phút này đang ngồi ở trước mặt anh, hoài nghi anh đã thay lòng đổi dạ.

Hấn sâu sắc biết rồi, một khi tội danh xác thực, cô sẽ hoàn toàn vứt bỏ anh. Chính anh cũng coi thường chính mình, luôn miệng nói quá yêu nhất một người nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ đến một người phụ nữ khác.

Thêm nửa tuần rượu nữa trôi xuống, Khâu Tuân cười tự giễu, nguyên nhân quả thật rất đơn giản, anh biết rõ ràng như vậy, Tôn Ninh đã không còn yêu anh, chính anh cũng không còn yêu cô.

Như thế nào lại làm ột người phụ nữ khác xông vào trong lòng mình? Dưới tác dụng của cồn, ý nghĩ của Khâu Tuân trở nên mạnh dạn và nhiệt tình. Anh nhớ lại mỗi hình ảnh ở chung cùng với cô. Ở ngay tối đầu tiên, Mạc Ninh đối với anh không hề phòng bị. Bởi vì thời điểm kia anh vẫn còn là một người đàn ông không quên được tình cũ, lúc đó anh chỉ vào dòng chữ vì Tôn Ninh mà vẽ nói với cô “Cô đoán đúng vậy, sunning đúng là người tôi yêu nhất trên đời”, lúc đó anh có thể sắm vai trợ tráo “Lam nhan tri kỷ”, nói với cô “Chấp nhận tôi đi! Cô cùng vị họ Cố kia không thích hợp”, Mạc Ninh rất vĩ đại, vĩ đại làm cho hết thấy trần tục xấu hổ, lại như vậy làm cho người ta không tự chủ được.

Mạc Ninh vẫn đang đắm chìm vào suy nghĩ của chính mình. Đối với phản ứng của Khâu Tuân cô thấy rất thông suốt, một người đàn ông đáng thương mang trên mình thương tích của tình yêu. Trong tình huống này, theo lý thuyết cô nên giữ chặt tay Khâu Tuân không cho anh ta uống thêm nữa, nhưng giờ phút này cô không có tâm tình làm vậy, bởi vì cô cũng muốn uống, uống đến dài đằng đẳng.

Cố Chuẩn và Phạm Mông tiễn khách tới cửa, có mấy khách hàng đã được xe tiếp đi, còn có vài người còn đang chờ. Phạm Mông mắt sắc, sớm nhìn ra Cố Chuẩn lo lắng, vì thế thông cảm nói: “Tôi ở chỗ này được rồi, Cố tổng đi trước tới đó đi”.

Cố Chuẩn nghiêng đầu nhìn mấy người khách đang nói chuyện, quay đầu đối Phạm Mông nói: “Làm phiền Phạm thư ký”. Cùng lúc đó, thân mình của anh đã chuyển, anh thậm chí còn không nói với ai câu nào, đã bước đi.

Phạm Mông nhìn bóng dáng của Cố Chuẩn, trong lòng nhẹ vui mừng.

Có một khách hàng hỏi cô: “Ồ, Cố tổng như thế nào lại đi trước?”.

Phạm Mông hít vào một hơi dài, hào phóng cười, nói: “Cố tổng bị rơi đồ, trở về lấy”.

Lúc Cố Chuẩn trở lại khách sạn, Mạc Ninh, Khâu Tuân đã không còn ở đó. Hỏi qua nhân viên phục vụ của khách sạn, phòng cũng không có người. Một cái chớp mắt kia, Cố Chuẩn lại có cảm giác nhẹ nhõm. Cảm xúc như là vẫn tích tụ ở ngực như rời núi lấp biển tập kích anh, cả đêm ở đây bận rộn, mệt nhọc, anh trông thấy cô, anh lại không thể đem cô từ bên người đàn ông kia kéo qua, kéo cả cô ôm chặt vào trong lòng, trói buộc cả đời.

Đi trở về nhà trọ, vào thang máy, Cố Chuẩn không vào nhà luôn. Lấy ra cái chìa khóa, ở cửa ngăn người hồi lâu, mới vặn ổ khóa. Đẩy cửa vào, cả phòng tối đen, vùng này không có nhiều đèn được chiếu sáng, cho nên ban đêm, trong phòng không có một tia ánh sáng.

Bỗng nhiên vô lực.

Không biết mục đích chuyến đi lần này của mình là cái gì. Khai thác thị trường? Cái này tựa như không có bao nhiêu sức hấp dẫn, người phương bắc cũng không uống trà sữa, trà lạnh... Nếu muốn mở rộng nhu cầu về sản phẩm mới của người phương bắc, kia chính là nhiệm vụ cực kỳ khó khăn hơn nữa cực kỳ dài và buồn chán, mấu chốt nhất là – loại chuyện này căn bản không cần bản thân anh tham dự. Mặt khác, ở thành phố G còn có cha mẹ anh, nơi đó càng cần anh hơn.

Cảm xúc trong lòng nặng nề đều liên quan đến một cái tên – Mạc Ninh. Mạc Ninh, Mạc Ninh, quả thực tên giống như người, làm cho người ta không thể an bình. Cố Chuẩn trong bóng tối bằng cảm giác tìm được giường, cả người chậm rãi nằm ngửa lên đó, trợn tròn mắt nhìn trần nhà trong hư không, nghĩ rất nhiều chuyện.

Đôi khi cảm thấy toàn thân bức bách không thoát ra được, muốn bóp nát vật gì đó.

Hôm nay thấy Mạc Ninh đứng ở bên cạnh Khâu Tuân vẻ mặt thận trọng, anh rốt cục biết cảm giác này nên làm thế nào để thoát ra – lúc ấy anh nên đi qua, bóp nát cô.

Anh đánh giá sai lực ảnh hưởng của chính mình. Có lẽ là, anh không có thói quen xa cách như vậy, bên người cô giờ đã có rất nhiều người bên cạnh. Giống như cái người tên Khâu Tuân kia – nếu như cô thật sự đã có người khác, cho dù chỉ là mập mờ...

Như vậy, hành động anh ngàn dặm xa xôi từ thành phố G đuổi tới Bắc Kinh... Có phải hay không có điểm rất buồn cười?

Lúc Mạc Ninh nhận được điện thoại của Cố Chuẩn còn chưa say, tửu lượng của nhiều người rất tốt nếu biết lừa chính mình cũng rất dễ say, đáng tiếc Mạc Ninh không biết điều đó.

Khâu Tuân đã say đến nỗi nằm úp sấp ngã vào trên mặt bàn. Cô chống đầu nhìn đầu tóc hiểm khi mất trật tự của anh, nghĩ chuyện này đối với anh ta đã kích thích thế nào, nhìn không được có chút cảm thông với anh. Nếu đổi lại là cô, một người con gái không hiểu sao rời khỏi mình cùng người đàn ông khác kết hôn, gần bốn năm không liên hệ, cô cũng sẽ không lại lần nữa tiếp nhận Tôn Ninh. Nguyên nhân rất đơn giản, cô cam đoan rằng cô ấy bây giờ không phải là cô ấy của bốn năm trước.

Người phụ nữ đến bước đường cùng, liền dễ dàng đem ánh mắt phóng tới trên thân người đàn ông khác, ý đồ tìm được đường lui ở nơi họ. Lúc này, chuông di động vang lên, cô nhìn dây số, xa lạ. Từ khi làm biên đạo tới giờ, thường nhận được các cuộc gọi từ số lạ, để làm cho giọng mình có vẻ thanh tĩnh chút, cô hắng giọng một cái, nói: “Xin chào, tôi là Mạc Ninh. Ai đấy ạ?”.

“Cố Chuẩn”.

“Ken két” – nếu như cái này có thể dùng để hình dung tiếng dây cáp bằng kim loại bị đứt gãy, Mạc Ninh cảm thấy cũng có thể dùng từ này để hình dung tiếng rạn nứt trong đầu. Cô cảm thấy đây là ảo giác, lại sợ đây là sự thật, vì thế hồi lâu cũng chưa nói chuyện.

Đầu bên kia Cố Chuẩn hình như cảm nhận được sự chần chờ của cô, lại câu chữ rõ ràng bởi thêm một câu: “Là anh, Cố Chuẩn, hiện tại em đang ở đâu?”.

Mạc Ninh cảm thấy ngực mình có cái gì đó nổ tung, thậm chí có chút đau, cô lấy tay đè chặt lại, bị chất cồn không chế đầu óc, cô có chút không khống chế được mình nói nhà hàng mình đang ngồi.

Mười phút sau, Mạc Ninh sững sờ nhìn cửa chính của nhà hàng, Cố Chuẩn nghênh phong (đón gió) mà đến.

52. Chương 52: Cuộc Chiến Thứ Năm Hai

Mạc Ninh đương nhiên không quá say, nhưng đầu óc lại hỗn loạn, tình cảnh bất ngờ lúc này khiến tư duy của cô không thể hoạt động, Cố Chuẩn tại sao lại tự mình muốn làm thế này. Vì vậy cô tiếp tục chống đỡ cảm giác trong đầu, đứng sững nhìn anh.

Nhìn theo mi anh đang nhíu chặt trước mặt mình, nhìn ánh mắt anh đang càn quét trên người Khâu Tuấn, nhìn anh đang kéo mình... Quả thật cô không có ý định giãy dụa, thế nhưng lực đạo của Cố Chuẩn lớn đến mức giống như đang áp tải một phạm nhân đang muốn tìm đường trốn chạy vậy.

Áo gió của anh đối lập với áo dệt bằng lụa của cô, Cố Chuẩn xoa nắm mặt cô, ngửi thấy toàn mùi rượu. Mắt anh càng lúc càng sâu, mi nhãn càng lúc càng chặt hơn, hoàn toàn không chút dụi dềnh hỏi: “Còn tỉnh không?”.

Mạc Ninh quả thật rất tỉnh táo, chỉ là cơ thể có chút mất cảm giác, không thể tự khống chế. Nhưng cô không muốn thừa nhận mình đang tỉnh, vì thế nửa giả nửa thật nói: “Em vô cùng tỉnh táo, em còn muốn uống nữa”.

Cố Chuẩn đưa tay ôm lấy cô, Mạc Ninh già mồm cái lảo, phản kháng kêu lên: “Thả em ra, thả em ra”. Trong lòng lại sớm vì động tác này mà hưng phấn.

Về phần Khâu Tuấn, tự nhiên rơi vào hoàn cảnh đáng thương.

Cố Chuẩn hiểu rõ, anh có quá nhiều khí lực chưa phát tiết ra, bằng không sao anh có thể nắm chặt một người thỉnh thoảng lại làm loạn lên, nhanh chóng ôm về nhà đây? Đến cửa nhà, Mạc Ninh đã không còn nháo nữa, lợi dụng men say ôm chặt cổ áo gió của anh, tay cô thỉnh thoảng xẹt qua cằm và cổ anh, chỗ da bị cô không cẩn thận chạm vào không ngừng run rẩy.

Bởi vì muốn mở cửa, anh đặt cô xuống, hơi thở đã trầm ổn hơn. Thế nhưng Mạc Ninh hết lần này đến lần khác ở bên cạnh anh động chân động tay... Điều này làm tay anh không nhịn được run lên, vì thế động tác đưa chìa khóa vào ổ khóa rất đơn giản mà lúc này lại tiến hành rất lâu, đợi anh cho được chìa khóa vào ổ, Mạc Ninh đột nhiên bất ngờ đưa tay ôm chặt cổ anh, tập tễnh khễ hôn lên tai anh, ở bên tai anh nức nở: “Em muốn ôm”.

Cố Chuẩn không nhìn thấy sự vui vẻ giảo hoạt trong cô lúc này, anh chỉ thấy chiếc chìa khóa vừa rồi còn ở trong tay kia không biết từ khi nào đã rơi trên đất, phát ra tiếng “leng keng”.

Đã không thể đợi.

Mặc dù mất rất nhiều sức mới đưa được cô từ quán rượu trở về nhưng sức lực của anh lúc này vẫn như chưa cạn, dùng không hết, anh đưa tay ôm eo cô, tay cô vẫn đang bám vào cổ anh, cả người đã bị anh lôi về phía trước mặt anh, cô nhìn trên mặt anh bão tố nổi lên, trông thấy khát vọng sâu thẳm trong mắt anh.

Loại tình cảnh này làm Mạc Ninh cảm thấy xúc động, phảng phất còn thấy chưa đủ, cô lại cười quỵn rũ, mặt đến gần anh, thè lưỡi tinh nghịch trêu chọc anh.

Cố Chuẩn hưng hăng hôn cô.

Đầu cô bị đập mạnh lên cửa, có cảm giác đau nhức, thế nhưng cũng không đau bằng cảm giác đang bị Cố Chuẩn điên cuồng hôn cô, vì thế cô rất nhanh quên đi cảm giác đau, thừa nhận sự tấn công của anh.

Hô hấp của hai người đều rất trầm trọng, Mạc Ninh mượn rượu nổi điên, một tay không quy củ thăm dò áo trên người Cố Chuẩn. Trước kia cô đã biết rõ điểm mẫn cảm trên người Cố Chuẩn chính là lỗ tai và bụng, nhưng giờ phút này cô phát hiện ra, chỗ nào cô chạm vào cũng đang thành điểm mẫn cảm của anh.

Đến khi Mạc Ninh đưa bàn tay đến điểm nguy hiểm nhất, Cố Chuẩn bắt được tay cô, cô nghe thấy anh nói “Chậm đã”.

Sau đó anh cũng không buông cô ra, nghiêng người nhặt chìa khoá lên, dùng tốc độ nhanh nhất để mở cửa, mang theo cô, xoay người “rầm” một tiếng, chân dài đuổi ra đóng sập cửa lại.

Không thể đợi bật đèn, không thể đợi tìm được xô pha, không thể đợi tìm được đến giường... Cố Chuẩn đặt cô lên cửa, nhanh chóng cởi áo gió của mình, lúc ném áo đi không biết đã văng vào vật gì mà nghe thấy tiếng “cạch”.

Không để ý đến ai.

Lớp áo lụa mỏng manh của Mạc Ninh không tốn quá nhiều sức để cởi xuống, Cố Chuẩn hôn lên mọi nơi trên người cô. Nhiệt tình bao la, trái tim Mạc Ninh đã sớm bùng nổ.

Cô giúp anh cởi bỏ quần áo, không chút che dấu dục vọng. Cô có thể can đảm thừa nhận, những đêm không có Cố Chuẩn, ngoài việc nhớ đến vòng ôm của anh, cô còn rất nhớ nhiệt tình của anh. Nhiều khi cô cảm thấy anh là người yêu của mình, nhưng từ phía sau cô có thể cảm thấy rõ ràng.

Cảm nhận được cảm giác của anh, hận không thể đem mình nuốt vào bụng.

Sự tham lam chiếm hữu này khiến Mạc Ninh không ngừng vui mừng, chỉ sự bá đạo và mãnh liệt của anh mới có thể khiến cô có được cảm giác an toàn. Bên trong Cố Chuẩn mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, nút thắt tinh tế chần chu, Mạc Ninh tay chân bận rộn, giúp anh cởi cúc. Cố Chuẩn kéo tay cô xuống, tự giác cởi cúc áo.

Vừa cởi được một cái, tay của anh lần nữa bị Mạc Ninh giữ được, cô thở hồng hộc nói: “Để em”.

Cố Chuẩn cup mắt nhìn cô, trong bóng tối, ánh mắt cô sáng lấp lánh, dừng trên cúc áo của anh, chăm chú. Cố Chuẩn nhàu mày, giống như đang chưa nghĩ thông giũ đó, cũng không quan tâm chuyện cúc áo đã được cởi xong chưa, môi anh chặn môi cô, hôn thật sâu.

Một hồi tình cảm mãnh liệt trong bóng đêm rơi rụng.

Mạc Ninh đã lâu không được tách ra trong vui sướng cực hạn như thế, chân cô quắn chặt eo Cố Chuẩn, ôm chặt vai anh, nghe thấy anh hỏi: “Lạnh không?”.

Mạc Ninh không nói gì, cũng không muốn động đây.

Cố Chuẩn cắn vành tai cô: “Tỉnh rồi sao?”.

Những lời này nói ra Mạc Ninh thật sự cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn. Cô đã quên mất, bản thân mình vừa rồi giả say. Tình huống hiện tại bảo cô làm sao tiếp tục giả vờ? Chắc hẳn là nên phản ứng: “Anh ác như thế, người chết cũng phải tỉnh lại, nói gì đến người say”.

Cố Chuẩn cười trầm thấp, ở nơi nào đó âm thầm dùng lực: “Ác thế nào?”.

Mạc Ninh rên rỉ, ôm bả vai anh, không chút hiền lành dùng lực cào lên.

“Có thể ác bằng em sao?”. Cố Chuẩn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt cô, anh chăm chú nhìn cô: “Trả lời anh”.

Mạc Ninh không chút yếu thế nhìn anh. “Cái này không tính, bởi vì không có trọng tài. Em vĩnh viễn không thể ác hơn anh”.

“A”. Cổ Chuẩn không tiếng động khẽ cong khoe môi, buông cô, sau đó ôm lấy cô, cũng không tiếp tục đề tài này. Mở đèn trong phòng lên, sau đó không hề bỏ sót cảnh tượng đang hiển hiện trước mắt.

Mạc Ninh khẽ hô một tiếng, có chút bối rối nhắm mắt lại, sự lộn xộn trên đất khiến mặt cô đỏ bừng, cô hắng giọng. “Bật đèn làm gì?”.

Cổ Chuẩn cất bước đi về phía trước. “Không nhìn thấy đường”.

Mạc Ninh “...”

Lúc nghĩ đến Khâu Tuấn thì Cổ Chuẩn đang tắm. Anh vào phòng tắm trước rồi hỏi cô có muốn tắm cùng không, vừa trải qua một trận vận động kinh người khiến toàn thân Mạc Ninh bủn rủn, cô hiểu rõ Cổ Chuẩn lúc này có thừa lực để đối phó với cô, vì thế không chút do dự cự tuyệt anh.

“Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng”. Cổ Chuẩn bỏ lại những lời này sau đó đi vào phòng tắm.

Mạc Ninh nghe những lời đe dọa này xong một mực chôn mình trong chăn, nghĩ cách ứng phó với anh.

Sau đó đột nhiên như bị điện giật, cô giờ mới nghĩ đến, cô đã quên Khâu Tuấn.

Tiếng nước trong phòng tắm chưa ngừng, Mạc Ninh bọc mình trong chăn đi đến phòng khác, từ cửa đi vào vẫn là hình ảnh lộn xộn, giống như vừa trải qua một trận đại chiến. Mạc Ninh bỏ qua ngại ngùng, tìm áo khoác của mình, lấy điện thoại gọi cho Khâu Tuấn.

Đầu bên kia rất nhanh bắt máy, Mạc Ninh thả lỏng, đột nhiên nghe thấy một giọng lạ lẫm “Xin chào”. Cô đột nhiên lo lắng, vội hỏi. “Xin lỗi, ai vậy ạ?”.

“Xin chào, đây là nhà hàng XX”.

“A?”.

“Có một vị tiên sinh đang say nằm ở đây đã lâu, say đến bất tỉnh rồi, chúng tôi không thể đánh thức được anh ta, thế nhưng, thật xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa”.

“Thật xin lỗi, đã làm phiền, tôi lập tức đến đón anh ta”.

Đèn nhà Cổ Chuẩn sáng rõ, Mạc Ninh nghe tiếng đồng hồ trên tường gõ hai tiếng. Trong lòng càng gấp hơn, Khâu Tuấn cũng không thường uống rượu, cô đã từng nghe anh ta nói, cơ thể anh ta không thích hợp uống quá nhiều rượu, nếu như thật sự không gặp anh, Mạc Ninh sẽ không đồng ý đi uống với Khâu Tuấn.

Đáng lẽ trước khi Cổ Chuẩn mang cô đi cô phải sắp xếp cẩn thận cho anh ta.

Lúc mới đến Bắc Kinh, tâm trạng cô rất tệ, cô lại không muốn làm phiền Tô Dã Nghi và Chu Nhất Nặc, vì thế thường xuyên phiền muộn, một lần vô tình gặp Khâu Tuấn, để cô cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn Khâu Tuấn đã dốc bầu tâm sự của anh với cô, cũng không đợi cô tìm anh, rất hay tìm những lý do kỳ quái nhưng lại hợp lý đến tìm cô, cùng cô nói chuyện yêu đương lúc xưa của anh và Tôn Ninh. Giai đoạn khó khăn đó của cô, Khâu Tuấn thật sự đã thành một “khuê mật” quan trọng của cô. Đã có lúc cô nghĩ, có một ngày Khâu Tuấn khó xử, cô nhất định sẽ trả lại anh món nợ ân tình này. Bây giờ thời cơ đã đến, cô lại đem một người say đến bất tỉnh nhân sự như anh ném ở nhà hàng...

Nghĩ đến đây đột nhiên cảm thấy đau lòng. Lập tức tìm lại quần áo trong đồng lộn xộn, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào. Tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, Mạc Ninh nghĩ một chút cảm thấy nên nói với Cổ Chuẩn một tiếng, vì thế đến trước cửa phòng tắm nói. “Em có việc đi trước”.

Cửa vừa mở ra, Cổ Chuẩn tóc còn ướt, nhưng ánh mắt lại rất sáng. “Anh đi cùng em”.

“Không cần”. Mạc Ninh thuận miệng nói, một giây sau, ý thức được ngữ khí của mình không đúng, cô không dám nhìn mặt Cổ Chuẩn, chỉ dám nhẹ quăn quăn quàng nói. “Em đi một mình được rồi, anh cũng không quen anh ta”.

Cố Chuẩn đứng ở cửa hồi lâu không động, đưa mắt nhìn cô đi. Lúc tay cô đóng cánh cửa kia, anh giống như nghe được tiếng vỡ vụn, sau đó cảm giác đau đớn truyền đến. Lúc đang tắm anh cảm thấy rất ấm áp, vừa rồi nhìn thấy nhiệt tình của cô giống như lúc trước, thế nhưng, chỉ một tiếng đóng cửa kia đã khiến mọi thứ trở nên lạnh lùng. Giờ này phòng khách vẫn sáng đèn, nhưng trong mắt anh chỉ còn một màu đen.

Cô giống như không cần phải giải thích điều gì với anh, so với trước, cô hình như càng lúc càng độc lập hơn.

Đi xuống tầng, Mạc Ninh lúc này mới phát hiện thì ra Cố Chuẩn ở cùng chỗ với cô. Trong nháy mắt tư duy của cô như bị gió thổi tung. Trong lòng phát ra một sự ngọt ngào, nhưng một giây sau đó cô lại buộc bản thân không được nghĩ nhiều, bước nhanh về phía nhà hàng nơi Khâu Tuấn đang say bất tỉnh.

53. Chương 53: Cuộc Chiến Thứ Năm Ba

Khâu Tuấn đúng là say túy lúy, Mạc Ninh cho rằng khi mình đến nơi sẽ thấy Khâu Tuấn đang say ngã chổng vó lên, không nghĩ tới bộ dạng anh vẫn bình thường như thế – vẫn nằm gục xuống bàn.

Bên cạnh có một nữ nhân viên phục vụ, vẻ mặt mang đầy cảm giác khó xử. Mạc Ninh đi qua, nói lời xin lỗi. “Làm phiền mọi người rồi, tôi là bạn anh ta, vừa rồi là tôi đã gọi điện, tôi lập tức dẫn anh ta đi”.

Nhân viên lập tức biểu hiện vẻ mặt được ân xá.

Eo Mạc Ninh vẫn mỗi như, nhìn thấy bộ dạng Khâu Tuấn lúc này càng mệt hơn, cô nhúu mày khẽ nói. “Đồ xấu xa”. Sau đó, hít thật sâu một hơi đi về phía Khâu Tuấn, đôi tay bị gió thổi lạnh băng còn chưa kịp ấm lại trực tiếp đưa đến đầu Khâu Tuấn.

Người bán hàng nhất định đã gọi anh ta, có điều chắc chắn không dám thất lễ, Mạc Ninh không quen với bộ dạng này của Khâu Tuấn, trực tiếp gào lên bên tai anh. “Họ Khâu, không cho phép giả chết”.

Nghe được tiếng nói quen thuộc, Khâu Tuấn lúc này mới có phản tỉnh táo hơn, mơ hồ hỏi một câu. “Morning?”.

Mạc Ninh cười. “Còn biết tôi là ai, xem ra không say đến mức thần trí điên loạn”.

Khâu Tuấn vô thức “ơ” một tiếng, tiếp tục nhắm hai mắt, bộ dạng giống như một cậu bé.

“Muốn tôi công anh về sao? Khâu đại gia”.

“Tôi có thể tự đi”. Khâu Tuấn nói. “Tôi biết rõ cô nhất định sẽ quay lại đón tôi”.

Mạc Ninh “hừ hừ” hai tiếng “Tôi nên chụp bộ dạng này của anh sau đó tung lên mạng”. Vừa nói Mạc Ninh vừa đưa tay nhắc Khâu Tuấn lên, Khâu Tuấn cũng phối hợp, mượn lực đứng lên, cánh tay quàng qua vai Mạc Ninh, thất thủ bước theo cô.

Ra khỏi nhà hàng, gió lạnh thổi đến, Mạc Ninh kéo chặt khăn quàng, có lẽ muốn làm cô cảm thấy khá hơn, Khâu Tuấn thả lỏng tay hơn, nhưng vẫn không thể đứng vững, vẫn phải mượn lực của cô.

Lúc này gọi xe rất khó, Mạc Ninh lạnh run, đột nhiên hối hận khi không để Cố Chuẩn đi cùng cô. Trong đầu lúc này bắt đầu nhớ lại tình cảnh hỗn loạn đêm qua, cô cảm thấy cơ thể so với tâm lý đúng là thành thật hơn nhiều.

Khâu Tuấn duỗi dài tay, dựa vào phía sau cô, Mạc Ninh hoảng sợ nói. “Anh sao thế?”.

Khâu Tuấn từ sau ôm lấy Mạc Ninh, cả người dựa lên lưng cô, đầu đặt trên vai cô, đôi mắt vẫn nhắm như cũ. “Như thế này có vẻ ấm áp hơn”.

Mạc Ninh không thích tình cảnh thân thiết thế này, vô thức kháng cự, bả vai dùng lực đẩy. Sau lưng không còn ai, Khâu Tuấn đã bị cô đẩy ngã xuống đất. Cuối cùng ai oán trên mặt đất nói. “Đúng là đồ độc ác ghê gớm”.

Mạc Ninh lắc đầu, thở dài, đưa tay ra nói. “Nhanh lên một chút, đừng giở trò”.

Khâu Tuấn vẫn dửng dưng nằm trên mặt đất, anh mở to mắt nhìn trời bao la. Sau khi say rượu quả thật mọi giác quan đều mệt mỏi, có lạnh không, có nóng không anh cũng chẳng cảm nhận được. Thế nhưng, hết

lần này đến lần khác anh cảm nhận được sự kháng cự của Mạc Ninh đối với anh, ngã trên đất anh hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy đầu óc đau nhức.

Đau hơn nữa là đau lòng.

Rượu có thể giải sầu đúng là lừa người mà. Bởi vì sau khi say rượu xong căn bản không thể tự lừa chính mình.

Khâu Tuấn hoàn toàn không thể lừa dối bản thân, lúc Mạc Ninh bị Cố Chuẩn dẫn đi, anh gục xuống bàn, lại sợ nhìn thấy bộ dáng rời đi của cô. Vì thế cứ vậy nằm sấp, nằm yên...

Tất cả mọi người đến đánh thức anh đều không quan tâm, anh muốn đợi Mạc Ninh đến.

Mạc Ninh ngồi xuống kéo cánh tay anh, la lên. “Này, anh làm sao vậy?”

Khâu Tuấn vẫn bất động, an tâm nhắm mắt ngủ.

“Anh muốn bị lạnh chết à? Khâu Tuấn”. Mạc Ninh cam r thấy nói như thế cũng chẳng ăn thua gì, ngữ khí tăng thêm một chút. “Không phải là vì bạn gái trước thôi sao, anh vì cô ấy mà thế này sao? Đừng để tôi xem thường anh, là đàn ông...”

Khâu Tuấn kéo tay cô đang lôi kéo mình, dùng lực kéo cô ngã xuống, Mạc Ninh lão đảo, ngã vào ngực Khâu Tuấn. Ngón tay Khâu Tuấn duỗi ra, làm động tác trẻ con, giọng rất nhẹ vang lên. “Ngủ một lát, ngủ một lát trời sẽ sáng... Morning... Dear Morning...”

Mạc Ninh không để ý đến lời nói mơ của anh, nhưng đang lúc cô cố gắng tránh ra, đột nhiên có một đôi tay ấm áp đi trước cô một bước kéo cô lên.

Hung hăng kéo cô.

Lại một lực kéo mạnh mẽ, Mạc Ninh cảm thấy tay mình muốn đứt rời, cố nén cảm xúc tức giận quay đầu muốn xem ai là cái người vô duyên như thế, sau lưng thần sắc của Cố Chuẩn thật sự dọa cô sợ hãi. Nhất thời có chút bối rối, giọng nói đứt quãng. “Anh... anh, sao anh lại đến đây?”

Cố Chuẩn không nhìn cô, tầm mắt của anh một mực dán lên người đàn ông vẫn đang nằm trên đất kia, đáp. “Anh không đến, em định làm thế nào đưa anh ta về nhà?”. Vừa nói, Cố Chuẩn vừa cởi khăn quàng cổ bằng lông dê trên cổ mình, nhanh chóng quàng lên cổ Mạc Ninh, sau đó đứng như thế, từ trên cao nhìn xuống nói. “Khâu tiên sinh có thể tự đứng dậy không?”

Khâu Tuấn không nói gì, lúc này, dù anh nói cái gì, đều không thể lần át được. Cho nên lựa chọn thông minh nhất chính là giả chết.

Khoé miệng Cố Chuẩn cong lên, một tay lấy chìa khoá xe từ trong áo khoác ra, đưa cho Mạc Ninh nói. “Xe anh dừng ở phía sau, em đi qua đó lái đến đây”.

Trên mặt Mạc Ninh lộ ra thần sắc không đồng ý, Cố Chuẩn lại chăm chú nhìn cô, chặn lại lời cô đang muốn nói “Lúc này không thể gọi xe, em cũng không thể công anh ta được”.

Suy nghĩ một chút, Mạc Ninh nhận lấy chìa khoá xe, mắt còn nhìn người đang nằm yên trên đất, xoay người rời đi.

Mạc Ninh đã đi xa, Cố Chuẩn mới chậm rãi ngồi xổm xuống nói “Nếu Khâu tiên sinh thật sự không thể tự đứng lên được, lưng của tôi cũng không ngại...”

“Không cần”. Khâu Tuấn cuối cùng không thể nhịn được, mở mắt, trên mặt không một chút biểu lộ, hai tay chống xuống, xiêu vẹo đứng lên.

Hai tay Cố Chuẩn đút vào trong túi, đột nhiên cười nói. “Khâu tiên sinh cũng thích chơi trò này sao”. Dừng một chút, ngữ khí của anh trầm thấp hơn “Rất hiếm gặp”.

Đầu Khâu Tuấn vẫn còn đau, cơ thể cũng lảng lảng, nhưng trực giác vẫn cảm thấy Cố Chuẩn là một người rất khó đối phó, cũng không cần tốn công vòng vo nói chuyện với anh, làm bộ nghe không hiểu ý tứ của anh nói “Cảm ơn đã động viên”.

Lúc Mạc Ninh lái xe đến, hai người đàn ông đang đứng yên nhìn nhau. Lái xe đến gần, Mạc Ninh xuống xe, nhìn thấy Khâu Tuân đang đứng ngay ngắn, có chút kinh ngạc hỏi: “Tĩnh rồi sao?”.

Khâu Tuân đáp: “Trên đất rất mát, cũng đã tĩnh nhiều rồi”.

Mạc Ninh tức giận nói: “Ngày mai nếu anh không ốm thì tên của tôi sẽ viết ngược lại”.

Khâu Tuân cười ngây ngô: “Cô quan tâm tôi sẽ ốm”.

Qua một chút, Cố Chuẩn mở cửa bên ghế lái, trực tiếp ngồi xuống. Khâu Tuân mở cửa sau, chân phải đá chân trái lên xe, Mạc Ninh lập tức đỡ anh ta, vẫn không thể để đầu anh ta bị va được.

“Anh cẩn thận một chút được không”. Mạc Ninh tức giận nói. Đành phải dìu anh ta lên xe, sau đó ngồi luôn ở ghế sau.

Khâu Tuân lẩm bẩm nói: “Nếu không say rượu ai muốn trán bị đập vào thành xe chứ”.

Lời vừa dứt Cố Chuẩn đã khởi động xe, tốc độ rất nhanh, ghế sau rung lên. Khâu Tuân sung sướng, Mạc Ninh lại cảm thấy không thoải mái.

Cô chỉ sợ phát sinh tình huống gì đó, chăm sóc một người say rượu, dù có chú ý đến hình tượng đúng mực hay không thì vẫn nên cẩn thận. Sự cẩn thận này nếu để người thường trông thấy sẽ hiểu lầm cũng chẳng sao, sợ là bị người quen trông thấy thôi. Cô lại không thể bỏ mặc Khâu Tuân, cũng không thể đầu này đổ dành Khâu Tuân, đầu kia lại giải thích với Cố Chuẩn.

Huống hồ... Quan hệ của cô vào Cố Chuẩn còn mập mờ, giải thích thế nào? Dùng thân phận và lập trường gì để giải thích đây?

Còn nữa, Cô vốn chờ Cố Chuẩn chính miệng nói với cô “Về với anh” hay là “anh yêu em” hay là “gả cho anh”, nhưng dưới tình huống hỗn loạn và phức tạp này, cô sao có thể hi vọng anh sẽ nói những lời đó đây?

Nghĩ đến đây, Mạc Ninh cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Làm bộ lơ đang nhìn kính chiếu hậu, lại nhìn không ra biểu hiện của Cố Chuẩn. Bên cạnh Khâu Tuân vẫn đang ấp úng niệm niệm gì đó, tâm tư Mạc Ninh từ từ nhẹ nhàng dần.

Rạng sáng ở Bắc Kinh, đường đã rất đông đúc. Vì Cố Chuẩn mới tới Bắc Kinh nên phương hướng cũng chưa quen thuộc, nhưng vẫn rất nhanh đến được đích.

Sau khi xuống xe, Mạc Ninh lấy hết dũng khí gõ cửa kính xe của Cố Chuẩn, tiếng nói trong gió lọt vào tai Cố Chuẩn “Anh về trước đi, ngày mai còn phải làm việc, em sẽ tìm anh”.

Ánh mắt Cố Chuẩn trầm xuống, bị đêm che đi, Mạc Ninh không nhìn thấy, nhưng cô nghe được giọng nói lạnh lùng và kiên định của anh: “Anh sẽ ở đây đợi em”.

Những lời này, Mạc Ninh đột nhiên ý thức được, Cố Chuẩn có lẽ đã giận thật sự, hơn nữa, cơn giận này không phải giận bình thường.

Quả thật, ý của anh cô có thể hiểu. Từ khi anh đặt cô lên trên cánh cửa ở nhà cô đã hiểu rõ lòng anh. Anh không phải người có thể thể hiện tình cảm ra ngoài, hoặc là anh không phải là người có thể biểu đạt sự yêu mến ra ngoài, có thể anh dùng sức và sự bá đạo, dùng phương thức yêu mến đối phương của anh nói cho cô biết... anh để ý cô, mười phần để ý cô.

Cho dù có qua hơn nửa năm, vì trong lòng cô cũng thế.

Bọn họ đều giống nhau.

Khâu Tuân không lẩn qua lẩn lại lâu nữa, vào phòng đã biết điều hơn. Cầm quần áo đi vào phòng tắm, mở nước ấm nói với Mạc Ninh: “Cô về đi, tôi có thể tự lo ình”.

Mạc Ninh xác định anh đã tĩnh hơn nữa, trong lòng lại nhớ Cố Chuẩn, cũng không khác gì, đơn giản dặn dò vài câu sau đó rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng, Khâu Tuân áp lực đánh một quyền lên tường nhà tắm. Nếu như hôm nay có thể dùng một tự để hình dung, anh sẽ chọn từ này – sỉ nhục.

Sỉ nhục, bởi vì mình lại giả bộ ngây ngô muốn tranh giành, sỉ nhục vì những khi ở bên cô lúc trước, tự cho rằng cô đã là của mình, đợi đến khi kẻ đó đến anh bây giờ có thể có biện pháp gì đây... sỉ nhục nhất là, để người đàn ông kia thấy bộ dạng không ra gì của mình.

54. Chương 54: Cuộc Chiến Thứ Năm Tư

Lúc Mạc Ninh đến bên cạnh xe Cổ Chuẩn, phát hiện đèn xe đang mở, người cũng không ngồi trên ghế. Đứng nhìn hồi lâu, sau đó gọi lớn “Cổ Chuẩn”. Lúc này cửa sau xe mới chậm rãi hạ xuống.

Mạc Ninh đi đến, Cổ Chuẩn đã mở cửa cho cô.

“Sao lại ngồi phía sau?”. Mạc Ninh ngồi vào chỗ, tùy ý gọi chủ đề, muốn làm không khí dịu đi một chút.

“Phía trước sáng quá”.

Mạc Ninh không hiểu, ánh sáng nhạt chiếu tới, cô giống như cảm thấy tóc Cổ Chuẩn vẫn còn ẩm, cứ như thể duỗi tay sờ, quả như cô đoán. Mi nhắm lại, cô nói “Anh không sấy tóc sao?”.

Cổ Chuẩn nằm ở trên ghế, giọng bình thản. “Em còn không cho anh thời gian làm khô”.

“Về nhà?”.

Rốt cuộc cũng nói ra. “Em với Khâu Tuấn chỉ là bạn tốt”.

“Ừ”.

“Lúc vừa đến Bắc Kinh, vì công việc không ổn định, chỗ ở không ổn định, rất hoang mang”. Chậm rãi, Mạc Ninh cũng đã quen dần với bóng tối, nhắm mắt nằm lên ghế. “Khâu Tuấn hợp tác cùng bạn trai Tô Dã Nghi, vô tình em gặp lại anh ta, anh cũng biết, em với anh ta quen nhau ở Tahiti. Dịch tự lúc trước bạn làm dự án, Tô Dã Nghi vì bận chăm sóc anh ta, Chu Nhất Nặc cũng có chuyện của mình và Chu Xung, em lại chưa quen với cuộc sống ở Bắc Kinh, Khâu Tuấn lại rảnh rỗi, vì thế rất tự nhiên, chúng em cứ thể trở thành bạn bè”.

“Anh ta rất tốt, là một người đáng để làm bạn, thế nhưng nếu để em gọi tên thân phận của anh ta, em sẽ xếp anh ta vào loại ‘khuê mật’. Nói như thế, anh hiểu không?”. Nói xong, cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, anh ẩn mình trong bóng đêm, không lộ ra tâm tình gì.

Hồi lâu, Cổ Chuẩn hỏi. “Anh ta có thường xuyên rảnh không?”.

Mạc Ninh khó hiểu, nhưng vẫn trả lời. “Có”.

“Anh ta là đồng nghiệp với Dịch Tự, vì sao Dịch Tự bận rộn còn anh ta lại rảnh?”. Cổ Chuẩn nhìn về phía cô. “Em không nghĩ có nguyên nhân nào trong đó sao?”.

“Anh đang nghi ngờ điều gì?”.

“Một người đàn ông nguyện vì một người phụ nữ tìm ra thời gian rảnh rỗi của mình, anh không cho rằng có người nào lại không có ý tứ gì”.

Mạc Ninh bị những lời này của anh làm cho nghẹn họng, khó tin nói. “Khâu Tuấn là bạn em, em hiểu anh ta hơn anh. Anh ta thích người khác, cũng không hợp với em”.

“Anh là đàn ông, anh hiểu đàn ông hơn em”.

Mạc Ninh cười lạnh. “Nếu như em cho anh biết, anh ta có tình cảm chân thành với cô gái khác, anh còn nghĩ thế sao?”.

Cổ Chuẩn không lập tức đáp lại, qua hơn một phút anh mới nói “Có”. Anh hoàn toàn tự tin vào mắt mình, Khâu Tuấn đối với Mạc Ninh, tuyệt đối không chỉ đơn thuần là một “khuê mật” như cô nghĩ.

Vì phản ứng này của Cổ Chuẩn, Mạc Ninh tức giận, cô gạt đầu, chằm chọc cười nói “Được, được... theo như ý anh, vậy em nên làm thế nào?”.

Cổ Chuẩn không nói thêm gì nữa.

Tức giận của Mạc Ninh bị bỏ lơ, cô không chút không chế hạ giọng nói: “Em không ngại nói cho anh biết, trong mắt và trong lòng em, Khâu Tuấn, Tô Dĩ Nghi và Chu Nhất Nặc là giống nhau, em cũng không ngại nói cho anh biết, em rất sợ anh sẽ hiểu lầm em, sợ anh giận, em cũng không ngại nói cho anh biết, Mạc Ninh em cho đến giờ vẫn không thể quên được anh... Em quan tâm chính là, em chưa bao giờ hoài nghi anh cùng cô gái bên cạnh mình có gì gút mắc, cho dù bên cạnh anh thỉnh thoảng lại nhảy ra một cô nàng triệu phú nào đó nói cho em biết em không xứng với anh, dù là đêm hôm đó anh cùng Tạ Linh... em vẫn tin tưởng, tin tưởng với anh em là duy nhất... đây cũng là nguyên nhân em vờ ngớ ngẩn đợi chờ anh đến tận em... thể nhưng em giờ mới biết... anh căn bản không tin em. Cố Chuẩn, anh có tư cách gì không tin em?”

Lời nói đến đây, Mạc Ninh cũng không còn muốn ngồi trong xe nữa, nhanh chóng mở cửa bước xuống.

Mặc dù tối, tay Cố Chuẩn cũng rất nhanh, chính xác kéo cô lại. Cô nhanh chóng rơi vào ngực anh, bắt đầu dẫy dụa, nước mắt không ngừng rơi xuống, mang theo giọng nức nở nói: “Vì sao anh lại đối với em như thế? Vì sao anh khiến em cảm thấy khó khăn như vậy? Anh biết không? Nhiều khi em đã nghĩ, có phải là đối người khác, đối người có thể thông cảm cho em, bao dung em, em sẽ không tốt hơn... anh thật sự...”

Cố Chuẩn ôm chặt cô, không đợi cô nói xong, chính xác hôn lên môi cô.

Cô đẩy anh ra, nước mắt vẫn rơi trên mặt, vừa khóc vừa nói: “Mỗi lần anh đều dùng chiêu này, anh...”

Cố Chuẩn cố định tay cô đang đánh loạn, lần nữa hôn cô, đến khi cô không ngừng “ô ô” phản kháng, anh hôn nước mắt của cô, cô lại bắt đầu nói anh: “Anh bỏ em ra...”

Sau đó, Cố Chuẩn lập tức xâm chiếm cô, anh đem nước mắt đưa đến miệng cô, tàn sát bờ môi trong miệng cô càn quét, đổi theo chiếc lưỡi vô lực của cô, phóng túng dẫy dụa.

Cho đến khi tiếng nức nở nghẹn ngào của cô đã đi xa.

Cho đến khi hai người đều không còn không khí, Cố Chuẩn mới buông môi cô ra, dán môi lên tai cô nói: “Anh xin lỗi”.

“Lần sau không cần phải lạnh lùng rời đi như thế. Mỗi lần em đi như vậy, anh sẽ cảm thấy em rời xa anh rất dễ dàng. Thế nhưng, anh nghĩ là một người đàn ông, nếu nhưng đối với hành động người phụ nữ của mình che chở trước đàn ông khác trước mặt mình mà không làm mưa làm gió, anh nghĩ anh ta nhất định không phải đàn ông... hoặc là, người đó không đủ yêu em”.

“Mà anh, là đàn ông. Hơn nữa, người đàn ông này còn rất yêu em”.

“...Cho nên, anh không thể nhắm mắt làm ngơ, dù anh tin em sẽ không phản bội anh, dù anh biết rõ anh ta sẽ không thành công”.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-an-den>